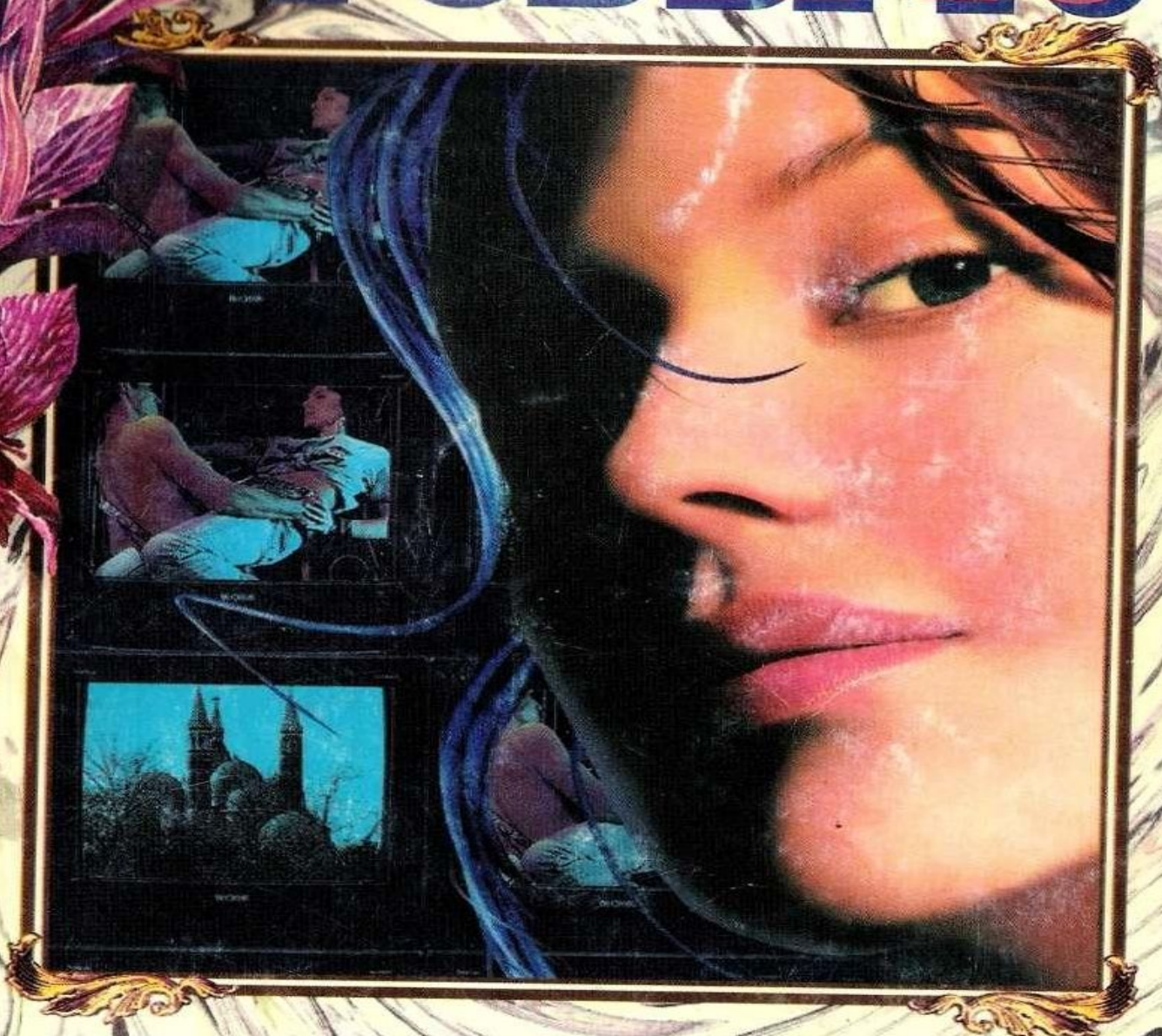

Нейните романи
похранват мечтите
на 25 милиона читатели!

НОРА РОБЪРТС

ЧАСТНИ СКАНДАЛИ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС ЧАСТНИ СКАНДАЛИ

Превод: Цветелина Дечева, Юлия Чернева

chitanka.info

Частни ли са скандалите, които застрашава кариерата и живота на очарователната телевизионна журналистка Диана Рейнолдс? От водеща на местните новини тя става шоу звезда със собствено авторско предаване. Нейната учителка в професията Анджела Пъркинс заминава за Ню Йорк и Диана поема огромния риск да замести Анджела в ефир. Но скоро двамата с най-привлекателния политически коментатор Фин Райли попадат в капана на отмъщението.

Отмъщението на Анджела и на още някой, обсебен от маниакалната си любов към Диана.

ПЪРВА ЧАСТ

*„Настъпни часът да си кажем някои неща
— рече Моржът.“*

Луис Карол

Чикаго, 1994

Луната се бе скрила, но късният среднощен час напомняше на Диана сцена от филма „Точно по пладне“^[1].

Виждаше се в ролята на безстрашния Гари Купър, който с хладнокръвно достойнство се готви да срази коварния професионален убиец.

— По дяволите! — измърмори ядосано Диана. — Чикаго е мой, а не на Анджела. Тя е въвн от играта.

О, да, Анджела обичаше драматичните развръзки и затова бе настояла двете да разкрият картите си в студиото, там, където заедно се бяха изкачвали по хлъзгавата стълбица на амбицията. Но сега Диана бе кралицата в това студио — тъкмо на нейното шоу се падаше лъвският пай от точки в класациите за популярност. Анджела беше безсилна да промени каквото и да било, е, освен ако не вдигнеше Елвис от гроба и не го помолеше да изпее пред публиката в студиото „Хотелът на разбитите сърца“.

При тази мисъл по лицето ѝ пробегна лека, унила усмивка. Защото все пак Анджела бе достоен противник. Толкова години тя бе използвала най-невероятни средства, за да задържи дневното си шоу на върха.

Но каквото и да е наумила сега, номерът ѝ този път нямаше да мине. Тя бе подценила Диана Рейнолдс. И никакви слухове, никакви заплахи за скандал не можеха да провалят плановете на Диана.

Естествено, тя щеше да изслуша Анджела. Мислеше си дори да опита за последен път да направи компромис. Да ѝ предложи ако не приятелство, то поне разумно примирие. Макар че след всичките тези

години на съперничество и вражда надеждата да построят мост над пропастта бе твърде крехка. Но Диана вярваше, че надеждата никога не трябва да умира.

Поне докато я има.

Огледа се и навлезе в паркинга на Си Би Си. Денем паркингът беше претъпкан с колите на оператори, редактори, продуценти, репортери, секретарки, стажанти. За да избегне суматохата и кавгите, Диана се оставяше в ръцете на шофьора си. А вътре, в огромната бяла сграда, хората бързаха да подготвят за ефир новините в седем, в дванайсет и в пет и десет, предаването на Боби Маркс „Хайде да сготвим!“, седмичното предаване „В дълбочина“ на Фин Райли, и, разбира се, най-гледаното шоу в страната — „Часът на Диана“.

Ала сега, в полунощ, паркингът бе опустял. Виждаха се само колите на дежурните репортери, които се мотаеха из стаята и чакаха да се случи нещо някъде по света. Вероятно се молеха до края на самотната им нощна смяна да не избухнат никакви войни.

Диана паркира и изключи двигателя. Така ѝ се искаше да не е тук, да отиде някъде, където и да е! Седеше и слушаше звуците на нощта, свистенето на колите по шосето отляво, бученето на климатичната инсталация, която охлаждаше сградата и скъпото оборудване. Трябваше да овладее объркването си, нервността си, преди да се изправи срещу Анджеला.

Напрежението и нервността бяха неделима част от професията, която си бе избрала. Умееше да обуздава емоциите си, особено когато беше сигурна, че ако им даде воля, ще изгуби. Но онези, другите чувства, силните, противоречивите, бяха нещо различно. Дори и след толкова време тя не можеше да забрави, че жената, с която ѝ предстоеше да кръстоса шпага, някога бе предизвиквала нейното възхищение, уважение... и доверие.

От горчив опит Диана знаеше, че Анджеला дяволски умело манипулираше чуждите настроения. Проблемът на Диана — а както казваха — и нейният талант — се състоеше в неспособността ѝ да прикрива чувствата си. Те бяха винаги там, на преден план, крещяха на всеки, който искаше да ги чуе. Струяха от сивите ѝ очи, натрапваха се в жестовете, в извивката на устните ѝ. И тъкмо това, според всеобщото мнение, я правеше неустоима и... опасна. Тя завъртя леко огледалцето и се вгледа в собствените си очи. Да, наистина, ето ги гневните

искрици, надигащото се възмущение и недвусмисленото съжаление. Някога двете с Анджела бяха приятелки. Или почти приятелки.

В погледа ѝ се прокрадна и още нещо — удоволствието от предстоящата среща. Тя бе въпрос на чест и достойнство. Отдавна чакаше този миг.

Диана се подсмихна, бръкна в чантата си и грижливо си сложи червило. В двубоя със стар съперник не биваше да се забравя най-могъщото оръжие. Доволна, че ръката и не трепери, тя прибра червилото и слезе от колата. Постоя за миг, вдишвайки благоуханието на нощта. В съзнанието ѝ кръжеше един-единствен въпрос: „Спокойна ли си, Диана?“. И отговорът беше: „Не“.

Чувстваше се като навита машина, която работи с бясна скорост. И какво от това, че енергията ѝ се подхранваше от силното ѝ нервно напрежение. Тръшна вратата на колата и закрачи през паркинга. Извади пластмасовия си пропуск и го мушна в прореза до задния вход. След няколко секунди зелената лампичка проблесна, тя натисна дръжката и отвори масивната врата.

Запали осветлението на стълбището. Вратата хлопна зад гърба ѝ. Стори ѝ се странно, че Анджела още не е дошла. Би трябвало да е наела кола. Откакто се установи в Ню Йорк, Анджела не разполагаше с шофьор в Чикаго. Но странно Диана не бе забелязала никаква лимузина на паркинга. Анджела никога, никога не закъсняваше. Това бе едно от многобройните ѝ качества, заради които Диана я уважаваше.

Потракването на токчетата ѝ отекна глухо, когато заслиза към долния етаж. Пъхна картата си в следващия прорез, като се питаше кого ли е подкупила, заплашила или прелъстила Анджела, за да се промъкне тази нощ в студиото.

Само допреди няколко години Диана ентусиазирано и безотказно бе търчала нагоре-надолу по същата тази стълба, за да изпълнява поръчките на Анджела. Като послушно пале се бе радвала на всяка нейна похвала. Ала подобно на всяко умно куче бе „попивала“ и тънкостите на професията. И когато заедно с предателството дойде и горчивото разочарование, тя бе оскърбена, но не и сломена. Впрегна всичките си усилия и използва натрупаните знания — докато накрая ученичката надмина учителката си.

Не се учудваше, че спотаеното ѝ, затихнало негодувание бързо и гневно се надигна с нова сила. „Но този път — каза си тя, — този път

ще се изправя срещу Анджела на моя територия и аз ще диктувам правилата на играта.“ Наивното момиченце от Канзас щеше да действа от позицията на вече осъществената амбиция. И може би най-сетне двете с Анджела щяха да изчистят недоразуменията помежду си. Като равностойни опоненти. Едва ли можеха да забравят миналото, но все пак трябваше да го приемат и да продължат напред.

Когато се озова пред студиото, мушна отново картата си в прореза на охранителната система. Зелената лампичка светна, Диана отвори вратата и влезе в тъмното помещение.

Вътре нямаше никой.

Чудесно! Ето още едно тактическо предимство! Все едно, че студиото е собственият ѝ дом, в който тя щеше да посрещне на трапницата Анджела.

Отново се подсмихна и посегна към бутона за осветлението. Стори ѝ се, че нещо прошумоля в мрака. Неволно потръпна от странно усещане — усещането, че не беше сама.

„Анджела!“ — помисли си тя и натисна бутона.

Лампите на тавана светнаха, но в същия миг пред очите ѝ проблесна ослепителна мълния и остра болка проряза главата ѝ. Стори ѝ се, че полита в тъмна бездна.

Бавно дойде в съзнание и простена. Главата ѝ, натежала от болка, отново се отпусна назад. Зашеметена, Диана докосна главата си там, където най-много я болеше. Пръстите ѝ се изцапаха с лепкава кръв. Едва-едва успя да съсредоточи поглед и с изненада откри, че се намира в собственото си кресло в студиото. Дали не бе пропуснала някоя реплика? Смаяно се взираше в червеното око на камерата.

Ала публиката липсваше, зад камерите не се виждаха оператори и въпреки че от прожекторите струеше светлина, не вървеше никакво предаване.

Внезапно си спомни, че е дошла да се срещне с Анджела. Погледът ѝ, подобно на размътена от камъче вода, отново се замъгли и тя премигна. Тъкмо тогава съзря двете изображения в монитора. Видя себе си — с преbledняло лице и изцъклени очи. Сетне с ужас разпозна гостенката, седнала в креслото до нея.

Беше Анджеела! Анджеела, облечена в розов копринен костюм с перлени копчета и с перлена огърлица. Русата ѝ коса бе грижливо фризирана, краката ѝ — кръстосани, а ръцете — положени върху дясната облегалка на креслото.

О, да, несъмнено това беше Анджеела, макар че лицето ѝ липсваше.

Розовият костюм беше опръскан с кръв, която бавно се стичаше от мястото, където би трябвало да е онова красиво, умно, коварно лице.

И в този миг Диана закрепця.

[1] Американски игрален филм (1952 г.) с участието на Гари Купър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 1

Чикаго, 1990

Пет, четири, три...

Диана се усмихна пред камерата в студиото на „Обедни новини“.

— Днес следобед наш гост е чикагският писател Джонатан Монро, който съвсем наскоро издаде книгата „Искам си моето“.

Тя взе тънкото томче от малката кръгла масичка между двете кресла и го насочи към втора камера.

— Джонатан, за подзаглавие на своята книга си избрал „Здравословният егоизъм“. Какво те вдъхнови да пишеш за качество, което повечето хора смятат за недостатък?

— Е, хайде, Диана — засмя се гостът. Беше дребен мъж с лъчезарна усмивка, който се потеше обилно под светлините на прожекторите. — Исках си моето.

„Добър отговор“ — помисли си тя. Но очевидно трябваше да го подтикне, за да се разприказва.

— Честно казано, кой не си го иска? — заговорнически добави тя, като се опитваше да го предразположи. — Джонатан, ти твърдиш, че още от ранно детство родителите и учителите смазват здравословния егоизъм.

— Точно така.

Изкуствената бляскава усмивка не слизаше от лицето му, докато в същото време искри на неистова паника хвърчаха от очите му.

Диана леко се размърда и сложи ръка върху скованите му пръсти. В погледа ѝ се четеше интерес, допирът ѝ внушаваше подкрепа.

— Според теб, когато възрастните настояват децата да дават играчките си на други деца, това поставя началото на неестествен прецедент. — Тя стисна окуражително ръката му. — Не мислиш ли, че в основата си това отстъпване е акт на внимание към околните?

— Не съм съгласен.

И той се впусна да обяснява защо. Макар че мисълта му бе твърде накъсана, Диана успяваше да запълни смущаващите паузи и изкусно му помагаше през триминутното предаване.

— Представихме ви „Искам си моето“ от Джонатан Монро — завърши тя и се обърна към камерата. — Още сега можете да намерите книгата във всички книжарници. Благодаря ти, че беше с нас, Джонатан.

— Удоволствието е мое. Бих искал да добавя, че понастоящем работя върху втората си книга „Махни се от пътя ми, аз съм пръв“. В нея подробно се спирам на здравословната агресия.

— Пожелавам ти успех. След малко ще продължим с останалите новини от обедната ни емисия.

Щом тръгнаха рекламите, тя се усмихна на Джонатан.

— Беше страхотен. Благодаря ти, че дойде.

— Дано не съм се изложил.

Веднага щом му свалиха микрофона, той извади носна кърпичка и избърса потното си чело.

— За първи път ме снимат по телевизията.

— Справи се чудесно. Мисля, че предаването ще предизвика бурен интерес към твоята книга.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Ще ми дадеш ли автограф?

Лицето му отново засия и той пое подадената химикалка.

— С теб е лесно, Диана. Тази сутрин ме интервюираха в радиото. Представяш ли си — водещият дори не беше прочел отзивите на издателя!

Тя прибра надписаната книга и се изправи. Мислите и енергията ѝ вече се бяха насочили към останалата част от предаването.

— Е, така и за двете страни е трудно. Благодаря ти — повтори тя и протегна ръка. — Надявам се да представим заедно следващата ти книга.

— С удоволствие — отвърна Джонатан.

Диана вече ловко прескачаше кабелите, устремена към камерата в другия край на студиото. Мушна книгата под бюрото и закачи микрофона на ревера на червения си костюм.

— Май и на този му хлопа дъската.

Коментарът бе типичен за Роджър Кроуел, другият водещ на „Обедни новини“.

— Напротив, симпатичен тип.

— За теб всички са симпатични.

Роджър се ухили, хвърли едно око в огледалцето и намести вратовръзката си. Лицето му бе създадено за камера: внушаваше солидност и доверие, кестенявата му коса беше леко прошарена около слепоочията.

— Особено тези, на които им хлопа дъската.

— Тъкмо затова те обичам, Родж.

Операторите се изкискаха. Роджър не успя да отговори, защото в този миг режисьорът даде знак за ефир. Механичният суфлър се включи, Роджър се усмихна към камерата и с прочувствен глас съобщи новината за раждането на тигърчетата близнаци в зоологическата градина.

— Това беше всичко от „Обедни новини“. Останете с „Хайде да сготвим!“. С вас беше Роджър Кроуел.

— И Диана Рейнолдс. До утре.

Докато музиката отзвучаваше, тя се обърна с усмивка към Роджър:

— Колко мелодраматично! Написал си сам материала за тигърчетата нали, сладурче? Личеше си.

Той се изчерви, сетне ѝ намигна.

— Просто им дадох това, което искат, скъпа.

— И съвестта ни е чиста — добави режисьорът и разкърши рамене. — Бяхте страхотни, приятели.

— Благодаря ти, Джак — каза Диана и откачи микрофона си.

— Хей, какво ще кажеш за един обяд?

Роджър бе винаги готов да похапне, но редовно компенсираше любовта си към храната с безбройни упражнения на уреда си вкъщи. Не можеше да си позволи никакви излишни килограми пред безпощадното око на камерата.

— Нямам време, заета съм.

Роджър се изправи. Под безупречното му синьо шевиотено сако се показаха умопомрачаващи бермуди.

Само не ми казвай, че имаш работа с онова страшилище от студио Б.

Мимолетно раздражение пробягна в очите ѝ.

— Добре, ще си мълча.

— Ей, Ди — Роджър се втурна след нея, — не се сърди.

— Не се сърдя.

— И не бива.

Те слязоха по единственото голямо стъпало, което делеше бляскавата площадка от ухабения дървен под, заобиколиха камерата и кабелите и профучаха заедно през вратата на студиото.

— Но ти си ядосана. Личи си. Ето, виждаш ли бръчката между веждите си?

И той я повлече към гримьорната. Запали лампите, застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Двамата се вторачиха в огледалото.

— Ето я, все още е там.

Диана умишлено изпъна чело и се усмихна.

— Нищо не виждам.

— Тогава нека ти кажа аз какво виждам: мечтата на всеки мъж. Едно нежно, чувствено-сексапилно момиче.

Щом тя се намръщи, Роджър се ухили:

— Това е очевидно, бибчо. Тези големи очи, които крещат „Вярвай ми“, тази млечна, свежа кожа — все добри качества за телевизионен журналист.

— А да си чувал случайно за ум, хъс, умение да се пишат репортажи? — нападна го тя.

— Говорим за външния вид.

Мимолетна усмивка издаде „гънчиците“ около очите му. Никой в телевизията не се осмеляваше да ги нарече бръчки.

— Слушай, предишната ми колежка от „Обедни новини“ беше вятърничава кокона, с идеални зъби и безупречна прическа. Тревожеше се повече за миглите си, отколкото за успеха на предаването.

— И сега води новините от студиото в Лос Анджелис — каза Диана. На нея ѝ бе ясно как стават тези неща в бизнеса. О, да, знаеше го, и още как! Но това никак не ѝ се нравеше. — Според слуховете гласят я за телевизионната мрежа.

— Ето, това е играта. Лично аз нямам нищо против да работя с хора, които имат акъл, но нека да не забравяме ние какви сме.

— Мислех си, че сме журналисти.

— Телевизионни журналисти. Ти имаш невероятно излъчване. Лицето ти издава всяка твоя мисъл, всяко твое чувство. Но проблемът

е, че си такава и когато не си пред камера, а това те прави уязвима. Жена като Анджела схрусква малките селски момиченца като теб.

— Не съм селско момиче. — Гласът ѝ бе сух като пустинния вятър в западните щати.

— Все едно. — Той я стисна приятелски по рамото. — Хайде, кажи ми кой е най-доброто ти другарче, Ди?

Тя въздъхна и завъртя очи.

— Ти, скъпи ми Роджър.

— Бъди нащрек с Анджела.

— Виж, знам, че се слави с репутацията на сприхава...

— Слави се с репутацията на коравосърдечна кучка.

Диана се отдръпна от Роджър и отвори крема, с който изтриваше силния си грим. Не ѝ се нравеше, когато колегите ѝ злословят един за друг и се опитват да я привлекат на своя страна. Не обичаше да се чувства притисната, принудена да избира между тях. И без това ѝ беше трудно да съчетава задълженията си в студиото с услугите, които правеше на Анджела. Всъщност това бяха само услуги, които вършеше предимно в свободното си време.

— Знам само, че тя е достатъчно мила с мен. Харесва работата ми в „Обедни новини“ и в рубриката „Коментарът на Диана“ и ще ми помогне да усъвършенствам стила си.

— Тя те използва.

— Обучава ме — поправи го Диана и едно по едно хвърли използваните памучета в кошчето. Движенията ѝ бяха бързи, обиграни, последователни като на ветеран от баскетболен отбор. — Неслучайно шоуто на Анджела е най-доброто, най-популярното. Само за няколко месеца научих от нея тънкостите на професията, които иначе щях да усвоявам години наред.

— Нима се заблуждаваш, че тя ще сподели с теб парчето от баницата?

Сянка на недоволство мина през лицето ѝ. Естествено, че си искаше своя пай — едно голямо хубаво парче. „Здравословният егоизъм!“ — помисли си тя и се развесели.

— Аз не я конкурирам.

— Все още не.

Но Роджър знаеше, че един ден това ще стане. Учудваше се, че Анджела не е забелязала амбициозните пламъчета в очите ѝ. Е, вярно,

че егоизмът често пъти заслепява. Бе го изпитвал на собствения си гръб.

— Един приятелски съвет — не й давай повод да те сдъвче.

Той я погледна за последен път, докато тя чевръсто слагаше всекидневния си грим. Може и да е наивна, но във всеки случай е много упорита. Долавяше го в извивката на устните ѝ, в решителната ѝ брадичка. — Трябва да подготвя няколко интервюта — каза той и разроши нежно косата ѝ. — До утре.

— До утре.

Щом остана сама, Диана започна да почуква нервно с молива за очи по тоалетната масичка. Донякъде вярваше на Роджър. Анджела Пъркинс беше педантична, знаеше какво иска и как да го получи и затова всички я смятаха за безжалостна и капризна. Но тя бе успяла да постигне целта си! След шест години работа в телевизията нейното шоу вече три години беше номер едно в класациите.

Тъй като „Шоуто на Анджела“ и „Обедни новини“ се подготвяха в студиото на Си Би Си, Анджела си бе извоювала правото от време на време да се възползва от услугите на Диана. Беше ѝ показала приятелските си чувства и желанието да сподели опита си — рядко явление в ожесточената конкуренция между телевизионните журналисти.

Нима бе наивно да повярва в доброжелателството ѝ? Не, едва ли.

Нито пък е толкова глупава да си мисли, че на доброто винаги се отвръща с добро.

Тя замислено взе четката, белязана с нейното име, и разреса косата си, която се спускаше до раменете. Без силния професионален грим, необходим заради светлините на прожекторите, кожата ѝ бе фина и бяла като порцелан. Контрастът с гарвановочерната ѝ коса и тъмносивите ѝ очи бе поразителен. За да засили ефекта, Диана си сложи тъмнорозово червило. Доволна от това, което виждаше в огледалото, тя вдигна косата си и с две сръчни движения я върза на опашка.

И през ум не ѝ минаваше да конкурира Анджела, макар че се надяваше да използва натрупаните знания за успеха на собствената си кариера. Мечтаеше си един ден да си извоюва място в телевизионната мрежа. Имаше шанс да разшири седмичната рубрика „Коментарът на

Диана“ и да я разработи в свое собствено шоу. Но дори и тогава не би могла да конкурира телевизионната кралица.

Деветдесетте години бяха благодатни за всякакъв вид предавания в различни стилове. Ако Диана успееше, то щеше да е заради добрата ѝ учителка. Щеше да е благодарна на Анджела до края на живота си.

— Ако онова копеле си мисли, че ще мине метър, жестоко се лъже.

Анджела Пъркинс изгледа кръвнишки отражението на продуцента в огледалото на гримьорната.

— Той се съгласи да участва в предаването, за да рекламира новия си албум. Пито — платено, Лу. Ние му осигуряваме представяне по националния ефир, а той пък е длъжен да отговори на някои въпроси относно повдигнатите срещу него обвинения, че не си плаща данъците.

— Той не казва, че няма да отговори, Анджела — тихо рече Лу Макнийл. Главоболието му все още бе поносимо и това му даваше надежда, че скоро ще отmine. — Просто не иска да влиза в подробности, докато не свърши делото. Предпочита да съсредоточиш разговора върху кариерата му.

— Едва ли щях да стигна дотук, ако позволявах на гостите да диктуват правилата в моето шоу.

Тя отново изруга, твърде цветисто, сетне се завъртя на стола и изръмжа гневно на фризьорката:

— Ако още веднъж ме оскубеш, сладурче, ще събираш със зъби ролките по земята.

— Съжалявам, мис Пъркинс, но косата ви наистина е твърде къса...

— Не се оправдавай, а я направи.

Анджела отново се обърна към огледалото. Изпъна чело и си придаде спокоен вид. Знаеше колко е важно да отпуснеш мускулите на лицето си особено когато се е покачил адреналинът ѝ. Камерата улавяше всяка бръчка, всяко трепване, също като при среща със стара любов. Пое дълбоко дъх и затвори очи, което бе знак за продуцента да си държи езика зад зъбите. Щом отново ги отвори, те бяха лъчезарни и бляскави като светлосини диаманти, обшити с копринени мигли.

Тя се усмихна, докато фризьорката оформяше косата ѝ назад и нагоре, като вълнист златен ореол. Анджела хареса прическата —

оригинална, изискана, модна. Огледа я още веднъж много внимателно, преди да кимне одобрително.

— Браво, Марси.

Напудреното ѝ лице грейна в усмивка, която накара фризьорката да забрави предишните заплахи.

— Чувствам се с десет години по-млада.

— Изглеждате прекрасно, мис Пъркинс.

— Благодарение на теб.

Успокоена и доволна, тя повъртя разсеяно огърлицата си от истински перли.

— Как е новият ти приятел, Марси? Добре ли се държи с теб?

— Страхотен е — изкикоти се Марси, докато пръскаше обилно с лак косата на Анджеला. — Мисля, че е мъжът на моя живот.

— Радвам се. Само ми кажи, ако ти докара някоя беля на главата.

— Намигна ѝ, сетне добави: — Ще му дам да разбере!

Марси се разсмя и отстъпи крачка назад.

— Благодаря ви, мис Пъркинс. Пожелавам ви успех в шоуто.

— Хм. Е, Лу...

Тя се усмихна и протегна към него ръка. Стисна го окуражително и дружелюбно.

— Не се притеснявай за нищо. Дръж се мило с нашия гост, докато излезем в ефир. За останалото ще се погрижа аз.

— Той държи да му дадеш дума, Анджеला.

— Скъпи, дай му, каквото иска. — Смехът ѝ огласи гримьорната. — Хайде, отпусни душа.

Наведе се напред, за да вземе цигара от пакета „Вирджиния“, който се мъдреше на тоалетката. Щракна запалката със златен монограм, подарък от втория ѝ съпруг. Бавно и доволно изпусна тънка струя дим.

„Лу е взел да се скапва — помисли си тя. — И в личен, и в професионален план.“ Макар че според наложените от нея правила за обличане бе с костюм и вратовръзка, раменете му бяха увиснали, сякаш натежалият му корем ги дърпаше надолу. Косата му бе оредяла и доста прошарена. Шоуто на Анджеला бе прословуто със своята енергия и скорост. Никак не ѝ се нравеше продуцентът ѝ да прилича на подпухнал старец.

— След всичките тези години, Лу, трябва да ми имаш доверие, нали?

— Анджела, ако нападнеш Дийк Бароу, после едва ли ще успеем да ангажираме други величия.

— Глупости. Те биха дали какво ли не, за да седнат на стола в студиото.

Тя размаха войнствено цигарата си във въздуха.

— Горят от желание да възхвалявам техните филми, книги, албуми, дяволски им се иска да се ровя в любовните им афери. Те имат нужда от мен, Лу, защото знаят, че всеки ден милиони хора ги гледат...

Тя се усмихна на отражението си в огледалото. Лицето, което отвръщаше на усмивката ѝ, бе красиво, хладнокръвно, измамно изискано.

— Гледат ги заради мен.

Лу работеше с Анджела повече от пет години и отлично знаеше как да овладее един спор — само с ласкателство.

— Никой не го отрича, Анджела. Шоуто — това си ти. Само исках да ти кажа да пипаш внимателно с Дийк. Той отдавна не се е появявал на сцената и завръщането му към кьнтри музиката е с твърде сантиментално значение за него.

— Остави Дийк на мен.

Хитра усмивчица заигра по лицето ѝ зад облака от цигарен дим.

— О, ще бъда достатъчно сантиментална.

Взе листовете със записките, които Диана бе довършила в седем сутринта. Това бе знак, че е приключила с разговора. Лу поклати глава. Анджела доволно се усмихваше, докато прехвърляше набързо бележките. Момичето бе свършило добра работа. Беше много старателно, много прилежно. И много полезно.

Дръпна замислено от цигарата и я смачка в големия кристален пепелник на масичката. Както обикновено всички бурканчета с крем, всички четки и шишенца бяха безупречно подредени. Във вазата всяка сутрин се оставяха две дюзини свежи червени рози, малката купа беше винаги пълна с любимите ѝ разноцветни ментови бонбони. Анджела обожаваше реда. Нейният свят процъфтяваше върху основите на рутината. Това ѝ помагаше да контролира всичко, което я засягаше, както и хората около себе си. Всичко и всеки си имаше свое място. Сега със задоволство се опитваше да намери едно кътче и за Диана

Рейнолдс. Някои биха се учудили, че една горда, близо четирийсетгодишна жена е поела риска да работи с младо хубаво момиче. Но някога и Анджела беше хубава, а годините, натрупаният опит и разбитите илюзии я бяха превърнали в красавица. Не се страхуваше от ускорения ход на времето. Особено в свят, където лесно се воюваше срещу белезите на възрастта. Искаше да е близо до Диана заради чара ѝ, заради таланта и младостта ѝ. И най-вече, защото амбицията винаги надушваше амбиция. А и просто момичето ѝ допаднаше.

О, разбира се, тя щеше да подхвърли на Диана някой незначителен съвет, приятелска критика или зальче похвала, а може би след време и заслужено повишение. Но във всеки случай нямаше намерение да я изпуска, защото вече бе видяла в нея потенциален конкурент. Никой не можеше да избяга от Анджела Пъркинс.

И двамата ѝ бивши съпрузи го бяха разбрали. Те не успяха да избягат. Бяха направо унищожени.

— Анджела?

— Здравей, Диана.

Анджела протегна дружелюбно ръка.

— Тъкмо си мислех за теб. Бележките ти ще свършат страхотна работа. Истински принос за шоуто.

— Радвам се, че съм ти помогнала.

Диана несъзнателно повъртя лявата си обица — жест, който издаваше колебание. Все още не се бе преборила с този навик.

— Анджела, чувствам се ужасно неловко, но майка ми е страстна почитателка на Дийк Бароу.

— И искаш автограф, нали?

Диана смутено се усмихна и подаде един компактдиск, който бе скрила зад гърба си.

— Ще се зарадва, ако ѝ го надпише.

— Разчитай на мен.

Анджела почука по диска с безупречния си маникюр.

— Как се казваше майка ти, Ди?

— Мерилин. Много ти благодаря.

— Няма нищо, скъпа.

Настана миг тишина — удачен тактически ход. Анджела винаги точно преценяваше времето.

— О, бих искала да те помоля за една дребна услуга.

— Разбира се.

— Би ли направила резервация за двама за тази вечер, за седем часа, в Ла Фантен? Просто нямам време да се обадя, а пък забравих да поръчам на секретарката.

— Добре, не се тревожи.

Диана извади от джоба си тефтерче, за да си запише.

— Ти си истинско съкровище, Диана.

Анджела застана пред овалното огледало и хвърли последен поглед на светлосиния си костюм.

— Какво ще кажеш за този цвят? Не ми стои зле, нали?

Диана знаеше, че Анджела обича да изпипва всеки детайл от шоуто — от предварителните проучвания до подходящите обувки — и се зае старателно да я оглежда. Лекият набор подчертаваше стегнатата кръшна фигура на Анджела.

— Много стилно, много женствено.

Анджела отпусна облекчено рамене.

— Чудесно. Ще останеш ли за записа?

— Не мога. Трябва да си довърша материала за „Обедни новини“.

— О! — В изражението на Анджела се долови безпокойство, което бързо се изпари. — Дано работата ти не изостава заради услугите, които ми вършиш.

— Разполагам с двадесет и четири часа на денонощие. Така че имам време за всичко — отвърна Диана.

— А сега по-добре да тръгвам. Довиждане, скъпа.

Диана излезе и вратата хлопна зад гърба ѝ. Всички в телевизията знаеха, че Анджела обича да остава сама през последните десет минути преди всяко предаване. И всички си мислеха, че това време ѝ е нужно, за да прегледа записките си. Това беше чиста заблуда, разбира се. Тя винаги беше идеално подготвена. Но предпочиташе да поддържа впечатлението, че преглежда материалите си или дори, че си сръбва малко от брендито, което стоеше на тоалетката.

А всъщност тя въобще не се докосваше до брендито. Необходимостта да ѝ бъде под ръка я успокояваше и в същото време я ужасяваше.

Нека да си мислят каквото си искат! Нали не знаят истината!

Преди всяко предаване, в последните самотни мигове лудешка паника сграбчваше Анджела Пъркинс. Жената, която в очите на другите бе възплъщение на съвършена самоувереност, жената, която бе интервюирала президенти, кралски особи, убийци и милионери, беше безсилна пред коварната жестока атака на сценичната треска.

Напразно бе прекарала стотици часове при психоаналитика си. Преди всяко шоу тя все така трепереше, изпотяваше се, повръщаше. Отпускаше се безпомощна, ни жива, ни умряла в креслото и се предаваше в лапите на безмилостната треска. В тройното огледало се виждаше образа на една безупречно елегантна, изискана жена със съвършено невъзмутимо изражение. Ала в очите, в изцъклените ѝ очи крещеше кошмарната истина.

Анджела притискаше слепоочията си и с бясна скорост се носеше във влакчето на страха. Край! Днес щеше да се провали! Щяха да доловят в гласа ѝ вика на горските пуцинаци в Арканзас! Щяха да разпознаят момичето, нежелано и необичано от собствената му майка, която бе предпочела блещукащите образи на телевизионния екран пред собствената си кръв и плът. Детето, което тъй отчаяно се нуждаеше от любов и внимание, че му се искаше да влезе в този мъничък телевизор, за да привлече поне веднъж празния пиянски поглед на майка си.

Щяха да видят момичето с вехтошарските дрехи и разкривени обувки, което въпреки упорития труд в училище едва смогваше да премине в по-горен клас.

Щяха да разберат, че Анджела не представлява нищо, че с лъжа и измама си е пробила път в телевизията, също както баща ѝ бе блъфирал цял живот на покер.

И тогава щяха да ѝ се подиграват. Или още по-лошо — да я изхвърлят.

Почукването на вратата я накара да подскочи.

— Анджела, готови сме.

Пое дълбоко дъх, после още веднъж и извика:

— Идвам.

Гласът ѝ бе напълно спокоен. Бе ненадмината в преструвките. Вторачи се отново в отражението си, докато паниката полека-лека се стопи. Не, нямаше да се провали! Нямаше да ѝ се подиграват. Повече никой нямаше да я пренебрегва. Щяха да я виждат само такава, каквато тя искаше да бъде.

Стана от креслото, излезе от гримьорната и тръгна по коридора. Все още не се бе срещнала с госта си, но подмина приемната, без да трепне. Никога не разговаряше предварително с участниците в шоуто.

Продуцентът вече подготвяше емоционално публиката в студиото. Носеше се развълнуваният шепот на щастливците, които бяха успели да си намерят билети. Марси, която се клатушкаше на десетсантиметровите си токчета, побърза да огледа за последен път прическата и грима ѝ. Един от сътрудниците подаде на Анджела още няколко пропуска. Анджела не каза и дума.

Когато излезе на сцената, шепотът избухна в мощна вълна от приветствия.

— Добро утро.

Седна в креслото и докато ѝ закачаха микрофона, позволи на публиката да я залее с аплодисментите си.

— Надявам се, че сте готови за едно хубаво шоу.

Изпитателният ѝ поглед се плъзна по лицата на присъстващите. Чудесно! Публиката бе разнородна по възраст, пол и раса, а това бе много важен зрителен ефект.

— Да не би да сте почитатели на Дийк Бароу?

Тя се разсмя след последвалия взрив от аплодисменти.

— Е, и аз го обичам.

Всъщност ненавиждаше кънтри музиката във всичките ѝ стилове.

— В такъв случай всички ние страшно ще се забавляваме.

Сетне кимна, облегна се назад, кръстоса крака и отпусна ръце върху страничната облегалка на креслото. Червеното око на камерата премигна. Буйният ритъм на встъпителната музика наелектризира въздуха.

— „Обречено бъдеще“, „Зеленоокото момиче“, „Лудо сърце“. Това са само някои от хитовете, които направиха от днешния ни гост легенда. Повече от двадесет и пет години той е част от историята на кънтри музиката, а настоящият му албум „Изгубен в Нешвил“ стремглаво се изкачва към върха на топлистите. Моля ви, нека заедно да кажем „Добре дошъл в Чикаго“ на Дийк Бароу.

Последва нов оглушителен взрив от аплодисменти, когато Дийк Бароу се появи на сцената. Широкоплещест, с прошарена по слепоочията коса, която се подаваше под черната каубойска шапка,

Дийк се усмихна лъчезарно на публиката и едва тогава се обърна към Анджела. Тя приятелски стисна ръката му, после отстъпи назад и го остави да се наслаждава на славата си.

При всеки изблик на възхищение тя се присъединяваше към бурните овации на публиката. „Само след час ще се скрие зашеметен зад камерата. И няма да разбере откъде е дошъл ударът.“

Анджела изчакваше, смяташе да го атакува през втората част на шоуто. Като всяка добра домакиня тя ухажваше госта си, любезно изслушваше анекдотите му, смееше се на шегите му. Сега Дийк се радваше на възхищението на почитателите си, които му задаваха въпроси на микрофона близо до Анджела. А тя се бе спотаила като кобра и чакаше...

— Дийк, ще пееш ли в Данвил, щата Кентъки? Това е родният ми град — поинтересува се смутена една червенокоса дама.

— Е, не знам със сигурност. Но във всеки случай на седемнайсети юни ще бъдем в Луисвил. Така че кажете на приятелите си да дойдат на концерта.

— Явно представянето на новия ти албум „Изгубен в Нешвил“ ще трае няколко месеца — подхвана го Анджела. — Май няма да ти бъде много леко да пътуваш толкова време?

— Е, безспорно, няма да бъде както преди — отвърна той, като ѝ намигна. — Вече не съм на двайсет години.

Красноречиво разпери широките си длани, кожата на пръстите му бе загрубяла от струните на китарата.

— Но трябва да призная, че това ми харесва. Записите в студиото не могат да се сравнят с удоволствието да пееш на живо.

— По всичко личи, че засега турнето ти е успешно. Значи не са верни слуховете, че ще го прекратиш заради неприятностите с данъчните власти?

Приветливата му усмивка мигом повехна.

— Не, мадам. Нямам такова намерение.

— Спокойно мога да те уверя от името на всички присъстващи, че имаш нашата подкрепа. Господи, обвиняват те, че не си плащаш данъците — подхвърли уж между другото тя и завъртя очи в израз на възмущение. — Направиха те същински Ал Капоне.

— Не мога да обсъждам този въпрос.

Дийк нервно потътри обутите си в ботуши крака и нагласи вратовръзката си.

— Всъщност никой не твърди, че не си плащам данъците.

— О! — Очите ѝ учудено се разшириха. — Съжалявам. И за какво тогава се води дело?

Той се размърда смутено в креслото.

— Има спор по изплащането на някакви стари данъци.

— „Спор“ е твърде меко казано. Разбирам, че не искаш да се впускаш в подробности, докато се води разследването, но мисля, че това е безумие. Как е възможно любимецът на милиони хора от две поколения да е застрашен от потенциален финансов фалит заради неизрядност в счетоводните книги?

— Положението не е чак толкова трагично...

— Но си ипотекирал къщата си в Нешвил.

Добре заученото съчувствие трепна в гласа ѝ, проблесна в погледа ѝ.

— Смятам, че страната, която възхваляваш в песните си, би трябвало да прояви повече състрадание, повече благодарност. Нали?

Беше докоснала вярната струна.

— Май данъчните агенти нямат много общо със страната, която възпявам вече двадесет и пет години — каза Дийк и присви устни, погледът му стана суров. — Интересуват ги само цифрите. Не се замислят как се изкарват тези пари, колко труд хвърляш, колко се потиш, докато постигнеш нещо. Само знаят да вземат и да вземат, докато накрая ти приберат почти всичко. Принуждават честните хора да стават лъжци и измамници.

— Но ти не си измамник, нали, Дик? — усмихна се невинно Анджела, докато Дийк се смрази. — Ще продължим след малко — добави тя и изчака червената светлинка на камерата да угасне. — Сигурна съм, че повечето от нас са били притискани от данъчните агенти, Дийк.

Обърна се с гръб към него и разпери ръце към публиката.

— Но ние няма да го изоставим, нали, приятели.

Последваха бурни аплодисменти и одобрителни възгласи, които не успяха да заличат шока от преbledнялото лице на Дийк.

— Не искам да коментираме това повече — едва-едва продума той. — Може ли малко вода?

— Не се тревожи, оставяме настрана този проблем. Имаме време за още няколко въпроса.

Анджела отново се обърна към публиката, а един от сътрудниците се втурна към Дийк с чаша вода.

— Убедена съм, че Дийк ще ни бъде много благодарен, ако престанем да обсъждаме тази тъй щекотлива за него тема. Когато свършат рекламите, нека да го приветстваме с аплодисменти и да му дадем малко време да дойде на себе си.

След последвалите излияния на подкрепа и съчувствие тя изчака рекламите и се завъртя към камерата.

— Отново сте с „Шоуто на Анджела“. Имаме време за още няколко въпроса, но по молба на Дийк ще прекратим разговора за данъчните му задължения, тъй като той няма право да се защитава, докато се гледа делото.

И, разбира се, когато минути по-късно шоуто свърши, тъкмо тази тема човъркаше съзнанието на всеки зрител.

Анджела не отиде при публиката, а застана до Дийк.

— Прекрасно шоу — поздрави го тя и сграбчи отмалялата му ръка. — Благодаря ти, че дойде. Пожелавам ти успех.

— Благодаря.

Потресен и сломен, той даваше автографи, докато накрая помощник-продуцентът го изведе от студиото.

— Донесете ми записа — нареди Анджела и закрачи към гримьорната. — Искам да видя последните кадри.

Запъти се право към огледалото и се усмихна на отражението си.

ГЛАВА 2

Диана мразеше да се рови в човешките трагедии. От една страна съзнаваше, че като журналист е длъжна да отразява всяка новина и да интервюира засегнатите. Беше твърдо убедена в правото на обществеността да знае какво става. Но винаги се чувстваше като нахална клюкарка, когато насочваше микрофона към страдащите хора.

Тази сутрин в порядъчното предградие Уд Дейл неочаквано се е разиграла жестока трагедия. Според полицията семеен скандал е причинил смъртта на тридесет и две годишната начална учителка Лоис Досие, родом от Чикаго. Съпругът ѝ, д-р Чарлз Досие, е арестуван. Майката и бащата на Лоис са поели грижата за двете си внучета, съответно на пет и на седем години. Тази сутрин, малко след осем часа, тихият охолан дом на семейство Досие е бил огласен от изстрели.

Диана млъкна, докато операторите снимаха красивата двуетажна къща. Продължи репортажа си, вторачена в камерата, без да обръща внимание на тълпата, на другите новинарски екипи и на пролетния ветрец, който носеше натрапчивия аромат на зюмбюли.

Гласът ѝ бе спокоен и безпристрастен. Но очите ѝ развълнувано проблясваха.

— В осем и петнадесет полицията се отзовава на сигнала за стрелба и намира Лоис Досие вече мъртва. Според съседите мисис Досие е била всеотдайна майка и е проявявала активен интерес към проблемите на квартала. Всички са я харесвали и уважавали. Една от най-близките ѝ приятелки и нейна съседка — Бес Пиърсън, е съобщила на полицията за престъплението.

Диана се обърна към жената, облечена в лилав анцуг.

— Мисис Пиърсън, имало ли е и друг път такива бурни скандали в семейство Досие?

— Да... не. Не съм си и мислила, че може да посегне на живота ѝ. Все още не мога да го повярвам.

Камерата се спря върху подутото, мокро от сълзи лице на жената, която бе пребледняла от шока.

— Тя беше най-добрата ми приятелка. Шест години живеем врата до врата. Децата ни играят заедно.

От очите ѝ отново бликнаха сълзи. В този миг Диана се презираше, но все пак сграбчи ръката на жената и продължи:

— След като познавате Лоис и Чарлз Досие, поддържате ли мнението на полицията, че тази трагедия е причинена от неовладяна бурна семейна разпра?

— Не знам какво да мисля. Истина е, че имаха семейни проблеми. Спореха, караха се, викаха.

Вцепенена, потресена, мисис Пиърсън се вторачи в някаква точка пред себе си.

— Лоис ми спомена, че иска Чък да ѝ стане адвокат при бракоразводното дело, но той отказа.

Тя се разхлипа и закри с ръка очите си.

— Той отказа, а нея вече я няма. Божичко, беше ми като сестра.

— Стоп — извика Диана и прегърна мисис Пиърсън през раменете. — Съжалявам, толкова съжалявам. Не бива да стоите повече тук.

— Все си мисля, че това е сън, че не е истина.

— Има ли при кого да отидете? Някоя приятелка или роднина?

Диана огледа спретнатия двор, претъпкан с любопитни съседи и агресивни репортери. Встрани стоеше друг екип, който се опитваше да снима. Репортерът непрекъснато бъркаше, проваляше снимките и се смееше на непохватността си.

— Тази суматоха скоро няма да стихне — каза угрижено Диана.

— Знам — изхлипа мисис Пиърсън, сетне си пое дъх и избърса очите си. — Довечера ще идем на кино — добави тя, обърна се и с бързи крачки се отдалечи.

— Господи!

Диана съзря другите репортери, които подтичваха с микрофоните си подир жената. — Много си се разчувствала — подметна операторът.

— Затваряй си устата, Джо.

Тя се стегна и пое дълбоко дъх. Може и да се е разчувствала, но нямаше да позволи това да ѝ попречи на заключителния коментар. Работата ѝ изискваше да направи точен, ясен, кратък репортаж, да осведоми зрителя и да му въздейства.

— Хайде да го довършим. Ще го пуснем в „Обедни новини“. Насочи камерата към прозореца на спалнята и после към мен. Гледай да хванеш в кадър зюмбюлите, нарцисите и червеното влакче на детето. Разбра ли?

Джо изучаваше с поглед обстановката. Дръпна надолу козирката на бялата си шапка, кацнала върху острата му кестенява коса. Вече си представяше кадрите — точно кое ще остави, кое ще отреже, как ще го монтира. Премигна и кимна с глава. Когато вдигна камерата на рамо, мускулите му заиграха под тениската.

— Готова ли си? Три, две, едно...

Тя изчака секунда, докато камерата се насочи към нея.

— Насилствената смърт на Лоис Досие разтърси обитателите на този тих и порядъчен квартал. Докато приятелите и семейството ѝ се питат „Защо?“, д-р Чарлз Досие се намира в следственото. От мястото на събитието за вас предаде Диана Рейнолдс, репортер на Си Би Си.

— Добре се справи, Диана — похвали я Джо и изключи камерата.

— Да, момчето ми.

На път към колата лапна две бонбончета.

Си Би Си включи репортажа и във вечерната емисия новини. Последната информация от районния полицейски участък гласеше, че Досие е обвинен в непредумишлено убийство. Сгушена на креслото в апартамента си, Диана се стремеше да оцени обективно материала, докато водещият ловко премина от новината на деня към съобщението за пожар в някакъв жилищен блок в „Саут Сайд“.

— Добре си го направила, Ди.

Фран Майърс се бе излегнала на кушетката. Къдравата ѝ червена коса бе вдигната на опашка, която висеше небрежно на една страна. Лицето ѝ бе интелигентно, с лукаво изражение, а очите ѝ с цвят на кестен го правеха още по-изразително. Говореше с твърд акцент, типичен за Ню Джърси. За разлика от Диана, която бе израснала в тих порядъчен дом в едно от красивите залесени предградия, Фран бе живяла в шумен апартамент в Атлантик Сити заедно с майка си — два пъти разведена — и съответните доведени братя и сестри.

Тя сръбна няколко глътки от бирата си и размаха чашата си към телевизионния екран. Движенията ѝ бяха лениви като продължителна прозявка.

— Винаги изглеждаш страхотно пред камера. А аз приличам на подпухнало джудже.

— Трябваше да интервюирам и майката на жертвата.

Диана мушна ръце в джобовете на джинсите си, скочи от креслото и закрачи нервно из стаята. Въздухът се наелектризира от неизчерпаемата ѝ енергия.

— Тя не вдигаше телефона и аз, като опитен репортер, издирих адреса. Звънях на вратата, но те така и не ми отвориха. Пердетата бяха дръпнати. Стоях навън около час заедно с журналисти от пресата. Чувствах се като копой.

— Би трябвало вече да си проумяла, че „репортер“ и „копой“ са синоними — каза Фран, но видя Диана, че на Диана не ѝ беше до смях. В неспокойните ѝ движения се долавяше силно чувство за вина. Фран остави чашата си и посочи креслото.

— Добре-е. Седни и чуй един съвет от леля си Фран.

— Не мога ли да те изслушам права?

— Не.

Фран дръпна Диана за ръката и я бутна на канапето. Въпреки различията в произхода им, във възпитанието и начина на живот двете бяха приятелки още от първата година в колежа. Безброй пъти Фран бе ставала свидетел на тази битка между ума и сърцето на Диана.

— Добре. Въпрос номер 1: Защо отиде да следваш в Йейл?

— Защото получих стипендия.

— Не ми навирай умствените си заложиби, Айнщайн. Защо се записахме в колеж?

— Ти специално — заради мъжете.

Фран присви очи.

— Това е само допълнителната печалба. Престани да го увърташ и отговори честно на въпроса.

Разгромена, Диана въздъхна.

— За да станем журналисти, да получим високоплатена и престижна работа в телевизията.

— Абсолютно вярно. И успяхме ли?

— Донякъде. Дипломирахме се, аз станах репортер в Си Би Си, а ти — помощник-продуцент на „Само за жени“, което се излъчва по кабелната телевизия.

— Чудесен старт, нали? А случайно да си спомняш за прословутия петгодишен план на Диана Рейнолдс? Сигурна съм, че има копие от него в онова бюро.

Диана погледна към своята радост и гордост — единствената красива мебел, с която се бе сдобила на един търг, след като се премести в Чикаго. Бюрото бе изящно, изработено в стила на ранния XVIII век. Фран беше права. В най-горното чекмедже се мъдреше копие от големия план за кариерата на Диана.

Откакто бе завършила колежа, малко или много бе променила хода на професионалното си развитие. Фран се бе омъжила в Чикаго и бе подтикнала бившата си съквартирантка също да опита късмета си тук.

— Година първа — припомни си Диана. — Телевизионен репортер в „Канзас Сити“.

— Изпълнено.

— Година втора: работа в Си Би Си, Чикаго.

— Изпълнено.

— Година трета: водещ на малка, професионално изпипана рубрика.

— Това е „Коментарът на Диана“ — каза Фран и вдигна тост за тази рубрика.

— Година четвърта: водещ на местните вечерни новини.

— Което вече няколко пъти си правила, макар и като заместник.

— Година пета: прослушвания, репортажи в „свещената земя“ — Ню Йорк.

— Където никой не може да устои на невероятната комбинация от собствен стил, омагьосващо присъствие пред камера и прямота. Стига да престанеш да се самокритикуваш, разбира се.

— Знам, но...

— Никакво „но“.

Фран беше категорична. Вдигна краката си на масичката.

— Ти се справяш отлично, Ди. Хората разговарят с теб, защото усещат твоето съчувствие. Това е преимущество за един журналист, а не недостатък.

— Но не ми помага да спя нощем.

Превъзбудена, неспокойна, Диана изведнъж се почувства адски уморена. Прокара ръка през косата си, подви крака и замислено взе да оглежда стаята.

Трябваше да смени разнебитените кухненски мебели и овехтялото килимче, и единственото здраво кресло, което бе претапицирала в светлосиво. В цялата обстановка изпъкваше само бюрото, бляскаво, красиво — доказателство за началото на успеха. Но иначе всичко си беше на мястото. Дреболиите, грижливо подбирани, също бяха подредени с вкус. Е, спретнатият ѝ апартамент не бе домът на мечтите ѝ, но както отбеляза Фран, бе просто един чудесен старт. Възнамеряваше на всяка цена да предприеме нещо — и в личен, и в професионален план.

— Спомняш ли си, когато в колежа си представяхме колко вълнуващо би било да търчим след линейките, да интервюираме масови убийци, да пишем язвителен материал, с който веднага да привлечем вниманието на зрителя? Е, вече усетихме тръпката, но ей богу, удоволствието наистина се заплаща.

Диана въздъхна, стана от канапето и отново закрочи из стаята. Спря се пред някаква порцеланова кутийка, взе я, повъртя я в ръцете си и сетне я остави.

— Анджела ми намекна, че бих могла да стана главен сътрудник в нейното шоу, да се занимавам с предварителните проучвания. Ще получа значително повишение на заплатата и името ми ще бъде включено във финалните надписи на предаването.

Фран не искаше да налага мнението си. Само сви устни и с равен глас попита:

— А ти смяташ ли да приемеш?

— Това означава да се откажа от камерата — засмя се Диана и поклати глава. — Ще ми липсва малката червена светлинка. Знаеш ли всъщност какво си мисля?

Тя се отпусна върху страничната облегалка на канапето. Сивите ѝ очи отново заблестяха, потъмняха от едва сдържаното вълнение.

— Не ми се работи за Анджела. Дори не съм убедена, че искам да отида в Ню Йорк. Искам да направя свое собствено шоу, което да бъде излъчвано в сто и двадесет програми. Искам двадесет процента от точките в класациите. Искам да съм на корицата на „ТВ Гайд“.

Фран се ухили.

— Е, и какво те спира?

— Нищо.

След като го изрече на глас, Диана се почувства по-уверена, размърда се и стъпи с босите си крака върху възглавничката на канапето.

— Може би това ще стане през седмата или осмата година от плана ми, все още не знам. Но го искам и ще го постигна. Макар че...

— въздъхна тя дълбоко — ... това означава да се спускам от работа.

— Дългосрочният професионален план на Диана Рейнолдс.

— Точно така.

Радваше се, че Фран я разбира.

— Сладка моя, мисля, че всеки с твоето трудолюбие, очароващо присъствие пред камера и силна, макар и не дръзка амбиция би постигнал това, което иска.

Фран си взе три захаросани бадема от купата на масичката и ги мушна в устата си.

— Само не забравяй нас, обикновените хорица.

— Тъъ, как се казвахте?

Фран я замери с една възглавница.

— Добре, след като уредихме живота ти, бих искала да ти съобщя една подробност от семейната сага на Фран Майърс „Животът ми е пълен с изненади“.

— Повишение в службата?

— Не.

— Значи Ричард го е получил?

— Не, макар че най-вероятно ще му предложат да стане младши съдружник в „Дауъл, Дауъл и Фриц“.

Фран пое дълбоко дъх. Страните ѝ поруменяха като разцъфнала роза.

— Чакам бебе.

— Какво? — Диана слисано премигна. — Бебе? Наистина ли?

Изквича от радост, свлече се на канапето и сграбчи ръцете на Фран.

— Какво щастие! Това е невероятно!

Притисна я силно в прегръдките си, после рязко се отдръпна и впи поглед в лицето на приятелката си.

— Невероятно!

— И още как! Смятахме да изчакаме още година-две, но, по дяволите, разполагаме с цели девет месеца, нали?

— Да, доколкото се простира сексуалното ми възпитание. Ти си щастлива. Виждам го. О, боже, не мога да повярвам... — Диана се сепна и изведнъж млъкна. — Божичко, Фран, цял час си тук, а едва сега ми го казваш. Говорихме си за щяло и нещяло.

Фран самодоволно се потупа по плоския си корем.

— Искан да разнищим докрай проблемите ти, за да може после да съсредоточиш цялото си внимание върху мен, по-точно върху нас.

— О, разбира се, цялата съм в слух. Сутрин повдига ли ти се? Повръщаш ли?

— Аз? — Фран многозначително повдигна вежди. — С моя железен стомах?

— Добре, чудесно. А как реагира Ричард?

— Преди или след лудешкия си танц?

Диана се засмя, скочи от канапето и радостно се завъртя. Бебе! О, ще трябва да купи детска ваничка, плюшени играчки и да му открие спестовна книжка.

— Хайде да празнуваме.

— С какво се угощавахме в колежа, когато празнувахме нещо?

— Със сирене и евтино бяло вино — усмихна се Диана. — Но сега ми се струва, че ще заменим виното с първокласно пълномаслено мляко.

Фран премигна и сви рамене.

— Май ще трябва да свиквам. Искан да те помоля за една услуга. Казвай.

— Работи по онзи план, Ди. Много бих се радвала, ако кръстницата на детето ми стане телевизионна звезда.

Когато в шест сутринта телефонът звънна, Диана едва можа да се изплъзне от прегръдките на съня, но пък веднага попадна в лапите на махмурлука. Подпря глава на едната си ръка и пипнешком намери слушалката.

— Рейнолдс.

— Диана, скъпа, извинявай, че те събудих.

— Анджела, ти ли си?

— Е, кой друг е толкова невъзпитан, че да ти звъни по това време?

Лек смях прозвуча в слушалката, докато Диана се взираше в часовника.

— Искам да те помоля за една огромна услуга. Днес имаме запис в студиото, а Лу е болен.

— Съжалявам.

Отказът бе смел. Диана се прокашля и успя да седне в леглото.

— Е, разбирам, но темата на шоуто е доста щекотлива и като мислих, мислих, реших, че ти най-добре ще подготвиш гостите за участието. Знаеш, това е работа на Лу и сега направо съм с вързани ръце.

— А Саймън или Морийн?

Макар да бе с размътена глава, Диана добре си спомняше йерархията.

— И двамата няма да се справят. Саймън е цар на предварителните интервюта по телефона, а Бог ми е свидетел, че Морийн няма равна на себе си в организирането на транспорта и настаняването по хотелите. Но тези гости изискват по-особен подход — твоя подход.

— С удоволствие бих помогнала, Анджела, но в девет трябва да съм в студиото.

— Аз ще се разбера с твоя режисьор, скъпа. Той и без това ми е задължен. Саймън ще поеме втория запис. Ако успееш да ми помогнеш тази сутрин, ще ти бъда много благодарна.

— Добре.

Диана отметна назад разрошената си коса и реши да се примири с чаша бързо кафе и един аспириин.

— Стига да не стане фал.

— Не се тревожи. Все още имам влияние в отдел „Новини“. Чакам те точно в осем. Благодаря ти, скъпа.

— Добре, но...

Все още зашеметена, Диана гледаше втренчено слушалката, в която звучеше сигналът свободно. Даде си сметка, че не бе наясно с някои подробности. Каква, по дяволите, беше темата на днешното шоу и какви са тези гости, които изискват по-особен подход?

Диана влезе в приемната смутено усмихната с кана прясно кафе в ръка. Внимателно огледа седмината гости — също като ветеран, който проучва минирано поле.

Любовните триъгълници — това бе темата на днешното шоу. Диана пое дълбоко дъх. Две двойки и още две жени, които почти бяха разбили брака им. Май минираното поле беше по-безопасно.

— Добро утро.

В стаята цареше злокобна тишина, нарушавана само от тихото бръмчене на телевизора. Предаваха сутрешните новини.

— Аз съм Диана Рейнолдс. Добре дошли в „Шоуто на Анджеела“. Искате ли още малко кафе?

— Благодаря — каза мъжът, който седеше на креслото в ъгъла, сложи отвореното куфарче в скута си и подаде чашата си. Мимолетната му усмивка се озари от закачливите искрици, които проблеснаха в меките му с цвят на кафе очи.

— Аз съм д-р Пайк, Маршал Пайк.

Снижи глас, когато Диана напълни чашата му.

— Не се тревожете, те не са въоръжени.

Диана го изгледа и прошепна:

— Но имат нокти и зъби, нали?

Познаваше д-р Пайк. Той беше професионален съветник на днешното предаване, психолог, който щеше да се опита да изтръгне отровата от това необичайно змийско гнездо. Диана мислено се опита да го прецени: на около тридесет и пет години, с нюх на ченге или репортер, самоуверен, хладнокръвен, привлекателен и консервативен, ако се съдеше по грижливо подстриганата му руса коса и безупречната кройка на раирания му костюм. Обувките му бяха придиричливо лъснати, ноктите му — поддържани, а усмивката — непринудена.

— Ще пазя вашия фланг, ако и вие защитавате моя — услужливо предложи той.

Тя отвърна на усмивката му.

— Дадено. Мистър и мисис Форестър?

Диана млъкна, когато двойката насочи поглед към нея. Лицето на жената се сгърчи в презрително негодувание, а изражението на съпруга издаваше отчайващото му смущение.

— Вие сте първи... заедно с мис Дрейпър.

Лори Дрейпър, последната страна на триъгълника, засия от възбуждане. Имаше по-скоро вид на капитан на баскетболен отбор, готов да атакува кош, отколкото на изкусна съблазнителка.

— Подходящ ли е тоалетът ми? Ще изляза ли добре на екрана?

Мисис Форестър пренебрежително изсумтя, когато Диана увери Лори Дрейпър, че изглежда чудесно.

— Знаем, че в предварителното интервю ви е обяснена основната процедура. Първи в студиото ще влязат семейство Форестър и мис Дрейпър...

— Не искам да седя до нея — изсъска през зъби мисис Форестър.

— Добре, няма проблеми...

— Нито пък Джим ще седне до нея.

Лори Дрейпър завъртя очи.

— Божичко, Шели, скъсахме преди месеци. Да не би да си мислиш, че ще му се хвърля на врата пред очите на толкова зрители?

— От тебе всичко се очаква.

Шели отблъсна грубо ръката на съпруга си, който се опитваше да я потуша утешително.

— Няма да седнем до нея — обърна се тя към Диана. — И Джим няма да ѝ говори. Никога.

Това категорично изявление разпали искрите на тлеещата жаравка във втория триъгълник. Преди Диана да успее да отвори уста, всички вкупом заговориха на висок глас. Диана хвърли поглед към Маршал Пайк, който в отговор я дари с една от типичните си непринудени усмивки и леко повдигна рамо.

— Добре! — извиси глас Диана над всеобщата врява и се намеси в страховитата свада. — Сигурна съм, че всички си имате свои причини, при това съвсем основателни. Но защо не ги кажете пред камерата? Всички вие се съгласихте да дойдете тук тази сутрин, за да изразите собствената си гледна точка и да потърсите възможни решения. Ще направим така, че всеки да седне, където иска.

Тя продължи набързо с инструкциите, овладявайки гостите така, както учителката в детската градина овладява непослушните петгодишни малчугани — с неизменна усмивка и твърда ръка.

— Моля, мисис Форестър... Шели... Джим, Лори, последвайте ме, за да заемете местата си и да ви закачат микрофоните.

След десет минути Диана се върна в приемната, благодарна на съдбата, че няма пролята кръв. „Страните“ от другия триъгълник седяха като препарирани, вторачени в монитора. Маршал стана и се устреми към подноса със сладкишите.

— Много добре се справихте, мис Рейнолдс.

— Благодаря, д-р Пайк.

— Наричай ме Маршал, моля те.

Той си избра една бисквитка с канела.

— Сложна работа. Макар че реално триъгълникът „е счупен“, след като любовните връзки вече са приключили, все пак емоционално, морално, дори интелектуално, той си остава.

„Така е, по дяволите — каза си тя. — Ако човекът, когото обичам, ме измами, ще бъде целият «изпочупен». Целият.“

— Предполагам, че често се натъкваш на подобни ситуации в практиката си.

— Много често. Реших да се специализирам в тази област, след като самият аз се разведох.

Усмивката му беше сладка и глуповата.

— По очевидни причини.

Погледна към ръцете ѝ, забеляза, че не носи халка, а само пръстен от гранат със старинна златна обковка.

— Както виждам, май не попадаш в списъка на потенциалните ми пациенти?

— Засега не.

Майкъл Пайк беше дяволски привлекателен с чаровната си усмивка, със стройната си елегантна фигура и с високия си ръст. Макар че беше на токчета и стигаше до метър седемдесет и пет, Диана трябваше да вдигне глава, за да улови закачливия интерес, който проблясваше в тъмнокафявите му очи. Но сега най-важното беше да съсредоточи вниманието си върху начумерената тройка зад гърба на Маршал.

— Предаването започва веднага след рекламата.

Диана посочи към монитора.

— Маршал, ще се появиш едва в последните двацет минути. Но все пак е хубаво да следиш разговора в студиото, за да подготвиш

нужните съвети.

— Естествено — съгласи се той. Доставяше му удоволствие да я наблюдава. Тя действаше прецизно и премерено, като навита машинка. — Не се притеснявай, участвал съм три пъти в „Шоуто на Анджеला“.

— А, ветеран, значи. Да ти донеса ли нещо?

Той извърна очи към триото и сетне отново погледна Диана.

— Бронирана жилетка.

Тя си изкикоти и стисна ръката му. Да, той наистина щеше да се справи.

— Ще видя какво мога да направя.

Шоуто вървеше много успешно, но въпреки горчивите обвинения, никой не бе дълбоко наранен. Зад кулисите Диана, се възхищаваше от начина, по който Анджеला умело подръпваше юздите — позволяваше на гостите да се впуснат в спор, но изкусно се намесваше преди страстите да се развихрят неудържимо. Майсторски манипулираше и публиката. С безпогрешен инстинкт насочваше микрофона към най-подходящия зрител, в най-подходящия момент, а после плавно правеше прехода към поредния си въпрос или коментар.

А що се отнасяше до д-р Пайк, Диана бе убедена, че едва ли биха могли да изберат по-опитен посредник. Той излъчваше невероятно съчетание от интелект и съчувствие.

Когато шоуто свърши, мистър и мисис Форестър се хванаха за ръце. Другата двойка съпрузи не си продумваха и дума, докато двете жени си бърбеха като стари приятелки.

Анджеला отново бе направила бум.

— Реши най-после да се върнеш при нас, а, Диана?

Роджър изникна изневиделица до нея и я щипна леко по ръката.

— Знам, момчета, че и ден не можете без мен.

Диана си проправяше път към бюрото през шумната стая на репортерите. Телефоните звъняха, чуваше се тракането на клавишите. Мониторите на стената проблясваха — предаваха програмите на Си Би Си и на още три компании. Във въздуха се носеше миризма на току-що изкипяло кафе.

— Коя е водещата новина? — попита тя Роджър.

— Снощният пожар в „Саут Сайд“.

Диана кимна и седна на бюрото си. За разлика от бюрата на повечето репортери нейното беше винаги безупречно подредено.

Подострените моливи стояха в керамична, изрисувана с цветя чаша, а бележникът лежеше до тях. Календарът бе обърнат на днешна дата.

— Умишлен палеж?

— Това е единодушното мнение. Копието от заключението е у мен. Имаме запис с интервюто на шефа на пожарната команда, както и репортаж от мястото на събитието.

Роджър ѝ поднесе кесийка с бонбони.

— И понеже съм добро момче, прибрах и писмата ти.

— Виждам, благодаря.

— Тази сутрин хванах няколко минути от „Шоуто на Анджела“ — каза той замислено, като предъвкваше бонбона в устата си. — Хората не се ли изнервят, когато рано сутрин слушат дискусия за изневярата?

— Ще има за какво да си говорят на обяд.

Тя взе един абаносов нож за отваряне на писма и разреза първия плик.

— Имаш предвид тези прекалено лични емоционални излияния по националната телевизия?

Тя повдигна многозначително вежди.

— Тези излияния по националната телевизия май помогнаха на семейство Форестър.

— А другата двойка се запъти право към съда.

— Понякога и разводът е решение.

— Така ли?

— А ако съпругът ти те измами, какво ще направиш? Ще му простиш ли, или ще трупаш документи за съда?

— Е, ще го изслушам, ще поговорим, ще се опитам да открия причината за постъпката му. А после ще застрелям проклетата похотлива свиня.

Тя му се ухили и добави:

— Ние май доста се разприказвахме.

Сведе поглед към единствения лист, който държеше в ръката си.

— Ей, я погледни това.

Тя вдигна писмото така, че и двамата да могат да четат. В средата на листа с тъмночервено мастило бе написано: „Диана, обичам те“.

— Някой стар таен обожател, а?

Тонът на Роджър беше уж нехаен, но в погледа му се долавяше безпокойство.

— Така изглежда.

Разяждана от любопитство, тя обърна плика.

— Няма адрес на подателя, няма марка.

— Аз само извадих писмата от пощенската ти кутия. — Роджър поклати глава. — Сигурно някой лично го е пуснал.

— Предполагам, че е някаква шега.

Тя прогони неволните студени тръпки и се разсмя.

— Лоша шега.

— Защо не поразпиташ дали не са видели някой да се промъква тайно до твоята кутия?

— Няма значение.

Тя хвърли писмото в кошчето и отвори следващия плик.

— Извинете.

— О, д-р Пайк.

Диана заряза кореспонденцията си и се усмихна на мъжа, застанал зад гърба на Роджър.

— Май не си могъл да намериш изхода?

— Не, не съм се изгубил. Казаха ми, че мога да те открия тук.

— А... Д-р Маршал Пайк... Роджър Кроуел.

— Да, познах ви. — Маршал протегна ръка. — Често ви гледам и двамата по новините.

— Е, тази сутрин и аз ви гледах в „Шоуто на Анджела“.

Роджър мушна кесийката с бонбони в джоба си. Все още си мислеше за писмото. Даде си дума, че при първия удобен случай ще го измъкне от кошчето.

— Трябва да подготвиш оня репортаж, Ди.

— Няма проблеми.

— Радвам се, че се запознахме, д-р Пайк.

— Аз също.

Когато Роджър си тръгна, Маршал се обърна към Диана:

— Искан да ти благодаря, че тази сутрин успя да удържиш положението.

— Това е едно от нещата, с които се справям без грешка.

— Съгласен съм. Винаги съм казвал, че репортажите ти са направени с бистър ум и съчувствие — забележителна комбинация.

— Забележителен комплимент. Благодаря.

Той огледа с любопитство редакцията. Двама от репортерите горещо спореха за бейзболния мач, телефоните пронизително звъняха, един стажант буташе отрупана с папки количка през тесните пътеки между бюрата.

— Интересно място.

— Така е. С удоволствие бих те развела наоколо, но трябва да напиша един репортаж за „Обедни новини“.

— В такъв случай аз имам друго предложение.

Той отново прикова очи в нея с онази сладка непринудена усмивка.

— Диана, надявам се, че след като преминахме заедно през трудностите, така да се каже, ще приемеш поканата ми за вечеря.

— Вечеря?

Диана го изучаваше с погледа на жена, за която мъжът срещу нея престава да бъде просто мъж, а се превръща в евентуална връзка. Беше глупаво да се преструва, че не я привлича.

— Добре, защо не.

— Довечера? Да речем в седем и половина?

Тя се поколеба — рядко действаше импулсивно. Но той беше добър професионалист, възпитан и приятен човек. И най-важното — в критични моменти бе демонстрирал бърз ум и отзивчивост.

— Съгласна.

Взе едно листче от стъклената кутийка и написа адреса си.

ГЛАВА 3

— В „Обедни новини“ ще чуете историята на една жена, която отваря дома си за отритнатите деца в Чикаго. Очаквайте Лес Райдър с горещите спортни новини и Дан Блок с прогнозата за уикенда. Гледайте ни отново в „Обедни новини“.

Веднага щом червеното око на камерата изгасна, Диана си откачи микрофона, събра набързо нещата си от бюрото и скочи от стола. Трябваше да довърши един материал, да проведе интервю по телефона и да прегледа бележките си за предстоящата рубрика „Коментарът на Диана“. През последните две седмици, откакто заместваше Лу, тя работеше със стотина часа над обичайното, без да нарушава ежедневието си ритъм.

Излетя през вратата на студиото и вече бе изминала половината път до редакцията, когато Анджеела я спря в коридора.

— Скъпа, винаги се движиш с бясна скорост.

Диана се спря само защото Анджеела бе препречила пътя ѝ.

— Така е. Затрупана съм с работа.

— Не си спомням някога да не си свършила нещо, и то навреме.

За да я задържи, Анджеела сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще ти отнема само една минутка.

Диана нетърпеливо протестира:

— Имаш на разположение две, ако ми го кажеш в движение.

— Добре.

Анджеела се обърна и ускори ход, за да не изостава от Диана.

— След час отивам на делови обяд и няма никакво време. Затова те моля за една дребна услуга.

— Добре.

Диана влетя в редакцията и се устреми към бюрото си. Вече мислеше над предстоящите си ангажименти. Бумагите ѝ бяха подредени по важност: първо записките, които трябваше да обработи и разшири за материала, после въпросникът за интервюто по телефона и накрая бележките за „Коментарът на Диана“. Докато чакаше обясненията на Анджеела, включи компютъра и записа кода.

Анджела не бързаше. Не бе идвала в редакцията от месеци, а може би и от повече — всъщност откакто преместиха офисите и студиото ѝ в „Кулата“ — така служителите на Си Би Си наричаха елегантната бяла пристройка, която се издигаше над последните етажи от сградата. Подходът да се отделят новинарските и местните програми от тези по националния ефир не бе особено деликатен.

— Утре вечерта смятам да устроя скромен прием. Днес Фин Райли се връща от Лондон и ми се иска да го посрещнем както подобава.

— Ммдаа.

Диана вече подготвяше водещите новини.

— Доста време отсъстваше и смятам, че заслужава малко внимание след онази неприятна история в Панама и престоя му като кореспондент в Лондон.

Диана не бе съвсем съгласна, че една кръвопролитна война може да се определи като „неприятна история“, но все пак кимна.

— И тъй като го реших в последния момент, имам нужда от помощ, за да уредя подготовката — доставчиците, музиката, цветята — и, разбира се, самия прием. Трябва да съм сигурна, че и най-малката подробност ще бъде изпитана. Секретарката ми не може да поеме цялата организация, а ми се ще приемът да е на ниво. Ще ми отделиш ли няколко часа довечера... и утре, разбира се?

Диана с усилие потисна негодуванието си и същевременно чувството си за дълг към Анджела:

— С удоволствие бих ти помогнала, но съм заета.

Окуражителната усмивка и този път не слезе от лицето на Анджела, но погледът ѝ се вледени.

— В събота нямаш ангажменти.

— Не, тук не... макар че съм на повикване. Но си имам планове.

Диана нервно потропваше с пръст върху бележките си.

— Имам среща.

— Аха, разбирам.

Ръката на Анджела се плъзна по перлената ѝ огърлица и пръстите ѝ започнаха да си играят с една от гладките блестящи сфери.

— Носят се слухове, че доста често се виждаш с д-р Маршал Пайк.

— Излизали сме няколко пъти през последните две седмици.

— Е, не искам да се меся... и дано не ме разбереш погрешно, Ди. Анджела седна на бюрото ѝ, за да звучи по-свойски:

— Мислиш ли, че той е твой тип?

Разкъсвана между добрите обноси и буйния си темперамент, Диана все пак избра обноските:

— Предпочитанията ми не са насочени само към един... имам предвид един тип.

— О, хайде, разбира се, че си имаш идеал — засмя се кокетно Анджела и наклони глава. — Млад, добре сложен, светски мъж. Със спортна фигура — продължи тя, — за да не изостава подире ти като пале, когато отпратиш с яростната си крачка. И, разбира се, умен, но не прекалено. Трябва ти някой, които да изразява мнението си в рамките на петнадесет секунди.

Диана наистина нямаше време за празни приказки. Взе един от подострените моливи и го прокара по дланта си.

— Звучи ми твърде повърхностно.

— Ни най-малко, скъпа.

Анджела възмутено се ококори, въпреки че ѝ се искаше да се изкикоти.

— Ти заслужаваш най-доброто. Не бих искала някоя мимолетна връзка да попречи на кариерата ти. А що се отнася до Маршал... Не ти ли си струва, че е малко лицемерен?

В очите на Диана проблеснаха гневни искрици, но бързо угаснаха.

— Не знам какво имаш предвид? Харесва ми да съм в неговата компания.

— О, разбира се — съгласи се Анджела и я потупа по рамото. — На коя млада жена не би ѝ харесало? Улегнал мъж, опитен, привлекателен. Но да му позволяваш да се меси в работата ти...

— В нищо не ми се меси. Излизали сме няколко пъти през последните две седмици и това е всичко. Съжалявам, Анджела, но наистина трябва да се захващам със задачите.

— Извинявай.

Гласът на Анджела стана леден.

— Мислех, че сме приятелки. Не вярвах, че един дребен полезен съвет ще те засегне толкова.

— Не съм се засегнала. — Диана потисна въздишката си. — Но съм на нокти, имам ужасно много работа. Виж, ако намеря малко време днес, ще ти помогна за приема.

Сякаш с едно щракване леденият поглед се стопи в гореща усмивка.

— Ти си истинско съкровище. Знаеш ли какво — за да ти докажа, че не съм мнителна, доведи Маршал утре вечер.

— Анджела...

— Стига, не приемам отказ — отрязва я тя и слезе от бюрото. — И ще ти бъда много благодарна, ако дойдеш час-два по-рано. Никой не притежава твоя организаторски талант, Ди. По-късно ще обсъдим подробностите.

Диана се отпусна назад в креслото, когато Анджела си тръгна. Сякаш ѝ бяха извадили душата с памук. Поклати глава, погледна бележките си и се приготви да пише на компютъра. Намръщи се и отдръпна ръце от клавиатурата. Анджела беше права. Маршал не пречеше на работата ѝ. Когато проявяваш интерес към някого, не означава, че влизаш в конфликт с амбициите си. Доставяше ѝ удоволствие да се вижда с него. Допадаха ѝ разсъжденията му, начинът, по който оглеждаше всички страни на една ситуация, жизнерадостният му смях, когато тя твърдо отстояваше мнението си и отказваше да отстъпи.

Харесваше ѝ, че той следва нейния ритъм в развоя на връзката им, че не бърза към естествения физически завършек. Макар че, честно казано, тя се изкушаваше да ускори хода на събитията. Но не се чувстваше достатъчно уверена, достатъчно силна, за да си позволи интимност с някой мъж.

Знаеше, че веднъж преодолее ли тази бариера, ще му разкаже всичко.

Бързо прогони спомените, преди те да забият острите си нокти в сърцето ѝ. От опит знаеше, че е най-добре да напредва стъпка по стъпка. Сега най-напред трябваше да анализира връзката си с Маршал, ако въобще съществуваше такава, и да реши докъде иска да стигне.

Погледна часовника си и изстена.

Май щеше да се наложи първо да разреши проблема с времето. Пръстите ѝ отново зачукаха по клавиатурата.

Екипът на Анджела тайно наричаше офиса ѝ „Цитаделата“. Седнала на френското си бюро, тя управляваше като феодал. Всеки издържал шестмесечния изпитателен срок в екипа ѝ, ставаше предан и прилежен слуга, който и не помисляше да се оплаква.

Анджела беше сурова и взискателна, не приемаше никакви извинения и молби заради прищевките на този или онзи. Пък и в крайна сметка наистина си бе извоювала правото да поставя условия.

Анджела влезе във външния офис, където секретарката ѝ усърдно обработваше подробностите около предаването в понеделник. В другия край на тихия коридор се намираха стаите на режисьорите, помощниците и сътрудниците, които се занимаваха с предварителната подготовка. Анджела отдавна се бе махнала от шума и суматохата на редакциите. Репортерската работа бе само стъпало в кариерата ѝ, само трамплин за осъществяване на амбициите ѝ. Това, което искаше откакто се помни, бе само едно — да бъде център на внимание.

В новинарските емисии, където властваха фактите, ако водещият бе достатъчно добър, щяха да го забележат. А Анджела бе наистина добра. Но цената на шестте години в адската мелница на телевизионното репортерство бе разводът с първия ѝ съпруг, после впримчването на втория. Но тя вървеше уверено по надеждния път към „Шоуто на Анджела“.

Винаги изискваше тишина като в църква, подсигурана от дебелите килими и изолиращите шума стени.

— Има съобщения за вас, мис Пъркинс.

— Ще ги видя по-късно.

Анджела отвори широко една от двойните врати, които водеха към нейния офис.

— Ела тук, Каси.

Закрачи нервно. Дори когато вратата хлопна зад гърба на секретарката, тя продължи да кръстосва ядосано по абисинския килим. Мина покрай изящното бюро, после подмина дългата редица от прозорци и се устреми към старинния скъп шкаф, където държеше колекцията си от награди.

„Моите награди!“ Беше ги спечелила с кървава пот, бяха си нейни. Никой вече нямаше право да я пренебрегва. Спря се пред окачените в рамка снимки и изрезките от списания, които украсяваха

стената: Андже́ла в компанията на известни личности на благотворителни балове и церемонии за награждаване, Андже́ла на кориците на списанията „ТВ Гайд“, „Таим“ и „Пийпъл“.

— Знае ли тя коя съм аз? — измърмори ядно тя. — Дава ли си сметка с кого си има работа?

Поклати глава и се обърна. „Грешката беше незначителна — успокояваше се тя — и лесно може да се поправи.“ В края на краищата това момиче ѝ допаднаше.

Постепенно гневът ѝ се уталожи. Застана зад бюрото и се настани в розовото кожено кресло, направено за нея по поръчка и подарено от изпълнителния директор на синдиката — бившия ѝ съпруг, когато нейното шоу се изкачи на върха на класациите.

Каси остана права. Знаеше, че докато не я поканят, не бива да сяда на махагоновото кресло с натруфени, ръчно плетени възглавнички.

— Свърза ли се с доставчика?

— Да, мис Пъркинс. Менюто е на бюрото ви.

Андже́ла му хвърли бегъл поглед и кимна разсеяно.

— А какво става с цветята?

— Потвърдиха поръчката, с изключение на калиите. Опитват се да намерят, каквото искате, но за по-сигурно предложиха да ги заменят с други.

— Ако исках друг вид цветя, щях да ги поръчам.

Тя махна с ръка.

— Вината не е твоя, Каси. Седни.

Андже́ла затвори очи. Пак старото главоболие — онова яростно думкане с усилваща се пронизителна болка. Внимателно, с два пръста разтри челото си. Спомни си, че майка ѝ често страдаше от главоболие и се опитваше да притъпи болката с алкохол.

— Ще ми донесеш ли малко вода? Хваща ме мигрената.

Каси стана от креслото, на което току-що се бе настанила, и се запъти към лъскавия бар. Беше спокойна жена, толкова амбициозна в стремежа си да успее, че не обръщаше внимание на недостатъците на Андже́ла. Без да продума, тя взе кристалната кана с прясна вода, която всеки ден се сменяше, и напълни една чаша.

— Благодаря.

Анджела глътна с водата едно хапче, като се молеше час по-скоро да ѝ подейства. Не можеше да си позволи да не бъде във форма на деловия обяд.

— В теб ли е списъкът с гостите?

— Оставила съм го на бюрото ви.

— Добре.

Анджела все още не отваряше очи.

— Дай едно копие от него и каквото още е нужно на Диана. Тя ще се погрижи за останалите подробности.

— Да, мадам.

Каси застана зад Анджела и започна да разтрива слепоочията ѝ. Минутите отлитаха, отмервани от тихото тиктакане на часовника, закачен на отсрещната стена.

— Разбра ли прогнозата за времето? — промърмори Анджела.

— Ясно и студено.

— В такъв случай трябва да отоплим терасата. Искам да има място за танцуване.

Каси покорно отстъпи встрани, за да си запише инструкциите. Нито получи, нито пък очакваше похвални думи за прилежанието си.

— Фризьорката ще бъде в два часа в дома ви. Ще ви донесат тоалета най-късно до три.

— Добре. Но затова — после. Искам да се свържеш с Бийкър. Искам да знам и най-малката подробност за д-р Маршал Пайк. Той е психолог на частна практика тук, в Чикаго. Предпочитам Бийкър да ме информира в хода на разследването, а не когато напише окончателния доклад.

Тя отвори очи. Все още имаше главоболие, но хапчето явно действаше.

— Кажи на Бийкър, че задачата не е спешна, но е от изключителна важност. Ясно?

— Да, мис Пъркинс.

Наближаваше шест, а Диана все още работеше с пълна пара. Едновременно водеше телефонните разговори и в същото време редактираше материала за късните новини.

— Да, разбирам ви. Но едно интервю, особено телевизионно интервю, ще ви помогне да изложите вашата гледна точка.

Диана присви устни и въздъхна.

— Ако искате, разбира се. Мисля, че съседката ви гори от нетърпение да сподели своите мотиви пред камерата.

Усмихна се, когато в слушалката прозвуча нисък на възмущение.

— Да, ние предпочитаме да изслушаме и двете страни. Благодаря ви, мисис Уилсън. Утре в десет ще бъде там.

Мерна Маршал да идва към нея, махна му с ръка и натисна копчето под поредната мигаща светлинка на телефона си.

— Съжалявам, мисис Картър. Да, както ви казах! Разбирам напълно положението ви. Горките ви лалета! Телевизионното интервю ще покаже вашата страна в спора.

Диана се усмихна, когато вместо поздрав Маршал я погали по косата.

— Да, ако сте убедена в това. Мисис Уилсън се съгласи да изложи своите мотиви пред камерата.

Диана отдръпна слушалката на безопасно разстояние от ухото си и погледна Маршал.

— Да, чудесно. В десет ще бъде там. Довиждане.

— Бурна история, а?

— Бурни страсти в предградията — поправи го Диана и затвори телефона. — Все пак ще се наложи утре да отдели един-два часа. Две съседки водят люта битка за една леха с лалета, един кокер шпаньол и някакъв стар объркан план за границите на имотите.

— Звучи страхотно.

— Ще научиш „Сензационните“ подробности, докато обядваме.

Тя не протестира, когато Маршал се наведе и охотно прие целувката му — приятелска, без никакъв нюанс на интимност.

— Целият си мокър — прошепна тя, когато вкуси от дъждовните капки по хладната кожа.

— Навън вали като из ведро. Горя от желание за приятен топъл ресторант и сухо вино.

— Трябва да проведе още един телефонен разговор.

— Не се притеснявай, върши си работата. Искаш ли нещо?

— Едно студено питие. Устата ми пресъхна.

Диана се подготви да атакува отново телефона.

— Мистър Ван Дам, ужасно съжалявам за безпокойството. Изглежда е станало някакво объркване с доставката за утре вечер. Мис Пъркинс иска три, а не две каси червено вино. Да, точно така. А какво става с бялото вино?

Диана сверяваше своя списък с този на доставчика.

— Да, точно така. Мога ли да я уверя, че ще направите ледената скулптурка?

Усмихна се пак на Маршал, който се връщаше с кутийка студено 7-Ур.

— Чудесно, мистър Ван Дам. А сменихте ли пастите с петифури? Браво! Смятам, че сме се справили успешно. Довиждане до утре.

Диана въздъхна дълбоко и затвори телефона.

— Готово — обърна се тя към Маршал. — Дано всичко бъде наред.

— Дълъг ден, а?

— Дълъг и плодотворен.

По навик тя взе да разтребва бюрото си.

— Радвам се, че дойде да ме вземеш оттук, Маршал.

— Моята програма не е толкова натоварена.

Диана отпи няколко големи глътки, остави кутийката настрана, изключи компютъра и сложи в ред работното си място.

— Дължа ти извинение, че заради Анджела ще се наложи да променим плановете си за утре.

— Един психолог трябва да се нагажда според ситуацията.

Наблюдаваше я как прилежно строи папките и бележките си.

— Освен това изглежда приемът ще е страхотен.

— Така се очертава. Тя е жена, която изпипва нещата.

— И ти й се възхищаваш?

— Абсолютно. Дай ми пет минутки, за да се освежа, и после обещавам да съсредоточа цялата си енергия върху един разпускащ обяд с теб.

Когато Диана се изправи, той се завъртя към нея и тялото му леко докосна нейното — едно деликатно предложение.

— Изглеждаш доста свежа.

Тя усети приятните тръпки на възбуда, в стомаха ѝ се разля позната топлина. Вдигна глава и улови погледа му, в който

проблясваше желание, копнеж, но и търпение. Пулсът ѝ се учести от тази странна комбинация.

Трябваше само да каже „да“ и бе сигурна, че ще забравят и за обеди, и за почивката. За миг на Диана ѝ се прииска нещата наистина да бяха толкова прости.

— Няма да се бавя — прошепна тя.

— Ще те изчакам.

„Да, ще чака“ — помисли си тя, щом той се отдръпна, за да ѝ направи място да мине. Наистина в най-скоро време трябваше да вземе решение дали да продължи по удобния път на приятелството, или да ускори хода на връзката.

— Психологът май ти е замаял главата, Ди?

Диана мерна до вратата оператора, който бе захапал един „Milky Way“.

— Не си много оригинален, Джо.

— Знам.

Той се ухили, без да изпуска шоколада. На дрипавата му фланелка бе закачена табелка с надпис: „На разположение“. Коленете на джинсите му бяха скъсани. От техниците не се изискваше да бъдат в изряден външен вид. На Джо това му допаднаше.

— Все някой трябваше да ти го каже. Уреди ли онези две интервюта за утре сутринта? Имам предвид войната за лалетата?

— Да. Значи нямаш нищо против да пожертваш съботната утрин?

— Не, щом ми плащат извънреден труд.

— Чудесно. Делани е на работа, нали?

— Чакам го да дойде — каза Джо и си отхапа още едно парченце от шоколада. — Довечера ще играем покер. Смятам да го оберя заради двойната смяна, дете ми натресе миналата седмица.

— Тогава ми направи една услуга — кажи му, че в десет ще снимаме двете жени.

— Добре.

— Благодаря ти.

Диана се втурна към тоалетната, за да пооправи косата и грима си. Тъкмо си слагаше червило, когато Джо влетя при нея. Вратата се тръшна зад гърба му. Той я сграбчи за ръката.

— Божичко, Джо, да не си откачил?

— Размърдай си задните части, Ди. Имаме спешна задача и трябва да изчезваме час по-скоро.

Взе чантата ѝ от мивката и повлече Диана след себе си.

— Какво е станало, за бога?

Тя се препъна на прага, докато Джо я избутваше през вратата.

— Да не би да е избухнала война?

— Горе-долу. Трябва да стигнем до „О’Хеър“.

— „О’Хеър“? По дяволите, Маршал ме чака.

Потискайки нетърпението си, Джо пусна ръката ѝ.

Диана го дразнеше само с това, че винаги мислеше за много неща наведнъж, вместо да се съсредоточи върху събитието в едър план.

— Иди да кажеш на приятелчето си да стане репортер. Делани току-що получи съобщение, че пристига самолет, който здравата е закъсал и може да катастрофира. Страхотна новина, а?

— О, боже.

Диана хукна към стаята, а Джо я следваше по петите. Сред настъпилата суматоха в редакцията, тя сграбчи бележника си от бюрото.

— Маршал, съжалявам. Налага се да тръгвам.

— Разбрах. Искаш ли да те изчакам?

— Не.

Прокара припряно ръка през косата си и се вкопчи в самото на костюма си.

— Не знам колко ще се забавя. Ще ти се обадя. Делани.

Набитият редактор размаха незапалената си пура към нея.

— Тръгвай, Рейнолдс. Поддържай обратна връзка с нас. Ще те предаваме на живо. Хайде, чакам проклетата сензационна новина.

— Съжалявам — извика тя на Маршал и закрещя на Джо, докато търчаха по стълбите: — Откъде идва самолетът?

Тропотът на подкованите ботуши на Джо отекваше като изстрели.

— От Лондон. Ще ни дадат останалата информация в колата.

Той отвори широко външната врата и потъна в поройния дъжд. Тениската с надписа на чикагския баскетболен отбор моментално залепна на гърдите му. Докато отключваше микробуса, извиси глас, за да надвика бурята:

— Боинг 747, с над двеста пътници, левият двигател отказва да работи, има проблем с радара. Сигурно е бил ударен от мълния.

Сякаш за да потвърди думите му, в черното небе блесна светкавица.

Мокра до кости, Диана се качи в микробуса.

— Кога трябва да се приземи?

Включи по навик скенера под таблото.

— Не знам. Дано да пристигнем, преди да се приземят.

Джо щеше да се разочарова, ако не успее да снима катастрофата. Пришпори колата и стрелна Диана с поглед. Блясъкът в очите му обещаваще бясно пътуване.

— Изненадата е пълна, Ди. Фин Райли е на борда. Кучият му син сам информира отдел „Новини“ за тая история.

ГЛАВА 4

Да седиш в предния салон на претъпкания Боинг 747, бе все едно да препускаш в търбуха на мустанг, който има диария. Самолетът подскачаше, люлееше се, друсаше, накланяше се, сякаш отчаяно се мъчеше да изплюе ненужния товар от пасажери. Хората се молеха или плачеха, други пък бяха заровили лице в торбичките за повръщане, но се чувстваха толкова омаломощени, че можеха да издават само тихи стенания.

Фин Райли не си падаше по молитвите. Можеше в крайна нужда да се разкае на глас, както едно време, в детството си, когато в най-тягостните моменти ходеше в изповедалнята. Но засега изкуплението на греховете не влизаше в плановете му.

Батериите на лаптопа свършваха. Скоро щеше да се наложи да включи касетофона. Но Фин предпочиташе да пише материалите си, а не да ги диктува. Пръстите му набираха думите, които се нижеха в главата му.

Погледна през прозореца. Черното небе непрекъснато се взривяваше, разцепвано от мълниите. „Гневът на боговете... не, не става“. Отказа се от фразата. Стори му се прекалено банално. По-скоро — природата срещу човешкия прогрес. Звуците, които се чуваха, наистина напомняха за война — молитвите, плачът, стенанията, които се примесваха с истеричния кикот. Беше ги чувал в окопите. Отекващият тътен на гръмотевиците разлюляваше самолета като детска играчка.

Използва последните запаси на батерията, за да напише тези свои хрумвания.

Щом батерията се изчерпа, той прибра дискетата и компютъра в голямата метална кутия. Надяваше се, че това е най-сигурният начин да запази ценната информация. Много пъти бе виждал останките от самолетни катастрофи и знаеше, че е истински късмет, ако нещо оцелее. Извади малкия касетофон от дипломатическото си куфарче.

— Днес е пети май, 7,02 часа централно време — говореше Фин пред микрофона. — Намираме се на борда на Боинг 747, полет 1129.

Наближаваме летище О'Хеър, макар че заради бурята не се виждат никакви светлини. Преди около двацет минути мълния изкара от строя левия двигател. Успях да изкопча от стюардесата, че радарът е развален, вероятно от бурята. На борда има двеста петдесет и двама пътници и дванадесетчленен екипаж.

— Ти си луд.

Мъжът до Фин най-сетне успя да вдигне глава от коленете си. Лицето му, плувнало в пот, бе позеленяло. Акцентът му на богат и образован британец бе доста завалян от комбинацията между скоч и ужас.

— След няколко минути може да сме мъртви, а ти бръщолевииш пред проклетата машина.

— А може и да сме живи. Така че и в двата случая, все ще бъде някаква новина.

Фин отзивчиво извади носна кърпа от задния джоб на джинсите си.

— Ето, заповядайте.

— Благодаря — изломоти мъжът и избърса потта от лицето си. Щом самолетът отново се разлюля, той омаломощено отпусна назад глава и затвори очи. — Сигурно в жилите ти тече не кръв, а ледена вода.

Фин се усмихна. Напротив, кръвта му беше гореща, но не си струваше да си хаби приказките за този профан. Не че не изпитваше страх, нито пък вярваше безрезервно в предопределението на съдбата. Просто притежаваше уникалната вяра на репортера, че винаги има светлинка в края на тунела. Касетофонът, бележникът и лаптопът бяха за него най-доброто убежище. Те подхранваха илюзията за недосегаемост. Защо иначе операторът продължава да снима, когато завалят куршумите? Защо репортерът навира микрофона под носа на психопата или се втурва към сградата, в която всеки миг ще избухне бомба? Защото е заслепен от щита на четвъртата власт. А може би беше чисто и просто лудост.

Фин се подсмихна.

— Хей — подвикна той, размърда се на мястото си и посочи касетофона. — Какво ще кажеш да ми дадеш едно интервю, преди да умра?

Спътникът му отвори почервенелите си очи. Пред него стоеше мъж, само с няколко години по-млад, с чиста светла кожа, с набола брада, малко по-тъмна от чупливата му кестенява буйна коса, която се спускаше до яката на черното кожено яке. Острите, издялани черти бяха смекчени от чаровна усмивка, която откриваше един крив кучешки зъб. Но сладките трапчинки, вместо да придадат по-благо изражение на лицето, го правеха още по-сурово, също, както вдлъбнатините правеха още по-страшни скалите. Но най-изразителни бяха очите му — тъмносини, леко помътнели, като езера, обгърнати в мъгла. Сега те проблясваха със закачливи, иронични, дръзки пламъчета.

Пътникът се изненада, когато усети, че го напушва смях.

— Върви на майната си — продума най-сетне той и се ухили.

— Дори да съм те записал, мисля, че няма да пуснат в ефир репликата ти. Какво да се прави, такива са изискванията на телевизията. За първи път ли идвате в Щатите?

— Исусе Христе, ти си луд човек — изпъшка мъжът, но страхът вече бе разхлабил желязната си хватка. — Не, идвам всяка година по два пъти.

Ако се приземим живи и здрави, кое е първото нещо, което ви се иска да направите?

— Да се обадя на жена си. Преди да тръгна се скарахме. Глупава история. — Мъжът избърса лепкавото си лице. — Ще говоря първо с жена си и децата.

Самолетът рязко изгуби височина. В салона избухна взрив от писъци и хлипания.

— Дами и господа, моля останете по местата си и затегнете коланите. Всеки момент ще кацнем на летището. В интерес на вашата безопасност моля, сложете глава между коленете и се хванете здраво за глезените. Веднага щом се приземим, ще предприемем спешна евакуация.

„Или пък ще ни изравят с лопати“ — добави наум Фин. В съзнанието му веднага изникна ужасната картина от катастрофата на Пан Американ 103, който се бе разбил над Шотландия. Доста добре си спомняше какво бе видял, какъв мирис бе усетил, какво бе почувствал, докато отразяваше на живо събитието.

Питаше се кой ли щеше да застане пред пушеците на сгърчения метал, за да разкаже на света за участието на полет 1129.

— Как се казва жена ви? — попита Фин и се наведе напред.

— Ана.

— А децата ви?

— Брад и Сюзън. О, божичко, мили боже, не искам да умра.

— Мислете си за Ана, за Брад и Сюзън — окуражаваше го Фин.

— Мисълта за тях ще ви помогне.

С невъзмутим поглед той изучаваше келтския кръст, който се бе подал над пуловера му и се полюшваше на верижката. И Фин имаше за кого да мисли. Стисна кръста в ръката си, за да го затопли.

— Седем часа и девет минути централно време. Пилотът се опитва да ни приземи.

— Виждаш ли го? Джо, виждаш ли го?

— Нищо не виждам, дявол да го вземе, в тоя шибан дъжд.

Джо премигна и вдигна камерата на рамо. Водата се стичаше от козирката на шапката му и се изливаше като водопад пред очите му.

— Не мога да повярвам, че все още не са дотърчали и други екипи. Нищо чудно Фин да е информирал само нас за тая шибана история, за да можеш да получим изключителните права да я отразяваме.

— Сигурно вече и другите са разбрали.

Диана се вираше през водната стена, като отмяташе мократа си коса назад. В светлините на пистата дъждовните капки приличаха на градушка от сребърни куршуми.

— Няма да сме дълго сами. Дано не сме сбъркали пистата.

— Тук трябва да кацнат. Чакай. Чуваш ли? Май това не е гръмотевица.

— Не, звучи ми като... Ето!

Диана посочи с пръст към небето.

— Виж! Това трябва да е той.

Светлинките на самолета едва се виждаха от проливния дъжд. Диана долови бръмченето на двигателите и пронизителния вой на колите за спешна помощ. Стомахът ѝ се сви на топка.

— Бени? Можеш ли да запишеш тези звуци? — надвика тя бурята, доволна, че може да чуе гласа на режисьора в слушалката. — Вече се спуска.

Кимна към Джо.

— Готови сме. Ще предаваме на живо — каза тя на Джо и се обърна с гръб към пистата. — Започни от мен, после хвани самолета. Задръж на самолета. Включихме се — промърмори Диана, когато в слушалката отекна глъчката в студиото. — Готов ли си, Джо?

Слушаше гласа на водещия новините и чакаше да дойде нейният ред.

— Току-що забелязахме светлините на полет 1129. Както виждате, бурята съвсем се развилия, а поройният дъжд залива пистите. От летището отказват да коментират точната причина за проблемите на полет 1129. Колите за спешна помощ са в готовност.

— Какво виждаш, Диана? — попита водещият в студиото.

— Само светлините. Чувам и шума от двигателите. Ето, самолетът се спуска.

Джо насочи камерата към небето. Мимолетният блясък на светкавицата освети очертанията на самолета — лъскава сребърна птица, която летеше стремително надолу.

— На борда са двеста шестдесет и четирима пътници, заедно с екипажа — надвикваше Диана бурята, бръмченето и воя на сирените. — Там е и Фин Райли, кореспондент на Си Би Си в чужбина, който се връща в Чикаго след престоя си в Лондон. Моля те, Господи, помогни! — прошепна тя тихо и млъкна. Остави камерата да говори вместо нея. Самолетът се виждаше все по-ясно. Целият се тресеше — явно пилотът се бореше да овладее машината. Диана за миг си представи, че е на борда — сигурно шумът бе оглушителен.

— Още малко — прошепна тя, впила поглед в самолета, забравила и за камерата, и за микрофона, и за зрителите. Зърна шасито, а после и емблемата на авиокомпанията — яркочервени, сини и бели букви, които сякаш прорязваха едната страна на самолета. Слушалката пукаше и пращеше.

— Мартин, не те чувам. Дръж връзка.

Тя притаи дъх. Колесниците докоснаха земята, хлъзнаха се и заподскачаха по асфалта. Все още не смееше да диша, докато

самолетът се плъзгаше по влажната настилка и се въртеше, следван по пистата от колите за бърза помощ.

— Много е хлъзгаво — извика Диана. — Лявото крило на самолета дими. Чувам свистенето на спирачките. Ето, сега намалява скорост. Да, намалява, но май пилотите не могат да го овладеят.

Крилото се наклони и се удари в земята. Захвърчаха искри, които засъскаха и се удавиха във влагата. Самолетът се завъртя, раздрусва огромното си туловище и спря диагонално на пистата.

— Приземи се! Полет 1129 се приземи!

— Диана, можеш ли да прецениш какви са щетите?

— Оттук не. Видях само пушека под лявото крило, което доказва предварителната ни информация, че левият двигател не работи. Аварийните екипи заливат крилото с пяна. Линейките са в готовност. Вратата се отваря, Мартин. Ето, показва се и аварийният улей. Виждам, да, виждам първия спасен пасажер.

— Иди по-близо — нареди режисьорът. — Ще кажем на Мартин да прекъсне, докато се приближиш.

— Тръгваме към самолета. Ще ви дадем повече информация за полет 1129, който току-що кацна на летище „О’Хеър“. С вас е Диана Рейнолдс от Си Би Си.

— Изключихме те — крещеше режисьорът от студиото. — Хайде, бягай.

— Какви снимки стават, мамка му! Какви снимки! — крещеше Джо. От възбуда тонът на гласа му се бе вдигнал с една октава. — В кърпа ни е вързана шибаната работа.

Диана само го стрелна с поглед — беше свикнала със стила на своя оператор.

— Хайде, Джо, да видим дали ще успеем да вземем няколко интервюта.

Втурнаха се към пистата. Пътниците продължаваха да се спускат по аварийния улей право в ръцете на хората от спасителните екипи. Когато Диана и Джо стигнаха до скупчените коли и се приготвиха да се включат в ефир, вече шест-седем човека бяха в безопасност. Една жена седеше на земята и плачеше, заровила лице в шепите си. С настървеността и безочливостта на истински оператор Джо веднага започна да я снима.

— Бени, пристигнахме. Виждаш ли това?

— Да, кадиите са жестоки. Включваме ви на живо. Хванете някои от пътниците. Хванете...

Ежегодна награда за операторско майсторство и професионални постижения в телевизията. Връчва се от Телевизионната академия. Учредена е през 1948 като предизвикателство спрямо наградата Оскар.

— Райли — извика Джо. — Ей, Фин Райли!

Диана мигом се обърна и видя Фин Райли да се спуска по аварийния улей. Щом чу името си, той извърна глава. Присви очи и погледна право към камерата. Лицето му грейна в усмивка. Тежкия метален куфар не му попречи да се изправи пъргаво на крака. С един небрежен скок той се озова право пред камерата. От косата му капеше вода, стичаше се по кожата яке и пълнеше ботушите му.

— Ах, ти, кучи сине, голям късметлия излезе — възкликна Джо със сияещо лице и потупа Фин по рамото.

— Радвам се да те видя, Джо. Извини ме за минутка.

Фин Райли неочаквано сграбчи Диана и пламенно я целуна по устата. Макар и за миг, тя усети топлината на тялото му, експлозивния допир на устните му, който я разтърси като токов удар.

— Нали нямаш нищо против? — усмихна ѝ се той чаровно. — Мислех си да целуна земята, но ти си далеч по-примамлива. Може ли да ми дадеш това за минутка?

Без да дочака отговор, той издърпа слушалките ѝ.

— Кой е в студиото?

— Бени. А аз...

— Ей, Бени!

Фин отскубна и микрофона от ръката на Диана.

— Да, аз съм. Значи си получил съобщението ми.

Райли се изкикоти и добави:

— Няма защо. Това е най-малкото, което мога да направя за отдел „Новини“.

После се заслуша и кимна.

— Няма проблеми. В десет ще ни предават на живо, Джо.

После се обърна към Диана и остави куфара до краката ѝ.

— Нали ще го наглеждаш?

Отметна назад косата си и погледна към камерата:

— С вас е Фин Райли. Намираме се на летище „О’Хеър“. Днес в 18,03 полет 1129 от Лондон бе ударен от светкавица.

Вбесена, Диана наблюдаваше Фин, който самоуверено продължаваше репортажа си, по-точно нейния репортаж. Само две минути след приземяването на самолета хитрият негодник узурпира мястото ѝ, открядна собствения ѝ материал и я прати за зелен хайвер.

Диана кипеше от гняв, докато слушаше одисеята на полет 1129. Е, да, Фин Райли бе наистина добър. Но това не я изненадваше, защото и преди бе гледала репортажите му от Лондон, Хаити, Централна Америка и Близкия изток.

Дори бе представяла някои от тях.

Но не в това бе въпросът. Беше си позволил да ѝ измъкне под носа собствения ѝ материал. Е, добре, това високомерно копеле скоро ще разбере, че не е толкова лесно да избуташ Диана Рейнолдс от „сцената“. Успокоително си повтаряше, че силата ѝ е в интервютата. В крайна сметка те бяха същината на работата ѝ. Още сега щеше да го докаже, при това блестящо.

Обърна гръб на Фин, приведе се напред, за да се защити от пороя, и се запъти към навалищата.

Не бяха минали и пет минути, когато някой я потупа по гърба. Извърна се и вдигна въпросително вежди:

— Искаш ли нещо?

— Да, бренди и запалена камина.

Фин избърса мокрото си лице. Беше превъзбуден, наелектризиран от хаоса и от току-що приключилия репортаж... И от простичкия факт, че беше жив.

— Мислех си, че е добре да вземем няколко интервюта — от пътниците, от аварийните екипи и, ако имаме късмет, от екипажа на самолета. Трябва да успеем да ги включим в специалния репортаж преди късните новини.

— Вече убедих някои от пасажерите да разговарят с мен в ефир.

— Чудесно. Идете с Джо при тях, а аз ще се опитам да изкопча няколко думи от пилота.

Тя го сграбчи за ръката, преди той да хукне към самолета.

— Микрофонът ми трябва.

— О, разбира се.

Подаде ѝ го заедно със слушалките. Развеселен си помисли, че Диана му прилича на мокро куче. Но не на някоя съмнителна порода, а на чистокръвна афганска хрътка, която съумяваше да се държи с

достойнство и стил и при най-неблагоприятните обстоятелства. Градусът на радостта, че бе оцелял, неочаквано се повиши. Гневният поглед на Диана му доставяше истинско удоволствие.

— Но аз май те познавам. Не водиш ли емисиите на „Сутрешни новини“?

— Вече не. От няколко месеца съм в „Обедните“.

— Поздравления.

Вгледа си внимателно в нея, сините му очи изведнъж се избистриха и заблестяха.

— Диана... Диана. Нали?

— Имаш добра памет. Не си спомням някога да сме разговаряли.

— Не сме, но съм гледал репортажите ти. Добри са, няма спор.

Погледът на Райли вече се устреми към тълпата.

— В самолета имаше и деца. Ако не успееш да ги интервюираш, поне ги снимайте с камерата. А, ето я и конкуренцията.

Махна с ръка към журналистите, които кръжаха около пътниците.

— Хайде да се залавяме за работа.

— Знам какво да правя — сопна се Диана, но той вече се бе отдалечил. — По всичко личи, че няма проблеми със самочувствието.

Джо изсумтя.

— Егоизмът му е с размерите на Тихия океан. Но едно е вярно — когато се захване с нещо, е сигурно, че ще го направи както трябва. И никога не се отнася с екипа си като с малоумни роби.

— Жалко, че не се държи така и с другите репортери.

Диана се завъртя и добави:

— Хайде да снимаме.

Минаваше девет, когато се върнаха в Си Би Си. Там посрещнаха Фин Райли като герой. Някой му връчи непокътната бутилка „Джеймсън“. Диана се запъти към бюрото си, макар че я втрисаше от студ, включи касетофона и започна да пише материала. Даваше си сметка, че новината ще се разпространи по националния ефир и не й се искаше да изпускат такъв голям шанс.

Изолира се напълно от врявата, от смеха, от шумните поздравления. Пишеше настървено, само от време на време

поглеждаше бележките си, набързо надраскани в колата.

— Заповядай.

Една голяма ръка с дълги пръсти и белег на палеца остави чаша на бюрото ѝ с малко кехлибарена течност в нея.

— Не пия през работно време.

Искаше ѝ се думите ѝ да са прозвучали като хладен отказ, а не като предвзета забележка.

— Не мисля, че глътка уиски ще навреди на безпристрастния ти коментар. А освен това — гласът на Фин стана още по-дълбок и звучен — ще те позагрее.

Отмести стола и седна на ръба на бюрото.

— Измръзнала си — каза той и ѝ подаде една хавлия. — Защо не се поразтриеш? Изсуши косата си. Имаме толкова много работа.

— Както виждаш, аз работя.

Но все пак Диана взе хавлията, а след кратко колебание изпи и уискито. Той беше прав — дори само една глътка можеше да запали приятния огън в корема ти.

— Разполагаме с трийсет минути за монтаж. В момента Бени редактира записа.

Фин наклони глава и погледна в екрана на компютъра ѝ.

— Добре си го написала.

— Я се разкарай.

Беше свикнал с враждебността, но винаги му бе интересно да разбере коя е причината за нея.

— Ядосана си, защото те целунах, нали? Не съм искал да те обидя, Диана. Просто не можах да устоя на първичния инстинкт.

— Не съм се подразнила от целувката ти — изсъска тя през зъби и продължи да пише, — а защото открадна материала ми.

Фин обгърна с ръце коляното си и се замисли. Съзнаваше, че тя има донякъде основание да му се сърди.

— Нека ти задам един въпрос. Кой репортаж е по-добър — този, който е само с твоя коментар, или този, към който добавих моя материал за полета?

Разгневена, тя не вдигна глава и си замълча.

— Е, докато мислиш, ще разпечатам на принтера моя материал и ще видим дали си пасва към твоя.

— Какво имаш предвид?

— Написах го в самолета. Взех едно бързо интервю от човека, който седеше до мен.

Очите му отново проблеснаха закачливо.

— Сигурно ще е много любопитно за зрителите.

Въпреки яда си Диана едва не избухна в смях.

— Искаш да кажеш, че си подготвял материал, докато самолетът се е спускал стремително надолу?

— Е, с тези портативни компютри може да се работи навсякъде. Така че разполагаш с пет минути, преди да се появи Бени и да започне да си скубе косите.

Диана проследи с поглед Фин, който се запъти към командния пулт.

Този човек наистина бе луд.

Както се оказа трийсет минути по-късно, беше и много талантлив.

Монтажът бе в окончателния си вариант, графиките бяха подготвени три минути преди ефир, а текстът — обработен, пренаписан и включен в механичния суфльор. Самият Фин Райли, все още по пуловер и джинси, беше заел мястото си пред камерата. Репортажът му се излъчваше по националния ефир.

— Добър вечер. С вас е Фин Райли с извънредното съобщение за полет 1129.

Диана знаеше, че той чете новините, тъй като самата тя бе написала материала за първите трийсет секунди. И въпреки това ѝ се струваше, че слуша една чудесно разказана любопитна история. Той знаеше точно на коя дума да наблегне, къде да направи пауза и как да се държи пред камерата.

Диана си даде сметка, че непринуденото му поведение нямаше нищо общо с прекаленото интимничене с публиката. Райли просто съобщаваше новините. Осведомяваше за събитието, но стоеше някак си встрани от него. „Изкусен трик, заключи Диана. Та той е бил в същия този злочест самолет.“ Дори когато четеше собствените си бележки, написани в димящия пропадащ самолет, тонът в тях бе лишен от емоция и пристрастност. Фин беше разказвач, а не герой от разказа.

Противно на волята си, Диана усети как възхищението ѝ надвива над доскорошната неприязън. Обърна се към монитора и в същия миг на него се появи кадрите от летището, на които видя и себе си. От косата ѝ се стичаше вода, очите ѝ бяха огромни, лицето — бледо, почти безцветно, като дъжда, който се изливаше върху нея. Гласът ѝ не трепваше. Знаеше, че умее добре да го контролира. Но лицето ѝ издаваше всичко — на него се бяха отпечатали страхът и ужасът. Когато камерата фокусира плъзгащия се по пистата самолет, тя дочу прошепнатата си молитва. Ядоса се, че прекалено много се е вживяла. Почувства се още по-ужасно, когато на екрана се появи Фин, току-що грабнал репортажа под носа ѝ, минути, след като бе слязъл от самолета. Приличаше на воин, върнал се от бойното поле, ветеран, който обяснява точно и хладнокръвно всеки удар и всеки ход.

Да, той беше прав. Филмът наистина бе станал по-добър.

По време на рекламите Диана се качи в апаратната. Бени се хилеше като глупак, макар че по голямото му набраздено чело бе избила пот. Беше дебел, червендалест и имаше навика да дърпа безмилостно оредялата си коса. Но Диана знаеше, че като режисьор е незаменим.

— Бихме всички други телевизионни компании — викаше той на Фин в слушалките. — Те нямат кадри с приземяването и началния етап на евакуацията.

Прати въздушна целувка на Диана.

— Репортажът е страхотен. В десет пак си ти, Фин. Ще пуснем коментара и интервютата с пътниците.

През следващите три минути и половина Бени все така си мърмореше и си дърпаше косата.

— Май трябваше да го накараме да облече сако. Трябваше да му намерим сако — тюхкаше се той.

— Не се тревожи — успокой го Диана. Нямахте смисъл да дава воля на яда си. Сложи ръка на рамото му. — И така изглежда великолепно.

— В онези последни мигове във въздуха някои като Хари Лайл мислеха само за семейството си. А други, като Марша Деуит и Кенет Моргенстърн, съжالياха за неосъществените си мечти. За тях и за всички останали пътници на борда дългата нощ приключи в 7,16 часа,

когато самолетът благополучно се приземи на трета писта. С вас беше Фин Райли от Си Би Си.

— Пускай графиките. Музика. Готово! Край!

В апаратната избухна взрив от одобрителни възгласи. Бени се отпусна назад във въртящия се стол и вдигна триумфално ръце. Разнесе се пронизителният звън на телефона.

— Бени, Барлоу Джеймс е на втора.

Вривата стихна. Бени се вторачи в слушалката, сякаш беше змия. Барлоу Джеймс, президентът на новинарската програма, рядко се обаждаше по телефона. Всички погледи бяха приковани в Бени, когато той преглътна и вдигна слушалката.

— Мистър Джеймс?

Докато слушаше, червеното му лице стана призрачно бяло, но постепенно руменината отново изби по страните му.

— Благодаря ви, сър.

С широко отворена уста, Бени вдигна палец нагоре, жестът възвърна веселото настроение в стаята.

— Да, сър, такива като Фин са един на милион. Радваме се, че пак е при нас. Диана Рейнолдс?

Завъртя се и погледна Диана.

— Да, сър, гордеем се, че тя е в екипа ни. Много ви благодаря. Ще ги уведомя.

Бени затвори телефона, скочи от стола и изигра един бърз туист, та чак шкембето му се разлюля над колана.

— Той го е харесал — изпя Бени. — Харесал е целия филм. Искат да продадат всичките осем минути на другите филиали. Много е впечатлен от теб — обърна се той към Диана, сграбчи я за ръцете и я завъртя. — Допаднал му е свежият ти, естествен стил. Това е цитат. Изглеждала си превъзходно в дъжда.

Със сподавен смях Диана отстъпи назад и връхлетя право върху Фин.

— Две чудесни качества за репортер — обади се Фин. При допира с Диана усети аромата на косата ѝ — мирис на дъжд и ябълков цвят. — Добра работа свършихте, приятели.

Пусна Диана да мине, за да се ръкува с хората от екипа.

— Бяхме истински връх.

Мистър Джеймс те приветства с „добре дошъл“, Фин — намеси се Бени. Щом се успокои, набъбналото му шкембе се прибра послушно зад колана. — Чака с нетърпение да те натупа на тенис следващата седмица.

— Как ли пък не — възнегодува Фин. С крайчеца на окото си мерна Диана да слиза по стълбите. — Благодаря на всички ви!

Настигна я в стаята на репортерите. Тя тъкмо обличаше палтото си.

— Репортажът беше добър, нали? — подхвана той.

— Да.

— Не обичам много да чета материалите, но твоите бележки ми доставиха истинско удоволствие.

— Очевидно това е нощта на комплиментите — каза Диана и преметна чантата през рамо. — Благодаря и добре дошъл отново в Чикаго.

— Да те закарам ли с такси?

— Не, благодаря, с кола съм.

— Е, аз пък съм без кола.

Дари я с чаровната си усмивка. Прелестните трапчинки отново се появиха на лицето му.

— Май ще е дяволски трудно да хвана такси в това време.

Диана го изучаваше с поглед. На токчета тя беше висока почти колкото него и това ѝ даваше възможност да се вгледа отблизо в невинните му сини очи. „Прекалено невинни са — каза си тя, — особено в комбинация с ослепителната усмивка и закачливите трапчинки.“ Той искаше да изглежда невинен и бе успял. Ловък трик.

— Предполагам, че в духа на добрия колегиален тон би трябвало да те закарам до вас.

Фин забеляза, че косата ѝ бе все още мокра, а и не се бе погрижила да оправи грима си.

— Още ли ми се сърдиш?

— Не, гневът ми вече се поуталожил.

— Ще те черпя един хамбургер.

Райли се протегна и повъртя разсеяно едно от копчетата на сакото ѝ.

— Може би ще успея съвсем да укротя гнева ти.

— Мисля, че това ще стане и без твоята намеса. Струва ми се, че завръщането ти у дома и без това е доста вълнуващо. Извини ме, но бързам да се обадя по телефона.

„Тя си има някого, заключи Фин. Лошо, много лошо!“

— Е, тогава поне ме закарай. Ще ти бъда много благодарен.

ГЛАВА 5

За някои хора организирането на приеми е най-обикновена работа. Към храната и напитките прибавят музика и добра компания и оставят нещата да следват своя собствен ход.

Но за Диана организирането на прием представляваше истинска кампания. От мига, в който Каси ѝ предаде щафетата, само за двайсет и четири часа всеки детайл бе обмислен, всяка поръчка бе изпълнена. Подобно на генерал, който преглежда войските си, тя инспектираше доставчика, цветаря, бармана и домакинския персонал. Преброи вазите с цветята, обсъди музикалната програма с оркестъра и лично дегустира пилешкото с фъстъчен сос, приготвено от Ван Дам.

— Великолепно — промърмори тя със затворени очи. — Наистина великолепно.

Когато отвори очи, двамата със слабичкия млад доставчик си размениха доволни усмивки.

— Слава богу! — въздъхна Ван Дам и ѝ подаде чаша вино. Стояха в средата на огромната кухня на Анджела. — Мис Пъркинс искаше в менюто да са включени разнообразни ястия от цял свят. Положих доста усилия за кратък срок да измисля и подготвя менюто така, че различните ястия да си подходат по вкус — яхнията от риба тон, препържените гъби по немски, фините солени със спанак...

Списъкът беше безкраен.

Диана никога не бе яла яхния от риба тон, но сега кимаше одобрително.

— Представили сте се блестящо, мистър Ван Дам. — Вдигна тост в негова чест Диана и отпи от виното. — Мис Пъркинс и гостите ѝ ще останат много доволни. Сега знам, че мога да оставя всичко във ваши ръце.

В кухнята се суетяха шестима прислужници, които си подхвърляха парливи забележки, тракаха тенджерите и подреждаха подносите.

— Разполагаме само с половин час — наложи им Диана.

Тя хвърли последен поглед наоколо. Всеки сантиметър от розовите кухненски плотове бе зает с табли и купи. Във въздуха се носеше апетитният аромат на деликатесите. Помощниците на Ван Дам пъргаво изпълняваха задълженията си. Учудена, че всички могат да работят в такава суматоха, Диана се измъкна бързо от кухнята. Закрачи пъргаво към другия край на къщата. Изисканата всекидневна на Анджела бе в пастелни тонове и бе отрупана с цветя. Деликатни калии се подаваха от кристалните вази, приказни рози плуваха в изящни купи. Ефектът с цветята бе подсилен от крехките теменужки на копринените тапети и от светлите шарки на ориенталските килими. Подобно на останалите помещения в луксозната двуетажна къща на Анджела тази стая бе триумф на женствеността. С присъщото си набито око Диана внимателно огледа розовите възглавнички върху извитото канапе, подредбата на фините свещи и кристалните купи, пълни с розови и зелени ментови бонбони. През затворените врати на терасата проникваха приглушените звуци от настройването на инструментите от музикантите.

За миг си представи, че това е нейният дом. В по-весели и наситени тонове и с по-малко дрънкулки. Но ѝ допадаха високите тавани, извитите прозорци и уютната камина от ябълково дърво. На стените би окачила няколко добри картини и дръзки графики. А защо сред модерните произведения на изкуството да не постави и няколко вещи подбрани антики?

„Някой ден и това ще стане“ — каза си тя и премести една ваза няколко сантиметра встрани. Диана обиколи за последен път етажа и тъкмо се канеше да тръгне нагоре по стълбите, когато на вратата се звънна. Запъти се да отвори. Мина ѝ през ума, че е прекалено рано за гости. Искрено се надяваше това да не е някоя закъсняла доставка, с която трябва да се справя тепърва.

На прага стоеше Фин, а зад него се разстиляше сгъстяващият се здрач. Нежният бриз си играеше с косата му и носеше уханието на мъж и приближаваща нощ. Той се усмихна и плъзна поглед от маратонките до разрешената ѝ коса.

— Здравей. Ти ли подготвяш великото събитие?

— Може и така да се каже.

Диана забеляза, че беше гладко избръснат. И макар да не си бе направил труда да си сложи вратовръзка, сиво-зеленият костюм му

придаваше небрежно-елегантен вид.

— Подранил си.

— Помолиха ме да дойда по-рано.

Райли влезе и затвори вратата.

— Вечерният ти тоалет е страхотен.

— Тъкмо се канех да се преоблека.

Диана се ядоса, че се наруши програмата ѝ. Усети се, че си играе с обичата и отпускна ръка.

— Влез във всекидневната и седни някъде. Ще кажа на Анджеला, че си тук.

— Защо си се разбързала толкова? — попита той и я последва.

— Не съм се разбързала. Искаш ли нещо за пиене? Барманът е в кухнята, но мога да ти приготвя коктейл.

— Не се притеснявай, няма нужда.

Той седна на страничната облегалка на канапето и замислено огледа стаята. Имаше чувството, че Диана, също като него, не се вместила в претрупаната прекалено феминизирана обстановка. Диана му приличаше на Титания^[1]. А той винаги свързваше мисълта за Титания с мисълта за бурен секс на влажна горска поляна.

— За шест месеца тук нищо не се е променило. Отново имам чувството, че се намирам в кралските градини.

Диана присви устни. Сподави смеха си, за да не прояви неделикатност.

— Анджеला обича цветята. Ще ида да я извикам.

— Остави я да се конти. Тя обича и това.

Сграбчи я за ръката, за да предотврати намеренията ѝ.

— Никога ли не сядаш?

— Разбира се, че сядам.

— Имам предвид, когато не караш кола и не пишеш материал.

Тя не направи опит да освободи ръката си.

— Понякога сядам, когато се храня.

— Интересно! Какво съвпадение. И аз го правя тогава. Защо да не опитаме заедно някой път?

Диана повдигна многозначително вежди и наклони глава.

— Мистър Райли, не сте ли много настъпателен?

Той въздъхна, но очите му закачливо проблясваха.

— Мис Рейнолдс, мислех си, че съм достатъчно внимателен.

— Не, не сте.

— Нима? Не съм ли внимателен?

— Не. Освен това не приемам предложението ти.

Този път Диана се отскубна от ръката му.

— Не че не е примамливо, но ме чакат. — „Поне така си мисля.“

— А и да не бях ангажирана, струва ми се неразумно да смесвам личните с професионалните взаимоотношения.

— Звучи доста категорично. Винаги ли си толкова категорична?

— Да — усмихна се Диана. — Винаги.

В този момент се появи Анджела, спря се на прага и стисна зъби, за да възпре яда си. Любовникът ѝ и протежето ѝ си разменяха интимни реплики в собствената ѝ всекидневна! Кръвта ѝ гневно закипя. Макар вкусът на яростта да ѝ бе дори приятен, тя пое дълбоко дъх и на устните ѝ цъфна измамна усмивка.

— Фин, скъпи!

Анджела прелетя през стаята — кръшно златисто видение в светлосиня коприна. Щом Фин стана от канапето, тя се хвърли в прегръдките му и впи устните си в неговите.

— О, как ми липсваше — прошепна и нежно зарови пръсти в гъстата му коса. — Толкова много ми липсваше.

Фин не можеше да не отбележи, че Анджела силно бе впечатлила всеки мъж. И винаги го беше правила. Предложението за необуздан секс се натрапваше в страстната ѝ гореща целувка. Тялото на Райли откликваше на повика ѝ въпреки протестите на съзнанието.

— И аз се радвам да те видя отново.

Той се отскубна от нея, отстъпи крачка назад и я огледа.

— Прелестна си.

— Ти също изглеждаш чудесно. Диана, как не те е срам? Защо не ми съобщи, че е дошъл почетният гост?

— Съжалявам — смотолеви Диана. Искаше да излезе от стаята веднага след появата на Анджела, но алчното красноречиво изражение на жената, която се бе хвърлила в прегръдките на Фин, я бе заковало на място. — Тъкмо се канех да те извикам.

— Първо искаше да ми донесе нещо за пиене.

Фин погледна към Диана.

Диана забеляза, че очите му все още се усмихват. И дори, ако не се лъжеше, в тях се долавяше известна доза смущение.

— Не знам какво щях да правя без нея. — Анджела се обърна, прегърна Фин през кръста и се сгуши в него като покорна нежна женичка. — За всичко мога да разчитам на Диана. О, как забравих!

Засмя се и протегна ръка към Диана, сякаш я приканваше да стане част от очарователната им компания.

— В суматохата съвсем забравих за ужаса, който снощи преживях. Тази история със самолета ме вцепени от страх. — Анджела потръпна и стисна ръката на Диана. — Искрах да ти кажа, че се справи добре на летището. Ама и Фин си го бива. Едва отърва кожата и веднага се зае с репортажа. Типично за него.

Диана стрелна с поглед Фин, после отново прикова очи в Анджела. Въздухът бе зареден с такава сексуална енергия, че тя едва дишаше.

— Не знаех, че Фин ще се появи. Сигурна съм, че искате да останете малко насаме, преди да дойдат гостите. А аз наистина трябва да се преоблека.

— О, разбира се, няма да те задържаме. Диана стриктно спазва разписанията — добави Анджела и вдигна глава към Фин. — Тръгвай, скъпа — измърка като котка тя и пусна ръката на Диана. — Ще поема нещата в свои ръце.

— Да приготвя ли по едно питие?

Фин се отскубна от прегръдките ѝ, когато чу бързите стъпки на Диана по стълбите.

— Убедена съм, че там ще намериш шампанско — каза Анджела, когато той застана зад дървеното барче. — Искам да вдигна тост за твоето завръщане с първокласно питие.

Фин послушно извади бутилката от малкия хладилник, вграден в барчето. Докато махаше станиола и развиваше телчетата, прехвърляше всички възможни начини, с които да разреши ситуацията с Анджела.

— Снощи се опитвах да се свържа с теб — започна тя.

— Щом се прибрах, изключих телефона. Бях смъртно уморен.

„Първата лъжа, но не и последната“, каза си той и смръщи лице, докато вадеше тапата. Разпенената течност изсъска, надигна се до гърлото на бутилката и после се укроти.

— Разбирам.

Тя отиде до барчето и сложи ръката си върху неговата.

— Но сега си тук. Колко дълги бяха тези шест месеца.

Той мълчаливо ѝ наля от шампанското и отвори бутилка сода за себе си.

— Няма ли да пийнеш с мен?

— Засега това ми стига.

Тази вечер му бе нужен бистър и трезв ум.

— Анджела, не е трябвало да си създаваш толкова главоболия заради мен.

— За мен беше удоволствие.

Анджела отпи от виното, без да сваля поглед от Фин. Държеше се като страхливец, използвайки барчето като бариера помежду им. Но погледът му беше прям, решителен и хладен.

— Имаме добри спомени, Анджела, но не можем да се върнем назад.

— Значи ще продължим напред — съгласи се тя. Вдигна ръката му до устните си и нежно захапа пръста му. — Бяхме толкова добри и двамата, Фин. Не си забравил, нали?

— Не съм.

Кръвта му веднага кипна. Прокле се, че е като кучетата на Павлов.

— Просто няма да се получи.

Зъбите ѝ яростно се забиха в ръката му, което го изненада и възбуди.

— Грешиш — измърка тя. — Ще ти докажа, че грешиш.

На вратата се звънна и тя се усмихна.

— По-късно.

Фин се чувстваше като затворник зад кадифени решетки. Къщата гъмжеше от хора, приятели, колеги, шефове на отдели — всички те празнуваха неговото завръщане. Храната бе великолепна, екзотична, оркестърът свиреше тихо ритъм енд блус. А на него му се искаше да избяга. Не му пукаше, че ще го помислят за невъзпитан и груб. Но се страхуваше, че ако се опита да си тръгне, Анджела щеше да вдигне голям скандал, който щеше да разтърси целия щат. Тук имаше прекалено много хора от бизнеса, които несъмнено щяха да отразят това събитие. Предпочиташе да съобщава новините, а не да бъде техен обект. С тази мисъл Фин реши да издържи докрай безконечното парти,

а после и да преглътне неизбежната развързка на отношенията си с Анджела.

Поне на терасата въздухът беше чист и свеж. Обичате уханието на пролетни цветя и прясно окосена трева, аромата на чудния букет от дамски парфюми и апетитния мирис на пикантна храна. Ако беше сам, би се наслаждавал на нощта. Бе се научил да слуша и да разговаря с някого, докато мислите му се рееха в съвсем друга посока. Сега мечтаеше за вилата си — представяше си как седи с книга и чаша бренди пред камината или да подготвя нова стръв за риболова. Сам. Мисълта за тихото уединение го успокояваше по време на дискусиата за телевизионните класации и програми.

— Слушай ме какво ти казвам, Райли — ако не подсилят програмата във вторник вечер, ударът ще падне върху отдел „Новини“. Като си помисля, направо ми се повдига.

— Знам какво имаш предвид. Никой не е забравил съкращенията в програмата преди две години.

В този момент съзря Диана.

— Извини ме за минутка. Трябва да свърша една работа.

Проправи си път сред тълпата на терасата и притегли Диана в прегръдките си. Тя се стресна, а Фин поклати глава.

— Това не е нова атака, за бягство.

— О? — учуди се Диана и без да иска, влезе в ритъма на неговите танцови стъпки. — Бягство от какво?

— От мъчителния разговор за политиката на телевизионното ръководство. Програмата във вторник вечер.

— Аха. Там ни е слабото място. Но съм сигурна, че го знаеш. Водещата новина в късната емисия е...

— Стоп.

Смехът ѝ го развесели. Беше висока почти колкото него и той с удоволствие се вглеждаше в очите ѝ.

— Май си с ръст на манекен, а?

— Така казват. Ти, разбира се, си наясно, че като почетен гост трябва да контактуваш с всички.

— Мразя правилата.

— А аз живея заради тях.

— В такъв случай, смятай, че е дошъл твоят ред. Дори ще се впуснем в непринуден разговор. Роклята ти е прелестна.

Това беше самата истина. Семплата кройка на роклята и дръзкия червен цвят контрастираха на натруфените с дантели и воланчета пастелни тоалети на Анджела.

— Благодаря.

Тя с любопитство изучаваше лицето му. Долавяше пулсиращата болка в слепоочията му.

— Главата те боли, нали?

— Трогнат съм от загрижеността ти, но не ми е за първи път.

— Да ти донеса ли аспирин?

— Няма нужда. Ще ми мине.

Притегли я към себе си и опря буза в нейната.

— Вече съм по-добре. Откъде си?

— От Топека.

После изведнъж се сепна и застана нащрек. Той беше прекалено нежен с нея, макар че надали това бе най-точната дума за поведението му в мига, когато я притисна до здравето си мускулесто тяло.

— И защо избра Чикаго?

— Съквартирантката ми от колежа се установи тук, след като се омъжи. Придума ме да дойда при нея. А и работата в Си Би Си ме накара по-лесно да взема решение.

Фин усещаше опияняващия ѝ мирис. Косата и кожата ѝ ухаеха на ароматно вино и едва доловим пушек. Мислеше си за езерото, в което се отразяваха звездите, и за песента на щурците, спотаени във високата трева.

— Обичаш ли да ловиш риба?

— Моля?

— Риба, да ловиш риба.

Тя отстъпи крачка назад и се вгледа в лицето му.

— Нямам представа. Какво искаш да кажеш?

Фин се усмихна. Бе приела въпроса му толкова на сериозно, колкото и темата за световната политика.

— Решението ти да се преместиш тук е правилно. Такава любознателност ще те изведе право на върха на телевизионния бизнес. Бог ми е свидетел, че лицето ти е създадено за камера.

— Предпочитам да разчитам на ума си.

— Ако е така, значи би трябвало да си наясно, че в телевизията външният вид е от голямо значение. Зрителите обичат да научават

новините за смъртта, разрухата и мръсната политика от привлекателен журналист. И са прави, по дяволите.

— Колко време ти бе нужно, за да станеш толкова циничен?

— Около пет минути след първия ми репортаж в телевизионния център в Тулса — каза Райли и измери, че само сантиметър го дели от нейните сочни сексапилни устни. — Победих другите двама кандидати, защото на записа изглеждах по-добре от тях.

— Искаш да кажеш, че репортерските ти умения не са били от значение?

— Е, сега вече са.

Той повъртя кичурчетата коса, които докосваха раменете ѝ.

Диана усети приятния допир на пръстите му и отново застана нащрек.

— Откъде ти е този белег?

— Кой?

— Този.

Взе ръката му и посочи палеца.

— О, сбихме се в един бар в...

Присви очи, докато се опитваше да си припомни инцидента.

— ... Белфаст. Очарователна кръчмичка, в която се събираха привърженици на ИРА.

— Ясно.

Тя задържа ръката му между дланите си, но колкото и интимен да бе този жест, не бе извън позволеното.

— Не мислиш ли, че е недостойно за един изтъкнат телевизионен журналист да се забърква в кръчмарски свади?

— Имам право да се забавлявам. Но това беше доста отдавна.

Палецът с белега нежно се плъзна към китката ѝ, където се усещаше учестеният пулс.

— Вече не върша толкова лудории.

Усмихна се и отново я притегли към себе си. Всяка фибра в тялото ѝ трептеше.

— Не съм убедена.

— Можеш да провериш.

Това прошепнато предизвикателство си остана без отговор.

— Някой те търси.

Като се отърси от мислите си, Диана хвърли поглед през рамо и съзря Маршал. Щом погледите им се срещнаха, той се усмихна и вдигна две чаши с шампанско.

— Май трябва да те пусна — каза Фин, но в следващия миг сграбчи ръката ѝ. — Искам да знам до каква степен си ангажирана?

Диана гледаше втренчено неговата и своята ръка и не бързаше да отговори. Желанието ѝ да вплете пръсти в неговите беше неудържимо.

— Не знам — отвърна тя и смело устоя на погледа му. — Не съм решила.

— Когато решиш, обади ми се.

Райли пусна ръката ѝ и я проследи с поглед, докато се отдалечи.

— Извинявай, че закъснях.

Маршал я целуна бързо, после ѝ подаде чашата с шампанско.

— Няма нищо.

Тя отпи глътка, изненадана, че гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Не е ли малко студено тук?

Загрижен, той докосна ръката ѝ.

— Измръзнала си. Хайде да влизаме.

— Добре.

Диана извърна глава, за да види Фин, докато Маршал я водеше към стаята.

— Съжалявам за снощи, провалих плановете ти.

— Не се тревожи — успокой я Маршал. Огледа се и я поведе към едно тихо кътче. — Реших да си легна рано.

— Значи си пропуснал репортажа.

— Снощният ли? Да, но хванах малко от сутрешната емисия. Мъжът, с когото танцува, не е ли Фин Райли?

— Да, той е.

— Добро завръщане, няма що. Не мога да си представя как може да си толкова безпристрастен и хладнокръвен, след като си бил на крачка от смъртта. Сигурно е претръпнал.

Диана се навъси.

— Въпрос на инстинкт и опит.

— Радвам се, че твоят инстинкт и опит не са те направили толкова коравосърдечна. Репортажът ти от летището беше много

прочувствен, много искрен.

Тя едва-едва се усмихна.

— А би трябваше да бъде обективен и информативен.

— Но той наистина съдържаше информация.

Маршал я целуна и добави:

— А ти беше изключително красива в дъжда.

Маршал не успя да усети едва доловимото ѝ безпокойство.

— Да оставим новинарските емисии настрана — прошепна той.
— Защо не се измъкнем по-рано и да се уединим някъде?

Само преди двайсет и четири часа тя щеше да каже да. Но сега сред жуженето на гласовете, сред музиката, която се носеше откъм терасата, след вкуса на шампанското тя се поколеба. Маршал вдигна с пръст брадичката ѝ — жест, който преди ѝ се бе струвал очарователен.

— Проблем ли има? — попита той.

— Не. Да.

Въздъхна, недоволна от собствената си нерешителност. Крайно време беше да изясни позициите си.

— Съжалявам, Маршал. Анджела разчита да остана до края на приема. А и честно казано, нещата се движат с прекалено голяма скорост за мен.

Той не отмести ръката си, но Диана чу тихата му въздишка.

— Не искам да насилвам събитията.

— Не си го и правил.

Обгърна с пръсти китката му, жест, който внушаваше извинение и привързаност.

— Обикновено съм предпазлива, може би прекалено предпазлива в отношенията си. Имам си причини да бъда такава и някой ден ще ти ги обясня.

— Няма смисъл да бързаме — каза той и отдръпна ръка от брадичката ѝ. — Знаеш колко много искам да бъда с теб, и то не само защото те желая.

— Да, знам.

Вдигна се на пръсти и опря бузата си в неговата. Припомни си, съвсем ясно усещането от допира до бузата на Фин.

Чувстваше се изтощен, а не беше от тези, дето се изморяват лесно.

Годините, през които бе придрямвал във влакове, самолети и автобуси и бе лагерувал в джунгли, пустини или близо до вражески позиции, го бяха направили издържлив. Обичаше финото бельо и ухаещите на мента възглавници в луксозните хотели, но можеше да спи също тъй непробудно върху войнишка постеля, дори под отекацията тътен на артилерийския огън.

Тази вечер Фин копнееше за легло и забрава. Но за съжаление още не беше си разчистил сметките. Макар да бе човек, който пренебрегва правилата, той никога не бягаше от проблемите.

— Това бяха последните гости.

Анджела влетя в стаята. Изглеждаше също тъй свежа и привлекателна, както в началото на приема.

— Всички бяха толкова щастливи, че отново си при нас.

Тя го прегърна и сгуши глава на рамото му. По стар навик той я погали по косата. Усети нежното ѝ и същевременно жилаво тяло. Имаше чувството, че около него се увива ароматно пълзящо растение. Ако не подрежеше навреме филизите, то сигурно щеше да го задуши.

— Нека да седнем. Трябва да поговорим, Анджела.

— Не е за вярване, но вече нямам сили за приказки.

Тя плъзна ръка по гърдите му, после взе да си играе с горното копче на ризата му.

— Цяла вечер чакам да останем насаме, за да те посрещна за „добре дошъл“ както трябва.

Наведе се напред, за да го целуне. Когато той се отдръпна, сините ѝ очи гневно заблестяха.

— Анджела, съжалявам. Не ми се ще да продължаваме онова, което приключихме преди шест месеца. — Фин стисна с ръце раменете ѝ. — Вярно, краят бе лош и наистина съжалявам, но все пак сложихме край.

— Нали не искаш да ме накажеш, че се поддадох на емоциите и ти наговорих куп излишни неща? Фин, ние означаваме толкова много един за друг.

— Просто изживяхме една любовна връзка — поправи я той. — Любихме се и в леглото бяхме страхотни. Приятелството ни бе някак странно. Но бихме могли да го спасим, ако се откажем от другото.

- Колко си жесток!
- По-скоро откровен.
- Не ме ли желаш?

Тя отметна назад глава и се разсмя. Студен, безрадостен смях, също като очите ѝ.

- Знам, че ме искаш. Усещам го.

Цялата пламтеше, когато отново пристъпи към него. Полуотворените ѝ устни се изкривиха в усмивка, когато погледът му се спря върху тях.

— Знаеш какво мога да направя за теб, Фин, и какво ще ти позволя да направиш с мен. И ти го искаш не по-малко от мен.

- Невинаги задоволявам желанията си.

- Ти ме облада за първи път точно тук, на пода. Забрави ли?

Без да сваля очи от него, тя го погали по гърдите и трепна тържествуващо, когато усети учестения ритъм на сърцето му.

— Тогава те подлудих, ти разкъса дрехите ми. Нима си забравил онзи миг?

Прелъстителният ѝ шепот проряза слабините му.

Не, не беше забравил и споменът разпали диво страстта му. Ноктите ѝ, забити в гърба му, зъбите ѝ, потънали в плътта на раменете му — беше го одрала и хапала до кръв, но тогава на него не му пукаше.

- Искам пак да ме любиш, Фин.

Анджела наблюдаваше изражението на лицето му, докато ръката ѝ се плъзгаше все по-надолу.

Той присви пръсти и ги впи в гърба ѝ. Знаеше какво го очаква и за миг го обзе див копнеж да се отдаде на бурното удоволствие. Но спомените му не бяха свързани само с необуздания секс и с развихреното въображение.

- Няма да се получи, Анджела.

Отпусна ръце. Реакцията ѝ бе зашеметяващо бърза. Беше неподготвен и злобният ѝ неочакван шамар го отхвърли две крачки назад.

В очите му проблеснаха две жарки гневни слънца, но той само вдигна ръка и хладнокръвно избърса кръвта от устните си.

Виждам, че нищо не се е променило.

— Защото съм по-стара от теб, нали? — изсъска тя. Яростта изкриви грижливо поддържаното ѝ, красиво лице. — Мислиш си, че

ще намериш някоя по-млада, някоя, която можеш да моделираш, обучиш, да я накараш да ти се подчинява?

— Не започвай старата песен. Достатъчно съм се наслушал.

Той се обърна и се запъти към вратата. Беше прекосил фойето, когато тя се хвърли в краката му.

— Не ме напускай! Недей!

Вкопчи се в краката му и захлипа. Мразеше да я изоставят, само при мисълта се вцепени от панически страх. Но винаги е било така. И така щеше да бъде.

— Съжалявам.

В този миг тя наистина съжаляваше, от все сърце. Това още повече усложняваше нещата.

— Извинявай. Моля те, не ме напускай.

— За бога, Анджела.

Изпълнен със съжаление и отвращение, Фин я изправи на крака.

— Престани, не се дръж така.

— Обичам те, толкова много те обичам.

Обви с ръце врата му и заплака на рамото му. Любовта ѝ бе тъй искрена, както и яростта ѝ и също тъй променлива и капризна.

— Ако бях сигурен в чувствата ти, щеше да ми е мъчно и за двама ни.

Той я хвана за раменете и я разтърси. Сълзи — винаги ги бе смятал за най-мощното и коварно женско оръжие.

— Осъзнай се, по дяволите. Нима допускаш, че след като се гушкахме заедно три месеца, не съм разбрал кога си играеш с мен? Ти не ме обичаш. Искаш да си с мен, защото първи си тръгнах.

— Не е вярно.

Анджела вдигна мокрото си, погрозняло от сълзи лице. Изписаната болка бе тъй искрена и откровеността — тъй отчаяна, че той почти омекна.

— Обичам те, Фин. И мога да те направя щастлив.

Вбесен, както от нея, така и от собствената си слабост, той отблъсна ръцете ѝ.

— Нима си мислиш, че не знам за натиска, който си оказала върху Джеймс, за да ме уволни само защото ти не искаше да замина за Лондон?

— Бях отчаяна — изхлипа Анджела и зарови лице в шепите си. Сълзите се стичаха между пръстите ѝ. — Страхувах се да не те загубя.

— Искаше да докажеш, че имаш власт. И ако Джеймс не бе застанал твърдо зад мен, ти щеше да прецакаш кариерата ми.

— Той дори не ме изслуша — каза тя и отпусна ръце. Лицето ѝ застина в сурова маска. — Нито пък ти.

— Така е. Тази вечер дойдох, защото се надявах, че ще имаме достатъчно време, за да изясним отношенията си. Но май съм сгрешил.

— Нима си мислиш, че можеш просто ей така да ме напуснеш?

Тихият, спокоен глас го застигна на вратата. Нямахте и помен от сълзите.

— Нима допускаш, че е толкова лесно да обърнеш гръб и да си отидеш? Ще те съсипя. Може да минат години, но кълна се, че ще те унищожа.

Фин се спря на прага. Тя стоеше насред фоайето с размазан грим и подпухнало от плач лице, с подути очи и злобен поглед.

— Благодаря ти за приема, Анджела. Спектакълът беше страхотен.

Диана би се съгласила с думите му. Докато Фин крачеше към колата си, тя се прозяваше в асансьора, който я носеше към апартамента ѝ. Слава богу, че на другия ден не бе на работа. Щеше да има достатъчно време за почивка и размисъл за отношенията си с Маршал.

Но засега единствената точка от програмата ѝ бе дългата, отпусканска баня и здравият сън.

Извади ключовете от чантата си още преди да спре асансьорът. Като си тананикаше, отключи вратата и резето се вдигна. Щом прекрачи прага, по навик, запали лампата в коридора.

„Каква тишина!“ — каза си тя. Прекрасна, блажена тишина.

Вратата хлопна зад гърба ѝ. Запъти се към телефона и включи секретаря. Докато слушаше съобщенията, изхлузи черните сатенени обувки и с облекчение размърда палците на краката си. Усмихна се, щом чу гласа на Фран и вероятните имена за бъдещото бебе. В следващия миг мерна плика под вратата.

Странно! Дали си е бил там, когато се прибра? Тя прекоси стаята и преди да вземе писмото, погледна през шпионката.

Върху запечатания плик нямаше нищо написано. Озадачена и потискайки поредната прозявка, тя го разкъса и разгъна единствения бял лист.

Имаше само едно изречение, напечатано с червено мастило: „Диана, обожавам те“.

[1] Кралицата на феите в английския фолклор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

— След трийсет секунди сме в ефир.

— Ще успеем.

Диана зае мястото си до Роджър в студиото. В слушалките ѝ кънтяха истеричните преплитаци се гласове от контролната зала. Няколко крачки встрани режисьорът крещеше последните наставления, като подскачаше нервно от крак на крак. Един от операторите лениво дърпаше от цигарата си и бърбеше със сценичния работник.

— Двайсет секунди. Боже милостиви!

Роджър избърса влажните си длани в коленете си.

— Откъде му хрумна на Бени тая гениална идея да озвучи с музика записа?

— Идеята е моя — каза Диана и дари Роджър с мимолетна извинителна усмивка. — Докато си подготвях материала, случайно ми дойде наум, че можем да пуснем малко музика. Ще освежи репортажа.

В слушалката се чуваха ругатни, които вгорчиха усмивката ѝ. Защо ли винаги се стараше да постигне съвършенство?

— Честно казано, не очаквах, че веднага ще се вкопчи в предложението ми.

— Последните шибани десет секунди. — Роджър хвърли още един поглед в огледалцето. — Ако се наложи да импровизираме, оставям го на теб, сладурче.

— Хайде, стига, ще се оправим.

Диана стисна решително устни. Ще успее, за бога. Ще направи най-добрия четирийсетсекунден репортаж, излъчван някога в тоя шибан телевизионен център. Когато режисьорът даде знак, нецензурните ругатни в апаратната отстъпиха място на невъздържаните одобрителни възгласи.

— Готово.

Тя погледна самодоволно Роджър и се обърна към камерата.

— Добър ден от студиото на „Обедни новини“. С вас е Роджър Кроуел.

— И Диана Рейнолдс. Миналия петък ви съобщихме, че броят на пътниците от злополучния полет 1129 от Лондон е бил двеста петдесет и двама. Но рано тази сутрин се оказа, че на борда е имало и още един пасажер. Матю Джон Карлайс, син на Алис и Юджийн Карлайс, пасажери в същия самолет, се появи на бял свят днес, в пет и петнайсет сутринта. Макар че се е родил шест седмици преждевременно, Матю е напълно здрав и тежи два килограма и седемстотин грама.

Кадрите от родилния дом вървяха под тихия акомпанимент на „Бейби, бейби“. Диана въздъхна с облекчение и се ухили на монитора. Стана и драго, като си помисли, че идеята бе нейна. Репортажът наистина бе станал страхотен.

— Идеално се получи, нали?

— Не е лошо — съгласи се Роджър и се усмихна, когато на монитора се появи малкото създание. То се гърчеше и ревеше в инкубатора, на одеялцето му бяха забодени чифт хартиени самолетни крила. — Почти си струваше язвата.

— Семейство Карлайс кръстиха сина си на пилота Матю Къркланд, който въпреки повредата благополучно успя да приземи полет 1129 на летище „О’Хеър“. Мистър Карлайс събщи, че нито той, нито съпругата му възнамеряват да се приберат в Лондон в края на месеца. Малкият Матю се въздържа от коментар.

— А сега... — продължи Роджър останалите новини.

Диана забодя поглед в бележките си. Щом вдигна очи, веднага съзря Фин в другия край на студиото. Той се люлееше небрежно на пръсти, пъхнал ръце в джобовете. Кимна й окуражително.

Какво, по дяволите, правеше той тук? Гледаше ли, преценяваше ли? Бяха му дали една седмица отпуск. Защо не бе на плажа или пък на планина? Дори когато се обърна към камерата, тя усещаше погледа му — сдържан и пряк.

Щом тръгна последната реклама преди рубриката „Коментарът на Диана“, нервите й вече бяха изопнати до крайност.

Стана от креслото, слезе по единственото стъпало и закрачи през кабелите.

— По-добра си от всякога.

— Нима?

Дръпна нервно сакото си.

— Е, с такъв комплимент мога да си умра щастлива.

— Просто изразявам скромното си мнение.

В очите му трепнаха любопитни искрици. Хвана я за ръката, за да я задържи за малко.

— Една мисъл непрестанно ме човърка. Още ли съм в черния списък, задето се намъкнах в репортажа ти?

— Не си в никакъв списък. Не обичам да ме гледат.

Пресилена усмивка се появи на устните му.

— Значи си избрала погрешен бизнес, мое малко канзаско момиче.

Пусна я да си върви. Подтикван от странен импулс, той се стовари върху един от сгъваемите столове в студиото. Не бе възнамерявал да остане и си даваше сметка, че го стори, за да я подразни. Днес, както и предната вечер, бе дошъл тук, защото обичаше студиото в Чикаго.

Засега най-важното нещо в живота му бе кариерата. И това му харесваше. Наблюдаваше Диана, която със сладко чуруликане отпускате нервите на госта си, и се питаше дали щеше да е доволна, или раздражена, ако знаеше, че той не се бе сетил за нея през уикенда. Годиците, прекарани в телевизионния бизнес, го бяха научили да не смесва различните сфери от живота си. Не позволяваше на жените да пречат на работата или на амбициите му.

Месеците в Лондон бяха спомогнали за тази репутация и за спазването на тези правила. Но се радваше, че отново си е у дома.

Мислите му се върнаха към Диана, когато дочу смеха ѝ — приятен, загадъчен. Нежен секс. Подхождаше на външността ѝ. А и тези очи! В тях бликаше топлина и жив интерес, когато гостенката в студиото възхваляваше самостоятелната си изложба, която щеше да се открие тази вечер.

Но Фин пет пари не даваше за изкуството. Интересуваше го Диана и само Диана. Забеляза как тя леко се приведе напред, за да придаде по-интимен тон на интервюто. Не поглеждаше към изписаните листи пред себе си и не си водеше бележки за поредния въпрос.

Дори когато интервюто свърши, тя продължаваше да обгражда с внимание гостенката. Художничката излезе от студиото с отлично

самочувствие. Диана зае мястото си до Роджър за заключителните акорди на новинарската емисия.

— Добра е, нали?

Фин се обърна. На прага стоеше Саймън Гримсли. Той беше слаб мъж, с кльоцави рамене и дълго, изпито лице, което неизменно излъчваше тревога и съмнение. Дори когато се усмихваше, както сега, погледът му внушаваше някаква неизбежна обреченост. Фин забеляза, че косата му бе оредяла, макар Саймън да приближаваше едва трийсет. Както винаги беше облечен в тъмен костюм, възелът на вратовръзката му беше изряден. Но въпреки това дрехите му стояха като на закачалка.

— Как си, Саймън?

— Не питай.

Саймън завъртя тъжните си черни очи.

— Днес Анджела е в едно от отвратителните си настроения. Да не си на пътя ѝ.

— Това не е някакво сензационно откритие, Саймън.

— На мен ли го казваш?!

Снижи глас, когато червеното око на камерата премигна.

— Замери ме с преспапието — прошепна той. — Направо онемях. Добре, че няма оръжие.

— Може би трябва да започне работа в „Кубс“^[1].

Саймън се изхили и после виновно добави:

— Доста ѝ е напечено.

— Така е.

— Не е лесно да си номер едно.

Саймън въздъхна с облекчение, когато лампичката на знака „ефир“ изгасна. Предаванията на живо винаги го измъчваха.

— Диана!

Махна ѝ с ръка и се втурна към нея, препъвайки се в намотаните кабели.

— Чудесно шоу. Наистина чудесно.

— Благодаря — каза Диана. Погледна към Фин и после пак извърна очи към Саймън. — Как мина записът тази сутрин?

— Мина.

Саймън направи гримаса.

— Анджела ме помоли да ти предам тази бележка — каза той и ѝ подаде един бледорозов плик. — Важно е.

— Добре.

Искаше ѝ се да мушне бележката в джоба си, но се овладя.

— Не се притеснявай, ще ѝ се обадя.

— Е, май трябва да се качвам. Ако имаш възможност, ела на записа днес следобед.

— Добре.

Фин проследи с поглед Саймън, докато вратата хлопна зад гърба му.

— Все се питам как толкова нервен и потиснат човек се справя с гостите на „Шоуто на Анджела“.

— Много е организиран. Няма по-добър от Саймън в предварителната подготовка на предаването.

— Това не беше критика, а коментар — оправда се Фин и закри до нея, щом излязоха от студиото.

— Май днес имаш слабост към коментарите.

По навик Диана се отби в гримьорната, за да оправи грима си.

— Значи имам право на още един. Интервюто ти с онази художничка... Майра ли се казваше... беше страхотно.

Противно на волята си Диана се почувства поласкана.

— Благодаря. Темата беше интересна.

— Можеше да прозвучи и скучно. Но ти успя да овладееш излиянията ѝ за техниката и символизма. Успя да наложиш непринуден и приятелски тон на разговора.

— Наистина предпочитам такъв тон.

Погледите им се срещнаха в огледалото и сякаш изведнъж лумнаха.

— Оставям Горбачов и Хюсеин на теб — каза му тя.

— Оценявам жеста ти — отговори Фин и поклати глава. Тя слагаше нов слой червило на устните си. — Много си докачлива. Исках само да ти направя комплимент.

Май Фин беше прав. Наистина беше много обидчива.

— Знаеш ли какво, Фин?

Диана приглади назад косата си и се обърна.

— Струва ми се, че стаята е заредена с прекалено много енергия. Отрицателна енергия.

Да, той бе усетил високото напрежение още когато я целуна в онзи дъждовен ден на летището.

— И как ти действа тази отрицателна енергия?

— Всеки миг ще избухна. — Тя се усмихна в отговор на закачливите искрици в очите му.

— Предполагам, затова имам чувството, че непрекъснато ми се пречкаш.

— Май трябва да се отдръпна, за да ти направя място.

— И защо не го сториш?

Тя взе розовия плик, който бе оставила на тоалетката, но преди да го отвори, Фин сграбчи ръката ѝ.

— Един въпрос: как съчетавах работата си на репортер за Си Би Си с ангажиментите си при Анджела?

— Аз не работя за Анджела. Аз съм си новинар.

С бързи и ловки движения тя разреса косата си и после я върза.

— Понякога върша услуги на Анджела. Но тя не ми плаща.

— Две дружки, които взаимно си помагат?

Тя не обърна внимание на иронията в гласа му.

— Не бих казала, че сме толкова близки. Отношенията ни са приятелски, а тя е много мила с мен. В отдел „Новини“ нямат нищо против личните ми контакти с Анджела, нито пък предявяват претенции към времето, което ѝ отделям.

— Но от редакция „Развлекателни програми“ биха оказали натиск, ако се появи фал в най-гледаното шоу. — Той се залюля на пети, без да сваля изучаващия си поглед от нея.

— Питам се защо ли Анджела поема такъв риск, като те използва.

Кръвта ѝ гневно закипя.

— Не ме използва. Аз се уча от нея. А обучението е нещо полезно за мен.

— И какво точно учиш от нея?

„Как да бъда най-добрата“ — каза си тя, но предпазливо запази мислите за себе си.

— Тя има невероятен талант за интервюта.

— Така е, но и ти не си по-малко талантлива.

Фин замълча за миг и добави:

— Поне що се отнася до новинарските емисии.

Тя почти изръмжа, което го накара да се усмихне от задоволство.

— Харесва ми това, което върша, а дори и да не е така, теб въобще не те засяга.

— Много точно казано.

Можеше да смени темата, но прекалено добре знаеше на какво е способна Анджела, когато сграбчи поредната жертва в хищните си лапи. Диана щеше да бъде направо унищожена. Освен ако той не бъркаше в преценката си.

— Би ли изслушала едно приятелско предупреждение за Анджела?

— Не. Сама определям мнението си за хората.

— Това е твое право. Но се питам — продължаваше той, като се опитваше да улови погледа ѝ — дали си наистина толкова издържлива, колкото си мислиш?

— Мога да стана и още по-издържлива.

— Ще ти бъде от полза.

Пусна ръката ѝ и излезе от гримьорната.

Диана въздъхна дълбоко с облекчение. Защо дори пет минути, прекарани с Фин, я караха да се чувства като финиширал мараонец — изтощена и същевременно освежена. Прогони Фин от мислите си и разкъса плика с бележката на Анджела. Почеркът беше заоблен и с прекалено много завъртулки.

„Диана, скъпа, искам да обсъдя нещо жизненоважно с теб. Програмата ми за днес е влудяваща, но ще се измъкна към четири. Ще се срещнем на чай във фойето на «Риц». Спешно е, повярвай ми.

Твоя Анджела“

Анджела мразеше да чака. Към четири и петнайсет тя си поръча втори коктейл с шампанско и вече едва сдържаше гнева си. Канеше се да предостави такъв шанс на Диана, какъвто се случва само веднъж в живота, а вместо благодарност я посрещаха с грубо пренебрежение. Вбесена, тя скастри за нещо сервитьорката, която ѝ донесе питието, и намръщено огледа луксозното фойе.

Зад нея фонтанът мелодично припяваше. Тези звуци и глътката пенливо шампанско донякъде я успокоиха. Все едно, че не пиеше

алкохол, а вкусваше направо от успеха.

Пътят от Арканзас до позлатеното пищно фоайе на „Риц“ бе тежък и дълъг. Но сега възнамеряваше да отиде още по-далеч.

Като се сети за плановете си, чертите на начумереното ѝ лице се смекчиха. Усмивката ѝ окуражи една възрастна дама със синкавобели коси, която се приближи до масата ѝ, за да вземе автограф. Анджела мигом се превъплъти в самото великодушие и дружелюбност. Когато в четири и двайсет влетя във фоайето, Диана видя Анджела да бърби приятелски със своята почитателка.

— Извинявай. Съжалявам, че закъснях.

— Не се притеснявай. — Анджела се усмихна. — Много се радвам, че се запознахме, мисис Хопкинс. Щастлива съм, че ви харесва моето шоу.

— Не го пропускам. А вие сте още по-привлекателна на живо.

— Не е ли забавно? — изчурулика Анджела, когато двете с Диана останаха сами. — Тя гледа шоуто всяка сутрин. И сега ще се похвали в бридж клуба, че се е запознала с мен. Ще ти поръчам нещо за пиене.

— Само чай. С кола съм.

— Хайде, стига.

Анджела улови погледа на сервитьорката, потупа чашата и вдигна два пръста.

— Отказвам да празнувам с нещо толкова безлично като чай.

— В такъв случай съм любопитна да узная какво празнуваме.

Диана съблече сакото си. Прецени, че едно питие е напълно достатъчно за трийсетте минути, които си бе определила за тази среща.

— Няма да ти кажа, преди да ти донесат шампанското.

Анджела се усмихна хитро и отпи глътка от своето.

— Наистина трябва да ти благодаря за невероятната помощ онази вечер. Приемът беше великолепен.

— Не съм направила кой знае какво.

— Лесно ти е да го кажеш. Само ти си способна да се справиш с всяка една подробност. Аз просто изпадам в паника.

Анджела остави чашата си и запали цигара.

— Какво мислиш за Фин?

— Бих казала, че е един от най-добрите репортери на Си Би Си и въобще на всяка телевизионна компания. Излъчва някаква сила, енергия. Стига до самата същност на проблема, но оставя малка загадъчна нишка, която заинтригува зрителя.

— Не, не те питам какъв е като професионалист — Анджела изпусна нетърпелива струйка цигарен дим, — а като мъж.

— Не го познавам толкова отблизо.

— Какви са ти впечатленията?

Резкият тон на Анджела събуди бдителността на Диана.

— Ти си репортер, нали? Учили са те да бъдеш наблюдателна. Е, добре, какви са ти наблюденията?

„Внимавай, блатист терен“ — мислено се предупреди Диана. Телевизионният център гъмжеше от слухове за неотдашната връзка между двете звезди и от предположения за развитието на отношенията им.

— Честно? Той е доста привлекателен, чаровен и може би пак трябва да кажа, че излъчва сила и енергия. Харесва се и на шефовете, и на персонала.

— И особено на жените.

Анджела взе да потропва с крак — признак на раздразнение. „Баща ми също бе чаровен, нали? И привлекателен, и силен... особено когато печелеше.“ Но нима не я бе изоставил, нея и нейната лигава, алкохолизирана майка, заради друга жена и заради прелъстителния зов на покера. Но от онзи злочест ден тя бе научила много, твърде много за възмездието.

— Да, той може да бъде очарователен. И много коварен. Умее да използва другите, за да постигне целта си.

Тя дръпна от цигарата и леко се усмихна сред мъглата от дим.

— На приема ви видях двамата на терасата и реших, че имаш нужда от едно приятелско предупреждение.

Диана вдигна учудено вежди. Питаше се как ли би се почувствала Анджела, ако разбереше, че само преди няколко часа Фин бе използвал същата фраза.

— Не си прави труда.

— Вярно, че сега имаш връзка с Маршал, но Фин може да бъде доста настоятелен.

Тя изтръска цигарата и се приведе напред, за да е по-близо до Диана.

— Знам, колко бързо се разпространяват слуховете и затова няма смисъл да се преструваш, че не знаеш за отношенията ми с Фин, преди той да замине за Лондон. Опасявам се, че след като го разкарах, той може да се опита да спаси своето его и да ме уязви, като разиграе някой фарс с човек, на когото държа. Не ми се ще да страдаш.

— Не може да ме нарани.

Диана се чувстваше неловко. Облегна се назад и добави:

— Анджела, трябва да тръгвам, нямам време. Ако това е всичко, което искаш да ми кажеш...

— Не, не. Просто кратка интерлюдия. А ето, че стигнахме и до главната тема.

Лицето ѝ грейна в усмивка, когато им донесоха коктейлите.

— Време е за тоста.

Вдигна чаша и изчака Диана да вдигне своята.

— Да пием за Ню Йорк.

Чашите издрънчаха весело.

— Ню Йорк?

— Цял живот работих усилено, за да го постигна.

След една припряна глътка, Анджела остави чашата. Въздухът около нея трептеше от вълнение. Дори шампанското не можеше да предизвика такава възбуда.

— Мечтата ми стана реалност. Това, което ще ти кажа, е строго секретно. Ясно?

— Разбира се.

— Получих предложение от „Стармедиа“, Диана, невероятно предложение.

Гласът ѝ преливаше като пенливо вино.

— Ще напусна Чикаго и Си Би Си през август, когато ми свършва договорът. Ще водя шоуто в Ню Йорк, както и още четири специални предавания в най-гледаното време.

Сините ѝ очи блестяха като стъкло, пръстите ѝ се плъзгаха нагоре-надолу по чашата като неспокойни птици, които търсеха къде да кацнат.

— Това е чудесно. Но си мислех, че вече си се съгласила да подновиш договора си със Си Би Си и „Делакорт“.

— Само устно — потвърди Анджеела и сви нехайно рамене. — „Стармедиа“ е далеч по-привлекателен синдикат. „Делакорт“ смята, че съм им вързана в кърпа. Но аз ще отида там, където най-много ме ценят... и където най-много ще ме възнаградят. Ще направя своя собствена компания. И няма да пускаме само „Шоуто на Анджеела“, а ще подготвим излъчването на специални програми, телевизионни сериали и документални филми. Ще имам достъп до най-добрите в бизнеса.

Тя направи красноречива пауза, досущ като водещ на шоу.

— Затова искам да дойдеш при мен като главен продуцент.

— Аз?

Диана поклати глава, сякаш за да прогони обърканите си мисли.

— Аз не съм продуцент. А Лу...

— Лу! — Анджеела отхвърли дългогодишния си колега само с едно тръсване на глава. — Искам някой по-млад, със свежи идеи и богато въображение. Не, когато предприема тази крачка, няма да взема Лу. Мястото е твое, Диана. И ти просто трябва да го заемеш.

Диана отпи една дълга, бавна глътка шампанско. По предварителните проучвания беше очаквала предложение за главен сътрудник и тъй като амбицията я теглеше на друго място, се бе приготвила да откаже. Но това, това беше като гръм от ясно небе. И дяволски изкусително.

— Поласкана съм — започна тя. „По-скоро слисана“ — мислено се поправи тя. — Не знам какво да кажа.

— Нека ти помогна. Кажу „да“.

Диана се разсмя, облегна се назад и се вгледа внимателно в жената срещу себе си. Енергична, импулсивна и... даа, безмилостна. Като цяло, добри качества. А също така талант, ум и онези изопнати нерви, които всички бяха забелязали, макар Анджеела да не го подозираше. Тъкмо тази комбинация я бе изтласкала и задържала на върха.

„Най-доброто място в най-доброто телевизионно шоу“ — прецени наум шансовете си Диана.

— Бих искала веднага да грабна предложението ти, Анджеела, но все пак имам нужда от време да го обмисля.

— Какво ще му мислиш толкова?

Шампанското съскаше и се пенеше в главата на Анджела. Тя размаха ръка през масата и Диана в последния миг хвана чашата, преди тя да падне и да се счупи.

— В телевизионния бизнес такива предложения не се правят всеки ден, Диана. Вземай винаги, когато можеш. Имаш ли представа за каква сума говоря? А къде оставяш престижа? Властта?

— Мисля, че се досещам.

— Като начало, четвърт милион на година. И всички останали привилегии.

Диана зяпна, но се усети и затвори уста.

— Не, очевидно, не можах да отгатна — бавно продума тя.

— Разполагаш със собствен офис, персонал, кола и шофьор. Предоставят ти се възможности да пътуваш, да общуваш с каймака на обществото.

— Защо избра мен?

Доволна, Анджела се отпусна назад.

— Защото ти имам доверие. Защото мога да разчитам на теб и защото виждам себе си, когато се вгледам в теб.

Бързи студени тръпки сковаха Диана.

— Това е огромна крачка.

— Малките са загуба на време.

— Може и така да е, но все пак ми трябва време, за да помисля. Не съм сигурна, че съм достатъчно подготвена.

— Но аз знам, че си.

Анджела отново стана нервна.

— Защо са тези съмнения?

— Анджела, една от причините, заради които си мисля, че ми предлагаш тази работа, е, че защото съм човек, който оглежда всички страни, защото разсъждавам задълбочено и съм дяволски организирана. Ако сега не обмисля на спокойствие решението си, все едно че никога не съм притежавала тези качества.

Анджела кимна и запали още една цигара.

— Права си. Не бива да те притискам, но ми се иска да дойдеш с мен. Колко време ще ти е нужно?

— Няколко дни. Ще те уведомя за решението си в края на седмицата. Става ли?

— Добре.

Тя щракна запалката и се загледа за миг в пламъка.

— Ще ти кажа само още едно нещо. Мястото ти не е в студиото на местните новинарски емисии. Ти си създадена за много по-големи неща, Диана. Забелязах го още от самото начало.

— Дано си права — каза Диана и въздъхна дълбоко. — Дано.

Малката галерия на „Мичиган Авеню“ беше претъпкана с хора. Залата, с размерите на скромен гараж в някое предградие, бе ярко осветена. По стените бяха окачени дръзки, твърде авангардни картини. Още щом прекрачи прага, Диана се зарадва, че се бе поддала на импулса си да посети изложбата. Не само че успя да се откъсне от мислите по зашеметяващото предложение на Анджела, но и можеше да провери на място резултата от своето интервю.

Из въздуха се носеха звуци и миризми. Евтино шампанско, гръмки гласове и цветове. Сивите и черни тонове на тълпата ярко контрастираха с искрящата жизнерадост на картините. Диана съжали, че не бе докарала операторите да направят кратък репортаж.

— Страхотно събитие, няма що — прошепна Маршал в ухото ѝ.

Диана се обърна към него с усмивка.

— Няма да се бавим. Знам, че не си падаш по тоя стил.

Той хвърли поглед към лудешките тонове, размазани безразборно по платната.

— Така е.

— Дива работа — провикна се Фран, която си проправяше път през тълпата. Съпругът ѝ Ричард стискаше здраво ръката ѝ. — Интервюто ти днес следобед е оказало въздействие.

— Не съм и допускала, че ще стане така.

— Е, не е кой знае каква беда.

Като наклони глава, Фран започна да души във въздуха.

— Мирише ми на ядене.

— Вече може да подуши мириса на хотдог през три преки.

Ричард се извърна, за да прегърне Фран. Имаше приятно момчешко лице с приветлива усмивка. Светлорусата му коса бе подстригана в консервативна прическа, но малката дупчица на лявото му ухо издаваше, че някога там са висели най-различни обици.

— Бременността изостря сетивата — заяви поучително Фран. — А моите ми подсказват, че в три часа ще сервират сандвичи. Ще се видим по-късно.

Тя повлече Ричард след себе си.

— Гладен ли си? — попита Диана, но някой я блъсна отзад и тя потъна за миг в покровителствената прегръдка на Маршал.

— Не съм.

Като се възползва от преимуществата на високия си ръст, той се огледа и я измъкна от тълпата.

— Стоически понасяш тази блъсканица.

— Защо? Дори ми е интересно.

Тя се разсмя и го целуна.

— Вярно, жертвата е голяма. Дойдох само за да поздравя Майра. — Диана хвърли поглед наоколо. — Ако въобще мога да я открия.

— Не се притеснявай, имаме време. Ще ида да взема няколко сандвича.

— Благодаря.

Диана си пробиваше път сред тълпата. Чувстваше се приятно замаяна от допира на телата, от жуженето на възбудените гласове и откъслечните фрази на недочутите разговори. Вече беше обиколила част от изложбената зала, когато една смела картина я прикова на място. Вълнообразните линии и дръзките ярки петна се открояваха на среднощния тъмносин фон и превръщаха платното в експлозия от емоции и енергия. Очарована, Диана се приближи към картината. На етикета под елегантната абаносова рамка пишеше „Пробуждане“.

„Завладяващо — възкликна тя наум, — наистина завладяващо!“

Тоновете бяха ярки, жизнени и сякаш всеки миг щяха да изскочат от платното, за да избягат от нощта. Докато се възхищаваше, Диана полака-лека усети как удоволствието се превръща в желание, желанието — в твърдо решение. Може би ако посвие бюджета си...

— Харесва ли ти?

Трепна при познатия глас. Но не си направи труда да се обърне с лице към Фин.

— Да, много. Ходиш ли често на изложби?

— Понякога.

Беше му забавно да я наблюдава. Всяка мисъл се отразяваше в очите ѝ.

— Всъщност днешният ти коментар ме накара да се отбия тук.

— Нима?

Обърна се и впери поглед в него. Беше облечен както го бе видяла на летището — скъпото кожено яке бе разкопчано, джинсите — изтъркани, а обувките — поизносени.

— Да, и съм ти много задължен.

— Защо?

— Заради това — кимна той към картината. — Току-що я купих.

— Ти...

Тя извърна очи към картината и после пак се вторачи в него. Стисна зъби.

— Разбирам.

— Грабна ме от пръв поглед.

Сложи ръка на рамото ѝ и се обърна с лице към картината. Знаеше, че ако не бе отместил поглед от Диана, сигурно щеше да се изхили. Всичко беше в очите ѝ — разочарованието, желанието, раздражението.

— А и цената беше задоволителна. Струва ми се, скоро ще разберат, че не е била достатъчно висока.

Картината беше нейна, по дяволите. Вече дори ѝ бе намерила място — над бюрото във всекидневната. Не можеше да повярва, че той я е отмъкнал под носа ѝ.

— И защо избра точно тази?

— Защото ми подхожда емоционално.

Фин стисна леко рамото ѝ, за да я обърне към себе си.

— Разбрах го, още щом я видях. А когато намеря нещо, което искам...

Той я погали нежно с пръст по врата, без да сваля поглед от нея.

— Правя всичко възможно, за да го имам.

Пулсът ѝ подскачаше като на зайче. Това я изненадваше, плашеше я. Стояха един срещу друг, очите им, устните им бяха на едно ниво. Бяха прекалено близко, толкова близко, че тя виждаше собственото си отражение в замечтаните сини очи.

— Понякога това, което искаме, е недостижимо.

— Понякога.

Той се усмихна и Диана забрави за тълпата, за жадуваната картина. Едно тихо вътрешно гласче я караше да отстъпи назад.

— Добрият репортер знае кога да притиска и кога да прояви търпение, нали?

— Така е.

В главата ѝ препускаха объркани мисли. Усещаше особеното въздействие на очите му, начина, по който я гледаше — сякаш нямаше нищо и никой наоколо. Беше сигурна, че и земята да се продъни, той пак щеше да я гледа така.

— Искаш да бъда търпелив, така ли, Диана?

Пръстите му се плъзнаха бавно по брадичката ѝ.

— Аз...

Въздухът не ѝ стигаше. Само един миг, един опасен миг, тя усети притегателната сила на тялото му.

— О, виждам, че вече си намерила свежо подкрепление — намеси се Маршал, който се промъкваше към тях. Диана забеляза едва доловимото иронично изражение на лицето на Фин.

— Да, Маршал.

Гласът ѝ бе леко възбуден. Като се опитваше да му придаде спокоен тон, тя сграбчи ръката му, сякаш беше скала в бушуващо море.

— Натъкнах се на Фин. Мисля, че не съм ви запознавала. Д-р Маршал Пайк. Фин Райли.

— Гледал съм ви по телевизията — каза Маршал и протегна ръка. — Добре дошли в Чикаго.

— Благодаря. А вие сте психолог, нали?

— Да. Специализирам в областта на семейните отношения.

— Интересен проблем. Статистиката сочи края на традиционното семейство и въпреки това, ако погледнем рекламите и развлекателните програми, общата тенденция е връщане назад към старите ценности.

Диана търсеше саркастични нотки в думите му, но Фин с неподправен интерес въвлече Маршал в дискусия за историята на американското семейство. „В него говори репортерът — помисли си тя — и това му дава възможност да приказва с всеки, по всяко време и на всяка тема.“ Но в момента му бе благодарна за това.

Чувстваше се спокойна, хванала Маршал под ръка. Радваше я мисълта, че ако реши, може да стане част от него. Горещо предпочиташе нежната романтичност на Маршал пред директните атаки на Фин. Ако трябваше да сравнява двамата мъже, което бе

сигурна, че няма да има нужда да прави, би дала най-високата оценка на Маршал за неговата деликатност, уважение към другите и стабилност на характера. Усмихна му се, макар че драматичната страстна картина привличаше неудържимо погледа ѝ.

Когато Фран и Ричард отново се появиха, Диана ги представи на Фин. Побъбриха си няколко минути и се сбогуваха. Диана се преструваше, че не забелязва погледа на Фин, докато си пробиваха път към изхода.

— О, сърце, спри лудешкия си ритъм — прошепна Фран в ухото на Диана. — На живо е много по-секси, отколкото по телевизията.

— Така ли мислиш?

— Скъпа, ако не бях омъжена и бременна, нямаше само да размишлявам.

Фран хвърли поглед през рамо.

— Ох, ох!

Диана се разсмя и сръга леко приятелката си.

— Дръж се прилично, Майърс.

— Мечтите са безопасни, Ди, запомни го. И ако той ме гледаше така, както гледа теб, щях да падна в краката му, разтърсвана от хормонален шок.

Диана прогони странното гъделичкане в стомаха си с глътка свеж пролетен въздух.

— Не се размеквам толкова лесно.

„И това е част от проблема ми“ — помисли си няколко минути по-късно тя. Когато Маршал спря колата до бордюра на тротоара пред блока ѝ, Диана беше сигурна, че той ще иска да я изпрати догоре. А изпрати ли я щеше да очаква поканата ѝ. И после...

Не, тя не беше готова за това „после...“ Несъмнено вината бе нейна. Най-лесното бе да оправдава колебанието си с неудачите в интимните си отношения от миналото. Макар това да беше самата истина. Но не ѝ се искаше да признае, че известна доза от колебанието се дължеше и на Фин.

— Няма нужда да ме изпращаш.

Той вдигна ръка, за да я погали по косата.

— Все още е рано.

— Знам. Но трябва да ставам рано сутринта. Благодаря ти, че дойде с мен на изложбата.

— Беше ми приятно. Повече, отколкото очаквах.

— Радвам се.

Тя се усмихна и леко допря устните си до неговите. Когато целувката му стана по-настоятелна, тя се предаде. Усецаше топлината, едва сдържаната страст. Тиха доволна въздишка се изтръгна от нея, когато той още по-жадно започна да я целува. Сърцата им забиха в лудешки ритъм.

— Диана — простена Маршал и бавно и нежно обсипа с целувки лицето ѝ. — Желая те.

— Знам.

Тя докосна отново устните му. „Сигурна съм в това“ — зашеметена си мислеше тя.

— Трябва ми време, Маршал. Съжалявам.

— Знаеш какво изпитвам към теб.

Той обгърна с ръце лицето ѝ и жадно го поглъщаше.

— Но те разбирам — имаш право. Защо да не заминем за няколко дни?

— Да заминем?

— Да се махнем от Чикаго. Можем да си вземем отпуск.

Погали я и я целуна в ъгълчето на устните.

— Да отидем някъде, където ти искаш.

Целуна я в другото ъгълче:

— Само двамата. Ще разберем какво значи да сме заедно, далеч от работата, от напрежението.

— Добра идея — каза Диана и притвори очи. — Ще трябва да я обмисля.

— Добре.

Тъмните му очи триумфално проблеснаха.

— Виж си ангажиментите и остави всичко друго на мен.

[1] Бейзболен отбор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Диана не очакваше, че ще изпитва угриzenia на съвестта. В крайна сметка, телевизията беше бизнес. И законите на бизнеса повеляваха да вървиш напред и да правиш изгодни сделки. Но когато проучванията за рейтинга през май погълнаха всички в Си Би Си от обслужващия персонал до най-висшестоящите шефове и се водеха денонощни дискусии с анализи на работата, тя се почувства като предател.

Бюджетът за следващата година зависеше от резултатите от проучванията. Но излизаше, че самите прогнози се основават на погрешни предположения. Защото още в началото на есента „Шоуто на Анджела“ щеше да мине към друга телевизионна компания. А със сделката, която бе направила, Анджела щеше да конкурира дневните програми на Си Би Си, както и предаванията в най-гледаното време.

Колкото по-празнично бе настроението в редакцията, толкова повече чувството за вина човъркаше съвестта на Диана.

— Проблем ли имаш, мое малко канзаско момиче?

Диана вдигна очи към Фин, който се наместваше удобно върху единия край на бюрото ѝ.

— Защо питаш?

— Вече пет минути гледаш втренчено в екрана. Свикнал съм да те виждам в движение.

— Мисля.

— Обикновено това не те спира.

Наведе се напред и потупа леко с пръст челото ѝ.

— Напрежение, а?

Инстинктът за самосъхранение я накара да се отдръпне като ужилена назад.

— Сега сме в разгара на майските проучвания. Кой не е напрегнат?

— „Обедни новини“ си има свое място.

— Дори се качва нагоре в класацията — скастри го тя. Гордостта и лоялността се сляха в едно. — Стигнахме двадесет и осем процента.

От последните проучвания насам сме се качили с три пункта.

— Браво! Предпочитам да те видя уволнена, отколкото нещастна.

— Не съм нещастна — процеди през зъби тя. — Просто се бях замислила.

— Както и да е.

Той стана и се наведе да вземе чантата си.

— Къде отиваш?

— В Ню Йорк — каза Фин и с нехаен, обигран жест метна чантата си през рамо. — За няколко дни ще замествам водещия в „Събуди се“. Алергията пак тормози Кърк Брукс.

Диана вдигна многозначително вежди. Знаеше, че предаването на Си Би Си „Събуди се“ беше твърде слабо и се тътреше далеч зад „Добро утро, Америка“ и „Днес“.

— Искаш да кажеш, че рейтингът му се покачва?

Фин сви рамене и взе един шоколадов бонбон с лешник от купата на бюрото й.

— По-скоро това е целта. Шефовете смятат, че зрителите ще се впечатлят от някой, който е бил свидетел на няколко сражения и земетресения.

Гримаса на отвращение изкриви лицето му и той преглътна.

— Така че няколко дни ще ставам рано и ще си слагам вратовръзка.

— Работата е много по-сложна. Шоуто е доста разнообразно — интервюта, материали, сензационни истории...

Празно дърдорене. В думите му се долови явно презрение.

Няма нищо лошо в дърдоренето. То предизвиква съпричастност у зрителите, освен това отваря врати за нови възможности.

Устните му се изкривиха в подигравателна усмивка. Правилно. Следващия път като интервюирам Кадафи на всяка цена ще го попитам какво мисли за новия клип на Мадона.

Тя наклони глава и впери любопитния си поглед в него. Винаги си е мислела, че той е един непримирим бунтар, който прави каквото си иска и оставя продуцентите да си блъскат главата.

— Щом не ти харесва, защо се заемаш с тази задача?

— Аз работя тук — лаконично отвърна той и сграбчи пълна шепа бонбони.

Диана сведе поглед, като разсеяно побутна разпилените листи на бюрото си. „Аз също — безрадостно заключи тя. — Аз също.“

— Значи става въпрос за лоялност. — Преди всичко — потвърди Фин. Чудеше се какви ли мисли се въртяха в главата ѝ. Жалко, че нямаше време да се повърти около нея, за да разбере какво става.

— А има и друго — ако „Събуди се“ пропадне, ще паднат и приходите. И кой пръв ще понесе удара?

— Отдел „Новини“.

— Правилно. Значи имаш едно сутрешно шоу, което виси на последно място в класациите. Да не забравяме и факта, че неколцина кръгли идиоти не могат да направят сваятна програма за вторник вечер. И какво се получава: преди да се обърнеш, ще ни спукат от съкращения.

— Предаванията в понеделник и петък са силни — промърмори тя. — Освен това имаме „Шоуто на Анджеела“.

— Ще видим голям зор, ако трябва да разчитаме на Анджеела и няколкото тъпи сериали.

Той се усмихна и сви рамене.

— Шибан бизнес. Предполагам, че няма да ме целунеш за „довиждане“.

— Каква прозорливост!

— Но ще ти липсвам.

Веселите пламъчета в очите му я накараха да отвърне на усмивката му.

— Нали не отиваш на война, Фин?

— Лесно ти е на теб. Оставям те да дерзаеш.

Диана го наблюдаваше, докато той си приказваше с една журналистка. Жената се разсмя и после го целуна с театрален жест по устните. Сред бурните аплодисменти Фин се обърна и се ухили на Диана. Взе си шумно довиждане с всички и излезе от стаята.

Диана все още се подсмиваше, когато се залови с поредния материал. Вярно, че Фин си имаше недостатъци, но поне я развеселяваше.

А и трябваше да си признае, че я караше да се замисля за много неща. Извади един лист, на който бяха изписани две грижливо подредени колони с всички „за“ и „против“ предложението на Анджеела. Копие на пълния списък стоеше в горното чекмедже на

бюрото ѝ у дома. Лесно ѝ беше да си го представи. С въздишка добави една дума в колонката „против“.

Лоялност.

— Мис Рейнолдс?

Диана премигна и фокусира погледа си. Зад порцеланова саксия с красив червен хибискус се виждаше закръглено, приветливо лице. Беше ѝ нужно време докато включи. Но когато той махна от месестия си нос очилата с телени рамки, тя веднага го позна.

— Джеф, здравей.

— Какво е това?

— За теб е.

Остави саксията на бюрото и мигновено мушна ръце в джобовете. Като помощник-технически редактор Джеф Хайът имаше повече опит с оборудването, отколкото с хората. Той се усмихна колебливо на Диана и сетне се вторачи в цветята.

— Хубави са. Срецнах разносвача и тъй като идвах насам...

— Благодаря ти, Джеф.

— Няма защо.

Диана вече бе забравила за него, когато измъкна бележката, мушната между цветовете.

„Какво ще кажеш за Хавай?“

Усмихна се и погали цветето. „Ето още една причина в колонката «против» — каза си тя. — Маршал.“

— Мис Рейнолдс иска да ви види, мис Пъркинс.

— Помоли я да почака.

С догаряща цигара между пръстите си, Анджела четеше намръщено доклада на Бийкър за Маршал Пайк. Фактите бяха интригуващи и изискваха цялото ѝ внимание. Удостоверенията му за квалификация бяха впечатляващи — докторат, защитен в Джорджтаун, едногодишна специализация в чужбина. А и финансовото състояние на психолога беше добро, печелеше доста от съветите, които даваше на известни обществени личности и политици за техните разклатени бракове и разбити семейства. Донякъде неутрализираше доходната си

практика с безплатните консултации в социалните служби три пъти в седмицата.

Като цяло това беше отлична, похвална характеристика на един добре образован трудолюбив човек, който се е посветил на каузата да предпази от провал семейството.

Но Анджеला отлично познаваше подобни характеристики, както и илюзиите, които те подхранваха.

Бракът на Пайк бе претърпял крах. Тихият, културен развод не бе предизвикал шум в чикагското общество и очевидно не бе навредил на практиката му. И все пак — колко интересно! Интересно, защото Бийкър бе разбрал, че издръжката, която Маршал плаща на бившата си съпруга бе доста тлъстичка. Сумата бе прекалено голяма за един краткотраен, бездетен брак.

Но той не я бе оспорил. Анджеला продължаваше да чете и на устните ѝ заигра хитра усмивчица. Вероятно не се бе осмелил да оспорва. И как ли би могъл? Когато един трийсет и пет годишен мъж се забавлява с красивата, съвсем младичка дъщеря на секретарката си в два часа следобед, едва ли му се предоставя шансът да преговаря. Непълнолетната съучастничка, колкото и да е била готова за забавления, си остава непълнолетна. Но прелюбодеянието с шестнайсетгодишно момиче се наказва жестоко, с огромна глоба.

„Бил е достатъчно умен, за да защити гърба си“ — разсъждаваше Анджеला, докато прехвърляше поверителния доклад на Бийкър. Секретарката взела значителна сума и блестяща препоръка, след което заминала със семейството си за Сан Антонио. Съпругата получила внушителна издръжка, а клюките подминали добричкия доктор. А когато все пак се чуло нещо — Анджеला му се възхищаваше на дързостта — слуховете свързвали името му със секретарката, а не с нейната свободомислеща дъщеря...

И сега, изисканият д-р Пайк продължаваше своята практика и беше една от най-изгодните партии в Чикаго.

Известният съветник по семейните въпроси със слабост към малолетни. „Интересна тема за едно шоу“ — заключи Анджеला и се разсмя на висок глас. Не, не, това щеше да си остане тайна. Понякога информацията струва много повече от рейтинга. Анджеला затвори папката с доклада и я мушна в чекмеджето. Питаше се какво ли знае Диана за своя любим.

— Покани я, Каси.

Анджела се разливаше от любезност, когато Диана влезе в кабинета ѝ.

— Извинявай, че те накарах да чакаш. Но трябваше спешно да довърша нещо.

— Знам, че си заета — каза Диана и пак завъртя обичайната си. — Имаш ли няколко свободни минутки?

— Разбира се.

Анджела стана и с подканящ жест посочи едно кресло.

— Искаш ли кафе?

— Не, не, благодаря.

Диана седна и скръсти ръце на скута си.

— Не се притеснявай. Тогава нещо студено за пиене?

Доволна от ролята си на домакиня, Анджела отиде до барчето и наля две чаши минерална вода.

— Ако не бях канена на вечеря, щях да накарам Каси да донесе от онези домашни сладки, които държи в бюрото си — засмя се Анджела. — Тя не подозира, че знам за тях. Но моята политика е да знам всичко за хората, които работят за мен.

Подаде на Диана чашата, отпусна се в креслото и протегна крака.

— Денят ми бе доста натоварен. Призори тръгвам за Калифорния.

— Калифорния? Не знаех, че се появяваш по местните канали.

— Не, ще говоря на откриването на учебната година в Бъркли.

„А като си помисля, че някога, за да се измъкна от Арканзас, прислужвах по масите“ — със задоволство си мислеше Анджела.

— Ще се върна за записите в понеделник. Знаеш ли, Ди, така и така си дошла, защо не хвърлиш някой поглед на речта ми? Знаеш колко много ценя твоя стил.

— Добре.

Смутена, Диана отпи от водата си.

— Но преди пет няма да успея...

— Не се тревожи. Ще ти дам копието и ще ми го изпратиш по факса вкъщи.

— Добре. Анджела...

Знаеше, че единственият начин да се справи с проблема, бе да подходи прямо.

— Дойдох да говорим за предложението ти.

— Надявах се да го сториш.

Доволна, Анджела се отпусна блажено, изхлузи обувките си и извади цигара.

— Не мога да ти опиша с какво нетърпение очаквам да замина за Ню Йорк, Диана. Там е сърцето на бизнеса.

Щракна запалката и дръпна от цигарата.

— Там е властта. Вече наредих на агента си да ми търси апартамент.

Мечтите замъглиха погледа ѝ. В очите нямаше и следа от предишната пресметливост. Все още тя бе момичето от Арканзас, което жадуваше да стане принцеса.

— Искам да е с великолепен изглед, с много прозорци и светлина, с много стаи. Място, където да се чувствам у дома и където мога да посрещам много хора. Ако открия подходящ апартамент, можем дори да снимаме специалните си предавания там. Зрителите обичат да надничат в личния живот на телевизионните звезди.

Тя се усмихна и изтръска цигарата. Погледът ѝ отново се изостри.

— Пред нас ще се открият нови възможности, Ди. Жените най-после имат своето място в телевизионния бизнес и ние ще отидем право на върха. Ти и аз.

Тя се протегна и стисна леко ръката на Диана.

— Знаеш ли, твоят ум и твоето творческо въображение са само част от причините, заради които искам да дойдеш с мен.

Гласът ѝ звучеше убедително и искрено.

— Имам ти доверие, Ди. Мога да се отпусна, когато си до мен. Не е нужно да ти обяснявам какво означава това.

Диана притвори за миг очи, защото чувството за вина човъркаше душата ѝ.

— Никога не съм била толкова близка с друга жена — заключи Анджела.

— Анджела, искам да...

— Ще бъдеш повече от главен продуцент, ще бъдеш дясната ми ръка. Всъщност, трябваше да кажа на агента си да ти потърси апартамент, близо до моя — промърмори тя. Вече си представяше

среднощните момичешки разговори, които не ѝ бяха позволени в детството. — Ще бъде прекрасно и за двете ни.

— Анджела, спри се.

Диана през смях вдигна ръка.

— Мисля, че разбирам какво означава за теб този договор със „Стармедиа“ и ужасно много се радвам. Ти беше тъй мила с мен! Благодарна съм ти за помощта и приятелството и ти пожелавам главозамайващ успех.

Диана се наведе напред и хвана ръката на Анджела.

— Но не мога да приема предложението ти.

Погледът на Анджела потъмня. Устните ѝ се свиха. Неочакваният отказ почти спря дъха ѝ.

— Сигурна ли си, че разбираш какво ти предлагам?

— О, да, разбирам, разбирам — повтори тя, притисна ръката на Анджела между дланите си, скочи от креслото и закрачи из стаята. — И повярвай ми, внимателно обмислих всичко. Всъщност за нищо друго не съм мислила през тези дни.

Тя се обърна и разпери ръце:

— Не мога да го направя.

Бавно, Анджела се изправи в креслото и кръстоса крака.

— Защо?

— По ред причини. Първо, имам договор.

Анджела изсумтя с отвращение и донякъде с облекчение и махна с ръка.

— Отдавна си тук и знаеш колко лесно би могло да се уреди това.

— И така да е, но когато подписах договора, дадох дума.

Анджела дръпна замислено от цигарата и присви очи.

— Нима си толкова наивна?

Диана схвана, че думите на Анджела целяха да я обидят. Само сви рамене.

— Има и други фактори. Чувствам се виновна, че ще се намърдам на мястото на Лу, особено след като знам, че нямам неговия опит. Аз не съм продуцент, Анджела! И въпреки това ужасно се изкушавам от мисълта да забравя всичко и да грабна предложението ти — парите, положението, властта. Божичко, Ню Йорк!

Тя въздъхна дълбоко и сякаш сърцето ѝ спря да бие. Не си бе давала сметка колко много бе искала всичко това, а сега, когато можеше да го има, оставяше го да ѝ се изплъзне.

— Както и шансът да работя с теб, наистина да работя с теб. Не ми е толкова лесно да обърна гръб.

— Но го правиш. — Гласът на Анджела бе леден. — Точно това правиш.

— Не само заради мен самата. В живота ми се появиха и други неща, които не мога да пренебрегна, колкото и да се опитвам. Амбициите ми са да си остана пред камерата. Щастлива съм в Чикаго — тук са домът ми, работата ми, приятелите ми.

Анджела тръскаше цигарата си с бързи, яростни движения, сякаш стреляше с пистолет.

— А Маршал? И той ли оказа влияние върху решението ти?

Диана се сети за саксията с червения хибискус на бюрото ѝ.

— Донякъде. Определено изпитвам някакви чувства към него. И искам да им дам шанс.

— Длъжна съм да те предупредя, че допускаш грешка. Позволяваш на незначителните подробности и на интимните си чувства да помрачават трезвата ти професионална преценка.

— Не мисля, че е така.

Диана прекоси стаята, седна отново в креслото и леко се приведе напред. „Трудна работа е да отхвърлиш предложение, без да изглеждаш неблагодарен. Особено когато предложението е направено като приятелска услуга.“

— Огледах предложението от всички страни. Винаги така правя и понякога дори... прекалявам. Не ми беше лесно да ти откажа и не го правя с лека ръка. Винаги ще съм ти благодарна и неимоверно поласкана, че ми засвидетелства такова доверие.

— Значи искаш да си водиш новините и да подготвяш репортажи?

Анджела скочи. Гневът ѝ се разбушува, закипя, заклокочи, сякаш всеки миг щеше да я изгори. Бе предложила лъвски пай, а това момиченце бе готово да се задоволи с трохички. Къде остана благодарността? Къде остана шибаната лоялност?

— Както решиш — студено каза тя и седна зад бюрото си. — Защо не помислиш още няколко дни... през уикенда... докато ме няма.

Може да ти дойде друг акъл.

Тя поклати глава, за да възпре възраженията на Диана.

— Ще поговорим пак в понеделник. Между записите — да речем

в...

Мислите ѝ трескаво препускаха, докато разлистваше бележника си.

— ... единайсет и петнайсет.

Когато вдигна поглед, усмивката ѝ бе топла, дружелюбна.

— Ако не си променила решението си, няма да го оспорвам.

Справедливо е, нали?

— Да, добре. Ще се видим в понеделник. Приятно пътуване.

— Благодаря.

Анджела умишлено изчака Диана да стигне до вратата.

— О, Ди — усмихна се тя и вдигна един бежов плик, — речта ми?

— А, да.

Диана се върна да вземе плика.

— Опитай се да ми изпратиш факса преди девет. Трябва да се наспя, за да бъда красива.

Анджела изчака да хлопне вратата и се опря на бюрото. Пръстите ѝ бяха побелели от напрежение. Гледаше втренчено към затворената врата и дишаше учестено. „Няма смисъл да се ядосвам — успокояваше се тя. — Не, не и този път.“ За да реши проблема с Диана, трябваше да бъде спокойна, да разсъждава хладнокръвно и прецизно да обмисли фактите. Беше ѝ предложила власт, положение, приятелство, доверието си. А тя предпочиташе да си чете обедните новини само защото има договор, апартамент под наем и любовник.

„Дали наистина е толкова наивна? — питаше се Анджела. — Искрена? Глупава?“

Отпусна ръце, облегна се назад и укроти пулса си. Какъвто и да бе отговорът, Диана щеше да разбере, че никой не може да отказва на Анджела.

Като се почувства по-спокойна, Анджела отвори чекмеджето и извади досието на Маршал. Изражението на лицето ѝ не бе сурово, нито пък имаше следи от ярост. Нацупи устни като обидено дете. Диана нямаше да замине с нея в Ню Йорк. И щеше ужасно да съжалява.

Диана прекоси външния офис и обзелото я чувство за вина се удави в прилива на неочаквано удоволствие.

— Кейт! Кейт Лоуел!

Дългокраката жена с очи на кошута се обърна и разкошната грива от лъскава коса се разпиля по раменете ѝ. Лицето ѝ — с млечния тен, изящните скули, топлите очи и пълните сексапилни устни — беше удивително красиво и не по-малко известно. Тя беше актриса.

— Здравей.

— Славата си е казала думата — засмя се Диана. — Кейт, аз съм Ди. Диана Рейнолдс.

— Диана.

Напрежението, което се прокрадваше в усмивката ѝ, се стопи.

— О, божичко, Диана.

Заразителният ѝ смях подлудяваше всички мъже.

— Не мога да повярвам.

— Представи си аз как се чувствам. Минаха четиринайсет, не, петнайсет години.

В този приятен миг на Кейт ѝ се стори, че сякаш беше вчера. Припомни си дългите разговори, невинните момичешки тайни.

Пред смаяния поглед на Каси двете жени се втурнаха една към друга и се прегърнаха. Стояха притиснати още миг и сетне и двете в един глас възкликнаха:

— Изглеждаш страхотно.

Засмяха се и Кейт добави:

— Така е.

Отстъпи крачка назад, без да пуска ръката на Диана.

— Дълъг бе пътят ни от Топека.

— За теб беше по-дълъг. Какво прави най-новата холивудска звезда в Чикаго?

— Дошла съм по работа — каза Кейт и усмивката ѝ леко помръкна. — А ти?

— Работя тук.

— Тук?

Топлината в усмивката ѝ съвсем се изпари.

— За Анджеला?

— Не, долу, в отдел „Новини“. „Вие гледате «Обедни новини» с Роджър Кроуел и Диана Рейнолдс.“

— О, само не ми казвайте, че двете жени, които най-много обичам, се познават!

На прага стоеше Анджела и цялата се разтапяше от великодушие и гостоприемност.

— Кейт, скъпа, съжалявам, че се е наложило да почакаш. Каси не ме уведоми, че си дошла.

— Току-що влизам.

Ръката, която стискаше Диана, изведнъж се вцепени, после се отпусна.

— Тази сутрин полетът ми бе отложен, така че изгубих почти целия ден.

— Колко ужасно! Дори жена с твоя талант е зависима от капризите на техниката. А сега ми кажи...

Тя се приближи към Диана и сложи покровителствено ръка на рамото ѝ.

— Откъде се познавате с нашата Ди?

— Леля ми живееше срещу къщата на Диана. Като дете прекарах няколко лета в Канзас.

— И сте си играли заедно. Очарователно наистина! А Диана пази своята прочута приятелка за себе си. Срамота.

С елегантно ефирно движение Кейт отстъпи крачка встрани. Жестът избута Анджела от кръга.

— Как е семейството ти?

— Добре са.

Стресната Диана усещаше огромното напрежение, което кръжеше във въздуха, и се опита да открие източника му в погледа на Кейт. Но видя само — или поне това ѝ бе позволено да види — мекото, благо изражение на златистокафявите очи.

— Не пропускат да гледат филмите ти. Нито пък аз. Все още си спомням как разиграваше различни пиески в задния двор на леля си.

— А ти пишеше сценариите. Сега пък правиш репортажи.

— Ти си страхотна актриса, Кейт. Беше невероятна в „Измамата“. Изплаках си очите.

— Говори се, че ще получи „Оскар“ — каза Анджела и внимателно пристъпи напред. Прегърна Кейт през раменете. — И как

няма да го получи, след като така успешно изигра ролята на героична майка, която се бори за детето си.

Двете с Кейт си размениха остри като бръснач погледи.

— Бях на премиерата. В салона всички плачеха.

— О, предполагам, че е имало поне един, който не се е разплакал.

Усмивката на Кейт беше бляскава и някак си ехидна.

— Или дори двама.

— Искате ми се да ви оставя да си побъбрите, момичета, но ни чака работа.

Анджела стисна предупредително рамото на Кейт.

— Оставям ви насаме.

Диана мушна плика с речта на Анджела под мишница и отстъпи назад.

— Колко време ще останеш в Чикаго? — обърна се тя към Кейт.

— Утре си тръгвам.

Кейт също отстъпи назад.

— Радвам се, че те видях, Диана.

— Аз също.

Неочаквано на Диана ѝ стана крайно обидно, обърна се и излезе от стаята.

— Каква приятна изненада, а?

Анджела покани с жест Кейт в кабинета си и затвори вратата.

— Натъкваш се на приятелка от детинство, която случайно е мое протеже, и то в моя офис. Кажете ми, Кейт, поддържахте ли връзки с Ди? Споделили ли си тайните си с нея?

— Само глупаците споделят тайните си с охота, Анджела. А сега нека да престанем с празните приказки. Да се залавяме за работа.

Доволна, Анджела седна зад бюрото си.

— Да се залавяме.

За Фин Райли Ню Йорк приличаше на жена: дългокрака, прелъстителна сирена, която знае какво иска. Сексапилна и променлива в настроенията си. И Бог знае колко опасна.

Вероятно заради това предпочиташе Чикаго. Фин обичаше жените и имаше слабост към дългокраките и опасните. Но Чикаго

приличаше на огромен, широкоплещест мъж с мокра от пот яка и чаша студена бира в ръка. Чикаго беше мъжът скандалджия.

А Фин предпочиташе честните кавги пред изкусителното съблазняване.

Познаваше добре Манхатън. Беше живял там с майка си по време на една от мъчителните раздели на родителите му. Беше му загубил сметката колко мъчителни раздели минаха, докато се стигне до неизбежния развод.

Спомняше си колко разумни бяха и майка му, и баща му, колко съдържани и възпитани. Спомняше се и как го прехвърляха ту на икономките, ту на секретарките, после в скъпите училища, уж за да му спестят добре режисирани семейни разногласия. А всъщност отлично разбираше, че родителите му се чувстваха неловко в компанията на едно малко момче, което им задава прямо въпросите и не се задоволява с логичните, изхвърлени отговори. Бе живял в Манхатън, Лонг Айланд, Кънектикът и Върмонт. Беше ходил на почивки през лятото в Бар Харбър, беше прекарал доста време в общежитията на най-скъпите колежи в Нова Англия.

Може би тъкмо затова сега не го свърташе на едно място. Усетеше ли, че пуска корени, чувстваше се длъжен веднага да ги изтръгне и да отиде на друго място.

В Ню Йорк. Временно. Където познаваше всеки съмнителен квартал не по-зле от луксозния апартамент на майка си в Централ Парк Уест.

Дори не можеше да каже кое му харесва повече. Както и не знаеше дали му се иска да води проклетото „Събуди се“ през тези няколко дни.

Фин прогони Ню Йорк от мислите си и се съсредоточи върху топката, която летеше към него. Не беше проява на самозащита, а по-скоро желание за съперничество. И само Бог знаеше, че напрежението на тенис корта му компенсираше досадните часове, прекарани през последните четири дни в някое кресло в студиото.

Замахна рязко с ракетата, от устата му се изплъзна въздишка, но тя замря, щом топката отскочи от стената. Ударът разтърси ръката му, ехото от вибрациите отекна в главата му. Адреналинът препусна с бясна скорост, когато съперникът на Фин удари отново топката.

Посрещна я с твърд бекхенд. Потта доволно се стичаше по гърба му и мокреше поизвехтялата тениска с емблемата на Си Би Си. През следващите пет минути отекваха само ударите на топката, чуваше се учестеното дишане и се разнасяше мирисът на пот.

— Негодник!

Барлоу Джеймс се облегна на стената, когато топката, отпратена от Фин се удари близо до него.

— Съсипа ме.

— По дяволите.

Фин се просна на пода на „Въртикал Клуб“. Всеки мускул в тялото му стенеше от умора.

— Следващия път ще си взема пистолет. Ще ни бъде по-лесно.

Протегна изтощено ръка към хавлията и попи потта от мокрото си лице.

— Кога, по дяволите, ще остарееш?

Смехът на Барлоу отекна в залата. Той беше як мъж, метър и деветдесет, със стегнат корем, широки и здрави като бетон рамене. Макар да бе на шейсет и три години, темпът му на живот си оставаше все така бърз. Приблужи се към Фин, взе една яркооранжева хавлия и избърса буйната си сребриста коса. Фин винаги си бе мислил, че лицето на Барлоу е като скала — сурово, голямо, внушаващо сила и мощ.

— Успокой се, момчето ми.

Барлоу извади бутилка вода от сака си и я хвърли на Фин. Втората бутилка запази за себе си и отпи няколко дълги, алчни глътки.

— Без малко щях да те натупам.

— Играл съм с британци.

Възвърнал нормалния ритъм на дишането си. Фин му се ухили:

— Те не са толкова подли като теб.

— Е, добре дошъл в Щатите.

Барлоу протегна към него ръка и му помогна да се изправи на крака. Помощта му беше като на дружелюбна мечка.

— Знаеш ли, за повечето хора кореспондентският пост в Лондон с повишение, дори невероятен професионален удар.

— Хубав град.

Барлоу въздъхна.

— Хайде да си вземем по един душ.

Двайсет минути по-късно те лежаха проснати върху кушетките, а масажистите усърдно изпълняваха задълженията си.

— Тази сутрин шоуто беше дяволски добро — обади се Барлоу.

— Имаш добър екип, добри сценаристи. Дай им малко време и те ще му вдигнат рейтинга.

— В този бизнес времето е много кът. Преди мразех пресметливите продуценти. А сега заприличах на тях.

— Е, може да си пресметлив, но поне имаш въображение.

Барлоу си замълча. Фин нарочно не продължи, защото знаеше, че тази неофициална среща си имаше специална цел.

— Каж ми какво мислиш за телевизионния център в Чикаго.

— Ами, справяме се — предпазливо отвърна Фин. — По дяволите, Барлоу, бил си шеф на центъра повече от десет години и добре знаеш как работим. Разполагаме с опит и свежи сили. Приятно е да се работи там.

— Рейтингът на местните вечерни новини е доста нисък. Имаме нужда от някаква силна рубрика, с която да започва програмата. Бих искал да се измести „Шоуто на Анджела“ в четири часа, за да се задържи вниманието на зрителите до вечерните новини.

Фин сви рамене. Не че не обръщаше внимание на рейтинга, но ненавиждаше огромното значение, което му придават.

— Години наред Анджела се появява в девет в Чикаго и в повечето райони от Средния запад. Ще ти бъде доста трудно да изместиш часа на шоуто.

— По-трудно, отколкото си представяш — промърмори Барлоу. — А ти и Анджела... скъсахте ли? — отвори очи и вдигна многозначително едната си вежда.

— Семейен разговор ли ще водим, татенце?

— Голям си хитрец — разсмя се Барлоу, но погледът му си остана все така пронизателен. Фин добре познаваше този поглед. — Питам се дали вие двамата сте започнали оттам, откъдето прекъснахте преди шест месеца отношенията си.

— Прекъснахме отношенията си в тоалетната — отвърна Фин. — Не, не сме започвали наново.

— Хм. И какви са ви сега отношенията — сухо приятелски или враждебни?

— Приятелски за пред хората, но всъщност тя ме мрази до мозъка на костите си.

Барлоу пак се разхили. Успокои се — новината бе добра за Фин, когото много харесваше. От друга страна, новината бе лоша, защото при това положение момчето едва ли щеше да му свърши работа. Замисли се какво решение да вземе, размърда се на кушетката, уви се с чаршафа и освободи двете масажистки.

— Имам проблем, Фин. Преди няколко дни един неприятен слух достигна до ушите ми.

Фин се изправи. При друг случай би подхвърлил остроумна забележка, че приличат на двама възрастни мъже, които си споделят поверителни неща, докато лежат полуголи сред благоуханието на китайското лекарство за масаж.

— Искаш да достигне и до моите уши, така ли? И там да си остане. Дадено.

— Ключката е, че Анджеला Пъркинс смята да духне под опашката на Си Би Си и „Делакорт“.

— Не съм чувал нищо.

Докато смилаше информацията, Фин отметна кичур коса назад. Като истински репортер той мразеше да научава новините от втора ръка. Дори те да бяха само слухове.

— Слушай, нали сега е време за подновяване на договорите? Вероятно тя сама е пуснала слуха, за да принуди шефовете, да й отпуснат по-тлъстичка сума.

— Не. Работата е там, че тя го крие. Не е споменала и дума. Чух, че агентът ѝ вдига пара около новите договори, но всичко се оказва вятър и мъгла. Информацията изтече от „Стармедиа“. Ако тя напусне, Фин, ние сме направо за мустака.

— Това е проблем на редакция „Развлекателни програми“.

— Техният проблем е и наш. Знаеш го, нали?

— Шибана кучка!

— Добре казано. Казвам ти го, защото си мислех, че ти и Анджела все още...

— Не — отрече Фин и се намръщи. — Ще видя какво мога да науча, щом се прибера.

— Много съм ти признателен. А сега, какво ще кажеш за един обяд? Ще си поговорим за новинарските програми.

— Нямам намерение да правя такава.

Спорът им бе стар, но те пак го подхванаха дружелюбно, докато прибираха чаршафите в гардероба.

— Идеята за Хавай е чудесна — каза Диана по телефона.

— Радвам се, че ти харесва. Какво ще кажеш за втората седмица през юни?

Диана си наля чаша кафе. Занесе я заедно с портативния телефон на масата, където бе включен лаптопът.

— Ще гледам да я освободя. Не съм си вземала отпуск, откакто започнах работа в Чикаго. Затова мисля, че няма да има никакъв проблем.

— Да мина ли покрай вас? Какво ще кажеш да поговорим за почивката и да разгледаме брошурите?

Тя затвори очи — дразнеше я настойчивото бръмчене на компютъра.

— Много бих искала, но съм заета. В последния момент изникна спешна задача.

Нямаше защо да му казва за речта на Анджела, която ѝ бе отнела цял час.

— Вързана съм с новинарския материала за уикенда. Какво ще кажеш за неделя?

— Десет устройва ли те? Ще се срещнем в „Дрейк“. Ще прегледаме брошурите, за да решим къде да отидем.

— Чудесно. Очаквам с нетърпение да се видим.

— Аз също.

— Съжалявам за тази вечер.

— Недей. И аз имам малко работа. Лека нощ, Диана.

— Лека нощ.

Маршал затвори телефона. По стереоуредбата звучеше Моцарт, в камината гореше тих огън, във въздуха се носеше уханието на лимон и ароматът на пушек.

След като изпи брандита си, той се качи в спалнята. Под нежната мелодия на цигулките, която се носеше от тонколониите, той съблече елегантния си костюм. Носеше копринено бельо. То беше неговият най-голям каприз. Обичаше меките, скъпи неща. Естествено и без да

се чувства виновен за това, обичаше и жените. Бившата му съпруга често го бе поднасяла за слабостта му към нежния пол. Докато, разбира се, не го завари да се възхищава от младата Ани Джилби.

Затвори очи при спомена за онзи ден, когато жена му се върна от командировка по-рано. В съзнанието му изникна изражението на лицето ѝ, когато го завари в спалнята да се люби бурно, необуздано с малката Ани. Кошмарна грешка. Трагична. Аргументът му, съвсем обоснован, че бе станал лесна плячка, защото жена му обръщаше прекалено голямо внимание на кариерата си за сметка на интимните им отношения, прозвуча като глас в пустиня. Не я интересуваше, че момичето съвсем умишлено го бе съблазнило, че се бе възползвало от слабостта му. Да, той бе имал и други жени. Но това бяха мимолетни връзки, дискретни сексуални развлечения, докато жена му отсъстваше, погълната от собствения си аранжорски бизнес. Дори не си струваше да ги споменава дори.

Докато се обличаше с тъмните домашни панталони и памучната риза, Маршал си мислеше за Патриша. Никога не бе искал да я наранява. Тогава бе истински влюбен в нея и сега ужасно много му липсваше.

Той не бе създаден да живее сам, имаше нужда от съпруга, на която да се доверява, с която да сподели живота и дома си. Някоя интелигентна, умна жена като Патриша. Вярно, че красотата още повече го стимулираше. Патриша беше красива и амбициозна, притежаваше стил и безупречен вкус. С две думи, тя бе идеалната жена за него. С изключение на отказа ѝ да приеме някои съвсем човешки недостатъци. И когато ги откри в него, бе непреклонна.

Макар че Патриша все още му липсваше, той си казваше, че животът все пак продължава.

Сега бе намерил друга. Диана беше красива, интелигентна, амбициозна. Идеалната жена, която той така силно желаше. Беше я пожелал още от първия миг, когато я видя на телевизионния екран. Сега тя не бе само видение, а реалност. И той щеше да бъде много внимателен с нея.

Вярно, че тя изглеждаше някак си сексуално потисната, но той щеше да прояви търпение. Идеята да се махнат от Чикаго, далеч от напрежението и задачите, беше блестяща. Веднъж отпусне ли се, почувства ли се спокойна, тя щеше да му принадлежи. А дотогава той

щеше да прикрива нуждите и душевния си дискомфорт. Надяваше се, че няма да е за дълго.

ГЛАВА 8

— Ай! — възкликна Фран, докато дъвчеше сандвич със сирене.
— За уикенда! Това никак не е в твой стил.

— Така ли мислиш? — учуди се Диана, остави сандвича си и се замисли. — Грешиш. Аз наистина ще се наслаждавам на всяка минута. Резервирахме апартамент в един хотел точно на брега, откъдето, според брошурите, можеш да наблюдаваш китовете. О, трябва да си взема бинокъл — неочаквано рече тя и извади тефтерче от чантата си.
— И то хубав!

Фран протегна врат и прочете списъка, който Диана бе приготвила.

— Е, това вече е в твой стил. Ще хапнеш ли картофките?

— Не, вземи си.

Погълната от списъка, Диана побутна чинията си към Фран.

— Почивка на Хавайските острови звучи доста сериозно.

Фран сложи кетчуп на картофките.

— Може би — отвърна колебливо Диана. Когато отново вдигна поглед, руменината по страните издаваше мислите ѝ. — Да, може би. Чувствам се някак си удобно с Маршал.

Фран направи гримаса.

— Скъпа моя, ти се чувстваш удобно и с чифт стари пухени пантофки.

— Не ти говоря за такова удобство. Отпускам се, когато съм с него. Знам, че няма да ме притиска, за да... и ще мога да оставя нещата да следват своя собствен ход. Мога да разговарям за всичко с него.

„Думите ѝ идват бързо, прекалено бързо“ — размишляваше Фран. И ако познаваше Диана, а тя наистина я познаваше, би могла да се обзаложи на едномесечната си заплата, че най-добрата ѝ приятелка ще вземе решение тогава, когато възвърне самоувереността си.

— Той притежава невероятен усет към красотата — продължаваше Диана. — Имаме толкова много общи интереси. И е романтична натура. Дори не съм си давала сметка колко е хубаво някой да ти изпраща цветя и да те кани на вечеря със свещи.

— Така е, защото ти винаги си търсила под вола теле.

— Даа — въздъхна Диана и затвори бележника си. — Ще му разкажа за Джейми Томас.

Фран се протегна и в израз на подкрепа стисна ръката на Диана.

— Добре. Това означава, че му вярваш.

— Така е. — Очите ѝ потъмняха и решително проблеснаха. — Искам една естествена, истинска връзка с мъж. И Бог ми е свидетел, че ще я постигна. Не мога да го сторя, без да му разкажа какво съм преживяла. Ще го направя утре, когато дойде на вечеря.

Фран се отказа от картофките и скръсти ръце върху масата.

— Ако имаш нужда от морална подкрепа, просто се обади.

— Ще се оправя. Трябва да тръгвам — каза тя, след като погледна часовника си. — Трябва да се подготвя за новините в осем и половина.

— И в десет вечерта пак си в ефир, нали? — Фран мушна последното картофче в устата си. — Двамата с Ричард ще те гледаме, докато се гушкаме в леглото. Ще се погрижа да бъде гол.

— Трогната съм. Тъкмо докато чета новините, ще си ви представям каква прекрасна картинка сте.

Наближаваше полунощ, когато Диана си легна. По навик провери будилника, после остави химикалката и тефтерчето на нощното шкафче до телефона. Телефонът звънна тъкмо когато се канеше да загаси лампата. По навик тя вдигна слушалката с едната ръка, а с другата си грабна химикалката.

— Рейнолдс.

— Тази вечер ти беше прекрасна.

Стана ѝ толкова приятно, че се усмихна и се отпусна на възглавниците.

— Благодаря ти, Маршал.

— Искях само да ти кажа, че те гледах по телевизията. Това е другият начин, чрез който мога да бъда с теб.

— Радвам се да го узная.

Чувстваше се великолепно: сгушена в леглото, с натезали за сън клепачи, да слуша гласа на мъжа, когото може би обичаше.

— Цял ден си мислих за Хавай?

— И аз. Мислих си и за теб.

От екрана го гледаше Диана — беше я записал. Нейният образ и нейният глас приятно го възбуждаха.

— Задължен съм на Анджела Пъркинс, че ни събра заедно.

— Аз също. Спокойни сънища, Маршал.

— Благодаря. Лека нощ, Диана.

Приятна топлина и доволство се разливаха по тялото ѝ. Сгуши се под завивката, засмя се и започна да мечтае. Двамата с Маршал се разхождаха по брега, слънцето обагряше в златисти тонове водата. Нежен ветрец. Нежни думи. Стомахът ѝ се сви от възбуда. Диана се зарадва. „Значи нищо ми няма — помисли си тя.“ Бе нормална жена с естествени сексуални желания. Беше готова да направи следващата крачка към задоволяването им. Копнееше да го стори.

Секунди след като загаси лампата, телефонът отново извънтя. Едва сдържайки смеха си в тъмнината, тя вдигна слушалката и прошепна:

— Здравей. Забрави ли нещо?

Никой не отговори.

— Маршал? Ало? Кой е?

Стана ѝ страшно, когато от другата страна продължаваха да мълчат.

— Ало? Кой се обажда?

Тихото щракване я накара да потрепери.

Диана реши, че някой е сбъркал номера и затвори телефона. Но все още усещаше ледените тръпки. Мина доста време преди отново да се затопли и да заспи.

Един мъж лежеше буден в тъмнината. Единствената му утеха бе призрачната светлина на телевизионния екран. Оттам се усмихваше Диана, надничаше в стаята, гледаше право в очите самотния си зрител. Гласът ѝ, тъй звучен и сладък, тъй съблазнителен, звучеше отново и отново по видеото, сякаш лентата непрекъснато се пренавиваше и започваше отначало.

— С вас беше Диана Рейнолдс. Лека нощ. С вас беше Диана Рейнолдс. Лека нощ.

— Лека нощ.

Шепотът бе нежен като доволно мъркане.

Анджела бе обмислила плана си до най-малката подробност. Застанала в средата на кабинета си, тя бавно се обърна. Всичко бе готово. Във въздуха се носеше ефирен аромат на жасмин, който идваше от цветята във вазата до канапето. По изключение този път телевизорът бе изгасен. От стереоуредбата се чуваше тихата мелодия на Шопен.

Докладът на Бийкър бе доста изчерпателен. Маршал Пайк предпочиташе класическата музика, романтичната обстановка и жените със стил. Анджела бе в елегантния костюм, с който бе облечена за сутрешния запис, но сега си бе махнала блузата. Сакото бе с дълбоко остро деколте, над което едва-едва се подаваше черна дантела.

Точно в единайсет, тя вдигна интеркома на бюрото си.

— Да, Каси.

— Д-р Пайк е тук, мис Пъркинс.

— А, чудесно.

Лукава усмивчица премина по лицето ѝ, когато се запъти към вратата. Обичаше точните мъже.

— Маршал.

Протегна и двете си ръце, приведе се напред и наклони глава, за да я целуне по бузата и за да привлече погледа му върху черната дантела.

— Благодарна съм ти, че отдели време за мен.

— Каза ми, че е важно.

— О, да, така е. Каси, би ли изпратила тези писма по пощата? И сетне можеш да отидеш на обяд. До един си свободна.

Анджела се обърна и въведе Маршал в кабинета си, като се погрижи вратата да остане леко откряната.

— Какво да ти предложи, Маршал? Нещо студено за пиене?

Плъзна многозначително пръст по сакото си.

— Нещо топло?

— Не, благодаря.

— Е, тогава нека да седнем.

Тя отново взе ръката му и го поведе към канапето.

— Толкова се радвам, че те виждам отново.

— Аз също.

Гледаше я озадачен, докато тя се наместваше удобно до него. Когато кръстоса крака, полата ѝ се вдигна и разкри красивото ѝ бедро.

— Знаеш колко ценя помощта за моето шоу, но днес те помолих да дойдеш тук, за да обсъдим някои по-интимни въпроси.

— О?

— Доста често се срещате с Диана.

Той се отпусна, едва се сдържаше да не плъзне поглед по тялото ѝ.

— Да, така е. Всъщност мислех да ти се обадя и да ти благодаря, че макар и без да искаш, ти ме свърза с нея.

— Аз съм много привързана към Диана, както и ти, предполагам — добави тя и сложи ръка на бедрото му. — Толкова е енергична, по младежки ентусиазирана. И толкова красива.

— Да, красива е.

— И сладка. Наистина е безупречна.

Анджела го погали леко по крака.

— Но не е твоят тип.

— Не разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Теб те привличат опитните светски жени. С изключение само на един много любопитен случай.

Той се вцепени и рязко се дръпна.

— Не знам за какво намекваш.

— О, сигурна съм, че се досещаш.

Гласът ѝ си остана все така приятен, ласкав. Но стъкленосиният ѝ поглед прорязваше като с нож.

— Виж, Маршал, знам всичко за теб. Знам за глупавия ти гаф с шестнайсетгодишната Ани Джилби. Знам и за връзката ти с другата жена, преди Диана, която живее в Лейк Шор. Всъщност, постарах се да науча всяка подробност от живота ти.

— Нима си ме следила?

Яростта му отчаяно се надигаше, но паниката отдавна бе задушила всички останали чувства. Тя би могла да го съсипе само с една уж нехайна реплика в своето шоу.

— Кой ти дава право да си пъхаш носа в личния ми живот?

— Никой. И тъкмо затова бе доста вълнуващо. И още е вълнуващо.

Повъртя небрежно горното копче на сакото си. Когато очите му уловиха жеста ѝ, тя погледна към старинния стенен часовник зад гърба му. „Единайсет и петнайсет — хладнокръвно си помисли тя. — Идеално.“

— Ако възнамеряваш да ме изнудваш, за да провалиш връзката ми с Диана, това няма да стане.

Дланите му бяха влажни от страх и възбуда. Ще устои. Трябваше да устои.

— Тя не е дете. Ще ме разбере.

— Може би. Но за сега е сигурно, че аз те разбирам.

Без да сваля очи от него, тя разкопча горното копче на сакото си.

— Отпратих секретарката си, Маршал.

Гласът ѝ бе станал дълбок, прелъстителен.

— За да остана насаме с теб. Защо си мислиш, че рискувах да се разровя в живота ти?

Разкопча следващото копче и посегна към третото, последното.

Маршал сякаш си бе глътнал езика. Когато се опита да проговори, думите му заседнаха в гърлото.

— Каква е играта ти, Анджела?

— Каквато пожелаеш.

Наклони се рязко напред и яростно ухапа долната му устна.

— Искам те — прошепна тя. — Отдавна копнея за теб.

Вкопчи се в него и притисна главата му към гърдите си, които всеки миг щяха да изскочат над черната дантела.

— И ти ме желаеш, нали?

Устните му се разтвориха и отчаяно заопипваха плътта. Тя усети остри горещи иглички на страстта, усети силата. Тя победи.

— Нали? — шепнеше Анджела и притискаше главата му с ръце.

— Да.

Той вече дърпаше полата ѝ нагоре.

Диана нетърпеливо чакаше асансьора да стигне до шестнайсетия етаж. Наистина нямаше време да се среща с Анджела. Но непреодолимата комбинация от добро възпитание и привързаността я задължаваше да го стори. Погледна нервно часовника си, когато асансьорът спря на седмия етаж. „Несъмнено Анджела ще се разстрои

— мислеше си Диана. — Но няма как да го предотвратя.“ Надяваше се дузината червени рози да смекчат яда от отказа ѝ.

Дължеше на Анджеला много повече от няколко стръкчета цветя. Много хора не подозираха колко великодушна и щедра беше Анджеला, колко беше уязвима. Виждаха само властта, амбицията и стремежа ѝ към съвършенство. Ако Анджеला беше мъж, всички щяха да се възхищават от тези качества. Но понеже беше жена, считаха ги за недостатъци.

Щом излезе от асансьора, Диана си обеща, че ще последва примера на Анджеला. Злите езици да вървят по дяволите.

— Здравей, Саймън.

— Ди!

Саймън мина покрай нея, после застина на мястото си и се втурна обратно.

— Днес не е рожденият ѝ ден, нали? Кажете ми, че днес няма рожден ден.

— Какво? О...

Диана забеляза ужаса, изписан на лицето му и втренченият му в букета поглед и се разсмя.

— Не, няма. Просто искам да ѝ ги подаря в знак на благодарност. Той въздъхна с облекчение и притисна слепоочията си.

— Слава богу. Щеше да ме убие, ако бях забравил. Вече откъсна няколко глави тази сутрин, защото полетът ѝ снощи закъсна.

Дружелюбната усмивка на Диана се стопи.

— Сигурно е била просто уморена.

Саймън завъртя очи.

— Да, да. Кой не е уморен? Часовата разлика направо те съсипва. Той вдъхна дълбоко от аромата на цветята.

— Е, букетът ще я зарадва.

— Дано — каза Диана и продължи нататък по коридора като се питаше дали Анджеला ще вземе Саймън в Ню Йорк. Щом не взема Лу... колко ли още хора от екипа си щеше да уволни? Саймън, придиричивият, заклет ерген, беше малко дръпнат, но пък безкрайно предан.

Диана знаеше, че кариерата му е заложена на карта. Чувството за вина я зачовърка и тя премигна смутено.

Приемната беше пуста. Озадачена, Диана погледна часовника си. Каси сигурно бе излязла по-рано, за да изпълни някоя поръчка. Диана сви рамене и се приближи до вратата на кабинета.

Отвътре се носеше музика, тиха, приятна. Истинско чудо, че вратата беше открената. Диана знаеше за манията на Анджеела винаги да я затваря, независимо дали беше в или извън стаята. Сви отново рамене и леко почука.

До ушите ѝ достигнаха и други звуци — не толкова тихи и не толкова приятни. Отново почука и отвори широко вратата.

— Анджеела?

Името заседна в гърлото ѝ, когато зърна двете вкопчени тела върху канапето. Би могла да си тръгне веднага, с поруменели от неудобство страни, но разпозна мъжа и шокът я вледени.

Ръцете на Маршал — върху гърдите на Анджеела, лицето му — заровено във вдлъбнатината помежду им. Дори докато ги наблюдаваше, тези изящни ръце, от които някога се бе възхищавала, се плъзнаха надолу, за да потънат под модната ленена пола.

И в този миг Анджеела извърна бавно глава, докато все още притискаше тялото си към Маршал. Очите ѝ срещнаха погледа на Диана. Макар и замаяна от шока, Диана успя да долови тържествуващата усмивка, прикритото задоволство, преди да се появи добре заученото страдание.

— О, божичко!

Анджеела отблъсна рамото на Маршал.

— Диана!

В гласа ѝ прозвуча ужасът, който не бе успяла да придаде на погледа си.

Маршал се обърна. Очите му — тъмни, стъклени, се впиха в Диана. И тримата застинаха на място, сякаш някой с един замах ги бе смразил. Диана наруши тази гротескна картина с един сподавен вик. Обърна се и побягна, като стъпка цветята, които бе изтървала на пода.

Запъхтяна стигна до асансьора. Усещаше болка, кошмарна болка, която сякаш щеше да разкъса гърдите ѝ. Натискаше непрекъснато бутона на асансьора. Отказа се да го чака, завъртя се и хукна надолу по стълбите. Не я свърташе на едно място, обърканите ѝ мисли щуро препускаха в главата ѝ. Препъваше се, но успяваше да се задържи на крака. Толкова искаше час по-скоро да се махне оттук, че търчеше

бясно надолу, етаж подир етаж. Цялата се тресеше в отчаяни хлипания. Когато стигна партера, тя се втурна към вратата. Блъскаше се в нея и плачеше, докато най-сетне успя да натисне дръжката. Профуча през изхода и връхлетя върху Фин.

— Хей.

Закачливите искрици в очите му бързо угаснаха. В мига, в който видя лицето ѝ, смехът му застина. Беше бледа като платно, влажните ѝ очи диво проблясваха.

— Удари ли се? Обидиха ли те?

Сграбчи я за раменете и я повлече навън, на слънчевата светлина.

— Какво се е случило?

— Пусни ме.

Тя се гърчеше, опитваше се да се отскубне от него.

— По дяволите, остави ме на мира.

— Няма — заинати се Фин и я притисна в обятията си. — Добре, миличка. Ще те подържа, докато се успокоиш.

Той лекичко се клатеше напред-назад, като в люлка, докато Диана плачеше на рамото му. Нямаше сили да се отдръпне, искаше да си поплаче, да прогони стреса и обидата. Сълзите укротиха бушуващото напрежение в гърдите ѝ. Щом усети, че тя идва на себе си, Фин отпусна едната си ръка, а с другата я прегърна през раменете и я поведе към ниска каменна ограда.

— Да поседнем.

Извади една носна кърпичка от джоба си и я тикна в ръцете ѝ. Макар да мразеше женските сълзи, сега съзнаваше, че ако остане сама Диана, щеше да бъде най-подлият страхливец на света.

— Събери мислите си и разкажи всичко на чичо Фин.

— Върви на майната си — промърмори тя и издуха носа си.

— Добро начало.

Нежно отметна кичур коса от мокрото ѝ лице.

— Какво се е случило, Диана?

Тя отмести поглед от него. В очите му се криеше прекалено много загриженост, прекалено силно желание да разбере какво става.

— Току-що разбрах, че съм глупачка. Че не мога правилно да преценявам и че не бива да се доверявам на никого.

— Звучи като автобиография на кандидат за водещ на телевизионните новини.

Диана не се усмихна и Фин взе ръката ѝ.

— Не нося уиски в себе си, а и отказах пушенето миналата година. Единственото, което мога да ти предложа, е моето рамо.

— Струва ми се, че вече се възползвах от него.

— Имам още едно.

Диана изпъна гръб и присви очи. Глупачка или не, тя все още имаше гордост.

— Неочаквано се натъкнах на една жена, която считах за приятелка, и на един мъж, когото смятах за любим.

— Страхотна история.

Остроумието му изобщо не можеше да разведри обстановката.

— Психологът?

— Да, Маршал.

Устните ѝ отново се разтрепериха. Едва успя да ги успокои. Не се срамуваше от пролетите сълзи, но вече трябваше да се овладее.

— И Андже́ла. В нейния кабинет.

Той изруга и вдигна поглед към прозорците на шестнайсетия етаж.

— Предполагам, че си схванала правилно ситуацията.

Тя се изсмя сухо.

— Имам опитно око. Когато видя двама души, единият от които полуго́л, да се опипват, разбирам какво са замислили. Не ми е нужна помощ, за да подготвя материала.

— Права си.

Фин замълча. Вятърът нежно полюшваше тревата и докосваше златистите лалета, засадени във формата на инициалите СВС.

— Бих могъл да събера екип — предложи Фин — и да се качим на шестнайсетия етаж с камера, прожектори и микрофон, за да превърна в ад живота на психолога.

Този път в смеха ѝ прозвучаха весели нотки.

— Да го интервюираш на мястото на престъплението? Чудесна идея.

— Ама, наистина, бих умрял от удоволствие да го сторя.

Колкото повече размишляваше, толкова повече смяташе, че това е идеално разрешение на нещата.

— Д-р Пайк, като уважаван семеен консултант как ще обясните факта, че са ви хванали по долни гащи на работното място преди обяд?

Да не би това да е професионален сеанс? Или нова форма на терапия, която бихте искали да споделите с публиката?

— Те все още не бяха... — с въздишка рече Диана. — Аз ги прекъснах. Предложението ти е примамливо, но аз сама ще се справя със ситуацията. — Пъхна използваната носна кърпичка в ръката му.

— Проклетата да бъда, ако се оставя да ме правят на глупачка.

Диана скочи от стената, скръсти ръце и ги притисна силно към тялото си.

— Тя предварително е планирала всичко. Не знам защо, не знам как, но го е направила нарочно. Видях го в очите ѝ.

Тази новина не изненада Фин. Нищо, свързано с Анджела, не можеше да го изненада.

— Карала ли си се с нея напоследък?

— Не.

Диана вдигна ръка, отметна назад косата си и се сепна. „Ню Йорк!“. Отново се засмя.

— Може би съм я засегнала — тихо каза тя. — И това някаква извратена форма на отмъщение заради моята „неблагодарност“.

Разгневена, Диана се обърна с лице към Фин.

— Тя знаеше колко много държа на него и затова го е направила. И какво време е избрала само! Час преди да застана пред камерата. — Погледна часовника си и зарови лице в шепите си. — О, божичко. Имам само двайсет минути на разположение.

— Успокой се. Ще ида при Бени и ще му кажа, че си болна. Все някой ще те замести.

В миг на слабост тя беше почти готова да приеме предложението му. Но после си припомни ехидната, доволна усмивка на Анджела.

— Не. Тя прекалено много ще злорадства. Ще си свърша работата.

Фин я изучаваше с поглед. По лицето ѝ личаха следите от сълзи, очите ѝ бяха подути и зачервени, но погледът ѝ издаваше решителност и непреклонност.

— Много издържливи момичета отглеждат в Канзас.

В тона му се долавяше одобрение.

Диана вирна брадичка.

— Прав си, издържливи са.

— Да отидем в гримьорната тогава.

Прекосяха мълчаливо паркинга и едва когато влязоха в сградата, тя се обърна към него:

— Благодаря.

— Няма защо. Имаш ли лед?

Тя смръщи лице.

— Толкова ли зле изглеждам?

— О, още по-лошо.

Фин поддържаше някакъв разговор, колкото да я набута в гримьорната. Сложи лед на очите ѝ, донесе ѝ да пийне вода и после остана да си побъбрят, докато тя прикриваше следите с помощта на козметиката. Но същевременно мислите му следваха свой собствен ход и съвсем не бяха радостни. Нито пък добронамерени.

— Така е по-добре — намеси се той. — Сложи малко повече руж.

Беше прав. Диана раздвижи четчицата по бузата си. И точно тогава видя отражението на Маршал в огледалото. Ръката ѝ трепна, преди да остави четката.

— Диана, търсих те.

— О?

Усети как Фин се наежи зад гърба ѝ, като огромна котка, готова всеки миг да скочи. Сложи ръка на рамото му. Разбра, че при първия неин жест, той щеше да разкъса Маршал. Идеята ѝ се стори добра.

— Ето ме, тук съм — студено отвърна тя. — Имам предаване.

— Знам. Аз... — ще изчакам.

Погледът му се вкопчи в нея, благ, кафеникаво златист и умоляващ...

— Няма смисъл.

Странно — чувстваше се силна, непреклонна. Сякаш нямаше нищо общо между жената тук и онази, другата, която разплакана избяга от кабинета на Анджела.

— Мога да ти отделя само няколко минути.

Спокойно, хладнокръвно, тя се облегна на тоалетката и се усмихна на Фин. В очите ѝ проблясваха гневни искрици, нямаше и помен от сълзите.

— Би ли ни оставил за малко насаме?

— Разбира се.

Фин се протегна и вдигна с пръст брадичката ѝ още два сантиметра.

— Изглеждаш страхотно, Канзас.

Хвърли един последен смразяващ поглед към Маршал и излезе от стаята.

— Нужно ли е да го намесваш в личните ни отношения?

Диана го стрелна кръвнишки.

— Наистина ли имаш смелостта да ме критикуваш в момент като този?

— Не.

Раменете му унило клюмнаха.

— Разбира се, че не. Права си. Чувствам се ужасно. Много съм объркан и не знам дали бих могъл да понеса клюките, които ще плъзнат в редакцията.

— Фин говори за далеч по-интересни неща, Маршал, пет пари не дава за сексуалния ти живот. Повярвай ми. Ако имаш нещо да казваш, по-добре побързай. Имам само няколко минути на разположение.

— Диана!

Той пристъпи напред, готов да протегне към нея ръце, но в очите ѝ видя да проблясва предупреждение.

— Нямам извинение за това, което се случи... или по-точно почти се случи. Но искам да знаеш, че между мен и Анджела няма нищо. Това беше импулс — продължи той, като говореше още по-бързо, защото Диана мълчеше. — Чисто физиологичен, животински. Няма нищо общо с чувствата ми към теб.

— Сигурна съм, че е така — продума тя. — И ти вярвам. Вярвам ти, че това е било импулсивен, животински секс.

Вълна на облекчение премина през тялото му. Не беше я загубил. В очите му проблесна надежда. Протегна ръце към нея.

— Знаех си, че ще разбереш. Още от първия миг на познанството ни разбрах, че ти си жената, която ще ме приеме и ще бъде снизходителна към мен. Знаех си, че ние двамата сме създадени един за друг.

Безчувствена като камък, Диана вдигна глава и прикова поглед в него:

— Махни си ръцете от мен — тихо изсъска тя. — Веднага.

— Диана!

Когато той я стисна още по-здраво, тя се пребори с надигащата се паника. В съзнанието ѝ веднага изникна мимолетният грозен спомен.

— Казах веднага.

Щом се освободи от ръцете му, тя отстъпи крачка назад и си пое дълбоко дъх.

— Казах, че ти вярвам, Маршал, наистина. Това, което направихте с Анджела, няма нищо общо с чувствата ти към мен. Но то засяга моите чувства. Имах ти доверие, а ти ме излъга. Невъзможно е да се разделим като приятели. Но е сигурно, че ще се разделим.

— Сега си обидена.

На лицето на Маршал трепна един мускул.

— Поддаваш се на чувствата си.

„Също като Патриша, толкова много прилича на Патриша.“

— Да, обидена съм — съгласи се тя. — Но не се поддавам на чувствата си.

Призрачна усмивчица заигра на устните ѝ, оскърбителна като плесница.

— Научих се да не се поддавам на чувствата си. Затова няма да те нарека с никоя от думите, които ми дойдоха наум.

— Смяташ, че вината е само моя, че съм проявил слабост.

Уверен в способностите си на помирител, той продължи да настъпва:

— Само че не виждаш своята роля в нея. Своята отговорност. Сигурен съм, ще се съ согласиш с мен, че успешната връзка не е дело само на едната страна. През всичките седмици, когато бяхме заедно, аз бях търпелив с теб, чаках те да позволиш нашата връзка да стигне до естествената интимна фаза на физическото удоволствие.

Тя не допускаше, че ще ѝ нанесе още един удар. Но явно бе сгрешила.

— Искаш да кажеш, че съм те принудила да се обърнеш към Анджела, защото не съм те пуснала в леглото си?

— За теб всичко е или черно, или бяло, Диана — търпеливо добави той. — Уважавах желанията ти, нуждата ти да свиквам бавно, крачка по крачка. Но в същото време изпитвах огромна нужда да задоволя собствените си потребности. Инцидентът с Анджела беше грешка...

Тя кимна.

— Разбирам. Радвам се, че си изяснихме отношенията, Маршал, преди да стигнем твърде далеч. А сега, без да се поддавам на чувствата си, ти казвам да вървиш по дяволите.

Тя се втурна към вратата. Погледът ѝ потъмня, когато той се изпречи на пътя ѝ.

— Не сме свършили, Диана.

— Аз свърших. И двамата допуснахме грешка, Маршал, и то голяма грешка. А сега се махни от пътя ми и стой далеч от мен, преди да направя още една грешка, която ще смути и двама ни: да ти одера кожата.

Зашеметен, той едва отстъпи встрани.

— Готов съм да продължим разговора, когато се успокоиш.

— О, аз съм спокойна — измърмори тя и се запъти към студиото.
— Дяволски спокойна, копеле.

Влетя в студиото, качи се на подиума и зае мястото си пред камерата.

Фин я наблюдаваше през първите няколко минути. Щом се увери, че е овладяла нервите си, се измъкна и тръгна към асансьора.

С чаша шампанско в чест на победата, Анджела гледаше обедната емисия в офиса си. Пет пари не даваше за думите и кадрите, интересуваше я само Диана. Изражението на момичето, ледено и същевременно мило, ѝ действаше като порция сладолед. Анджела би се разочаровала горчиво, ако не бе доловила яростта, скрита в очите на Диана.

— Улучила съм право в целта — промърмори тя със задоволство.

„Спечелих!“ — поздрави се мислено Анджела, но не можеше да потули възхищението си от силния характер на Диана.

Сгушена в коженото кресло зад бюрото, тя отпи от шампанското и като се усмихна, вдигна мълчалив тост за Диана.

— Тя има стил, нали?

На прага стоеше Фин.

Но Анджела не се сепна. Продължаваше да пие, вторачила поглед в екрана.

— Абсолютно. С подходящ учител би могла да стигне далеч в бизнеса.

— Това ли е ролята, която си определила за себе си?

Фин прекоси стаята, мина покрай бюрото и застана зад креслото на Анджеला.

— Да ѝ разкриеш тайната на успеха си?

— Ди сама ще ти каже колко великодушна съм била с нея.

— Тя те плаши, нали?

Фин сложи ръце на раменете ѝ, стисна я здраво, така, че и двамата да гледат право в екрана.

— Защо да ме плаши?

— Защото притежава нещо повече от стил. Ти също имаш стил. Тя е умна, но и ти не ѝ отстъпваш. И двете сте енергични и издържливи. Но тя те надвишава, Анджеला. Защото има класа, вродена класа.

Пръстите му се впиха в плътта ѝ, когато тя се разшава. Той дори не подозираше колко дълбоко я бе засегнал, бе улучил слабото ѝ място.

— Нещо, което ти никога няма да притежаваш. Може да си носиш перлите и костюмите от по няколко хиляди долара, но това нищо не означава. Защото си личи, че ти липсва нейната класа. Не можеш да я купиш, не можеш да се преструваш, че я имаш.

Завъртя креслото към себе си и се наведе към нея.

— Но никога няма да я имаш. Затова Диана те плаши до смърт, затова ти искаше да ѝ покажеш кой е на върха.

— Тя дойде ли при теб, Фин?

Беше разстроена повече, отколкото искаше да си признае. Вдигна чаша и отпи малка глътка, макар че сега едва ли би могла да намери подкрепа в шампанското.

— Беше ли потресена, съкрушена? Търсеше ли утеха?

— Каква кучка си ти, Анджела!

— Но нали ти затова ме харесваше.

Очите ѝ се усмихваха. После сви рамене и добави:

— Честно казано, съжалявам, че я нараних. Не може да се отрече, Маршал не е за нея, но знам, че тя държеше на него. Простичката истина е, че Маршал си пада по мен, както и аз по него.

И понеже ѝ се искаше, тя вярваше в достоверността на оправданието си. Гласът ѝ прозвуча съвсем искрено.

— Изтървах положението от ръце и се обвинявам за това. Беше съвсем импулсивно.

— Как ли пък не. Ти си го обмислила предварително, Анджеела.

Тя се усмихна и погледна кокетно изпод мигли.

— Недей да ревнуваш, Фин.

— Но си действала наивно, Анджеела. Нима си мислила, че този номер ще я съкруши?

— Да, ако наистина обича Маршал. — Присви устни и се загледа в маникюра си. — Така че всъщност й направих услуга.

Той се изсмя.

— Може би. Но услугата засяга и мен.

Той се обърна към нея и се ухили.

— Искам да съм с Диана и ти просто ми разчисти пътя.

Чашата, която Анджеела хвърли по него, се удари в прозореца, на цели десет сантиметра от главата му.

Кристалът се разпиля на парченца. С напълно доволен вид Фин пъхна ръце в джобовете.

— Пак не улучи целта, Анджеела.

Разкажанието бе изчезнало от очите ѝ. На негово място искреше яростта.

— Надали ще иска да е с теб, след като ѝ разкажа някои нещица.

— Нима си мислиш, че след този номер тя ще се вслуша в думите ти? Този път преигра, Анджеела. Тя няма да хленчи на рамото ти. Ще впрегне цялата си енергия и ще издържи, ще стане още по-добра в бизнеса. А ти, ти все по-често ще хвърляш поглед назад в миналото.

— Да не си мислиш, че ме е страх от някаква си надута второкласна репортерка? — извика тя. — Само един телефонен разговор е достатъчен и с нея е свършено. Ето така. — И тя щракна с пръсти. — Кой си мислиш, че носи популярност на тази скапана телевизионна компания през последните две години? И къде ще отиде тя, когато се махна?

— О, значи, напускаш.

Той кимна, като се поклащаше нехайно напред-назад. — Е, поздравления и приятно пътуване.

— Да, точно така. Когато започне новият сезон, аз ще бъда в Ню Йорк и собствената ми компания ще финансира „Шоуто на Анджеела“.

А филиалите на Си Би Си ще пълзят в краката ми, готови да платят, за да излъчат моето шоу. За две години ще стана най-могъщата жена в телевизията.

— Може и да успееш — съгласи се той, — но няма да бъде за дълго.

— И сега съм на върха, докато ти просиш двуминутен коментар в късните новини.

Цялата трепереше, гневът ѝ ту се надигаше, ту стихваше, охлажда се от немирните иглички на несигурността.

— Публиката ме иска. Възхищава се от мен. Уважава ме.

— Е, да, поне аз някога те уважавах.

Фин и Анджела извърнаха поглед към вратата. На прага стоеше Диана, гримът едва прикриваше бледността ѝ. Забеляза, без това да я изненада, че Анджела бе спасила повечето от розите и ги бе сложила на видно място — върху бюрото си.

— Диана. — Със сълзи в очите, Анджела прекоси стаята.

— Не знам как бих могла да ти се извиня.

— По-добре недей. Тъй като сме само тримата, можем да говорим откровенно. Знаем, че си инсценирала всичко — нарочно ме накара да дойда точно по това време.

— Как можеш да говориш така!

— Видях лицето ти.

Гласът на Диана трепна, но тя събра сили. Нямахме да се предаде.

— Видях лицето ти — повтори тя и продължи: — Не знам защо го направи — дали защото искаше да ми докажеш, че греша в преценката си за Маршал, или защото отхвърлих предложението ти. Вероятно мотивът ти е бил комбинация и от двете.

Гласът на Анджела трепна от болка, също тъй истинска като перлите на врата ѝ:

— Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Да, би трябвало наистина. Искан да ти вярвам. Искан да се чувствам поласкана, че ти се сприятели с мен, че си видяла у мен нещо, което в другите го няма. Поддадох се на тази суетност и не погледнах какво се крие под повърхността.

— Значи така?

Без да обръща внимание на сълзите в очите си, Анджела се обърна:

— Ще сложиш кръст на приятелството ни заради един мъж.

— По-скоро заради себе си. Исках да знаеш това.

— Отделях от времето си, помагах ти, дарих те с приятелството си.

Анджела рязко се завъртя и подскочи.

— Никой не ме е изоставял по този начин.

— Е, значи аз съм първата. Успех в Ню Йорк. „Страхотен материал — каза си Диана, когато излезе от кабинета. — Страхотен!“

— Не забравяй да хвърлиш поглед назад в миналото — повтори Фин на Анджела и хлопна вратата зад себе си.

ГЛАВА 9

„АНДЖЕЛА ЗАМЕНЯ ЧИКАГО ЗА НЮ ЙОРК“

„ШОУ КРАЛИЦАТА ЩЕ ВЛАСТВА В НЮ ЙОРК“

„РУСАТА ФАВОРИТКА НА ЧИКАГО СКЛЮЧВА СДЕЛКА ЗА ДЕСЕТКИ МИЛИОНИ
ДОЛАРИ“

Тези сензационни заглавия изместиха останалите новини. Дори тежката кавалерия като „Чикаго Таймс“, „Ню Йорк Таймс“ и „Вашингтон Поуст“ бе отделила място на първа страница. Само за един слънчев юнски ден сензационната история за рекордната сделка на Анджела засенчи информацията за съсипаната икономика и размириците в Близкия Изток. Анджела беше в стихията си.

С кралско достолепие тя даваше интервюта, посрещна в дома си екипа на списание „Пийпъл“, бърбеше по телефона с Лиз Смит. Цитираха я във „Варайъти“, даде съгласието си да поместят снимката ѝ в „Макколс“.

Ето че, чрез усилен труд, сляпа амбиция и ненадмината агресивност, тя получи това, за което винаги бе жадувала — да бъде център на внимание.

Беше достатъчно хитра, за да сипе само похвали за Си Би Си, „Делакорт“ и Чикаго. Дори успя да пролее няколко сълзици в предаването „Тази вечер ви представяме...“

Нейният превъзходен професионализъм пулсираше във всяка една дума, във всеки един ред за нейната работа и за всичко, свързано с нея.

И тогава точно в най-голямата шумотевица тя нанесе своя смъртоносен удар. Оставаха ѝ шест седмици до края на договора, когато тя излезе в отпуск.

— Знае как да играе мръсни номера, нали?

Фран нави два различни чорапа и ги хвърли в коша за пране.

— Това не е най-мръсният, обаче.

Диана крачеше из малката всекидневна на Фран. Апартаментът се намираше в центъра на града.

— Половината от екипа ѝ остава на улицата. А другите трябва да избират — или да отидат при нея в Ню Йорк, или да си търсят нова работа. А свободни работни места няма.

— Очевидно не четеш вестници. Правителството твърди, че няма рецесия. Че ние сами си я измисляме.

Но на Диана не ѝ беше до смях. Взе един именник за новородени и като потупваше с него дланта си, закричи пак из стаята.

— Видях изражението на Лу Макнийл, когато вчера излезе от сградата на Си Би Си. Господи, Фран, той е работил с нея близо шест години, а тя го изхвърли, без да ѝ мигне окото.

Фран взе още два чорапа — син и черен. Реши, че са сходни по цвят и ги нави на чифт. От горещината лилавата ѝ тениска бе залепнала за гърба ѝ.

— Съжалявам, Ди, но нали всички вие знаете, че играта в телевизионния бизнес е доста груба. Най-вече съм загрижена за теб. Маршал още ли ти се обажда?

— Престана да ми оставя съобщения по телефонния секретар. — Диана сви рамене. — Предполагам, най-сетне е разбрал, че няма да му се обадя. Но все още ми изпраща цветя.

Разсмя се, но в смеха ѝ се криеше горчивина. Хвърли именника на масичката.

— Представяш ли си? Той наистина си мисли, че ако ме покрие с рози, ще забравя всичко.

— Искаш ли да ти изнеса лекция на тема: „Мъжете са свине“? Ричард отиде да играе голф, така че никой няма да бъде засегнат.

— Не, благодаря.

Едва сега тя извърна поглед към приятелката си.

— Фран, току-що нави един сив и едни син чорап.

— Знам. Тъкмо сутрините ни ще станат по-емоционални. Трябва да ти кажа, Ди, че Ричард се превръща в прекалено уравновесен тип. Задължително играе голф в събота сутрин, носи костюм с жилетка, смята да купим къща в предградията и какво ли не още. Боже мой, та

нали бяхме бунтари. А сега сме... — потръпна тя и снижи глас: — от разумната средна класа.

Диана се разсмя и седна по турски на пода.

— Ще го повярвам, когато си купите волво и кафе машина.

— Оня ден се бях засилила да купувам от ония табелки „Бебе в колата“. Добре, че навреме се осъзнах.

— Значи си добре. Дори не те попитах как се чувстваш.

— Превъзходно — каза Фран и оправи една разместена фиба в разчорления си кок. — В службата всички жени, които са раждали, ме гледат хем с презрение, хем със завист. Надуват ми главата с ужасните си истории за бременността — повръщания, припадъци, околоплодни води. А аз се чувствам като Силвестър Сталоун.

Вдигна ръка и стегна мускула си, който успя два пъти да подскочи.

— Дори мога да бягам без да се изпотя.

Присви устни, наведе се и вдигна едни пъстър и едни бял чорап.

— Какво ще кажеш?

— Защо да рискуваме?

През следващите няколко минути те мълчаливо сгъваха прането.

— Фран, напоследък доста мисля за...

— Питам се кога ще зачекнеш темата. Усещам, че в главата ти се върти някаква идея.

— Може да се окаже неосъществима — възрази Диана. — По дяволите, може нищо да не излезе. Фран, след като ти я обясня, искам да бъдеш докрай откровена.

— Добре. — Фран ритна коша с босия си крак. — Давай.

— „Делакорт“, старият синдикат на Анджела, ще усетят празнината в телевизионната програма и значителното намаление на приходите. Сигурна съм, че ще намерят начин да я запълнят, но... Знаеш ли, че шефът на „Делакорт“ е бившият втори съпруг на Анджела?

— Знаем. Казва се Лорън Бах.

Освен мистерията с мечката гризли клюкарските хроники представляваха голям интерес за Фран, но тя не се срамуваше от това. Ако искате да узнаете коя знаменитост какво прави, кога го прави и къде, обърнете се към Фран.

— Оженили са се веднага, след като е разкарала първия си съпруг — магнат в бизнеса с недвижима собственост. Така или иначе Лорън Бах яко е поддържал с пари и връзки нашето момиче. И я е направил звезда.

— И макар слуховете и намеците в клюкарските рубрики да го оспорват, те са се разделили културно, като приятели.

— Но като познавам Анджеला, искрено се съмнявам в достоверността на това.

Фран вдигна многозначително вежди. Не само че обичаше клюките, нещо повече — обичаше пикантните клюки.

— Казват, че ѝ плащал два милиона издръжка, плюс къщата и мебелите. По моите сметки стават общо четири милиона. Не мисля, че Бах храни особено топли чувства към нашата героиня.

— Правилно. А Бах е в близки отношения с Барлоу Джеймс, президента на отдел „Новини“ в Си Би Си. — Диана потри нервно ръце в коленете си. — А мистър Джеймс харесва моята работа.

Фран наклони глава, очите ѝ проблеснаха.

— И?

— Заделила съм известна сума пари, имам и връзки.

От самата мисъл сърцето ѝ се разтуптя и тя притисна ръце към гърдите си, сякаш за да успокои ритъма му. Толкова много искаше това да стане, може би прекалено много. Само с един ход можеше да прескочи няколко етапа в грижливо подготвения план за кариерата си. — Искам да наема студио и да направя пробен запис, който ще дам на Лорън Бах.

— Боже мили!

Фран се отпусна на възглавниците върху канапето и се ококори.

— За какво ми говориш?

— Знам, че звучи невероятно, но вече го реших. Бах е превърнал малкото местно шоу на Анджеला в национален хит. Защо отново да не го направи? Надявам се, че иска пак да опита, не само заради компанията, а и заради себе си. Мога да свържа в един материал няколко клипа от „Коментарът на Диана“ и част от новинарските ми репортажи. Мисля, че Барлоу Джеймс ще ме подкрепи. И ако направя пробно предаване, нещо просто и изпитано, може и да го пуснат в ефир. Сега е най-подходящият момент. Синдикатът все още си ближе раните от загубата на Анджеला и все още не се е намерил кой да я

замести. Ако успея да ги убедя да ме пуснат по местния канал и по няколко програми в Средния запад, сигурна съм, че ще се справя.

Фран въздъхна и се потупа по все още плоския си корем.

— Идеята е страхотна. Допада ми.

Отпусна назад глава и се разсмя, вперила поглед към тавана.

— Сигурно ще излезе нещо от нея.

— Ще направя така, че да излезе.

Диана се спря до канапето, застана пред Фран и сграбчи ръцете й.

— Особено ако имам опитен продуцент до себе си.

— Можеш да разчиташ на мен. Но трябва да се грижиш за наема на студиото, за разносните за техническия екип, дори за помощниците — поемаш голям риск.

— Готова съм да рискувам.

— С Ричард сме спестили нещичко.

— Не. — Трогната, благодарна, Диана поклати глава. — Категорично отказвам. Особено след като моят кръщелник е на път. Ще се възползвам от ума, моралната подкрепа и свободното ти време, но не и от парите ти. — Погали Фран по корема и се изправи. — Повярвай ми, първите три са по-важни.

— Добре. Какъв ще е обемът на предаването ти, каква ще е темата и публиката?

— Искам нещо простичко, приятно и безопасно. Искам да се проявя там, където съм най-добра, Фран. Да разговарям с хората. Да ги накарам да се отпуснат. Май ще ми трябват нови мебели. Искам да създам приятелска, задушевна атмосфера.

— Трябва нещо, с което да ги забавляваме — предложи Фран. — Щом не искаш сълзи и гняв, измисли с какво да ги забавляваш. И публиката трябва да стане съпричастна, да се развесели.

Диана замислено дърпаше ухото си.

— Може да поканя някои от гостите, които участваха в „Коментарът на Диана“. Трябва да е от сорта на „Жените в изкуството“.

— Не звучи зле, но е доста банално. И претенциозно. Не мисля, че трябва да се впускаш в безконечни излияния, особено за изкуството. — Фран прехвърляше наум възможностите. — Миналата година

направихме подобно развлекателно предаване в „Само за жени“. Имаше страхотен успех.

— Искаш да кажеш, че темата е била чисто женска?

— Да. Грим, прически, въобще беше много забавно, много приятно. Но знаеш ли какво ми се иска?

Тя подви крака и се наведе напред.

— Шоу за модата. Какво ще излезе на мода през лятото? Кое е най-нашумялото? Какво се носи сега? Да речем, можеш да извикаш Маршал Фийлд. Неговите манекенки ще покажат новите тоалети за лятото. Спортно облекло, вечерни тоалети, тоалети за деловите жени.

Диана притвори очи, за да си го представи.

— Включително и обувките, аксесоарите. Ще поканим и консултант по модата. Ще изберем няколко жени от публиката.

— Точно така. Жени с различни фигури, а не с размерите на манекенки.

Като смилаше постепенно идеята, Диана взе чантата си и извади бележник.

— Ще трябва да ги изберем по-рано, за да може модният консултант да определи подходящия тоалет.

— И после ще получат от магазина награда от сто долара.

— „Как да изглеждам страхотно само за сто долара.“

— О, да, харесва ми. — Фран се облегна назад. — Наистина ми харесва.

— Трябва да се прибера вкъщи — каза Диана и скочи. — Ще завъртя няколко телефона. Трябва да действаме на бързи обороти.

— Скъпа моя, ти винаги действаш на бързи обороти.

Идеята ѝ струваше осемнайсетчасов работен ден, внушителна част от спестяванията и огромна доза притеснение. Тъй като успя да откъсне от Си Би Си само една седмица отпуск, Диана почти не спеше. Стъпка по стъпка изпълняваше плана си — срещи при Маршал Фийлд, телефонни разговори с представителите на синдиката, часове, прекарани в търсене на подходящите аксесоари.

Първото шоу „Часът на Диана“ щеше да бъде направено с малко средства, но никой не биваше да се досеща за това. Диана обмисляше

всеки детайл, всяка стъпка. Независимо дали щеше да загуби, или да спечели, тя бе решила на всяка цена да рискува и да покаже своя стил.

Правеше сделки — комплект столове срещу реклама в предаването. Обещаваше — работно място в шоуто, ако то бъде одобрено, срещу няколко часа работа в пробното му излъчване. Вземаше на заем петдесет сгъваеми стола от местния комитет на жените, нае аранжори на цветята, оборудване и манекени.

В деня на записа в малкото студио, което бе наела, цареше хаос. Осветителите се надвикваха, докато нагласяха за последен път техниката. Манекените се тъпчеха в тясната гримьорна, мъчеха се да намерят местенце да се преоблекат. Микрофонът на Диана се повреди, а цветарката донесе погребален венец вместо кошници с летни цветя.

— „В памет на многообичаната мило“ — прочете Диана и избухна в истеричен смях. — О, боже, какво ли още ме чака?

— Ще го оправим — потупа я Фран успокоително. Тя контролираше невероятно чувствата си. — Вече изпратих Вини, племенника на Ричард, за кошници. Ще извадим цветята от венеца и ще ги нахвърляме небрежно в кошниците. Ще изглежда страхотно — убеждаваше тя, — съвсем естествено.

— И още как. Разполагаме с по-малко от час — премигна Диана смутено, щом се чу трясъка от счупен сгъваем стол. — Ще приличаме на идиоти пред публиката, ако изобщо има публика.

— Ще има, ще видиш — каза убедено Фран и атакува гладиолите. Косата ѝ бе разрошена, щръкнала нагоре като огнен ореол. — Обадохме се във всички женски организации. Всичките петдесет билета са изкупени. Бихме могли да продадем двойно повече, ако студиото беше по-голямо. Не се тревожи.

— Ти се тревожиш.

— Такава е работата на продуцента. Иди да се преоблечеш, оправи прическата си. Дръж се като звезда.

— Мис Рейнолдс? Диана?

Модният консултант — дребна, наперена жена с неизменна усмивка, махаше от другия край на студиото.

— Искам да я убия — измърмори под носа си Диана. — Ужасно го искам.

— Дръж се на положение — смърри я Фран. — Ако пак е променила решението си за реда на излизането, аз ще нанеса първия

удар.

— О, Диана?

— Да, Карин.

Диана си наложи да се усмихне и се обърна.

— Какво има?

— Имам един малък проблем? Панталонките в жълто?

— Да? — стисна Диана зъби. Защо тази проклета жена говореше само с въпросителни изречения?

— Моника не изглежда добре в тях. Чудя се какво да измисля. Дали да не изпратим някого в магазина да ги замени с тъмносини?

Преди Диана да отвори уста, Фран се намеси:

— Виж какво, Карин, защо ти не се обадиш в магазина, защо ти не изпратиш някого да замени панталонките?

— О! — Карин премигна. — Бих могла да го направя, нали? Божичко, трябва да побързам. Не остана време.

— Чия беше идеята да направим шоу за модата? — завайка се Диана.

Фран се зае отново с погребалния венец.

— Май че беше твоя. Никога не бих измислила нещо толкова сложно. Иди да се оправяш. Няма да си много убедителна, ако се появиш плувнала в пот, с ролки на главата.

— Права си. Ако ще се провалям с гръм и трясък, поне трябва да го направя с безупречен външен вид.

Гримьорната на Диана бе с размерите на дрешник, но имаше мивка, тоалетна и огледало. Засмя се, когато зърна огромната златна звезда, залепена от Фин на вратата.

„Това е само символ — каза си тя, когато докосна звездата, — но поне е моят символ.“ Сега трябваше да го заслужи.

Дори и да се провали, струваше си да си спомня за последните три невероятни седмици — трескавата вълнуваща подготовка на шоуто, очарованието и напрежението в изпипването на всеки детайл. И най-вече абсолютната увереност, че тъкмо към това се е стремела цял живот, както и изненадващото откритие, че толкова много хора вярват в способностите ѝ.

Сценичният режисьор на Си Би Си ѝ бе предложил помощта си, Бени и някой от продуцентите ѝ бяха дали ценни съвети. Джо се бе съгласил да оглави операторския екип и бе придумал неколцина

приятели да помогнат при озвучаването и осветлението. Джеф Хайът се бе заел с графиките и монтажа.

И сега тя или щеше да заслужи доверието им, или... да го изгуби.

Тъкмо си слагаше обицата и се оглеждаше за последен път в огледалото, когато на вратата се почука.

— Не ми казвай. Познах — извика тя. — Тъмносините панталонки също не са подходящи и ще трябва да търсим червени.

— Съжалявам — рече Фин на вратата. — Не нося никакви панталонки.

— О! — изпусна закопчалката на обицата и тихичко изруга. — Мислех, че си в Москва.

— Бях — потвърди Фин и се облегна на тоалетката, докато тя търсеше малката златна закопчалка. — И виж какво става, когато ме няма две седмици. Клюките в редакцията се въртят само около твоето име.

— Страхотно.

Стомахът ѝ се беше свил, ръцете ѝ трепереха, докато си слагаше обицата.

— Явно не съм с всичкия си, щом започнах тази луда история.

— Напротив, умът ти реже като бръснач.

„Неотразима е — заключи той. — Нервна, но готова за битката.“

— Видяла си отворена врата и си решила първа да минеш през нея.

— Май че е отворен прозорец. И то на последния етаж.

— Просто трябва да се приземиш на крака. Каква е темата?

— Шоуто ще бъде за модата и ще бъде с участието на публиката.

На лицето му цъфна усмивка, трапчинките сякаш намигаха.

— Мода? Ти, водещата на новините, ще говориш за мода?

— Но това не е информационна емисия.

Тя го удари с лакът, когато мина покрай него.

— А развлекателно шоу. Поне така се надявам. А ти трябва ли да пишеш репортаж за някоя война или нещо подобно?

— В момента не. Мислех да се помотая малко наоколо. После ще се върна в стаята на репортерите със сензационната новина. Кажи ми — Фин сложи ръка на рамото ѝ — за себе си ли го правиш, или за да подразниш Анджеला?

— И двете — каза Диана и притисна с юмрук стомаха си. — Но най-вече заради себе си.

— Добре.

Той усещаше енергията и трепването на всеки нерв в тялото ѝ. Питаше се как ли би укротил тази енергия, ако бяха сами.

— И коя е следващата стъпка?

Тя го изгледа косо. Не бързаше да отговори.

— Да си остане между нас.

— Добре — съгласи се той.

— Ще се срещна с Барлоу Джеймс. И ако получа благословията му, ще отида при Бах.

— Значи нямаш намерение да се захващаш пак с местните новини?

— Засега не — въздъхна Диана дълбоко. — Само преди минутка си мислех, че ще повърна.

Отметна назад косата си.

— Но сега се чувствам великолепно. Наистина великолепно.

Фран дотърча в тясното антре със слушалки на главата.

— Ди, залата е пълна. — Сграбчи Диана за ръката и силно я стисна. — Всички места са заети. Трите жени, които избрахме от историческото дружество, не са на себе си от вълнение. Няма търпение да започнем.

— Тогава да не ги караме да чакат.

В студиото звучеше мелодия, специално композирана от Вини, племенника на Ричард, и от един начинаещ музикант. Зад камерата Фран даде знак за аплодисменти. Червеното око блесна.

— Добро утро. Аз съм Диана Рейнолдс.

Отлично знаеше, че в другия край на студиото цари суматоха — манекените навличат тоалетите, техниците възбудено даваха инструкции, помощниците се опитваха да се справят с неизбежните гафове. Но въпреки това се чувстваше напълно спокойна и дружелюбно си бърбеше с наперената, омразна Карин, подтикваше публиката към коментари, докато манекените демонстрираха тоалетите. Почти забрави, че това е важна стъпка в кариерата ѝ, а не детска лудория, когато през смях обсъждаше с една от зрителките чифт широки панталони на точки.

Фин стоеше в другия край на студиото и наблюдаваше Диана. Тя приличаше на жизнерадостна домакиня, която забавлява приятелките си. Като заклет репортер той презираше подобен род предавания. Така че темата за него беше напълно безинтересна. Но затова пък публиката беше очарована. Залата избухваше в одобрителни възгласи и аплодисменти, а понякога се чуваха и възгласи на разочарование, когато демонстрираният тоалет не допаднаше на зрителките. Диана така добре предразполагаше публиката. Тя ту непринудено прегръщаше някоя от зрителките, ту приковаваше вниманието на всички, или отстъпваше встрани, за да може гостите ѝ да застанат под светлината на прожекторите.

„Успя да мине първа през вратата“ — каза си Фин и се усмихна. Хрумна му, че не би било зле да се обади на Барлоу Джеймс, за да отвори малко по-широко вратата.

Анджела препускаше из просторната изискана всекидневна на своя нов луксозен апартамент. Докато тя кръстосваше от прозореца до лъскавата библиотека, токетата ѝ тракаха по паркета, потъваха в дебелия килим и после пак тропаха по теракота. Дърпаше нервно, с резки движения от цигарата. Опитваше се да овладее гнева си и да избистри мислите си.

— Добре, Лу.

Най-сетне успя да се успокои, застана до масата и загаси цигарата в кристалния пепелник. Димът се примеси с аромата на розите.

— Кажи ми защо смяташ, че ще се заинтересувам от някакво аматьорско предаване на някаква второкласна репортерка?

Лу се размърда неловко на кадифеното канапе.

— Помислих си, че искаш да знаеш — каза той, но веднага долови хленчещия тон на собствения си глас и сведе очи. Ненавиждаше се за това, което правеше: пълзеше, за да се докопа до огризките. Но имаше две деца, които учеха в колеж, над главата му тегнеше ипотека за няколко хиляди долара.

— Тя нае студио, нае екип, извика доброволци. Взе си малко отпуск и успя да подготви петдесетминутно шоу плюс пробен запис на някои от предишните си репортажи.

Лу се мъчеше да обръща внимание на язвата, която изгаряше стомаха му.

— Чух, че се е справила доста добре.

— Доста добре? — Подигравателният тон на Анджеला прорязваше като с нож.

— И кой би се впечатлил от това шоу? Аматьорите винаги са се опитвали да пробият в бизнеса, но не могат да ме изплашат.

— Знам... Носят се слухове, че сте се скарали.

— О? — Усмивката ѝ бе ледена. — Нима си прелетял от Чикаго до Ню Йорк, за да ми кажеш последните клюки от Си Би Си? Лу, не че не го оценявам, но ми се струва твърде наивно.

— Мислех си...

Лу пое въздух, за да успокои дишането си и прокара ръка по оредялата си коса.

— Анджела, знам, че си предложила моето място на Диана.

— Нима? Тя ли ти каза?

— Не.

Колкото и малко гордост да бе му останала, трябваше да я отстоява. Той срещна погледа ѝ, без да трепне.

— Така говорят хората, говорят също, че тя е отхвърлила предложението ти. — Лу забеляза познатия блясък в очите ѝ. — Знам — побърза да добави той, — след като съм работил толкова години с теб, че не би ти харесало, ако тя се възползва от твоето великодушие.

— И как ще стане това?

— Като демонстрира лоялността си към телевизионната компания. Като подпише договор с Барлоу Джеймс.

Този път успя да привлече интереса ѝ. За да прикрие този факт тя се обърна, отвори една лакирана кутийка и извади от нея цигара. Погледът ѝ се насочи към барчето, където винаги имаше студено шампанско. Изплашена от силното желание за една малка глътка, тя навлажни устните си и отмести поглед от барчето.

— А защо Барлоу ще се намесва?

— Защото харесва работата ѝ. Няколко пъти се обажда в центъра, за да я похвали. А когато миналата седмица дойде в Чикаго, отдели време да се срещне с нея.

Анджела щракна запалката.

— Казват, че е гледал записа и че го е харесал.

— Може би просто е искал да поласкае една млада репортерка?

Анджела отметна назад глава. Гърлото ѝ бе пресъхнало от цигарата. „Само една глътка — молеше се тя, — само една студена глътчица шампанско.“

— Тя изпрати записа на Лорън Бах.

Анджела бавно отпусна ръка и остави цигарата да догаря в пепелника.

— Ах, тая малка кучка — процеди през зъби тя. — Да не би да си мисли, че може да се съревновава с мен?

— Не знам дали се цели толкова нависоко. Поне засега.

Лу нарочно замълча за миг и после добави:

— Разбрах, че някои от филиалите в Средния запад се притесняват за цената, която трябва да платят за твоето шоу. Може и да решат да излъчат нещо по-евтино. Освен това са по-близо до Чикаго, отколкото до Ню Йорк.

— Да правят каквото щат. Пет пари не давам за тях.

Грозният ѝ смях огласи стаята. Тя се приближи към прозореца, за да се наслади на Ню Йорк. Притежаваше всичко, към което се бе стремела, от което бе имала нужда. Най-после тя беше кралицата, която щеше да наблюдава своите подчинени от високата си непревземаема кула. И никой не можеше да я достигне. Най-малко Диана.

— Сега съм на върха, Лу, и смятам тук да си остана. Каквото и да ми струва това.

— Мога да използвам връзките си, за да разуча какво е решил Лорън Бах.

— Добра идея, Лу — промърмори Анджела. Погледът ѝ се рееше над дърветата в Сентрал Парк. — Направи го.

— Но си искам мястото, Анджела — трепна от вълнение и самопрезрение гласът на Лу. — Аз съм на петдесет и четири години. На моята възраст не мога да си позволя тепърва да постъпвам на ново място. Искам твърд двегодишен договор. През това време двете ми деца ще завършат колежа. Мога да продам къщата в Чикаго и двамата с Барбара да си купим някоя по-малка тук, в Ню Йорк. Тези две години са ми нужни, за да подсигурия старините си. Пък и не искам кой знае колко.

— Добре си го обмислил.

Анджела седна на канапето до прозореца и се подпря на една пъстроцветна възглавничка. Вече не усещаше сухота в гърлото. Беше доволна. Не се нуждаеше от алкохол, когато усещаше вкуса на властта.

— Работих много за теб — припомни й Лу. — И все още мога да работя много. Имам и много връзки в Чикаго, хора, които ще снасят вътрешна информация, ако се наложи.

— Не смятам, че ще се наложи, но... — подсмихна се тя и се замисли. — Не обичам да отхвърлям предложените ми възможности. И винаги възнаграждавам предаността.

Тя му хвърли изпитателен поглед. „Смотаняк — заключи тя, — който може да работи неуморно и който така се страхува, че хич не го е еня за никаква етика.“

— Виж какво, Лу, не мога да ти предложа длъжността главен продуцент. Мястото е вече заето — срязва го тя и забеляза как Лу пребледня. — Остава помощник-продуцент. Знам, че всъщност тази длъжност е понижение за теб, но ние ще погледнем по друг начин на нещата.

Усмивката й бе победоносна. Бързо и лесно, също като децата, тя забрави за предишното отвращение, което изпитваше към него, и за лековерната си измяна. Сега те отново бяха в един екип.

— Винаги съм разчитала на теб, Лу, и се радвам, че и за в бъдеще ще е така. Заплатата ти ще е малко по-ниска, но затова пък сме в Ню Йорк. А това значи, че ще постигнем много, нали?

Лицето й грейна — бе доволна от собственото си благородство.

— И за да ти покажа колко много те ценя, знай, че те чакам за първото специално предаване. Ще подпишем договор в присъствието на адвокат. Но първо...

Тя стана, приближи се към него и сърдечно стисна ръката му между дланите си, сякаш бяха стари приятели.

— Върни се в Чикаго и оправи нещата си, а аз ще наредя на моя агент да потърси малко уютно жилище за теб и Барбара. Може би апартамент в Бруклин. — Тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — А ти си отваряй ушите. Нали, скъпи?

— Разбира се, Анджела — глухо отвърна той. — Както кажеш.

ГЛАВА 10

Кабинетът на Лорън Бах се намираше на най-горния етаж на високата сребриста кула, в която се помещаваше базата на „Делакорт“ в Чикаго. Стъклените стени откриваха гледка, която се простираше чак до центъра на града. В ясен ден се виждаха и мъгливите брегове на Мичиган. Лорън обичаше да казва, че стои на пост и пази стотиците центрове, които излъчваха програмите на „Делакорт“, и хилядите домове, които ги гледаха.

Помещенията носеха нещо от самия него. Главният офис представляваше семпла, добре подредена стая, оборудвана за сериозна работа. Тъмнозелените стени и тъмните орехови ламперии бяха приятни за окото — безупречен фон за лъскавите модерни мебели и вградените монитори. Понякога се налагаше да посреща гости в кабинета си. И затова бе нарушил спартанската атмосфера с едно извито тъмночервено кожено канапе, два хромирани стола и голяма маса от опушено стъкло.

Пълният до горе хладилник винаги бе зареден с любимата му кока-кола.

От снимките на стената го гледаше собствената му персона в компанията на различни знаменитости — звезди от телевизионни сериали, които бяха вдигнали рейтинга на синдиката, политици в навечерието на предизборни кампании, важни клечки от телевизионния бизнес. Липсваше само Анджела Пъркинс.

В съседство до кабинета му беше банята, облицована в драматичната комбинация от черни и бели плочки, с вана и сауна. От нея се влизаше в малка стая с легло, с огромен монитор и дрешник. Лорън не се бе отказал от навика си, придобит в първите усилни години на бизнеса — все още работеше до късно, спеше само по няколко часа сън и се преобличаше на работното си място?

Но в неговото светилище, което заемаше част от пространството на офиса, цареше съвсем различна атмосфера. Беше претърпано с пъстроцветни електронни игри, с електронни пинбол машини, които писукаха и присвяткваха, имаше дори и говорещ автомат за кока-кола.

Всяка сутрин той отделяше по един час, за да се наслаждава на камбанките и свирките. Често предизвикваше някой от телевизионните служители да бие рекордните му постижения. Но засега никой не бе успял.

Лорън Бах бе цар на видеоигрите и любовта му към тях бележеше началото си от детинството му, прекарано в залите за боулинг, собственост на баща му. Не бе проявявал интерес към боулинга, но бе очарован от този бизнес и от блясъка на сребърната топка.

Когато се дипломира, едва навършил двацет и пет години, той разшири семейния бизнес, като откри зали с електронни игри. И тогава направи първите си стъпки в „краля на видеото“ — телевизията.

Вече трийсет години работата му бе развлечение, така както и развлечението бе работа.

Макар да имаше и произведения на изкуството — скулптура на Зора и колаж на Грис — най-съществената вещ в офиса му си оставаше бюрото. За Бах то бе по-скоро утеха, отколкото работно място. Лорън сам бе измислил дизайна му. Представяше си, че седи в пилотска кабина и контролира човешки съдби.

Семпло и функционално, бюрото нямаше чекмеджета, а само дузина прегради. Плотът му бе голям и извит като подкова. Лорън бе обграден от всички страни с телефони, монитори и клавиатури. Бързо и нещо можеше да извика желаната информация: от рейтинга на коя да е програма на „Делакорт“ — или на някоя конкурентна компания — до курса на долара спрямо йената. Хобито му бе да програмира компютърни игри за някой от филиалите на синдиката.

Петдесет и две годишен, той имаше вид на сдържан изтънчен монах. Беше кльоцав, с дълго лице и подчертани скули. Умът му режеше като бръснач.

Както си седеше зад бюрото, Лорън натисна едно копче на дистанционното управление и един от четирите екрана светна. Със замислен благ поглед, той пиеше любимата си кола и изучаваше Диана Рейнолдс.

Дори и Барлоу Джеймс да не му се бе обадил, Лорън пак щеше да прегледа записа — имаше навика да прехвърля, макар и бегло, всичко, което минаваше през бюрото му. Но едва ли така бързо щеше да отдели време да види този запис, ако не беше препоръката.

„Привлекателна е“ — говореше той пред миниатюрния касетофон. Гласът му бе хладен и тих като зимна утрин. „Приятен глас. Изключително присъствие пред камера. Енергична и ентузиазизирана. Секси, но не агресивна. Добър контакт със зрителя. Не чете от монитора. Кой ли ѝ пише материала? Трябва да разберем. Режисурата трябва да бъде по-добра, особено що се отнася до осветлението.“

Изглежда цялото петдесетминутно шоу, като понякога превърташе назад лентата или спираше кадъра. През цялото време записваше кратките си коментари на касетофона.

Надигна бутилката, отпи голяма глътка кола и после се усмихна. Беше издигнал Анджеला от местна телевизионна звезда в национално явление.

И сега отново би могъл да направи същото.

Спря кадъра с образа на Диана и натисна интеркома.

— Шели, свържи се с Диана Рейнолдс от отдел „Новини“ на Си Би Си в Чикаго. Определи среща. Бих искал да дойде тук час по-скоро.

Диана бе свикнала да следи за външния си вид. Работата ѝ на репортер изискваше задължителното условие да изглежда добре. Често ѝ се налагаше да пренебрегва някой хубав костюм, който ѝ отиваше, само защото кройката или цветът не бяха подходящи за телевизионния екран.

Но когато се приготвяше за срещата си с Лорън Бах, изпадна в незапомнена истерия. Дори в приемната пред офиса му тя продължаваше да търси недостатъци във външния си вид.

Синият костюм, който бе избрала, бе прекалено строг. Разпуснатата ѝ коса внушаваше прекалено свободомислие. Трябваше да си сложи по-дръзки бижута. Или въобще нищо да не си слага.

Това, че вниманието ѝ бе съсредоточено върху дрехите и прическата, донякъде ѝ помагаше. Нямахше време да се замисли какво означава тази среща за бъдещето ѝ.

„Всичко — каза си тя със свит стомах. — Или нищо.“

— Мистър Бах ви очаква.

Диана кимна едва-едва. Гърлото ѝ се сви и пресъхна. Страхуваше се, че ако проговори, думите ще излязат от гърлото ѝ като грозни хрипове.

Секретарката отвори вратата и Диана влезе в кабинета на Лорън Бах.

Той седеше зад бюрото: слаб мъж с отпуснати рамене и с лице на светец. Диана бе виждала негови снимки и телевизионни клипове и си го бе представяла много по-едър. Това беше глупаво наистина — та нали тя най-добре знаеше колко различен изглежда човек на екрана от този на живо.

— Мис Рейнолдс.

Той стана и протегна ръка.

— Приятно ми е да се запозная с вас.

— Благодаря.

Здрависа се с нея бързо и сърдечно.

— Много съм ви признателна, че отделихте от времето си — каза Диана.

— Времето е моята работа. Искате ли кола?

Той стана и се запъти към големия вграден хладилник.

— Да, благодаря.

— Записът ви е интересен.

Беше с гръб към нея и отваряше бутилките.

— Малко недоизпипан като режисура, но интересен.

Интересен. Какво означаваше това? Със скована усмивка Диана взе бутилката, която Бах ѝ подаде.

— Радвам се, че мислите така. Нямахме много време да го обработим.

— Не сте счели за нужно да отделите повече време?

— Просто нямах възможност да го направя.

— Разбирам.

Лорън седна зад бюрото и отпи голяма глътка кола. Ръцете му бяха бели, с изпъкнали вени, а дългите пръсти непрекъснато шаваха.

— Защо?

Диана последва примера му и надигна бутилката.

— Защото има много други, които искат да заместят „Шоуто на Анджела“, поне по местните канали.

Бах се интересуваше повече от същността и стратегията на предаването.

— И какво точно искате да правите в „Часът на Диана“?

— Да информирам и да забавлявам публиката.

„Прекалено повърхностно — укори се тя. — Внимавай, Ди, откровеността е хубаво нещо, но бъди по-гъвкава.“

— Мистър Бах, още от дете мечтая да работя в телевизията. И тъй като не ставам за актриса, реших да се съсредоточа върху журналистиката. Аз съм добър репортер. Но през последните няколко години разбрах, че новинарските емисии не могат да задоволят амбициите ми. Искам да разговарям с хората. Искам да ги накарам да се отпуснат и да говорят за себе си.

— За да се направи едночасово шоу, е необходимо нещо повече от уменията да общуваш с хората.

— Да, трябва да знаеш как работи телевизията и как влияе върху публиката. Как можеш да я превърнеш в мощно оръжие и същевременно в близък приятел. Да накараш събеседника да забрави за светлините на прожекторите и да си мисли, че сме само ние двамата. Тук е най-силното ми място.

Диана се размърда и се наведе леко напред.

— Когато бях в гимназията, през лятото стажувах в местния център в Топека. По-късно, в колежа, четири години отново бях стажантка и в Ню Хейвън. Подготвих новините в Канзас Сити, преди за първи път да се появя в ефир. Така че, аз работя в телевизията вече десет години.

— Знам.

Той беше запознат с всяка подробност от професионалната ѝ биография, но предпочиташе да има лично впечатление от нея, в директен контакт. Оценяваше премия ѝ поглед и спокойния ѝ глас. Припомни си първата си среща с Анджела — всички онези сексуални намеци, маниакалната енергия и всепоглъщащата женственост. Диана Рейнолдс беше съвсем различен тип — не по-малко енергична, не по-малко способна, но просто... различна.

— Кажете ми, освен с модата с какви други теми смятате да се занимавате?

— Бих искала да се съсредоточа върху личните проблеми на обикновения човек, а не върху скандалните истории. Не искам да шокирам зрителя със сензации.

— Никакви червенокоси лесбийки, никакви мъже, влюбени в тях.

Напрежението се беше разрезило и тя се усмихна.

— Не, ще оставя тези теми на другите. Идеята ми е да балансирам сериозната информация с развлекателния елемент, като създам интимна атмосфера, като привлека публиката за участия в шоуто. Смятам да обсъдим отношенията деца-родители, сексуалния тормоз на работното място, любовта между жените и мъжете на средна възраст. Проблеми, които засягат средния зрител.

— И вие сте сигурна, че говорите от името на средния зрител?

Тя отново се усмихна. Поне сега можеше да бъде откровена.

— Аз наистина попадам в категорията на средния зрител. Бих гледала някоя от специалните програми на ПБС, ако ме интересува, но съм по-щастлива с компанията на „Бар Наздраве“. Сутрешното си кафе пия с „Чикаго Триоюн“ и Кърк Брукс в „Събуди се“. И ако не трябва да ставам рано, обикновено си лягам с „Вечерното шоу“.

Тя се усмихна и отпи глътка кола.

— И не се срамувам от вкуса си.

Лорън се разсмя и пресуши колата си. Тя почти бе описала неговите навици на телевизионен зрител.

— Казаха ми, че сте работили за Анджела.

— Не точно. Не сме подписвали договор, нито пък съм се водила на работа при нея. По-скоро... ѝ помагах и се учих от нея.

Диана овладя вълнението в гласа си.

— И доста научих.

— Предполагам.

Лорън замълча, после разпери ръце.

— Не е тайна, че „Делакорт“ е притеснен от загубата на „Шоуто на Анджела“. Да бъде проклета Анджела!

Тъмните му като оникс очи се открояваха на байроновски бледото му лице. „Да, същински светец — помисли си Диана, — но не от тези, които биха се оставили да ги разкъсат римските лъвове.“

— Но като се има предвид — добави той — рекордният ѝ рейтинг, тя ще продължи да владее националния ефир. Ние не сме готови да ѝ се противопоставим с друго шоу от същия мащаб.

— Измислете друг тип предаване — предложи Диана и видя, че Лорън вдигна учудено вежди. — Тръгнете срещу Анджела с развлекателни шоу програми. С телевизионни сериали, с популярни и обичани от зрителите предавания. Просто трябва да се съобразявате с демографските фактори.

— Добра идея. Реших да пуснем пробно шоу в няколко от филиалите на Си Би Си.

— Да, няколко са ми напълно достатъчни — хладнокръвно отвърна тя. Сграбчи бутилката с две ръце, за да не я изпусне. „Или ще потъна, или ще изплувам.“ — За да стартирам.

„Може би го правя по-скоро от лични амбиции — размишляваше Лорън, — но какво от това?“ Ако можеше да използва Диана Рейнолдс, за да нанесе удар на Анджела, бе готов да плати цената за това. Ако пък планът се провали, просто ще го отбележи като черна точка в професията си. Но ако успее, ако той накара Диана да работи, удовлетворението ще да струва повече, много повече от евентуалните приходи.

— Имате ли си агент, мис Рейнолдс?

— Не.

— Тогава си намерете.

Тъмните му топли очи проблеснаха решително.

— Бих искал да ви приветствам с „добре дошли“ в „Делакорт“.

— Разкажи ми пак — настояваше Фран.

— Договор за шест месеца.

Независимо че го казваше за стотен път, думите все още радостно отекваха в ушите на Диана.

— Ще записваме тук, в Си Би Си, по едно шоу на ден, пет дни в седмицата.

Все още зашеметена, макар че бяха минаха две седмици от преговорите, Диана крачеше възбудено из офиса на Анджела. От него бяха останали само пастелните тонове на стените, килима и изгледа към Чикаго.

— По време на пробния период ще мога да използвам този офис, както и още два според условията в договора. Десет филиала ще излъчват шоуто в Средния запад, а на живо ще се излъчва от Чикаго, Дейтън и Индианаполис. Имаме шест месеца, за да се подготвим за премиерата през август.

— Ще успееш.

Диана едва-едва се усмихна, но очите ѝ блестяха.

— Наистина ще успея.

Пое дълбоко дъх, благодарна, че във въздуха не бе останало нищо от любимите аромати на Анджела.

— Агентът ми каза, че парите, които ще ми дадат за подготовка на шоуто, са просто смайващо малко.

— Агент? — учуди се Фран и поклати глава, а обиците ѝ, подобни на хлопатари, се разлюляха. — Ти имаш агент?

Диана се обърна с лице към прозореца и се усмихна на Чикаго. Беше избрала малка, местна фирма, която щеше да се съсредоточи върху всичко, което ще ѝ е необходимо.

— Да, имам — потвърди тя. — Както и синдикат... поне за шест месеца. Надявам се, че имам и продуцент.

— Скъпа моя, знаеш...

— Преди да отговориш, първо ме изслушай.

Диана се обърна към Фран. Зад гърба ѝ високите сгради пронизваха мрачното сиво небе.

— Рискът е голям, Фран, много голям. Ако нищо не излезе, след няколко месеца ще ни изхвърлят. Ти си имаш постоянна работа в „Само за жени“ и освен това чакаш дете. Не ми се иска да рискуваш само заради приятелството ни.

— Добре, няма — съгласи се Фран и сви рамене. Тъй като нямаше къде да седне, се настани на пода, доволна от ластичния колан, който прибираше талията ѝ. — Ще го направя заради собственото си его. Фран Майърс, главен продуцент. Звучи примамливо.

Обгърна с ръце коленете си.

— Кога започваме?

— Вчера — пошегува се Диана. Разсмя се, седна до приятелката си и я прегърна през раменете. — Имаме нужда от персонал. Може би ще успее да прикоткам някои от хората на Анджела, които нямат намерение да се местят или просто са уволнени. Имаме нужда от идеи за сценарий и от екип, който да се заеме с предварителната подготовка. Бюджетът ми е ограничен, затова трябва да караме по-скромно.

Тя втренчи поглед в голите пастелни стени.

— Кълна се, че в следващия договор сумата ще бъде доста по-голяма.

— Първо, имаш нужда от няколко стола, бюро и телефон. Като продуцент, аз ще видя какво мога да изпрося, да заема или да открадна

— каза Фран и се изправи на крака. — Но първо, трябва да подам молба за напускане.

Диана я сграбчи за ръката.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Вече обсъдих решението си с Ричард. Ако се провалим, и без това след шест месеца излизам в отпуск по майчинство.

Тя се потупа по корема и се ухили.

— Ще ти се обадя.

Спря се на прага.

— О, още нещо — хайде да боядисаме тези проклети стени.

Щом остана сама, Диана сви колене и подпря главата си на тях. Всичко се случило толкова бързо — срещи, преговори, документация. Тя нямаше нищо против да работи на бързи обороти — това бе нейната същност. Осъществяването на една амбиция й даваше огромен прилив на сила. Но под необузданото вълнение и нервност се криеше едно мъничко ледено зрънце ужас.

О, всичко щеше да си дойде на мястото. Веднъж приспособи ли се към новия ритъм, тя щеше да им покаже на какво е способна. А пък ако се провалеше, щеше просто да отстъпи няколко крачки назад и да започне отначало.

При всички случаи нямаше да съжалява.

— Мис Рейнолдс?

Диана се отърси от мислите си, вдигна глава и видя на прага секретарката на Анджела.

— Каси — възкликна Диана и с горчива усмивка се огледа наоколо. — Напоследък нещата тук се промениха.

— Да-а.

Мимолетна усмивка пробяга по лицето на Каси.

— Тъкмо си прибрах вещите от външния офис. Реших, че трябва да ви уведомя.

— Добре, не се притеснявай. Официално помещенията ще бъдат на мое разположение едва от следващата седмица.

Тя стана и оправя полата си.

— Чух, че си решила да не се местиш в Ню Йорк.

— Семейството ми е тук. А и смятам, че принадлежа на Средния Запад.

— Знам, че не ти е леко, Каси.

Диана я изучаваше с поглед — късата, грижливо накъдрена коса, тъжните очи.

— Имаш ли предвид някаква друга работа?

— Не още. Макар че ми предстоят няколко интервюта. Мис Пъркинс обяви решението си и седмица след това замина. Все още не съм свикнала с тази мисъл.

— Сигурна съм, че не си единствената.

— Няма да ви преча. Само трябва да си прибера саксиите с цветята. Успех в новото ви шоу.

— Благодаря, Каси.

Диана пристъпи напред. Колебаеше се.

— Мога ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Ти си работила за Анджела четири години, нали?

— През септември щяха да станат четири. Започнах като секретарка веднага щом завърших колежа по бизнес администрация.

— Дори ние долу, в отдел „Новини“, сме чували мърморенията на персонала й. Някои оплаквания, някои клюки. Но не си спомням някога ти да си се оплаквала. И се питам защо?

— Аз работих за нея — лаконично отвърна Каси. — Не клюкарствам за хората, за които работя.

Диана повдигна многозначително вежди, без да сваля очи от Каси.

— Но сега вече не работиш.

— Така е.

Тонът ѝ стана леден.

— Мис Рейнолдс, знам, че вие двете сте... се спречкали преди тя да напусне. И разбирам, че сте враждебно настроена към нея. Предпочитам да не ме въвличате в разговор за мис Пъркинс.

— Какво е това: лоялност или дискретност?

— Може би и двете — студено отвърна Каси.

— Чудесно. Знаеш, че възнамерявам да правя подобно шоу. Може и да не обичаш клюките, но със сигурност си чула какво се говори тук и си разбрала, че договорът ми е краткосрочен. Може и да не прескоча бариерата.

Каси се оживи.

— Имам приятели в редакцията. Колегите ви са заложили три към едно във ваша полза.

— Приятно ми е да го чуя, но предполагам, че и това е въпрос на лоялност. Имам нужда от секретарка, Каси. Искам да работи яко, но и да знае какво значи лоялност и дискретност.

Изражението на Каси се промени — учтивият интерес отстъпи място на изненадата.

— Работа ли ми предлагате?

— Знам, че няма да мога да ти плащам, колкото Анджела, освен ако... не, по дяволите... поне докато закрепим шоуто на крака. Вероятно ще ти се наложи да работиш много и до късно, но мястото е твое, ако го искаш. Надявам се да помислиш върху това предложение.

— Мис Рейнолдс, вие не знаете дали не съм участвала в номера, който тя ви погоди. Дали не съм ѝ помогнала да го нагласи.

— Не, не знам — кротко отвърна Диана. — И не искам да знам. И смятам, че независимо дали ще работим заедно, или не, можеш да ме наричаш Диана. Темпото на работа ще бъде същото, както е било при Анджела, но се надявам да установя по-близки отношения с екипа си.

— Няма защо да мисля. Приемам предложението.

— Чудесно.

Диана протегна ръка.

— Започваме в понеделник сутринта. Дано дотогава да ти намеря бюро. Първата ти задача е да ми направиш списък на всички, които Анджела е уволнила, и да ми посочиш на кои от тях можем да разчитаме.

— Саймън Гримсли ще бъде първият. И Маргарет Уилсън от „Предварителните проучвания“. И Дени Спрайт, помощник-менажер.

— Аз имам номера на Саймън — промърмори Диана и извади бележника си, за да запише другите имена.

— Мога да ви дам и останалите.

Диана се разсмя, когато Каси измъкна една дебела тетрадка и я отвори.

— Ще успеем, Каси. Ще успеем.

Беше ѝ трудно да повярва, че изоставя работата си в редакция „Новини“. Особено сега, когато се бе свила в апаратната и гледаше видеокасетата със записа.

— Колко? — попита Диана.

Седнал пред монтажния пулт, Джеф Хайът погледна към електронния часовник.

— Една минута, петдесет и пет секунди.

— По дяволите, все още е прекалено дълъг. Трябва да отрежем още десет секунди. Я го пусни пак, Джеф.

Тя се наведе напред във въртящото се кресло, точно като състезател пред старт, и зачака Джеф да превърти касетата отначало. Репортажът за изчезналото момиче, което се връща при родителите си, трябваше да се вмести в определеното време. От професионална гледна точка това бе наложително. Но от друга страна, сърце не ѝ даваше да отреже ни една секунда.

— Ето, тук — посочи Джеф и потупа компетентно монитора с дебелия си пръст. — Когато се разхождат в задния двор. Можеш да го изпуснеш.

— Но това показва вълнението от срещата! Виж как са се хванали за ръце, как родителите са застанали от двете страни на момичето.

— Това не е новина — отрязва я Джеф, махна очилата си и се усмихна някак виновно. — Но е хубаво.

— Хубаво е — измърмори тя под носа си.

— И по-нататък има подобен интимен момент — когато ги интервюираш. Тогава и тримата седят на дивана.

— Филмът е добър — промърмори отново Диана.

— Липсва само една дъга, която да се извива над главите им.

Щом чу гласа на Фин, Диана се обърна и се намръщи.

— Не ми е попадала под ръка.

Знаеше, че я раздразни, но въпреки това пристъпи напред, сложи ръце на раменете ѝ и изгледа материала.

— Ефектът е по-силен без разходката в двора, Диана. Интервюто ти се губи, а с него и вълнението, което искаш да внушиш. В крайна сметка, това е новина, а не филм на седмицата.

Наистина беше прав, но от това не ѝ стана по-леко.

— Махни го, Джеф.

Докато операторът превърташе лентата, режеше от нея и маркираше времето, Диана седеше със скръстени ръце. Това беше един от последните ѝ репортажи за новините на Си Би Си. Беше въпрос на собствено удовлетворение и гордост да се представи безупречно.

— Искам да го озвуча наново — каза тя и красноречиво погледна Фин.

— Все едно ме няма — не отстъпваше той.

Когато Джеф се приготви, тя хвърли око на бележките си. С хронометър в ръка, тя кимна и започна да чете.

— Кошмарът на семейство Томсън приключи рано тази сутрин, когато шестнайсетгодишната им дъщеря Рутан, изчезнала преди осем дни, се завърна у дома, в Дейтън.

През следващите няколко минути тя забрави за Фин, докато двамата с Джеф обработваха материала, тя съвсем забрави за Фин. Най-после, доволна, измърмори едно „благодаря“ на монтажиста и стана.

— Добър репортаж — обади се Фин, когато двамата излязоха от апаратната. — Крагък, убедителен и трогателен.

— Трогателен? — Тя го изгледа косо. — Не мислех, че обръщаш внимание на такива неща.

— Зависи. Чух, че следващата седмица се местиш на шестнайсетия етаж.

— Правилно си разбрал.

Диана се отби в стаята на репортерите.

— Тогава поздравления — усмихна се Фин.

— Благодаря... но почакай, докато мине първото шоу.

— Имам чувството, че ще се справиш.

— Странно, и аз имам същото чувство. Но тук — и тя се потупа по главата. — А стомахът ми казва друго.

— Може би си просто гладна. — Той погали с пръст косата ѝ. — Какво ще кажеш да вечеряме заедно?

— Да вечеряме заедно?

— След шест си свободна. Проверих. А аз имам време до осем сутринта. Тогава ще хвана самолета за Кувейт.

— За Кувейт ли? Какво става там?

— Размирици.

Той я дръпна леко за косата.

— Все размирици. Така че какво ще кажеш за една среща, Канзас? Малко спагети, малко червено вино. Малко приказки.

— Напоследък се отказах да ходя на срещи.

— Нима ще позволиш на онзи психолог да отрови живота ти?

— Маршал няма нищо общо — студено отвърна тя. Но знаеше, че лъже и затова побърза да се измъкне. — Виж, аз обичам да ям, а обичам и италианската кухня. Но защо да не го наречем просто вечеря?

— Няма да споря за названието. Ще те взема в седем. Имаш време да се прибереш и да се преоблечеш. Мястото, което съм намислил, е най-обикновено.

Добре направи, че му повярва. Бе се изкушавала да си облече нещо по-претенциозно, но после реши да си сложи една широка блуза и панталони, подходящи за летните горещини. Изглежда, че удобството бе лайт мотивът на вечерта.

Ресторантчето, което бе избрал, представляваше малко, задимено кафене с мирис на чесън и препечен хляб. По карираните покривки личаха дупки от цигара, по дървените сепарета тук-там имаше отчекнати тресчици, които бяха смърт за тесните панталони.

Малка дебела свещ се подаваше от гърлото на задължителната празна бутилка от вино. Когато седнаха в сепарето, Фин я премести встрани.

— Повярвай ми, тук е много по-приятно, отколкото изглежда.

— Хубаво е.

Мястото действаше наистина успокояващо.

Фин забеляза как Диана все повече се отпуска. Може би тъкмо затова я доведе тук, в кръчма, където нямаше оберкелнер, нито меню в кожена подвързия.

— Имаш ли ламбруско вино? — попита той сервитьорката, облечена с тениска.

— Да.

— Донеси ни една бутилка, Джени, заедно с ордьовър от гъби, риба, сирене и зеленчуци.

— Добре, Фин.

Развеселена, Диана сложи ръце на масата и подпря брадичка в шепите си.

— Често ли идваш тук?

— Един път седмично — когато съм в Чикаго. Лазанята им е почти толкова добра, колкото и моята.

— Ти можеш да готвиш?

— Когато ти писне да ядеш по ресторанти, се научаваш и да готвиш.

Фин изви леко устни, когато се протегна през масата, за да си поиграе с пръстите й.

— Мислех си да ти сготвя нещо тази вечер, но реших, че няма да приемеш.

— Защо?

Тя отдръпна ръцете си.

— Когато готвиш на жена и се представиш добре, значи, че искаш да я съблазниш. А аз много добре знам, че ти предпочиташ да напредваш бавно, предпазливо, стъпка по стъпка.

Наклони глава, когато сервитьорката дойде с бутилката и напълни чашите им.

— Прав ли съм?

— Мисля, че да.

Той се наведе към нея и вдигна чаша.

— И така, да пием за първата стъпка.

— Май не разбирам тоста ти.

Без да сваля тъмните си очи от нея, той се протегна и я погали с палеца си по лицето.

— Напротив, разбираш.

Сърцето й сякаш спря да бие — толкова се притесни. Въздъхна дълбоко.

— Фин, искам да знаеш, че нямам намерение да се обвързвам с никого. Трябва да се съсредоточа върху подготовката на шоуто.

— Ти си с такъв емоционален заряд, че можеш и мен да разпалиш.

Той надигна чашата, без да сваля погледа си от Диана.

— Нека да видим какво ще излезе.

Сервитьорката остави ордъовъра на масата.

— Аз съм готов — усмихна се отново Фин. — А ти?

Смутена, Диана взе менюто, пъхнато в найлон. Странно, не схващаше нищо от написаното.

— Ще взема спагети.

— Нека бъдат две порции.

— Дадено — каза сервитьорката и намигна на Фин. — „Уайт Сокс“ водят с две точки в третото полувреме.

— „Уайт Сокс“? — повдигна учудено вежди Диана, щом сервитьорката се отдалечи. — Да не би да си привърженик на „Уайт Сокс“?

— Да. Интересуваш ли се от бейзбол?

— Играла съм в „Литъл Лийг“ и имам трийсет и девет попадения през най-успешния си сезон.

— Божичко!

Впечатлен и развеселен, той се потупа с палец по гърдите.

— И аз бях в отбора на гимназията.

Диана внимателно бодна една маслинка.

— И харесваш „Уайт Сокс“? Лошо, много лошо.

— Защо?

— Като се има предвид, че сме колеги, ще пренебрегна този факт. Но ако излезем пак заедно, ще си сложа шапката с емблемата на „Кубс“.

— „Кубс“ — изпъшка Фин и затвори очи. — А аз бях почти влюбен в теб, Диана. Мислех те за далеч по-далновидна жена.

— Техният час настъпва.

— Да, сигурно, в следващото десетилетие. Виж какво, когато се върна от Кувейт, ще те заведа на бейзболен мач.

Тя присви очи.

— Къде — на „Комиски“ или на „Ригли“^[1]?

— Ще теглим чоп.

— Дадено — съгласи се Диана и отхапа от чушката, полята със сос, като се наслаждаваше на вкуса ѝ. — Все още ме е яд, че на „Ригли“ играят само звездите.

— Още преди години трябваше да го направят.

— Е, да, но нали си имаше традиция.

— Това са сантименталности — поправи я Фин. — Сравни сантименталните спомени с продажбите на билетите — резултатът винаги е в полза на продажбите.

— Циник.

Изведнъж усмивката ѝ застина.

— Защо да не поканя в шоуто съпруги на бейзболисти? От „Кубс“ и „Сокс“. Бог ми е свидетел, че е достатъчно да споменеш нещо за политика или спорт и целият град скача на крак. Ще поговорим за семейния им живот, какво е да си съпруга на спортист, който със седмици отсъства от къщи. Как понасят загубите, травмите и безбройните почитателки на мъжете си.

— Хей!

Фин щракна с пръсти пред лицето ѝ и тя премигна.

— О, извинявай.

— Няма защо. Полезно е за мен да те наблюдавам, докато мислиш.

„И възбуждащо“ — с изненада установи той. Караше го да се чуди дали... да се надява... че въображението ѝ е също тъй развихрено и в секса.

— А и идеята си я бива.

Постепенно лицето ѝ разцъфна в усмивка и тя цялата грейна.

— Началният удар ще бъде страхотен, нали?

— Да. Виждам, че не си се отказала от спортната терминология.

— Тази история все повече взе да ми харесва.

Като държеше чашата с вино в ръка, тя се отпусна назад.

— Наистина взе да ми харесва. Целият трепет на подготовката е някак си омайващ, очарователен.

— А новините не са, така ли?

— Напротив, но това е нещо повече. Не мога точно да го определя. По-интимно, по-вълнуващо. Просто едно приключение. Така ли се чувстваш и ти, когато пътуваш по света?

— Да, през повечето време. Различни места, различни хора, различни истории. Еднообразието е досадно нещо.

— Ти едва ли можеш да се оплачеш от еднообразие.

— Но се случва. На път се чувствам някак си по-уютно, отпускам се.

Уютно? На бойното поле, в бедствени зони, в най-критичните точки на света? Тя не проумяваше как би могъл човек да се чувства уютно на такива места.

— Затова ли напусна Лондон?

— Донякъде. Когато не се чувствах вече чужденец, реших, че е време да се прибера у дома. Ходила ли си в Лондон?

— Не. Какво представлява този град?

Беше му приятно да ѝ разказва, а тя с удоволствие слушаше. След червеното вино и спагетите дойде ред на капучиното и десерта, но двамата продължаваха да разговарят, докато накрая свещта в бутилката започна да капе, а джубоксът замлъкна. Тъкмо тишината накара Диана да се огледа. Ресторантът беше почти празен.

— Стана късно — с изненада установи тя, когато погледна часовника си. — Самолетът ти е след по-малко от осем часа.

— Ще го хвана, няма страшно.

Фин се измъкна заедно с нея от сепарето.

— Беше прав за храната. Наистина беше великолепна.

Усмивката ѝ се изпари, когато той протегна ръка и я сложи на тила ѝ. Без да откъсва очите си от нейните, пристъпи още по-близо до нея.

Целувката му беше предпазлива, ефирна и възбуждаща. От човек, чийто поглед те пронизва, тя бе очаквала агресивност и необузданост. И може би затова нежната му романтична целувка напълно я обезоръжи. Сложи ръка на рамото му, но вместо да го отблъсне, както бе смятала да направи, пръстите ѝ още по-здро се вкопчиха в него. Сърцето ѝ направи едно бързо салтомортале и яростно заби в гърдите ѝ.

Щом устните ѝ откликнаха, целувката му стана по-настойчива, но все така внимателна. Бавно събуждаше желание в нея, докато накрая тя плъзна ръка от рамото му и го прегърна през кръста.

Мислите ѝ препускаха, опитваха се да се подредят, но бързо се разпиляваха, прогонени от огъня, удоволствието и недвусмисленото обещание... или заплаха... за нещо повече.

А Фин искаше повече. Много по-отчаяно, отколкото бе предполагал. Не бе очаквал, че тази незначителна на пръв поглед целувка така ще го разтърси. Едва откъсна устните си от нейните. Тя отвори очи и едва доловимата приглушена въздишка, която се изтръгна от гърдите ѝ, го накара да стисне зъби, за да овладее стремглавата безпощадна болка.

Нещо много важно я приковава на място, но в момента Диана не можеше да каже какво точно бе то. Инстинктът я накара да отстъпи

крачка назад.

— Защо? — попита тя.

— По очевидни причини. Реших, че ако продължим, не би могла да предвидиш какво ще се случи, когато те заведе у дома.

— А, разбирам.

Едва сега видя, че чантата ѝ бе паднала на пода. Наведе се да я вземе.

— Животът ми не е репортаж, за да предвиждам и планирам всеки детайл.

— Останал съм с други впечатления.

Погали я с пръст по бузата. Беше гореща и зачервена. Копнееше да опита вкуса ѝ.

— Но аз съм доволен. Считай, че си започнала „материала“. Когато се върна, ще го довършим.

[1] Стадиони в Чикаго. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

До края на юли Диана вече бе събрала нещо, което трудно би могло да се нарече екип. Освен Фран и Саймън тя бе ангажирала само един отговорник по предварителната подготовка, а Каси следеше работата на единствения организатор. Имаха крещяща нужда от още работници и специалисти... и от пари, с които да им платят.

Техническата страна на бъдещето шоу бе уредена. На едно от безкрайните съвещания Диана получи разрешение да използва студио Б заедно с целия екип от оператори и осветители. Поне техническото осъществяване на продукцията щеше да бъде на ниво.

Сега оставаше да осигури материал за тази продукция.

Бе сложила временно две бюра в стария офис на Анджела — едното за себе си, а другото — за Фран. Разпределяха си работата, споделяха осенилите ги идеи.

— Първите осем предавания са подготвени.

Фран, крачеше из стаята, като стискаше в ръка папката с материалите.

— Каси урежда пътуването и настаняването на гостите. Тя върши добра работа, Ди, но прекаленото ѝ старание изглежда направо смешно.

— Така е.

Диана разтърка подутите си очи и се опита да събере мислите си.

— Имаме нужда от помощник-продуцент, от още един човек по предварителните проучвания, както и от момче за всичко. Ако направим успешно първите дванайсет предавания, почти съм убедена, че по-нататък ще влезем в ритъм.

— Подозирам, че ти май не си dospиваш — каза обезпокоено Фран.

— Дори и да ми остане време, не мога да заспя.

Телефонът иззвъня и Диана се протегна да вземе слушалката.

— Стомахът ми непрекъснато се бунтува и мислите не престават да човъркат съзнанието ми. Рейнолдс — каза тя в слушалката. — Не, не съм забравила.

Погледна часовника си.

— Имам още час на разположение.

Въздъхна дълбоко, докато слушаше.

— Добре-е, кажете им да донесат дрехите тук. Ще си избира костюм и след трийсет минути ще бъда в гримьорната. Благодаря.

— Ще те снимат, нали? — припомни си Фран.

— И ще ме представят. Не мога да виня „Делакорт“ за рекламната кампания, която са подели. Но, дявол да го вземе, нямам време за това. Трябва да се съберем целия екип и да прегледаме резултатите от телефонните интервюта и писмата.

— Ще насроча срещата за четири.

Фран се засмя.

— Само да видиш какво са писали, ще паднеш. Идеята на Маргарет „Защо бившите съпрузи трябва да бъдат застреляни като кучета“ се оказа истински бум.

— Нали решихме да не е толкова скандално? — възрази Диана с пресилена усмивка.

— Да. В началото темата бе: „Защо сте се разделили със съпруга си?“. Напълно безобидна. Но отговорите бяха потресаващи. Като започнеш от случаите на малтретиране и стигнеш до мъжете, които почистват инструмента си в кухненската мивка. Трябва ни специалист. Не психолог, а адвокат. Адвокатите по бракоразводните дела могат да разкажат страхотни истории. Ричард има доста познати адвокати.

— Добре, но...

Диана млъкна, когато видя подвижната закачалка с дрехите.

— Хайде, Фран, помогни ми да си играем на Барби. Между костюмите и роклите се показва една глава.

— О, здравей, Джеф. Теб ли направиха момче за всичко?

— Исках да използвам случая и да видя как върви подготовката.

Той се огледа със срамежлива усмивка.

— Всички ние от отдел „Новини“ ти стискаме палци, Диана.

— Благодаря. Какво става в редакцията? Все нямам време да се отбия при вас.

— Добре сме. Знаеш, че лятото е сезонът на ненормалните. Редакцията пуши от най-различни скандални истории.

Той пристъпяше от крак на крак, докато Диана преглеждаше тоалетите.

— Диана, питах се дали... дали ще се открие някое местенце тук... Някой, който да се занимава с организацията, да вдига телефона... Знаеш какво имам предвид.

Както държеше един аленочервен костюм, Диана застина на място.

— Шегуваш ли се?

— Знам, че имаш хора за това, но винаги ми се е искало да съм в екипа на някое шоу. Мислех си дали... Е, знаеш.

— Кога можеш да започнеш?

— Аз... аз — слиян започна да заеква той.

— Съвсем сериозно те питам. Имаме отчайваща нужда точно от такива хора, които могат да вършат по малко от всичко. Знам как работиш долу и съм сигурна, че ще се справиш. А и като монтажист ще бъдеш много ценен. Заплатата е мизерна, а трудът е доста. Но ако се навиеш да станеш помощник-продуцент и името ти да се изписва след всяко предаване, считай, че си нает.

— Ще подам молба за напускане — отвърна Джеф и лицето му грейна в усмивка. — Може би ще се наложи да поработя долу още седмица-две, но през свободното си време съм на твое разположение.

— Добре. Фран, намерихме си още един герой.

Диана го сграбчи за раменете и го целуна по бузата.

— Добре дошъл в лудницата, Джеф. Кажи на Каси да ти намери усмирителна риза.

— Добре.

Зачервен, ухилен, той се измъкна заднишком от стаята.

— Добре. Страхотно.

Фран измъкна един тъмносин костюм и го тикна пред очите на Диана.

— Той ли ще бъде момчето за всичко?

— Ще се справи блестящо. Джеф може да изгризе планина от документация, както бобър — дърво. Цялата информация е в главата му. Попитай го кой е най-добрият филм на 1956 година и той веднага ще ти отговори. Коя е водещата новина от емисията в десет във вторник миналата седмица? Веднага ще ти отговори. Червеният костюм повече ми харесва.

— Той е добър за представянето на живо, но не и за снимки — възрази Фран. — С какво се занимава той долу?

— Помага при монтажа, понякога редактира — отговори Диана и извади един наситеножълт костюм с електриковосини ръкави и кръгли копчета. — Добър е и на него винаги може да се разчита.

— Дори и ако работи много и за малко пари?

— Е, нещата ще се променят.

Погледът на Диана помръкна. Впери очи в тоалета, избран от Фран.

— Знам колко усилия полагат всички. И ще направя така, че да успеем.

За да увеличи шансовете си, Диана се съгласи да дава интервюта: за пресата, за радиото и телевизията. Появи се и в „Обедни новини“, интервюирана от Роджър. За два дни обиколи по-близките до Чикаго филиали, а с останалите разговаряше лично по телефона.

Оглеждаше всеки детайл от обзавеждането на студиото, четеше задълбочено пресата, за да почерпи идеи за предаването си, часове наред преглеждаше отговорите на обявите за гости на шоуто.

Почти не ѝ оставяше време за личен живот и това ѝ осигуряваше основателно извинение да избягва Фин. Когато онази вечер му каза, че не иска да се обвързва, тя наистина говореше сериозно. Беше решила, че не може да си го позволи. Как можеше да разчита на собствената си преценка, след като бе сгрешила с Маршал?

Но не ѝ беше лесно да избягва Фин Райли. Той се отбиваше в офиса ѝ, ходеше в апартамента ѝ. Често носеше готова пица или китайска храна в бели кутии. Беше непосилно да оспори уж небрежната му забележка, че тя все пак трябва нещо да яде. В момент на слабост се съгласи дори да отиде на кино с него. Беше също тъй очарована, също тъй неспокойна, както и първия път.

— Лорън Бах на първа — съобщи Каси.

Едва приближаваше девет, а Диана вече седеше зад бюрото.

— Добро утро, Лорън.

— Остават само пет дни — окуражително каза той. — Как се чувстваш?

— Цялата съм на нокти. Гласността предизвика невероятен интерес. Мисля, че студиото ще бъде пълно.

— На Източното крайбрежие също проявяват интерес към теб. В „Нашънъл Инкуайърър“ има една пикантна статийка „Всичко за Ева“, която засяга шоу програмите. И познай кой е вдъхновил журналистите?

— О, божичко. Сигурно е ужасна?

— Ще ти я изпратя по факса. Май че са написали правилно името ти — Ева. Диана? — разсмя се той, развеселен от собственото си чувство за хумор. — И тъй като добре познавам нашата героиня, мога да ти кажа, че тъкмо тя е съчинила тази история. Нагласила я така, сякаш, едва ли не те е прибрала от улицата, била е по-голямата ти сестра и учителка, а после, вместо да ѝ благодариш, си ѝ духнала под опашката.

— Поне не са писали, че съм паднала от космически кораб в предния двор на къщата ѝ.

— Може би следващия път. А междувременно и националната преса ти е отделила внимание. Не знам дали го съзнава, но свързвайки по такъв начин своето име с твоето, Анджела пробужда любопитството на обществеността. Мисля, че можем да извлечем някаква изгода от това. Някой и друг ред в „Ентъртейнмънт Уикли“, или някоя клевета във „Варайъти“.

— Страхотно, няма що!

— Диана, можеш да нападнеш булевардната преса едва когато набереш скорост. Засега я считай просто за свободна преса.

— Благодарение на Анджела.

— Слуховете говорят, че тя е сключила договор за написване на автобиография. Може и да ти посвети една глава.

— Колко вълнуващо!

Креслото изскърца, когато се облегна назад. Това ѝ припомни, че бе забравила да смаже пружините и я накара да прибави още една задача в непрекъснатото уголемяващия се списък, който стоеше в единия край на бюрото.

— Надявам се, нямаш нищо против първо да направя първото си шоу, а после да се отплащам на Анджела за великодушието ѝ.

— Диана, направи така, че шоуто да тръгне. Това ще бъде най-голямата ти награда. А сега, нека да поговорим за работа.

Двайсет минути по-късно тя затвори телефона. Болката в слепоочията ѝ бе започнала да се засилва. Какво ли я бе накарало да си

мисли, че винаги изпипва нещата? Какво ли я бе накарало да си мисли, че е готова да поеме отговорността да води едновременно шоу?

— Диана?

Каси влезе в стаята с поднос.

— Реших, че имаш нужда от кафе.

— Четеш мислите ми. — Диана отмести папките, за да направи място за каната. — Имаш ли време да изпиеш едно кафе? Май доста ще трябва да се наливаме, докато приключим с днешните ангажименти.

— Донесох две чаши.

Каси наля кафето и си взе един стол.

— Искаш ли да прегледаш програмата си за днес?

— Няма нужда.

Още първата глътка от горещата течност раздвижи кръвта на Диана.

— Изписана е на челото ми. Уредихме ли обяда за съпругите на бейзболистите?

— Резервациите са потвърдени. Джеф предложи да ги посрещнем с рози в приемната. Искан да се консултирам с теб за това.

— Добрият стар Джеф! Идеята му е много шик. Нека във всеки букет да сложи по една картичка с „Благодаря“ от името на целия екип.

След поредната глътка тя притисна стомаха си.

— Божичко, Каси, изплашена съм до смърт.

Остави чашата, пое дълбоко дъх, за да успокои дишането си, и се наведе напред.

— Искан да те питам нещо и наистина те моля да бъдеш откровена, без да щадиш чувствата ми, без да го увърташ.

— Добре — съгласи се Каси и остави в скута си тефтера, в който стенографираше. — Давай.

— Ти си работила за Анджела доста време. Вероятно знаеш всяка подробност за такъв тип шоу не по-зле от кой да е продуцент или режисьор. Предполагам, че имаш собствено мнение защо „Шоуто на Анджела“ беше успешно. И сега искам да знам, съвсем честно, дали смяташ, че от моето ще излезе нещо.

— А искан да разбереш дали „Часът на Диана“ ще конкурира „Шоуто на Анджела“?

— Не, не точно това — възрази Диана и поклати глава. — Дали ще успеем да направим първите шест предавания, без да станем за смях и без да ни изхвърлят.

— А, това ли било. Следващата седмица хората доста ще приказват за „Часът на Диана“. И тогава повече хора ще искат да дойдат, за да видят на живо шоуто. Ще им хареса, защото ти ще им харесаш.

Щом забеляза изражението на Диана, тя се разсмя.

— Не го приемай като подмазване. Работата е там, че средният зрител няма да види, нито да оцени труда, който си хвърлила, за да стане предаването безупречно и да потече гладко. Публиката няма да узнае за безконечните часове, прекарани в офиса. Но ти го знаеш и затова ще работиш още по-усилено. И колкото повече работиш, толкова повече ще работят и другите. Защото ти направи нещо, което Анджела не успя да направи. Просто защото не може. Ти ни караш да се чувстваме нужни. И ето тук е разликата. Може и да не отидеш веднага на върха на класациите, но ти си на върха на нашата класация. А това вече има значение.

— И то голямо — продума Диана след кратко мълчание. — Благодаря ти.

— След няколко месеца, когато шоуто потръгне и бюджетът ни се увеличи, аз пак ще дойда тук в твоя кабинет. И пак ще ти се подмазвам.

Тя се усмихна закачливо:

— Ще те изнудвам да ми вдигнеш заплатата.

— Ако увеличат проклетия бюджет, всички ще получат повиски заплати — ентузиазирано възкликна Диана. — А сега трябва да прегледам записите с представянето ми, които сме подготвили за филиалите.

— Имаш нужда от менажер по представянето.

— И от менажер на предаването, от директор на рекламата, от режисьор на постоянно място и от няколко помощник-продуценти. Но докато настъпи този щастлив ден, аз сама ще изпълнявам всичките длъжности. Пристигнаха ли вестниците?

— Дадох ги на Маргарет. Тя ще ги прегледа и ще изреже по-интересните рубрики, от които могат да се почерпят идеи.

— Чудесно. Опитай се да ми донесеш изрезките преди обед. Трябва да измислим някаква „гореща“ тема за втората седмица. Бах току-що ми каза, че по време на нашата премиера през есента в три града ще се излъчи и някакво ново забавно шоу.

— О, няма? Пренасрочих срещата ти с мистър Куиг от три за три и половина.

— Мистър Куиг...? А, Райе.

Без да се опитва да прикрие усмивката си, Каси отбеляза срещата на календара.

— Знам, че е малко ексцентричен. Каси.

— И арогантен.

— И арогантен — съгласи се Диана. — Но е добър режисьор. Имаме късмет, че ще работи при нас през първите няколко седмици.

— Щом казваш.

Каси се запъти към вратата, после се спря, разяждана от колебание и се обърна.

— Диана, не знаех дали да ти го казвам, но реших, че нямам право да се меся.

— Какво имаш предвид?

— Д-р Пайк се обади. Ти тогава говореше с мистър Бах.

Диана разсеяно побутна химикалката си.

— Ако се обади пак, свържи ме. Останалото е моя грижа.

— Добре. Охо! — възкликна с усмивка тя и отстъпи назад, за да не се блъсне във Фин. — Добро утро, мистър Райли.

— Здравей, Каси. Искам да поговоря насаме с шефката ти.

— Твоя е — отвърна Каси и вратата хлопна зад гърба ѝ.

— Фин, съжалявам, потънала съм до гуша в работа.

Но не успя да реагира достатъчно бързо и да избегне целувката. А и не бе и сигурна дали иска да го стори.

— Знам. И аз самият разполагам само с няколко минути.

— Какво има?

Забеляза вълнението в очите му, усети го във въздуха.

— Нещо важно, нали?

— Тръгвам за летището. Днес Ирак нахлу в Кувейт.

— Какво?

Инстинктът ѝ на репортер качи нивото на адреналина.

— О, боже!

— Внезапно нападение... с хеликоптери, танкове, войскови части. Имам познати от специалните войски в Северна Каролина, няколко момчета, с които се сблизихме по време на сражението на летището в Панама. Според слуховете първо сме щели да окажем дипломатически и икономически натиск, но шансът да навлезем с войските си е дяволски голям.

— Там винаги има размирици.

Краката ѝ омекнаха и тя седна на страничната облегалка на креслото.

— Става въпрос за земя, Канзас, и за нефт. Освен това е и въпрос на чест.

Той я вдигна от креслото и отметна кичур коса от лицето ѝ. Искаше — по-точно копнееше — да я гледа дълго. Да запечата образа ѝ в съзнанието си.

— Може би ще замина. А ако изпратим войски, пътуването е сигурно.

Пребледняла, тя се мъчеше да възвърне хладнокръвието си.

— Смятат, че той разполага с ядрено оръжие, нали? И има достъп до химическо оръжие.

На лицето му заиграха очарователните трапчинки.

— За мен ли се тревожиш?

— Мислех си дали не е по-добре, освен операторския екип да вземеш и противогаз.

Това, което каза, я накара да се почувства глупаво и тя отстъпи крачка назад.

— Ще следя репортажите ти.

— Непременно. Съжалявам, че ще пропусна премиерата ти.

— Голяма работа. Ще ти изпратя запис.

— Казано по-простичко — отивам на война.

Фин си играеше нежно с косата ѝ.

— Време е да си припомним старата песен: „Заминавам, скъпа моя, и само Бог знае какво ще ми донесе утрото“.

Усмихна се на тъмните ѝ сериозни очи.

— Предполагам, че не мога да те убедя да заключиш вратата и да ми устроиш паметно изпращане.

Тя се опасяваше, че много лесно би могъл да я убеди.

— Не можеш да ме излъжеш с тези стари изтъркани фрази. Освен това всички знаят, че Фин Райли винаги се връща жив от мястото на събитието.

— Чудесен отговор.

Той я прегърна през кръста.

— Поне ми дай нещо, което да си занеса в пустинята. Чух, че вечер ставало много студено.

Страхът и желанието я разкъсаха. Тя се вслуша и в двете и обвиръце около врата му.

— Добре, Райли. Запомни това.

За първи път, без ни най-малко колебание, тя притисна устните си в неговите. Щом се предаде на целувката, усети нещо повече от стремглавата позната възбуда, нещо повече от разяждащата разливаща се болка, която толкова упорито се бе опитвала да потисне. Изпитваше копнеж, да, точно копнеж, да погълне и, странно, да утеши.

Когато целувката се възпламени, тя забрави за всичко и се отдаде на усещанията си.

Вдишваше от мъжкия му аромат — на сапун и едва доловима пот. Косата му бе тъй мека и гъста, че я примамваше да зарови пръстите си в нея. Когато устните му се впиха още по-силно и нетърпеливо в нейните и той изстена от удоволствие, тя откликна бурно, необуздано — езикът ѝ заигра в ритъм с неговия, нежно хапеше устните му. Удоволствието се смесваше със загадъчната възбуда от болката.

Стори ѝ се, че всяка фибра в тялото му трепти, но вече нямаше воля и сила да спре.

— Диана.

Фин покри с отчаяни целувки лицето ѝ, врата ѝ там, където се усещаше лудешкия бяг на пулса ѝ.

— Искам пак.

Устните му отново се впиха в нейните, поглъщаха аромата, вкуса, топлината им. Зашеметен, той едва се откъсна от нея и опря чело в нейното, за да я подържи още миг. Беше сигурен, че тук му е мястото, близо до нея.

— По дяволите — прошепна той, — ще ми липсваш.

— Това не влизаше в програмата, нали?

— Прекалено е късно.

Фин вдигна глава и докосна с устни челото ѝ.

— При първа възможност, ще ти се обадя.

В мига, в който каза това, Фин осъзна, че преди никога не бе давал подобни обещания. Това неизречено признание го жегна, накара го да се отдалечи на безопасно разстояние с ръце, мушнати в джобовете.

— Успех следващата седмица.

— Благодаря.

Тя също отстъпи назад. Всеки преценяваше с поглед другия, също като двама боксьори след кървав рунд.

— Знам, че е излишно да ти го казвам, но... внимавай.

— Ще се постарая репортажът ми да е добър. Това е по-важно.

Усмивката му беше мимолетна и неспокойна. Запъти се към вратата и когато хвана дръжката, спря и се обърна:

— Слушай, Диана, ако онова копеле психологът случайно ти се обади...

— О, ти си подслушвал.

— Разбира се, нали съм репортер. Както и да е, ако ти се обади, разкарай го, чу ли? Не ми се иска да го убивам.

Тя се усмихна, но усмивката ѝ бързо се изпари — нещо в очите на Фин ѝ подсказваше, че той говори сериозно.

— Не ставай смешен. — Голям късметлия излезе. Фин махна с ръка за сбогом. — Дръж се, Канзас. Ще се върна.

— Арогантен идиот — промърмори Диана.

Когато очите ѝ започнаха да парят, тя се обърна и се втренчи в откриващата се гледка на Чикаго. В другия край на света можеше всеки момент да избухне война, а пък тя тук правеше шоу. Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Защо, за бога, и трябваше да се влюбва?

— Добре, Ди, ние сме почти готови — каза възбудено. — Студиото е пълно, публиката е заела местата си.

— Чудесно — възкликна Диана, втренчила празен поглед в огледалото, докато Марси довършваше прическата ѝ. — Просто чудесно.

— Чакат шапките с емблемата на „Кубс“ и тениските на „Сокс“. Дори някои са донесли знамена и ги развяват в студиото. Слушай ме

какво ти казвам — полудели са от вълнение.

— Чудесно. Просто чудесно.

Фран се подсмихна и погледна в бележника си.

— Шестте съпруги са в приемната и си бъррят приятелски. Саймън е при тях и ги запознава със сценария.

— Преди малко отидох да се запозная с тях.

Гласът на Диана бе равен, безстрастен. Усещаше неспокойни вълни в стомаха си, повдигаше ѝ се.

— Божичко, Фран, май наистина ще повърна.

— Не, няма. Нямаш време. Марси, прическата ѝ е великолепна. Защо не пооправиш и моята малко по-късно? Хайде, миличка.

Фран прегърна Диана и я измъкна от креслото.

— Трябва да излезеш на сцената и да си поговориш с публиката, да я привлечеш на твоя страна.

— Трябваше да си облека тъмносиния костюм — оплака се Диана, когато Фран я повлече навън. — Оранжевото в комбинация със зеленото е доста крещящо.

— Напротив, стои страхотно, внушава настроение и младост. Имаш вид на изискана, но не супермодерна жена, която е приятелски настроена, но не и фамилиарна. А сега ме чуй.

Сред суматохата, която цареше зад камерата, Фран успя да намери едно тихо интимно кътче и хвана Диана за раменете.

— Ето това е, за което работихме усилено през последните няколко месеца, към което ти години наред се стремиш. Сега излез и ги покори, накарай ги да те обичат.

— Все си мисля, че поехме голям риск. Ами ако се сбият? Нали знаеш колко са невъздържани запалянковците на „Кубс“ и „Сокс“. Ами ако забравя въпросите си? Ако не успея да овладее тълпата? Ако някой ме наругае, че правя шоу за бейзбола в момент, когато нашите войски заминават за Близкия изток?

— Първо, никой няма да се сбие, защото достатъчно добре ще се забавляват. Второ, няма да забравиш въпросите си, защото си способна да овладяваш каквато и да е тълпа. И най-накрая, ти правиш шоу за бейзбола, защото хората имат нужда от развлечения, особено във времена като тези. Хайде, стегни се, Рейнолдс, и иди да си свършиш работата.

— Правилно.

Диана пое дълбоко дъх.

— Сигурна ли си, че изглеждам добре?

— Тръгвай.

— Добре.

— Диана.

Тя се обърна. Изненадата отстъпи място на гнева, щом видя Маршал, който стоеше на няколко сантиметра зад нея. Ядното ръмжене на Фран я принуди да пристъпи напред.

— Какво правиш тук?

Усмивката му бе непринудена, но в очите му се четеше старото разкаяние.

— Исках да ти пожелаая успех. Лично. — Подаде ѝ букета от тъмнорозови рози. — Гордея се с теб.

Тя не посегна да вземе цветята, но не сваляше поглед от лицето му.

— Приемам пожеланието ти. Не страдам от излишна гордост. Налага се да те предупредя, че тук не се допускат външни лица.

Той бавно отпусна ръката си, в която държеше букета.

— Не знаех, че можеш да бъдеш жестока.

— Явно и двамата сме се заблуждавали. Имам работа, Маршал, но още веднъж ще ти кажа, че нямам никакво желание да поддържам каквито и да е било връзки с теб. Саймън? Би ли показал изхода на д-р Пайк? Изглежда се е объркал.

— Знам пътя — процеди през зъби той. Пусна розите на пода, с което ѝ напомни как някога и тя бе хвърлила един такъв букет. Стомахът ѝ се сви от натрапчивия им аромат. — Невинаги се отказвам толкова лесно.

— Отрепка — промърмори Фран, вдигна ръка и прегърна Диана през раменете. — Копеле. Да дойде в такъв важен момент. Добре ли си?

— Ще се оправя, няма страшно.

Не, точно сега, не биваше да се поддава на гнева си. И без това през следващия един час я очакваха достатъчно силни преживявания.

— Добре съм.

Тръгна към камерата, като мимоходом взе микрофона от Джеф.

Джеф я наблюдаваше с лъчезарна усмивка.

— Успех, Диана.

Тя изпъна рамене.

— Наистина ще успея, по дяволите.

Застана пред публиката и се усмихна на морето от лица.

— Здравейте. Благодаря ви, че дойдохте. Аз съм Диана. След пет минути започваме нашето шоу. Надявам се, че ще ми помогнете. Това е първото ми авторско предаване.

В новия си офис в Ню Йорк Анджеела загаси цигарата си и веднага запали нова.

— Пусни проклетата касета.

— Доста ми струваше, за да я презапиша — каза Лу и пъхна касетата.

— Разбрах, разбрах.

Беше ѝ писнало да го слуша. Страхуваше се какво ще види на монитора през следващите няколко минути.

— Пусни я, по дяволите.

Той натисна копчето и отстъпи назад. С присвити очи, Анджеела слушаше встъпителната музика. „Прекалено много прилича на рок“, злорадстваше тя. Средният зрител не би я харесал. А публиката с бейзболни шапки и развети знамена очевидно принадлежеше към средната класа. Анджеела се отпусна назад и се намести по-удобно. Успокояваше се, че всъщност нищо не е станало нищо страшно.

— Добре дошли в „Часът на Диана“.

Камерата показа в едър план лицето на Диана — естествената топла усмивка, едва забележимите искрици на вълнение в очите ѝ.

— Днес наши гости тук, в Чикаго, са шест жени, които знаят всичко за бейзбола.

„Нервна е — със задоволство си помисли Анджеела. — Надали ще изтрае до рекламите.“ Предвкусвайки унижението, Анджеела си позволи лука поне за малко да изпита съжаление към Диана. В крайна сметка тя най-добре знаеше какво значи да се изправиш срещу стъкленото око на камерата. Лека съчувствена въздишка се откъсна от гърдите ѝ. Това момиченце искаше прекалено много и за прекалено кратък срок. Нищо, урокът щеше да бъде суров, но справедлив. И щом се провали, както със сигурност щеше да стане, и потърси помощ от

нея, Анджела щеше да прояви благородство, щеше да ѝ прости и да ѝ даде още един шанс.

Но Диана стигна успешно до рекламите под бурните аплодисменти на публиката. След първите петнайсет минути приятният вкус на злорадстващото съчувствие се превърна в горчива буца, която заседна в гърлото на Анджела.

Изглежда шоуто докрай, докато се появят надписите, без да отрони и дума.

— Изключи го — сопна се тя, стана и отиде до барчето. Вместо към обичайната минерална вода, тя се присегна към шампанското и напълни чашата си. — Нищо и половина — каза тя, донякъде за собствено успокоение. — Посредствено шоу, което може донякъде да заинтригува местните зрители.

— Откликът от филиалите беше твърдо положителен. С гръб към Анджела, Лу извади касетата.

— Шепа телевизионни центрове в прашния, мръсен Среден Запад.

Пиеше бързо, на малки глътки.

— Да не си мислиш, че ще ме уплаши? Да не си мислиш, че ще я пуснат тук, в Ню Йорк? Важното е тук какво дават. Знаеш ли какъв ми е рейтингът миналата седмица?

— Да.

Лу остави касетата ѝ се впусна в играта.

— Няма за какво да се притесняваш, Анджела. Ти си най-добрата и всички го знаят.

— Така е, аз съм най-добрата. И когато специалната ми програма достигне върха на класациите през ноември, тогава ще получа заслуженото уважение.

Лицето ѝ се изкриви в конвулсия. Тя изгълта на екс шампанското. То нямаше вкуса на победата, но все пак успяваше да стопи малките ледени бучки страх.

— Вече имам пари.

Обърна се рязко, но бързо овладя гнева си. Все пак би могла да бъде по-снизходителна, нали?

— Ще позволим на Диана да изживее мига на успеха си. Защо не? Но няма да е за дълго. Остави касетата, Лу.

Анджела се върна на бюрото си, настани се удобно и се усмихна.

— Помоли секретарката ми да дойде. Имам една задача за нея.

— Да, мис Пъркинс.

— Каси... по дяволите, Лорейн.

Анджела се завъртя в креслото и изгледа свирепо новата си секретарка. Мразеше да наема нови хора, да се затормозява с нови имена и физиономии. Всички очакваха прекалено много от нея, така беше винаги, цял живот.

— Свържи ме с Бийкър по телефона. Ако го няма, остави му съобщение. Искam веднага да ми се обади.

— Да, мадам.

— Това е.

Анджела хвърли отново поглед към шампанското и поклати глава. О, не, тя нямаше да падне в този капан. Тя не беше като майка си. Нямаше нужда от алкохол, за да изкара деня. И никога не е имала. Единственото, което я стимулираше, бе действието. И веднъж накара ли Бийкър да се порови по-дълбоко в личния живот на Диана, за да открие някоя пикантна тайна, тогава щеше да се развихри, както си знае.

ВТОРА ЧАСТ

„Опасно нещо е славата.“

Томас Фулър

ГЛАВА 12

Жаркото слънце и подвижните пясъци на саудитската пустиня са враговете на растенията и човешките същества.

Фин едва се сдържа да не премигне пред камерата, докато безпощадното слънце изсипваше огнените си стрели върху него. Беше облечен с масленозелена тениска, панталони, цвят каки и избеляла шапка.

— Пясъчните бури, безмилостният пек и миражите са характерни явления за тази враждебна природа. Тук, в този недружелюбен свят, дойдоха войските на ООН, за да оставят своите следи в пясъците. Минаха три месеца, откакто първите мъже и жени от въоръжените сили започнаха операцията „Пустинен щит“. С присъщата за янките практичност и съобразителност те се приспособяват към новата среда, а в някои случаи се опитват да я победят, като използват дървени сандъци, найлонови уплътнения и вентилатори.

Фин потупа една дървена кутия.

— Неколцина от по-сръчните войници пригодиха нещо като хладилник, за да се борят срещу 48 градусовата горещина. За да превъзмогнат скуката — враг, не по-малко коварен от климата — през свободното си време нашите войници четат писмата на близките си, разменят скъпоценните, преминали през цензура, вестници и устройват състезания за надбягване на гущери. Но пощата винаги се бави, а дните са дълги. И докато у дома празнуват Деня на ветераните с паради и пикници, то жените и мъжете от „Пустинен щит“ работят и чакат. За Си Би Си от Саудитска Арабия предаде Фин Райли.

Щом червената светлинка угасна, Фин откачи слънчевите си очила от гайката на колана и ги сложи. Зад него се виждаше туловището на F-15, около което се мотаеха войници в работно облекло.

— Как бих хапнал картофена салатка под звуците на духов оркестър! Ти какво ще кажеш, Кърт?

Операторът вдигна очи към небето. Абаносовата му кожа лъщеше от пот като излъскан мрамор.

— Копнея за домашната лимонада на мама. Бих изгълтал цял галон.

— А може и студена бира.

— И сладолед с праскови... И една дълга нежна целувка от Уитни Хюстън.

— Стига, ще умра.

Фин надигна бутилката. Водата беше топла, с метален вкус, но все пак прочисти песъчинките от гърлото му.

— Хайде да видим какво ще ни позволят да снимаме и дали ще можем да вземем няколко интервюта.

— Едва ли ще ги придумаме — изсумтя Кърт.

— Ще се опитам да докопаме нещичко.

Няколко часа по-късно Фин се съблече в сравнително комфортната стая на саудитския хотел. Благодатният душ изми пясъка, потта и мръсотията, наслоени през последните две денонощия в пустинята. Обзе го неудържим, почти романтичен копнеж по пенливата горчива американска бира, но уви — трябваше да се задоволи с портокалов сок. Просна се гол на леглото, разхладен от душа и уморен до смърт. Със затворени очи той напипа телефона и се зае със сложната, често пъти кошмарна задача да се свърже с Щатите.

Телефонният звън изтръгна Диана от мъртвешкия сън. Първата ѝ мисъл бе, че отново е грешка. Вероятно онзи същият идиот, който преди няколко часа я бе измъкнал от успокояващата баня и бе затворил, без да се извини. Наежена, тя вдигна слушалката.

— Рейнолдс.

— Значи сега е... пет и половина сутринта, нали?

Без да отваря очи, Фин се усмихна, щом чу леко дрезгавия ѝ глас.

— Извинявай.

— Фин?

Диана бързо се разсъни, седна в леглото и запали нощната лампа.

— Къде си?

— Възползвам се от гостоприемството на нашите саудитски домакини. Днес яде ли диня?

— Моля?

— Яде ли диня? Тук слънцето е непоносимо, особено към десет сутринта. И тъкмо тогава се размечтах за една хубава студена диня. Кърт също развихри въображението си, а после и целият екип започна да се самоизтезва. Говориха за сладолед, ментови бонбони, студено пържено пиле...

— Фин? — Гласът ѝ бе загрижен. — Добре ли си?

— Просто съм уморен.

Фин разтри лицето си, за да се поосвежи.

— Изкарахме няколко дни в пустинята. Храната беше отвратителна, горещината — ужасна, а проклетите насекоми... Не ми се мисли за тях. Трийсет часа не съм подвил крак, Канзас. И съм малко нервен...

— Трябва да поспиш.

— Говори ми, моля те.

— Гледах някои от репортажите ти — започна тя. — Онзи за зложниците, които Хюсеин нарече „гости“, беше потресаващ. Както и другият — от въздушната база в Саудитска Арабия.

— Не, говори ми за себе си.

— Днешното шоу бе посветено на вмениачените купувачи. Един от гостите в студиото всяка вечер гледал програмите за телешоп и поръчвал всичко, което се предлагало. Когато купил дузина електронни каишки против бълхи, жена му отрязала кабела за сателита. Те просто нямали куче.

Фин се разсмя, а Диана се надяваше, че наистина го е развеселила.

— Получих касетата ти. Доста са я забавили по пощата. Целият екип я изгледа. Добре си се представила.

— Бях във форма. Още няколко центъра в Индианаполис ще излъчват шоуто ни в късните следобедни часове. Ще се конкурираме с някаква чудовищна сапунена опера. Кой знае какво ще се получи.

— Хайде, кажи ми, че ти липсвам.

Тя мълчеше и навиваше телефонния кабел около китката си.

— Може би. Понякога.

— А сега?

— Да.

— Когато се върна, ще те заведа на вилата си.

— Фин...

— Искам да те науча да ловиш риба.

— О? — На устните ѝ заигра лека усмивка. — Наистина ли?

— Немислимо е да се обвързвам с жена, която не може да различи точилка от въдица. Запомни го. Пак ще ти се обадя.

— Добре. Фин?

— Мда-а?

Беше сигурна, че е почти заспал.

— Аз... въ... ще ти изпратя още една касета.

— Добре. До скоро.

Фин едва успя да затвори телефона, преди да захърка.

Репортажите не секваха — разгръщането на военните действия, преговорите за освобождаване на заложниците, срещата на високо ниво в Париж, посещението на президента в базата на американските войски в Деня на благодарността. В края на ноември ООН гласува резолюция 678, с която одобри употребата на военна сила, ако Садам не изтегли войските си от Кувейт. Крайният срок бе 15 януари.

У дома по антените на колите и перилата на балконите се вееха жълти панделки, зелени клонки и бръшлян украсяваха къщите — Америка се готвеше за Коледа и за... война.

— Знаеш ли, шоуто ни за детските играчки е доста полезно. Хората ще научат не само кои са най-новите, но и най-безопасните коледни подаръци за деца.

Диана вдигна глава от бележките си, присви очи и впери поглед във Фран.

— Добре ли си?

— Е, разбира се — направи Фран гримаса и размърда натежалото си тяло. — Чувствам се прекрасно, като се има предвид малкият пикап в корема им, който притиска пикочния ми мехур.

— Трябва да се прибереш вкъщи, да си вдигнеш краката. Терминът ти е след по-малко от два месеца.

— Ако стоя у дома, ще полудея. Май след снощните танци на благотворителния прием ти си по-изтощена от мен.

— Това е част от работата ми — разсеяно отвърна Диана. — Лорън излезе прав — запознах се с много хора и установих контакти с

пресата.

— Аха. А какво ще кажеш за петте часа сън? — Фран си играеше с едно зайче, натискаше го по корема, а то мърдаше уши и пискаше. — Мислиш ли, че на големия Ед ще му хареса тази играчка?

Диана вдигна вежди, огледа корема на Фран, където големият Ед — както наричаха бебето — растеше с часове.

— Вече си задръстила детската с две дузини плюшени играчки.

— Ти започна с онова огромно мече.

Фран остави зайчето, пресегна се към разпилените по пода играчки и взе едно войниче.

— Защо, по дяволите, винаги искат да играят на войници?

— На този въпрос ще отговори нашият специалист. Имаш ли известия от Дейв? — попита Диана.

Фран сподавяше тревогата си за преродения си брат, офицер, който сега беше в Персийския залив.

— Да. Получил е колета. Книжките с карикатурите се оказаха страхотен бум. Ох!

Фран изпъшка, после се разсмя и притисна с ръка корема си.

— Големият Ед току-що напомни за себе си.

— Вярно ли е, че Ричард се кани да му купува каска?

— Вече я купи.

— Това ме подсети, че в шоуто трябва да засегнем темата за оформянето на пола. Как обществото и родителите продължават установения стереотип, като купуват това за момчетата — и тя посочи към войничето — и това за момичетата — подритна леко една фурна от детски кухненски сервиз.

— Балетни пантофки за момичетата и маратонки за момчетата.

— Което принуждава момиченцата, наконтени, да стоят встрани, докато момчетата се блъскат на ръгби.

— И което — продължи Диана — дава право на мъжете да вземат кардинални решения, докато жените сервират кафето.

— О, боже, дали ще се справя с това дете?

Фран се надигна от креслото. Закрачи нервно из стаята, но тъй като се клатушкаше, гледката беше и смешна, и умилителна.

— Май не трябваше да избързваме. Първо трябваше да си отгледаме кученце, да свикнем да се грижим за някого. Ето, предстои

ми да нося отговорност за друго човешко същество, а дори не съм открила сметка в осигурителния фонд.

През последните няколко седмици Диана бе свикнала с избухванията на Фран. Сега се отпусна назад и се усмихна.

— Пак ли започнаха да подскачат хормоните?

— И още как. Ще намеря Саймън и ще проверя рейтинга за миналата седмица. Ще се преструвам на нормална жена, на разумно човешко същество.

— По-добре си иди вкъщи — настоя Диана. — Изяж едно пакетче бисквити, гледай някой стар филм по сателита.

— Добре. Ще изпратя Джеф да прибере играчките и да ги занесе долу, в студиото.

Щом остана сама, Диана отново се облегна назад и затвори очи. Напоследък не само Фран беше изнервена. Целият екип беше на нокти. След шест седмици или „Делакорт“ щеше да подпише договор с „Часът на Диана“, или всички щяха да останат без работа.

Рейтингът се вдигаше, но дали това бе достатъчно? Даваше си сметка, че бе вложила цялата си енергия в шоуто, по настояване на Лорън бе създавала връзки с обществеността и с пресата. Но дали беше достатъчно?

Изпитателният срок беше към края си и ако „Делакорт“ реши да ги изиграе...

Не я свърташе на едно място. Стана и се обърна с лице към прозореца. Питаше се дали и Анджела е стояла така и се е притеснявала, дали се е тормозила за нещо тъй просто и незначително като една-единствена точка в класацията. Дали ѝ е тежала отговорността за всяко едно предаване, за персонала и рекламата? Дали затова бе станала толкова издържлива и безпощадна?

Диана размърда скованите си рамене. Ако шоуто се провалеше, не само нейната кариера щеше да бъде застрашена. Имаше още шест човека, които пожертваха време, енергия и заложиха своето его. Още шест човека, които имаха семейство, ипотекы, неизплатени вноски за коли и такси при зъболекаря.

— Диана?

— Да, Джеф. Трябва да занесеш тези играчки...

Млъкна, щом се обърна и видя двуметровото изкуствено борче.

— Откъде го взе?

— Аз, въ, измъкнах го от склада.

Джеф се показа иззад дръвчето. Страните му бяха пламнали от смущение и напрежение. Очилата му бавно се плъзнаха надолу. Момчешкият му вид предизвикваше умиление.

— Реших, че ще ти хареса.

Диана се разсмя и огледа борчето. Беше доста смешно с извитите си изкуствени клони и яркозеления цвят, който никой не би си помислил за естествен. Зърна ухиленото лице на Джеф и се разсмя.

— Точно от това имам нужда. Нека да го сложим до прозореца.

— Изглеждаше доста самотно там, долу.

Джеф внимателно го остави до перваза.

— Реших, че ако го украсим...

— Искал си да го спасиш от самотата.

Той сви рамене.

— Има неща, които никой в тази сграда не използва... нито забелязва... години наред. Като му сложим топки, лампички... ще стане хубаво.

— И много жълти панделки — добави Диана, мислейки си за Фин. — Благодаря ти, Джеф.

— Всичко ще бъде наред, Диана. — Сложи ръка на рамото ѝ и леко я стисна. — Не се тревожи толкова.

— Прав си.

Стисна ръката му.

— Напълно си прав. Хайде да извикаме и другите от екипа и да украсим борчето.

През почивните дни Диана работи в компанията на блещукащото изкуствено коледно дърво. След като отмени няколко срещи и изкара три дни по осемнайсет часа в офиса си, тя замина да празнува при семейството си. Беше там точно двајсет и четири часа. Върна се в студения неприветлив Чикаго с последния самолет на втория ден от Коледа.

Натоварена с багаж, с подаръци и кутии с бисквити от Топека, тя отключи апартамента си. Първото нещо, което съзря, бе обикновения бял плик на килимчето. Притеснена, тя остави чантите. Не се

изненада, когато видя единственият лист, върху който с червени печатни букви бе написано:

„Весела Коледа, Диана.
Обичам да те гледам всеки ден.
Обичам да те гледам.
Обичам те“.

Странно, но безопасно, като се има предвид необичайните писма, които бе получавала от август насам. Мушна бележката в джоба и едва бе пустила секретата, когато на вратата се почука. Махна вълнената си шапка и отвори вратата.

— Маршал!

Еlegantното му палто бе праметнато през ръка.

— Диана, стига с тази игра. Нито веднъж не отговори на съобщенията ми.

— Няма никаква игра, Маршал. Току-що се прибирам. Уморена съм, гладна съм и не съм в настроение за любезни разговори.

— Щом съм могъл да преглътна гордостта си и да дойда тук, поне можеш да ме поканиш да вляза.

— Гордостта ли?

Усети, че кръвта ѝ кипва. А това бе лош знак, след като си бяха казали само няколко думи.

— Добре, влизай.

Когато прекрачи прага, видя чантите ѝ на пода.

— Била си вкъщи за Коледа?

— Точно така.

Той праметна палтото си върху стола.

— Как е семейството ти?

— Чувстват се отлично, Маршал. Не ми се говорят празни приказки. Ако имаш нещо да казваш, давай.

— Не мисля, че можем да разрешим проблема, преди да седнем и спокойно да го обсъдим.

Той махна към канапето.

— Моля.

Тя съблече палтото си и предпочете да седне на стол. Скръсти ръце на скута си в очакване.

— Фактът, че все още ми се сърдиш, доказва наличието на емоционална обвързаност помежду ни.

Той седна и сложи ръце на коленете си.

— Осъзнах, че опитът ми да изясним отношенията си веднага след инцидента, бе грешка.

— Инцидентът? Така ли го наричаш?

— Защото — продължи спокойно той — чувствата и на двамата ни са бушували прекалено близко до повърхността и ни е било трудно да направим компромис и да ги овладеем.

— Аз рядко ги овладявам — усмихна се тя, но очите ѝ пронизваха като стрели. — Не е нужно да ме познаваш добре, за да знаеш, че при такива обстоятелства не мога да не избухна.

— Разбирам.

Беше доволен, много доволен, че отново си говорят.

— Ето виждаш ли, Диана, част от проблемите ни произтичат от факта, че не сме се познавали добре. Затова сме виновни и двамата. Но стремежът да се покажем от най-добрата си страна, когато се заражда една връзка, е съвсем човешки, съвсем естествен.

Искаше ѝ се да стане и да го удари, но трябваше да поеме дълбоко дъх и да си остане на стола.

— Добре, ти искаш да поделим вината... особено след като не съм проявила желание да прескоча... онази граница.

— Диана, ако си откровена, ще признаеш, че ние създадохме нещо много ценно между нас.

Точно като добър терапевт, той не сваляше поглед от нея и говореше с благ, спокоен тон.

— Хармония във вкусовете, в разсъжденията.

— О, мисля, че тази хармония бе рязко нарушена, когато влязох и ви заварих с Анджела да се опипвате. Кажи ми, Маршал, брошурката за Хаваите беше ли тогава в джоба ти?

Страните му пламнаха.

— Аз ти се извиних многократно за грешката си.

— Сега пък грешка. Преди беше инцидент. Нека аз да го назова, Маршал. Това беше измяна, измяна, причинена от двама души, на

които държах и се възхищавах. Умишлена измяна от страна на Анджела и прекалено глупава — от твоя.

Брадичката му трепна.

— Ти и аз не си принадлежахме изцяло, сексуално или емоционално.

— Искаш да кажеш, че ако бях спала с теб, това нямаше да се случи? Не, не ми ги пробутвай тия.

Диана скочи от стола.

— Аз нямам вина, приятелче. Ти мислиш с онази си работа. А сега, докторе, слушай какво ще ти кажа и се махай от дома ми. Искам да стоиш далеч от мен. Не искам да чукаш на вратата ми. Не искам да чувам гласа ти по телефона. И не искам да ми звъниш посред нощ, когато дори нямаш смелост да кажеш една дума.

Той стана сковано от канапето.

— Не знам за какво говориш.

— Нима?

Страните ѝ горяха.

— Исках само да си изясним отношенията. Откакто ме заряза, не мога да си намеря място, Диана. Знам, че ти си единствената жена, която може да ме направи щастлив.

— Значи те очаква горчиво разочарование. Не ме интересува и не съм свободна.

— Има някой друг, нали?

Той пристъпи напред и сграбчи ръцете ѝ, преди тя да успее да се отдръпне.

— Как можеш да говориш за измяна, след като така бързо ме заменяш с друг?

— Да, има, Маршал. А сега си свали ръцете.

— Нека да ти припомним какво изживяхме — прошепна той, като я дърпаше към себе си. — Нека да ти покажа какво можеше да изживеем.

Старият страх отново я сграбчи в лапите си и тя се разтрепери, докато се мъчеше да се отскубне от ръцете му. Като се опита да избяга, се блъсна в стола. Притисната до стената, тя още повече се озлоби.

— Знаеш ли каква тема ще бъде интересна за шоуто ми, Маршал? Какво ще кажеш за тази: Уважавани семейни психолози,

които малтретират бившите си приятелки и прелъстяват непълнолетни момиченца.

Тя обви с ръце тялото си, когато той преbledня като платно.

— Да, знам всичко, Маршал. Да прелъстиш дете, Маршал. Можеш ли да си представиш как ме отврати това? Фактът, че си се срещал с друга, докато си „задълбочавал“ връзката ни, е нищо в сравнение с авантюрата ти с малолетни. Анджеела ми изпрати едно пакетче, преди да замине за Ню Йорк.

Студена пот изби по челото му.

— Нямах право да изкарваш наяве личния ми живот.

— Нямам и намерение да го правя. Освен ако не продължиш с атаките си. А ако продължиш...

— Не очаквах заплахи от теб, Диана.

— Е, май пак си се излъгал.

Тя отиде до вратата и я отвори широко.

— А сега се махай. Потресен, той взе палтото си.

— Дължна си да ми дадеш информацията, с която разполагаш.

— Нищо не ти дължа, Маршал. И ако не излезеш оттук до пет секунди, така ще се разпищя, че покривът ще се срути и съседите ще дотърчат.

— Допускаш грешка — каза той, когато се запъти към вратата.

— Голяма грешка.

— Приятни празници — отвърна Диана, тръшна вратата и пусна секретата.

— Страхотно шоу, Диана — каза Марси и избърса сълзите от очите си, когато Диана влезе в гримьорната. — Идеята да събереш всички тези семейства на войници, които са в Персийския залив, беше великолепа. А и репортажите оттам бяха покъртителни.

— Благодаря, Марси.

Диана пристъпи към добре осветеното огледало и махна обиците си.

— Знаеш ли, Марси, Новата година чука на вратата.

— Защо ми се струва, че го знам.

— Време е да изпратим старата година и да посрещнем с надежда новата.

Диана зарови ръка в косата си и застана пред огледалото, като критично се изучаваше първо в профил, после и в анфас.

— Марси, скъпа моя, чувствам се неспокойна.

— Така ли? — Марси спря да подрежда шишенцата и тубичките с грим, които приготвяше за Боби Маркс.

— Нещо от сорта на: как искам да забърша готин мъж в някой евтин бар?

— Не съм казала, че съм луда, а неспокойна. С колко време разполагаш, преди да дойде Боби?

— Двайсетина минути.

— О, идеално.

Диана се тръшна на въртящия се стол и се обърна с гръб към огледалото.

— Промени прическата ми.

Марси едва се сдържа да не потърка доволно ръце.

— Сериозно ли говориш?

— Напълно. Преди няколко дни преживях неприятна сцена с бивш приятел. Не знам дали следващия месец ще имам работа, да не говорим за кариерата ми. Влюбена съм в мъж, който през повечето време е в чужбина, а и след две седмици може да сме във война. Днес, в новогодишната вечер, няма да празнувам с мъжа, който обичам, а ще бъда на шумно парти и ще общувам с непознати, защото общуването с непознати е част от моята работа. И затова се чувствам неспокойна, Марси, достатъчно неспокойна, за да искам драстична промяна.

Марси завърза дълга кърпа около врата на Диана.

— Може би е по-добре, преди съм започнала, да обясниш точно какво имаш предвид под „драстична“.

— Няма.

Диана пое дълбоко дъх и шумно въздъхна.

— Не искам да знам. Изненадай ме.

— Дадено.

Марси взе една бутилка и намокри косата на Диана.

— Знаеш ли, от няколко седмици ме сърбят ръцете да го направя.

— Сега ти се предоставя тази възможност. Направи ме нова жена.

Кълбо от нерви се сви в стомаха на Диана, докато Марси кълцаше ли, кълцаше. Сърцето ѝ подскачаше, докато гледаше кичурите

абаносова коса, които падаха на пода.

— Знаеш какво правиш, нали?

— Имай ми доверие — отвърна Марси и кльцна още малко коса.

— Ще изглеждаш великолепно. Ще бъдеш различна.

— Различна, а?

Диана едва-едва се осмели да се обърне към огледалото.

— Не надничай.

Марси закри с ръка очите ѝ.

— Това е като студената вода. Трябва изведнъж да се потопиш — нареждаше тя. — Ако пробваш малко по малко, ще ти бъде по-трудно и неприятно. И понякога така се плашиш, че гледаш да излезеш, преди да си се потопил. Ако го направиш изведнъж, шокът ще мине бързо и ще ти хареса.

Присви устни и остави ножиците.

— Знаеш ли, това е нещо повече, отколкото да изгубиш девствеността си.

— По дяволите!

Марси вдигна глава и се усмихна.

— Здравей, Боби. Готови сме.

— По дяволите — повтори той, пристъпи напред и зяпна Диана.

— Какво си направила, Ди?

— Искях промяна.

Гласът ѝ трепереше. Тя вдигна ръка, за да пипне косата си.

Марси я спря.

— Помни студената вода — предупреди я тя.

— Да, наистина си променена.

Боби отстъпи назад и поклати глава.

— Ей, мога ли да си взема малко коса? — Наведе се и сграбчи няколко кичура.

— Ще си направя перука. По дяволите, ще ми стигне за десет перуки.

— О, господи, какво направих?

Диана стисна очи.

— Ди? Защо се бавиш? Трябва... о, боже!

На прага стоеше Фран. С едната си ръка прикри отворената си от изненада уста, а с другата притисна корема си.

— Фран!

Отчаяна, Диана протегна ръка.

— Фран, Фран! Май съм в нервна криза. Сега сме в навечерието на Нова година. Боби ще си прави перуки — продължаваше да говори несвързано. — Животът профучава пред очите ми.

— Ти я отрязва — продума най-сетне Фран. — Наистина я отрязва.

— Но тя ще порасне, нали?

Диана сграбчи кичур коса, паднал върху кърпата.

— Нали?

— След петдесет години — развеселен отвърна Боби и сложи на голото си теме няколко от отрязаните къдрици на Диана. — Но няма да е толкова скоро, че да прескочиш клаузата в договора си, която ограничава промяната на външния вид.

— Божичко! Забравих! — Диана пребледня като платно. — Съвсем забравих. Бях откачила.

— Погрижи се адвокатът ти да изтъкне това като причина пред „Делаkort“ — посъветва я Боби.

— Ще те харесат — намеси се Марси. — След минута сама ще се убедиш.

Марси разреса косата ѝ, продуха я със сешоара. Сложи малко гел и започна да оформя прическата съсредоточено.

— А сега си поеми дълбоко дъх и задръж — обяви Марси и махна кърпата. — Не казвай нищо, преди хубаво да си се огледала.

В стаята настъпи гробна тишина, когато Марси обърна Диана към огледалото. Диана се вторачи в отражението си и зяпна от изненада. Дългата грива я нямаше. Прическата приличаше на кокетна лъскава шапка, бретонът бе завъртян по последна мода. Заше метена, поразена, тя видя жената в огледалото да вдига ръка и да докосва тила си, докдето стигаше косата.

— Следва формата на лицето ти — побърза да се намеси Марси. Диана продължаваше да гледа втренчено, без да отрони дума. — Разкрива очите и веждите ти. Тези красиви черни извити като дъга, вежди. Лешниковите ти очи са толкова изразителни, а досега се губеха от предишната ти прическа.

— Ха... — учуди се Диана. — Харесва ми.

— Настина ли?

Коленете на Марси изведнъж омекнаха от облекчение и тя се строполи на стола.

— Наистина ли?

Диана наблюдаваше собствената си усмивка, която постепенно озари лицето ѝ.

— Харесва ми. Знаеш ли по колко часа на седмица трябваше да посвещавам на косата си? Защо не съм се сетила по-рано?

Тя грабна едно малко огледалце, за да се види отзад.

— Ще ми спести цели осем часа седмично... това е един работен ден.

Взе захвърлените обици и си ги сложи.

— Какво ще кажеш? — обърна се тя към Фран.

— Без да омаловажавам спестеното време, смятам, че изглеждаш великолепно. Жизнерадостно момиче със свободен дух.

— Боби?

— Много е секси. Кръстоска между амазонка и фея. Сигурен съм, че „Делакорт“ няма да спрат излъчването на шоуто ти.

— О, боже.

Разтревожена Диана се обърна към Фран.

— Боже!

— Успокой се, още тази вечер Лорън ще бъде омагьосан. Дори ще го отразим в следващото шоу.

— Нещо като носталгия по отминалите празници?

— Да, да — разсеяно отвърна Фран, докато мислеше трескаво и хапеше долната си устна. — Тъ, например как нещо обикновено като една нова прическа може да повдигне духа ви, след като отшуми празничният звън на камбаните.

— Гениално — намеси се Боби. — А сега, мили дами, ако не възразявате, трябва да ме гримират. Предстои ми да покажа как се прави соте от пьстърва.

Призори, в първите часове на новата година, една самотна фигура крачеше в малка тъмна стая и гледаше записа на „Часът на Диана“. На масата, където поставени в рамки снимките на Диана проблясваха в сумрака, бе положено ново съкровище: дебел кичур абаносова коса, увит със златен конец.

Беше толкова мек, толкова нежен, като коприна. След последната ласка пръстите се отдръпнаха и посегнаха към телефона. Набраха

номера бавно, за да удължат удоволствието. В следващия миг в слушалката прозвуча съннения, малко смутен глас на Диана. Той предизвика върховна наслада, която не стихна дори и след затварянето на телефона.

ГЛАВА 13

Минаваше два часа сутринта багдадско време, когато Фин преглеждаше бележките си за прякото включване във „Вечерните новини“ на Си Би Си. Седеше на единствения стол, затрупан от кабели и касети, и изпълваше поредния лист с впечатления и идеи.

Беше се изключил от всичко наоколо — от шума от подготовката, от мириса на консервирана храна и бърборенето.

Хората от екипа му сновяха из апартамента, проверяваха техниката и си подхвърляха по някоя шеговита забележка. Чувството за хумор, особено черният хумор помагаше за намаляване на напрежението. През последните два дни се хранеха само с консерви и пиеха бутилирана вода.

Беше шестнадесети януари.

— Може би трябва да вържем няколко чаршафа — предложи Кърт — и да ги закачим отвън като голямо бяло знаме.

— Не, ще сложим шапката ми с емблемата на „Беърс“. — Инженерът докосна с пръст козирката на шапката си.

— Кое американско момче ще пусне бомба върху футболен запаянко?

— Чух, че Пентагона им е наредил да бомбардират първо хотелите.

Фин вдигна поглед от бележките си и се ухили.

— Знаеш, че им е дошло до гуша от журналисти.

После вдигна телефона — бяха го свързали със студиото в Чикаго точно по време на рекламите.

— Ей, Мартин, как се представиха „Булс“ снощи?

Докато говореше, застана пред прозореца, за да може Кърт да го заснеме на фона на нощното небе.

— Да, тук е не спокойно. Напрежението доста скочи... Засилиха се и антиамериканските настроения.

Когато режисьорът се намеси, Фин кимна.

— Разбрах. Подготвят се за включване — обърна се той към Кърт и излезе на балкона. — След четири минути ще бъдем в ефир.

— Пуснете повече светлина — извика Кърт. — Тая сянка ще опропасти филма.

Преди някой да успее да мръдне, в далечината се чу оглушителен гръм.

— Какво е това, по дяволите.

Инженерът преbledня и глътна дъвката си.

— Мълния? Мълния ли беше?

— О, боже!

Фин се обърна и видя изчезващата светлина на разпадналия се трасиращ снаряд в нощното небе.

— Мартин? Чуваш ли ме? Хавершъм? — викаше той режисьора, докато Кърт насочваше камерата към небето. — Чухме експлозия, започнаха въздушните нападения. Да, сигурен съм. Включи ме в ефир, за бога. Включи ме в проклетия ефир.

В слушалката прозвучаха ругатните и възгласите на централната апаратна в Чикаго. В следващия миг се чуваше само пукане и пращане.

— Прекъсна. По дяволите!

Хладнокръвно наблюдаваше спектакъла на разбеснелите се светлини. В момента не му пукаше, че една от тези смъртоносни светлинки може да удари сградата. Мислеше си само как да предаде репортажа.

— Продължавай да снимаш.

— Не е нужно да ми напомняш.

Кърт се бе надвесил над парапета на балкона.

— Виж! — извика той, гласът му трепереше от напрежение и възбуда. Писькът на сирените се смесваше с шума от експлозията на снарядите. — Май сме се уредили с хубави места за това шоу.

Фин насочи навън микрофона, за да запише смъртоносните звуци.

— Свържи се с Чикаго.

— Опитвам се.

Инженерът натискаше копчетата с треперещи пръсти.

— Опитвам се, по дяволите.

С присвити очи Фин отиде до перилата на балкона и се обърна с лице към камерата. Дори и да не оживеят, поне да направят репортажа.

— В два часа трийсет и пет минути багдадското небе избухна. Мракът се разцепи от блясъците на падащите снаряди и от ответните

удари на противовъздушната артилерия. Хоризонтът лумна в пламъци.

Щом се обърна, съзря с недоумение и странно страхопочитание изчезващата светлина на трасиращия снаряд, който мина на няколко метра от него. Приличаше на комета. Смъртоносната му зловеща красота накара Фин да трепне. Кръвта забушува в главата му. Каква гледка!

— О, господи, успя ли да го заснемеш? Успя ли?

Когато сградата се разтресе, до ушите му достигна тихата ругатня на инженера. Фин отметна кичур коса, паднал на челото му, и изкрещя в микрофона:

— Градът се тресе от въздушните атаки. Край на чакането. Започна се.

После се обърна към инженера:

— Свърза ли се?

— Не.

Макар да бе пребледнял, устните му се изкривиха в колеблива усмивка.

— Мисля, че нашите любезни домакини скоро ще дойдат да ни изхвърлят.

Фин се ухили. Бледата му усмивка проблесна като смъртоносна стрелба.

— Първо трябва да ни хванат.

Докато Фин правеше военните си репортажи, Диана седеше отегчена до смърт, на един от безконечните приеми. Монотонна мелодия на пиано се носеше в ресторанта на хотела В Индианаполис. След приветствените речи, второкачественото вино и жилавото пиле единственото, което очакваше с нетърпение, бе дългото пътуване до Чикаго.

Поне, каза си тя с известна доза егоизъм, не страдаше сама. Беше помъкнала със себе си Джеф Хайът.

— Не е толкова лошо — промърмори той, докато дъвчеше, — ако му сложиш малко повече сол.

Погледът, който му отправи, бе не по-малко ужасен от храната.

— Тъкмо това харесвам в теб, Джеф. Ти си вечният оптимист. Я да видим дали ще продължиш да се усмихваш, като ти припомня, че

след вечерята, която очевидно не става за ядене, менажерът на центъра, шефът по продажбите и двама от рекламните агенти ще произнасят речи.

Той се замисли и вместо виното предпочете водата.

— Е, има и по-лошо.

— Например?

— Да ни затрупа снежна виелица.

Тя потръпна.

— Моля те, не го споменавай дори на шега.

— Всъщност тези пътувания ми допадат.

Сгушил глава между раменете си, той извърна очи към Диана и после отново забодде поглед в чинията.

— Разхождаш се в сградата на центъра, запознаваш се с толкова много хора, виждаш как размотават червения килим в твоя чест.

— И на мен това ми харесва. Посещавах филиалите, ставаш свидетел на ентузиазма, с който посрещат шоуто. А повечето хора са страхотни.

Тя въздъхна и побутна разсеяно ориза в чинията си. Може би просто бе уморена. През целия си живот никога не се бе оплаквала от липса на енергия, а сега се чувстваше изстискана. Целият този натиск върху ума и тялото ѝ беше смазващ.

Беше разбрала, че славата не е само блясък и луксозни коли. Всяка привилегия си имаше цена. Всяка подкрепа на богат и известен покровител се плащаше с безбройни приеми и късни съвещания. Всяка снимка върху корицата на списание означаваше пожертвани лични планове. За да създадеш едно дневно шоу, не бе достатъчно да имаш присъствие пред камерата и добри комуникативни умения. Ти просто трябва да си на разположение двайсет и четири часа в денонощието.

„Получи си това, което си търсеше, Ди — упрекна се тя. — Стига си хленчила, залавяй се за работа.“ С категорична усмивка тя се обърна към мъжа до себе си — Фред Банкс, собственик на центъра, върл почитател на голфа, родом от Индианаполис.

— Не мога да ви опиша какво удоволствие ми достави да наблюдавам работата ви — започна Диана. — Екипът ви е превъзходен.

Той се наду от гордост.

— Думите ви ме радват. Сега сме на второ място, но имаме намерение след година да станем номер едно. Вашето шоу ще ни помогне да го постигнем.

— Дано.

Не обърна внимание на кълбото от нерви, свило се в стомаха ѝ. Пробният срок от шест месеца беше към края си.

— Разбрах, че сте роден в Индианаполис.

— Точно така. Отраснах там.

Докато Банкс я засипваше с привлекателните черти на родния си град, Диана изучаваше с поглед залата. На всяка маса седяха хора, които разчитаха на нея, на нейното авторско предаване. Мислеше си колко много неща бе свършила сутринта. Само преди десет часа, без да се смята времето за грим, прическа и избор на тоалет, тя старателно се бе подготвила за излъчване на шоуто от студиото в Чикаго. След това даде интервю, събра екипа на съвещание, проведе няколко телефонни разговора, прегледа пощата.

Бе получила още едно от онези странни писма, които идваха според нея от най-запаления ѝ почитател.

„С късата коса приличаш на сексапилен ангел.
Харесваш ми.
Обичам те.“

Пъхна бележката в едно чекмедже и отговори на трийсетина други писма. После се качи на самолета за Индианаполис и заедно с Джеф обиколи филиала. След съвещанията, срещите с местния екип, деловия обяд и интервюто в местните новини, сега тя направо агонизираше на този безкраен банкет.

Не, не бе достатъчно само да направи добро шоу. Тя трябваше да бъде дипломат, посредник, шеф, делови партньор и знаменитост. Трябваше да се справя с всичко, да се преструва, че не се чувства самотна, че не се тревожи за Фин или че не ѝ липсват тихите мигове, в които би могла да се сгуши в креслото и да чете някоя книга просто за удоволствие, а не защото трябва да интервюира автора ѝ.

Ето това искаше. Диана се усмихна лъчезарно на келнера, който ѝ донесе сладоледа с праскови.

— Можеш да спиш и в самолета — прошепна Джеф в ухото ѝ.

— Нима ми личи?

— Не много.

Тя се извини и стана от масата. Щом не можеше да надвие умората, поне да заличи следите ѝ. Тъкмо се канеше да излезе от ресторанта, когато чу, че някой се качи на подиума и застана пред микрофона. Инстинктивно се обърна. На осветената сцена стоеше Фред Банкс.

— Моля за вашето внимание. Току-що получих съобщение, че Багдад е нападнат от силите на ООН.

Ушите ѝ забръмчаха. Смътно долови шума в залата, който се усили като прииждаща вълна. Някъде наблизо един сервитьор вдигна победоносно юмрук.

— Дано ритнат това копеле по задника.

Щом прогони умората от лицето си, Диана с бавни крачки се запъти към масата. Трябваше да си свърши работата.

С лаптопа на колене Фин седеше на пода в хотелската стая. Пръстите му танцуваха по клавиатурата в ритъма на мислите, които оформяха бъдещия репортаж. Зазоряваше се и въпреки че очите му пареха, той се чувстваше бодър. Навън войната продължаваше, а вътре си играеха на котка и мишка.

През последните три часа се бяха местили два пъти, като влачеха със себе си оборудването и провизиите. Докато иракските войници претърсваха сградата и принуждаваха гостите и международните журналистически екипи да слязат в мазето, Фин и хората му се промъкваха от стая в стая. Успешната игра на гоненица подклаждаше авантюристичния му дух.

Сега бе негов ред да стои на пост. Двамата му колеги се бяха проснали на леглото, за да откраднат някой и друг час сън.

Доволен от материала, който бе написал, Фин изключи компютъра. Стана, разкърши рамене и разтри врата си, като с тъга си мислеше за една хубава закуска: палачинки със сладко от боровинки и галон горещо кафе. Нагласи касетата с миксажа, който бе направил Кърт, и вдигна камерата.

Застана до прозореца и засне последните кадри от първия ден на войната — мигновените проблясъци на ракетите с електронно насочване и самонаправляващите се ракети, гигантските искри при избухването на трасиращите снаряди. Питаше се какви ли поражения ще видят, когато утрото настъпи, и какво ли ще успеят да заснемат.

— Ще се оплача от теб в профсъюза, приятелче.

Фин свали камерата и погледна през рамо Кърт. Операторът стоеше до леглото и търкаше уморените си очи.

— Яд те е, че мога да се справя с нея не по-зле от теб.

— Глупости.

Кърт прие предизвикателството и взе камерата.

— Освен да изглеждаш добре на филма, друго за нищо не те бива.

— Тогава се пригответи да го докажеш. Искам да прочета материала, който написах.

— Ти си шефът, ти казваш.

Кърт мълчаливо слагаше касета, докато отвън се чуваха бомбените експлозии.

— Ще се опитаме ли да се измъкнем оттук, Фин?

— Имам някоя и друга връзчица в Багдад.

Фин наблюдаваше пламналия в огън хоризонт.

— Може и да опитаме.

След последната реч, последното ръкуване и последната целувка по бузата Диана се запъти към телефона.

Докато въртеше на Фран и Ричард, Джеф използва съседния телефон, за да се свърже с новинарския отдел в Чикаго.

— Кой е? — изрева Ричард. — Кой е?

— Ричард? Ричард, аз съм, Диана. Обаждам ти се от Индианаполис. Тръгвам за летището. Чух за въздушните нападения и...

— Да, и ние чухме. Но сега си имаме малък семеен проблем. Фран всеки момент ще роди. Тъкмо се канехме да тръгваме за болницата.

— Сега?

Имаше чувството, че главата ѝ ще се пръсне и затова притисна слепоочията си.

— Мислех си, че има още десет дни.

— Кажи го на големия Ед. Дишай, Фран, не забравяй да дишаш.

— Виж, няма да те задържам. Само ми кажи дали тя се чувства добре.

— Току-що изяде половин пица... и затова не ми е казала, че са я хванали родилните болки. Тя се обади на Бах. Май че утре ще вместват шоуто в новата програма. Не, по дяволите, Фран, няма да говориш с нея. Дишай, дишай.

— Щом се прибера, веднага ще отида при Бах. Кажи ѝ... О, Исусе Христе, кажи ѝ, че ще мина през болницата.

— Разчитам на това. Ей, ще си имаме бебе. До скоро.

В слушалката прозвуча сигнала „свободно“ и Диана опря чело на стената.

— Какъв ден!

— Фин Райли се е обадил за въздушното нападение.

— Какво?

Отново нащрек, Диана светкавично се обърна към Джеф.

— Фин? Значи е добре, нали?

— Когато е започнало нападението, Фин е говорил по телефона със студиото. Но след пет секунди връзката прекъснала.

— Значи всъщност не знаем как е той — прошепна Диана.

— Ей, та нали и преди е бил на такива места?

Джеф колебливо я прегърна през раменете и я поведе навън, към колата.

— Да, разбира се. Да, да.

— Погледни живота от хубавата му страна. Тръгнахме си цял час по-рано, защото всички искаха да се приберат у дома и да се пъхнат във ваната.

Тя се засмя.

— Добър човек си ти, Джеф.

Лицето му се озари в усмивка.

— И ти, Диана.

Най-последно в шест сутринта Диана отключи вратата на апартамента си и с последни сили влезе вътре. Двайсет и четири часа беше на крак и се чувстваше смъртно уморена. Но със задоволство отбеляза, че бе успяла да изпълни професионалните си задължения и да види кръщелничката си.

„Обри Диана Майърс“ — повтори наум името на бебето, усмихна се с умиление и се запъти към банята. Едно червенокосо чудо на природата, което тежеше два килограма и четиристотин грама. След като бе наблюдавала как този невероятен мъничък живот се вмести в големия свят, ѝ бе трудно да повярва, че там някъде се водеше война.

Докато се събличаше, благодарна, че сутринта бяха решили шоуто да се вмести в новата програма, тя включи телевизора и грозният лик на войната изпълни дома ѝ.

Чудеше се колко ли е часът в Багдад, но съзнанието ѝ бе безсилно да направи простото изчисление. Както си беше по бельо, тя уморено се отпусна на канапето и се опита да се съсредоточи върху репортажите и образите на екрана.

— Внимавай, по дяволите.

Това бе последната ѝ мисъл, преди да се строполи върху завивките си и да потъне в непробуден сън.

В късните часове на втората нощ от войната в Персийския залив Фин се намираше в една саудитска база. До ушите му достигаше ревът на реактивните самолети, които излитаха за Ирак. Знаеше, че други новинарски екипи ще информират за развоя на събитията.

Беше в отвратително настроение. Заради ограниченията върху пресата, наложени от Пентагона, той трябваше да чака реда си, за да замине за фронта и то само там, където военните позволят. За първи път от Втората световна война насам всички репортажи щяха да преминават през цензура.

За Фин „цензура“ бе една от малкото мръсни думи.

— Не ти ли се иска да обръснеш хубавото си лице?

— Върви по дяволите, Кърт. След десет секунди сме в ефир.

В слушалката се чуваше как от студиото отмерват времето.

— В ранните утринни часове на втория ден от операцията „Пустинна буря“... — започна той.

От своето канапе в Чикаго Диана изучаваше образа на Фин на телевизионния екран. „Уморен е, каза си тя, изглежда ужасно уморен. Но силен и зареден с енергия. И най-вече — жив.“

Вдигна тост в негова чест с диетичната си сода и отхапа от сандвича с фъстъчено масло, който си бе приготвила за вечеря.

Чудеше се за какво ли си мисли той, какво ли изпитва, докато говори за сраженията, статистиката или докато отговаря на въпросите от студиото. Зад него се простираше арабското небе и от време на време му се налагаше да повиши глас, за да надвика ръмженето на реактивните самолети.

— Радваме се, че се измъкна благополучно от Багдад, Фин. Очакваме репортажите ти.

— Благодаря, Мартин. От Саудитска Арабия за Си Би Си предаде Фин Райли.

— Хубаво е, че те виждам, Фин — промърмори Диана, сетне въздъхна и стана, за да занесе чиниите в кухнята. Едва когато мина покрай телефона, забеляза премигващата светлинка на секретаря.

— О, боже, как можах да забравя.

Остави чиниите и натисна копчето за превъртане. Беше спала шест блажени часа и после бързо бе излязла от къщи. Мина покрай болницата, прекара няколко часа в офиса, където цареше пълен хаос. Този хаос и непрекъснатите разговори за войната я принудиха да вземе огромната папка с изрезки от вестниците, както и цяла чанта с писма и да се прибере у дома. Цяла вечер бе работила, без да обърне внимание на телефона, без да провери съобщенията.

„И бебе, и война — много ми дойде“ — каза си тя и натисна копчето за стартиране на касетата.

Имаше съобщение от майка ѝ. Още едно — от Саймън. Тя бързо извади бележника си и надраска съобщението. Още две, безмълвни, с дълга пауза преди от другата страна да затворят телефона.

— Канзас? — Диана изтърва химикалката, когато гласът на Фин изпълни стаята. — Къде си, по дяволите? При теб сигурно е пет сутринта. Имам само минутка на разположение. Напуснахме Багдад. Градът е в окаяно състояние. Не знам кога ще мога да се свържа отново с теб, затова гледай ме по новините. Ще мисля за теб, Диана.

Невъзможно е да мисля за нещо друго. Купи си няколко тениски, чу ли? И гумени ботуши. Вечер става студено във вилата. Пиши ми, чу ли? Изпрати ми касета, дай сигнал с пушек. И ми обясни защо не вдигаш телефона си. Но хайде, това по-късно.

Край, отиде си.

Диана тъкмо се канеше да превърти, за да го чуе отново, когато прозвуча гласът на Лорън Бах.

— Боже господи, невъзможно е да се свърже човек с теб. Звънях в офиса ти и секретарката ми каза, че си в болницата. Докато ми обясни, че всъщност Фран има бебе, щях да пукна от страх. Разбрах, че е момиче. Не знам защо не си у дома си, но сега чуй каква е сделката: „Делакорт“ иска да поднови договора ти за още две години. Нашите хора ще се свържат с агента ти, но исках пръв да ти го съобщя. Поздравления, Диана.

Не можеше да каже защо, но тя седна на пода, зарови лице в шепите си и се разплака.

През следващите пет седмици събитията се развиха с главоломна скорост — у дома и в чужбина. Щом „Делакорт“ подписа договора, бюджетът и надеждите на Диана нараснаха. Вече имаше възможност да увеличи персонала си и да обзаведе отделен офис за Фран, в който тя да се настани след отпуска по майчинство.

И най-важното — в първите седмици на новата година рейтингът ѝ бавно и сигурно започна да се покачва. Шоуто се излъчваше в десет града и макар че все още не можеше да стигне „Шоуто на Анджела“, когато двете се предаваха по едно и също време, границата все повече изтъняваше.

За да отпразнува успеха, Диана изхвърли мокета от всекидневната си и на негово място постели красив абисински килим с изискани шарки. Реши, че идеално подхожда на бюрото.

През април трябваше да се появи снимката ѝ върху корицата на „Уомънс Дей“, статия в „Пийпъл“ и заради доброто старо време се бе съгласила да участва в предаването „Само за жени“. „Чикаго Трибюн“ ѝ посвети цяла страница и я нарече изгряваща звезда.

С чувство за хумор и донякъде с ужас отхвърли предложението да позира за „Плейбой“.

Когато червеното око на камерата проблесна, Диана бе заела мястото си в студиото. Усмихната, непринудена, тя с лекота влезе в хилядите домове.

— Спомняте ли си първата любов? Първата целувка, разтуптяла сърцето ви? Дългите разговори, тайните погледи?

Въздъхна и изтръгна въздишка от публиката.

— Днес ние ще съберем отново три двойки, които не са забравили нито едно от тези неща. Джанет Хорнсби е била на шестнайсет години, когато е преживяла първия си любовен роман. Това се случило преди петдесет години, но тя не е забравила младото момче, което през онази пролет откраднало сърцето ѝ.

Камерата се насочи към замечтаните развълнувани усмихнати лица, а Диана продължаваше да говори.

— Робърт Синфийлд е бил само на осемнайсет, когато напуснал своята любима, за да замине със семейството си на две хиляди мили далеч от своята любов. Макар че са минали десет години, той все още мисли за Роуз, момичето, от което получил първото любовно писмо. Преди двайсет и три години плановете за колеж и семейният натиск разделили Тереза Джеймисън от мъжа, за когото си е мислила, че ще се омъжи. Струва ми се, че днес нашите гости си мислят: Какво щеше да стане, ако...? Поне аз си задавам този въпрос. И сега заедно ще разберем отговора му.

— Страхотно шоу, невероятно.

Фран с бодра крачка се появи в студиото. Носеше на гърдите си раница за бебета, в която се бе сгушила Обри.

— Струва ми се, че мисис Хорнсби и нейното приятелче ще имат още един шанс да изживеят любовта си.

— Какво правиш тук?

— Исках да покажа на Обри работното място на майка ѝ. — Като гушна бебето, тя огледа с носталгия студиото. — Това място ми липсваше.

— Фран, няма и два месеца, откакто си родила.

— Да, знам. Виж какво, Ди, трябва да помислиш за шоу с продължение. Хората обичат сантименталностите. Ако някоя от тези

двойки се събере отново, би могла да направиш някакво годишно предаване.

— Вече съм мислила за това.

Диана отстъпи назад и сложи ръце на кръста.

— Изглеждаш чудесно. Наистина.

— Чувствам се чудесно. Наистина. Но колкото обичам да бъда майка, толкова мразя да съм домакиня. Имам нужда да работя, иначе ще започна да върша глупости. Например да шия гоблени.

— Няма да позволим да се случи това. Хайде да се качим горе и да поговорим.

— Първо искам да се видя с екипа.

— Ще бъда горе в офиса и ще те чакам.

Като се поусмихваше хитро, Диана тръгна към асансьора. Беше спечелила петдесет долара от баса с Ричард. Той беше сигурен, че Фран ще изтрае да седи вкъщи цели два месеца. Докато се носеше към шестнайсетия етаж, Диана погледна часовника си и се опита да изчисли времето.

— Каси — извика тя, веднага щом излезе от асансьора, — погрижи се да отложиш деловия обяд за един и половина.

— Дадено. Страхотно шоу. Казват, че телефоните направо пушат.

— Нашата цел е да доставяме удоволствие.

Като прехвърляше наум програмата си, Диана се отпусна на креслото зад бюрото и се зае да преглежда пощата, безупречно подредена от Каси.

— Фран се отби в студиото. След няколко минути ще се качи тук... заедно с бебето.

— С бебето? О, как искам да я видя — зарадва се Каси, но изведнъж млъкна, притеснена от изражението на Диана. — Проблем ли има?

— Проблем?

Смутена, Диана поклати глава.

— Не знам. Каси, знаеш ли откъде е дошло това?

Тя вдигна белия плик, върху който бе написано само името ѝ.

— Беше вече на бюрото ти, когато донесох останалата поща. —
Защо?

— Странно. Получавам тези бележки още от миналата пролет.
Обърна листа към Каси.

— „Диана, ти си толкова красива. Очите ти проникват в душата ми. Винаги ще те обичам.“

Каси присви устни.

— Намирам го за доста ласкателно. И много по-прилично от другите писма, които получаваш. Нещо притеснява ли те?

— Не точно, че ме притеснява. Но ме кара да се чувствам някак си неловко. Нормален човек не може толкова време да пише такива неща.

— Сигурна ли си, че са от един и същ човек?

— Същия плик, същия стил, същото червено мастило.

Страхът разтвори пипалата си в стомаха ѝ.

— Може би е някой, който работи в сградата. Когато виждам всеки ден. Говоря с него. Работя с него.

— Канил ли те е скоро някой на среща или пък някой да те е ухажвал?

— Какво? Не. — Диана с усилие прогони странното усещане и сви рамене. — Глупаво е да се безпокоя. Безобидно е — добави тя, по-скоро за да увери себе си. После скъса бележката на две и я хвърли в кошчето. — Я да видим какво ще успеем да свършим до обяд, Каси.

— Добре. Снощи гледа ли новото предаване на Анджеला?

— Разбира се.

Диана се усмихна хитро.

— Нима си мислиш, че ще изпусна новото предаване на най-яростната ми конкурентка? Беше добро.

— Критиците не мислят така.

Каси потупа изрезките върху бюрото на Диана.

— Отзивите в „Ню Йорк Таймс“ са убийствени.

Диана се пресегна към купа и прочете първата рецензия.

— „Помпозно и повърхностно“ — прочете тя и премигна смутено. — „Предвзето и изкуствено“.

— И рейтингът им е по-нисък от очакваното — добави Каси. — Не е паднал, но и не се качва. „Пост“ я наричат „агресивна и властна“.

— Такъв е нейният стил.

— Малко прекали, като накара операторите да направят филм за луксозния ѝ апартамент, докато тя гукеше сладки приказки за Ню Йорк. А и снимаха повече нея, отколкото гостите ѝ.

Каси сви рамене и се подсмихна.

— Преброих кадрите.

— Предполагам, че трудно ще го преглътне — каза Диана и отмести настрана рецензиите. — Но със сигурност ще им го върне. — Вярно, че двете имахме разногласия, но на никого не пожелавам такива унищожителни критики.

— И аз. Но не бих искала тя да те нарани.

— Няма страшно, ударите към мен винаги рикошират — сухо отвърна Диана. — А сега да забравим за Анджела. Убедена съм, че тази сутрин аз съм последното нещо, което би могло да бъде в главата ѝ.

Щом видя рецензиите, Анджела избухна и в офиса ѝ се разрази буря от парченца накъсан вестник. Крачеше нервно по дебелия розов килим и тъпчеше жалките останки от статиите.

— Копелета! Не могат да дишат, без да ме оплюят.

Дан Гарднър, новият изпълнителен продуцент на „Шоуто на Анджела“, разумно изчакваше да отmine бурята. Беше на трийсет години, добре сложен, със стегнато мускулесто тяло. Кестенявата му коса, традиционно подстригана, подхождаше на момчешкото лице, на което се открояваха тъмносините очи и трапчинката на брадичката.

Имаше проникателен ум и едничка простичка цел: да достигне върха по най-бързия начин, независимо от средствата.

— Анджела, всички знаят що за боклук са тези критики.

Той ѝ наля чаша успокоителен чай. „Жалко, помисли си той, че се провали стратегията ни да не допускаме реклами за първото шоу.“

— Тези мижитурки винаги прилагат евтините си номера, за да се целят в този, който е на върха. А ти наистина си там.

Подаде ѝ фината порцеланова чаша.

— На върха.

— Така е, по дяволите.

Анджела завъртя рязко и чаят се разля в чинийката. По-добре да е разгневена, отколкото да плаче. Нямаше да позволи на никого, абсолютно на никого, да разбере колко е наранена. Толкова се гордееше, че успя да покаже новия си дом, да сподели мигове от живота си с публиката.

А те бяха нарекли това „предвзето“.

— И класациите щяха да покажат първото ми място — озъби се тя, — ако не беше тази проклета война. А шибаната публика все за нея иска да гледа. Ден и нощ, нощ и ден ни засипват с информация. Защо просто не заличим от картата тази проклета държава и веднъж завинаги да се свърши всичко?

Сълзите напиреха, ужасно напиреха. Тя успя да ги преглътне и едва отпи от чая, сякаш вземаше лекарство.

Копнееше за алкохол.

— Това не ни вреди. Встъплението ти в новините в шест се излъчи по пет канала. А на зрителите им хареса репортажа ти от въздушната база „Андрюс“ миналата седмица.

— Е, писна ми вече.

Запокити чашата в стената и копринените тапети се изпръскаха с чай.

— Писна ми и от оная малка кучка в Чикаго, която се опитва да смъкне рейтинга ми.

— Нищо няма да излезе от нея.

Дори не се бе стреснал, когато чашата се счупи с трясък. Очакваше го. Вече знаеше, че яростта ѝ ще се уталожии. И когато това стане, ще изпита нужда от секс.

От няколко месеца той се грижеше да задоволи всички нужди на Анджела.

— След година никой няма да си спомня за нея, а ти все още ще си номер едно.

Анджела седна зад бюрото, отпусна се назад и затвори очи. Нещо пропускаше, някъде правеше грешка. Беше създала своя продуцентска компания, но плановете ѝ се разминаваха със сегашния развой на събитията. Да, имаше договор, но трябваше да се свършат още толкова много неща. Много задължения и много, много възможности за провал.

Не, тя не можеше да се провали, не би го понесла. За да се успокои, започна да диша дълбоко и бавно, също както правеше някога, за да преодолее сценичната треска. Повтори си наум, че е много по-полезно да съсредоточи усилията си върху нечий друг провал.

— Прав си. Щом Диана се сгромоляса, никой няма да ѝ обръща повече внимание.

А тя разполагаше с нещо, което можеше да ускори настъпването на този прекрасен ден.

Когато устните ѝ се изкривиха в усмивка, Дан застана зад нея и започна да разтрива раменете ѝ.

— Отпусни се. Позволи ми да премахна напрежението от тялото ти.

Обичаше допира на неговите ръце, тъй нежни, уверени и обиграни. Те я утешаваха и защитаваха. А точно сега тя имаше отчайваща нужда от това.

— Те ме обичат. Нали, Дан?

— Разбира се.

Ръцете му се плъзнаха нагоре към врата ѝ, после погалиха гърдите ѝ — меки, заоблени, възбуждащи. Зърната ѝ се втвърдиха, когато ги щипна леко с пръсти. Гласът му стана по-плътен, по-прелъстителен:

— Всички обичат Анджела.

— И ще продължават да ме гледат.

Тя въздъхна и се отпусна, докато ръцете му все по-настойчиво я масажираха.

— Всеки ден, във всеки щат.

— Всеки ден — прошепна тя и лицето ѝ грейна в усмивка. — Заклучи вратата, Дан. Кажу на Лорейн да отмени телефонните разговори.

— С удоволствие.

ГЛАВА 14

През студените нощи в пустинята лесно се забравяше знойният ден. Също както първите бомбени експлозии бързо заличиха спомена за дългите скучни седмици от операцията „Пустинен щит“.

Фин бе преживял и други войни, но ограниченията, наложени от военните никога не са били тъй строги. Един опитен журналист обаче винаги намираше начин да ги прескочи. Не отричаше, че съобщаването на секретни данни излагаше на опасност войските. Но той не беше глупак, нито пък сляпо амбициозен. Смяташе за свой професионален дълг да разбере наистина какво се случва, а не да се доверява на официалните доклади.

На два пъти той и Кърт се качваха в наетия камион с портативна сателитна антена, закрепена за леглото, и поемаха по зле маркираните пътища през подвижните пясъци. Свързваха се с американските войници, изслушваха оплакванията и желанията им и после се връщаха в базата, откъдето Фин предаваше репортажите си. Той наблюдава как ракетите „Скъд“ избухват във въздуха, унищожени от „Пейтриът“. Спеше по малко и живееше под непрекъснатата заплаха от употреба на химическо оръжие.

Когато сухопътните войски се включиха в бойните действия, Фин нямаше търпение да ги последва в столицата Кувейт. Стоиците часове ожесточен бой за освобождаването на Кувейт щяха да влязат в историята на тази война като битка на битките. Докато съюзническите войски заемаха позиции по бреговете на река Ефрат и по магистралите, свързващи Кувейт с останалите градове, иракските войници вече бягаха „панически“, както бе казал един танкист на Фин, „за да се отърват от справедливото наказание“.

Задръстванията бяха огромни, виждаха се обгорели танкове и изоставено оръжие. От прашния камион, с който се придвижваше към столицата, Фин оглеждаше останките. Дълга редица от разрушени превозни средства се точеше мили наред, встрани от пътя. На дървени трупи бяха подпрени коли, от които липсваха части. В безпорядък се въргаляше най-различна покъщнина: матраци, одеяла, тигани, канчета,

лъжици. Но най-ужасното в тази апокалиптична картина бяха трупове.

— Хайде да снимаме — предложи Фин и скочи от камиона. Стъпка една от касетите, които прехвърчаха през пътя.

— Прилича на разпродажба в ада — обади се Кърт. — Изглежда, че докато са отстъпвали, ненормалните копелета са плякосвали, каквото сварят.

— Всеки си иска своето, нали така?

Фин посочи към един преобърнат камион, под който се подаваше тъмнорозова рокля, обшита с лъскави пайети.

— Къде ли, по дяволите, би могла да я облече?

Фин се приготвяше за репортажа, докато Кърт нагласяше оборудването. Не бе предполагал, че нещо ще го изненада. Особено след като бе видял измършавелите иракски войници, които, изтощени, се предаваха на съюзническите войски. Беше видял страха, умората и облекчението по лицата им, когато се измъкнаха от окопите си в пустинята. Не бе предполагал, че нещо друго ще го порази, освен разкъсаните тела, стрелкащите се лешояди или вонята на смъртта, която се разнасяше под безпощадното слънце.

Но щом съзря парчето розова коприна, което прелъстително шумолеше в пустинята, стомахът му се преобърна.

А вътре в града бе още по-ужасно. Над напрежението, гнева и опустошението тегнеше дебел слой мазни сажди, които идваха от огньовете, пресушили жителния сок на Кувейт — петрола.

Когато вятърът духаше към града, небето почерняваше от димните кълбета. Денят се превръщаше в нощ. Крайбрежието бе осеяно с мини и по няколко пъти на ден градът се тресеше от експлозии. Стрелбата продължаваше, но това не бяха само изстрелите на победителите, а и яростните атаки срещу кувейтските войници. Оцелелите търсеха гробище за костите на своите близки, много от които бяха преминали през жестоки изтезания.

Докато наблюдаваше и събираше информация, докато правеше репортажите си, Фин все си мислеше за лъскавата вечерна рокля, изоставена в пясъците.

Както всички по света и Диана гледаше по телевизията края на войната. Слушаше репортажите за освобождаването на Кувейт, за официалното примирие, слушаше обичайните статистически данни на победата. Преди да излезе от сградата на Си Би Си, започна редовно да се отбива в стаята на репортерите с надеждата да получи някоя трошичка информация, която все още не бе излъчена.

Но ежедневните задължения не ѝ позволяваха да се поддава на емоциите си. Когато вечер беше свободна, гледаше късните новини, после пускаше касета със записа на сутрешното шоу. Уединена в апартамента си, сега тя критично наблюдаваше собствения си образ и търсеше начини да усъвършенства поведението си пред камерата или да подобри цялостния ефект на предаването.

Беше удобно облечена с тениска и джинси, седеше по турски на пода, а върху коленете ѝ бе разтворен неизменният тефтер. Забеляза, че обиците ѝ не са подходящи. Всеки път, щом си мръднеште главата, те подрънкваха. „Разсейват зрителя“, каза си тя, и записа: „Повече никакви висящи обици“.

Другото, което не хареса, бе, че много размахва ръце. Ако не обърнеш внимание на жестовете си, щяха да я пародират в „Събота вечер на живо“. „Макар че това би увеличило популярността ми“ — помисли си тя, засмя се и драсна набързо забележката в тефтера си. Май трябваше да ограничи и физическия контакт с публиката? Диана гледаше касетата и хапеше устни. Все слагаше ръка върху ръката на някой гост или пък прегръщаше някой от публиката. Може би трябваше да...

На вратата се почука и Диана изруга. Личната ѝ програма не позволяваше посещения на нечакани гости след десет вечерта. Неохотно, тя изключи видеото. Погледна през шпионката и ръцете ѝ затърсиха трескаво ключалките. Веригата издрънча.

— Фин! Не знаех, че си се върнал!

Кой пристъпи пръв, тя така и не разбра. Но в следващия миг те вече стояха притиснати един до друг, устните им се сляха, а пръстите ѝ потънаха в гъстата му коса. Взрив от непреодолимо желание разтърси телата им, между тях с огромна мощ се надигна огнена вълна. Фин ритна вратата, която хлопна зад гърба му, и двамата се строполиха на пода.

Диана не мислеше. Не можеше да мисли сега, когато целувката му изгаряше устните ѝ, а ръцете му настойчиво завладяваха всеки сантиметър от тялото ѝ. Като две сборичкали се деца, те се търкаляха по килима, чуваше се само несвързан шепот и учестено дишане.

Не, това не беше сън, истина беше. Единствената реалност, която си струваше. Припряно, дори някак си грубо той мушна ръце под тениската ѝ, после ги впи в бедрата ѝ, за да я притисне яростно към себе си.

Разтърсвана от кратки взривове на енергия, тя сякаш всеки миг щеше да избухне под него. Кожата ѝ бе гореща, гладка, невероятно мека. Той копнееше да вкуси от плътта ѝ, да погълне аромата на тялото ѝ. Устните ѝ не бяха достатъчни, дърпаше надолу тениската и обсипваше с ненаситни целувки врата, рамото и всяка разголена частица от тялото ѝ. Чувстваше се като звяр, свиреп, изгладнял, и му се искаше да пирува. Но си даваше сметка, че би могъл да я нарани, със сигурност щеше да я нарани, ако не обуздае развилнелия се животински инстинкт.

— Диана...

Как му се искаше да намери искрица нежност в огнената буря, която бушуваше в него!

— Позволи ми да... — Вдигна глава, лудешките искрици в очите му постепенно угасваха. Едва сега осъзна, че дори не я бе погледнал. В мига, в който тя отвори вратата и изрече името му, той бе загубил контрол над себе си.

Тя трептеше под него като струна, очите ѝ бяха огромни и тъмни, а устните ѝ — подути. А кожата ѝ... С върха на пръстите си той докосна бузата ѝ и погали зачервената мокра плът.

Сълзи. За него те винаги са били най-мощното женско оръжие. Потресен, той нежно ги избърса и се прокашля.

— Аз ли пръв те съборих?

— Не знам.

Цялата бе кълбо от нерви, което сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

— И не ме интересува.

На лицето ѝ цъфна красива усмивка. Допря длани до страните му.

— Добре дошъл у дома.

Ласкавата кротка целувка дари с утеха и двамата.

— Казвали са ми, че съм доста нежен с жените.

Взе ръката ѝ, сви я в юмрук и я притисна към устните си.

— Макар че точно сега ти е трудно да го повярваш.

— Предпочитам да не питам никого за доказателства.

На лицето му проблесна усмивка.

— Виж, защо да не...

Млъкна, щом погали косата ѝ. Объркан, изненадан, той се отдръпна, присви очи и се вгледа в нея.

— Какво, по дяволите, си направила с косата си?

Несъзнателно тя прокара пръсти по косата си.

— Подстригах се. В навечерието на Нова година — отвърна тя с колеблива усмивка. — Зрителите ме харесват. Направихме анкета — три към едно в полза на новата ми прическа.

— По-къса е от моята.

Фин се засмя и седна на пода.

— Я ела тук, да те огледам хубавичко.

Без да чака съгласие, той я дръпна на пода.

Тя се понацупи, в очите ѝ проблеснаха предизвикателни пламъчета. Лъскавата ѝ коса блестеше на светлината.

— Писна ми да се занимавам с нея — измърмори тя, докато той все още я изучаваше мълчаливо с поглед. — Новата прическа ми спестява няколко часа на седмица и освен това подхожда на овала на лицето ми. Изглежда добре на екрана.

— Хм.

Останал очарован от огледа, той се протегна, погали я по ухото и плъзна ръка надолу по врата.

— Или няколкото месеца въздържание са изиграли лоша шега на либидото ми, или ти си най-сексапилната жена в света.

Смутена и в същото време приятно развълнувана, тя обгърна с ръце коленете си.

— И ти изглеждаш добре. Знаеш ли, че ти викат „Пустинният каубой“?

Фин премигна. Невинаги понасяше закачките на колегите си.

— Бързо ще го забравят.

— Не съм сигурна. В Чикаго вече има клуб на твои почитатели.

Смущението му я развесели.

— Ти наистина приличаше на смел каубой на фона на прелитащите ракети „Скъд“ и танковете, които смазваха пясъците зад гърба ти. Особено с това небръснато лице.

— Щом започнаха сраженията по суша, водата стана лукс.

Лицето на Диана помръкна.

— Тежко ли беше?

— Доста.

Фин внимателно и нежно взе ръката ѝ. Точно от това имаше нужда сега — от нейната топлина и съчувствие. А може би след ден-два споменът за онези неща, които бе видял и чул щеше поне малко да избледнее.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не.

— Изглеждаш доста уморен.

Въпреки слънчевия загар тя успя да забележи колко изпито бе лицето му.

— Кога се върна?

— Преди час. Дойдох направо тук.

Сърцето ѝ се разтуптя, но умората в очите му възпря импулса ѝ.

— Искаш ли да ти приготвя нещо за хапване?

Той продължаваше да държи ръката ѝ — искаше да се увери колко спокоен се чувства тук, близо до нея.

— Не бих се отказал от един сандвич, особено ако има и бира.

— Май че имаш късмет.

Тя стана и стисна ръката му.

— Хайде, полепни си на дивана, погледай телевизия. Докато се храниш, ще те осведомя за всички новини и клюки, които се носят в Си Би Си.

Той се изправи. Изчака я да включи дистанционното.

— Ще ми разрешиш ли да остана тук тази вечер, Диана?

Тя го погледна, очите ѝ бяха големи, но в тях липсваше и следа от колебание или страх.

— Да.

Обърна се и се втурна към кухнята. Ръцете ѝ трепереха. Всичко бе толкова прекрасно! Всяка фибра в тялото ѝ трептеше в отговор на онзи дълъг, последен поглед, който ѝ бе отправил, преди тя да се измъкне бързо от стаята. Не знаеше какво я очаква, но затова пък бе

сигурна, че той е единственият мъж, когото някога е пожелавала. Дългата раздяла не бе притъпила чувствата, които бяха почнали да се зараждат в нея. Докато го чакаше да се върне, тя бе дала воля на въображението си. Но онази първа алчна целувка там, на пода, бе поопияняваща, по-възбуждаща и от най-смелите ѝ очаквания.

Притисна с ръка стомаха си. Пак нервите, каза си тя. Но този път не се вцепени, не изпита страх, а усети топлина и сила.

Тази вечер тя щеше да направи съдбоносната крачка. Щеше да докаже, че е нормална жена. Защото искаше и защото такъв бе нейният избор.

До сандвича със сирене и студена шунка остави халба бира. Вдигна подноса и се усмихна. Желанието, също като гладът, бе основен човешки инстинкт. След като той се нахрани, тя ще го заведе в леглото си и ще му позволи да я обладае.

— Можеш да приготвя нещо топло... — каза тя, когато влезе във всекидневната. — Имам една консерва със супа...

Диана изведнъж млъкна и се втренчи пред себе си.

Филмът по телевизията вървеше. Великолепният Карнак се бе развихрил, Ед го освиркваше, а Фин Райли, Пустинният каубой, спеше като бебе.

Беше изхлузил изцапаните си ботуши, но не си бе направил труда да си свали сакото. Напрегнатата работа, пътуването и умората от часовата разлика най-сетне си бяха казали думата. Лежеше по корем, беше заровил лице в копринените възглавници на Диана, ръката му висеше отпусната.

— Фин?

Диана остави настрана подноса и сложи ръка на рамото му. Разтърси го леко, но той не помръдна. Осемдесет килограмовият мъж бе потънал в мъртвешки сън.

Примирена, тя взе едно одеяло и го зави. Заклучи входната врата и пусна веригата. Намали осветлението и седна на пода пред дивана.

— Май пак не улучихме подходящия момент — прошепна тя и целуна Фин по бузата.

С въздишка взе сандвича и се опита да запълни празнината от провалените си интимни планове с ядене и телевизия.

Фин се събуди, облян в студена пот. Кошмарните образи, които го преследваха в съня му, бавно започнаха да избледняват — разкъсани от куршуми тела, проснати в краката му, лъскавата розова рокля, изцапана с кръв и мръсотия. През прозореца се процеждаше светлината на тихата утрин. Той се надигна и разтърка лице.

Зашеметен от ужасния сън, той се опита да се ориентира. Къде се намираше? В кой хотел? В кой град? В коя държава? В самолет или в такси?

О, Диана! Припомни си, отпусна глава върху възглавниците и простена. Първо я бе съборил на пода, а после... после сякаш бе изгубил съзнание. Един възбуждащ детайл от техния объркан любовен роман.

Защо ли не го бе повлякла за краката и не го бе оставила да хърка в коридора? С усилие отметна одеялото и отново се надигна. Олюля се за миг — все още тялото му бе твърде изтощено. Би убил някой за чаша кафе. Сигурно защото вече усещаше аромата на горещата течност. След месеците, прекарани в пустинята, бе разбрал, че миражите са продукт не само на жегата, но и на отчаяните, недостижими за момента човешки желания.

Разкърши скованите си рамене и изруга. Боже, никак не му се искаше да се сеца за желанията си. Но може би все още не бе късно. Една бърза инжекция с кафе и би могъл да се гушне с Диана в леглото и да изтрие срама от предишната вечер.

С размътен поглед, той се запъти към кухнята.

Не, тя не беше мираж. Стоеше там, огряна от слънцето, свежа и красива, в домашни панталони и фланелка, и наливаше уханното блажено кафе в червена керамична чаша.

— Диана!

— О! — подскочи тя и едва не изтърва каната. — Изплаши ме. Тъкмо си набелязвах наум някои важни неща за шоуто.

Остави каната и избърса изпотените си длани в панталоните.

— Как спа?

— Като мъртвец. Не знам дали трябва да ти се извиня, или да се почувствам неловко, но ако ми дадеш малко кафе, съм готов да направя каквото поискаш.

— Няма защо да се извиняваш, нито пък да се чувстваш неловко — успокой го тя, но не го погледна в очите, докато търсеше друга

чаша. — Просто си изтощен.

Фин нежно я погали по косата.

— Много ли ми се сърдиш?

— Не.

Бързо отмести поглед от него, когато му подаде чашата.

— Искаш ли захар, или сметана?

— Не, благодаря. Щом не си сърдита, тогава какво?

— Трудно е за обяснение.

Изведнъж осъзна, че кухнята е много тясна. А той бе застанал на пътя ѝ.

— Трябва да се приготвям, Фин. Шофьорът ми ще бъде тук след няколко минути.

Той не се отказваше.

— Опитай се да ми обясниш.

— Не ми е лесно — троснато отвърна тя и се обърна с гръб към него. — Не ме бива по разговорите сутрин след...

— Нищо не се е случило.

— Не в това е въпросът. Снощи аз просто не мислих. Не можах. Щом те видях, все едно обезумях. Бях завладяна от това, което ставаше, от това, което чувствах. Никой, освен теб не ме е искал толкова много.

— И аз провалих всичко.

Вече не му се пиеше кафе. Остави чашата на плотта.

— Съжалявам. Може би не трябваше да възпирам лудешкия импулс, но се страхувах, че ще те нараня.

Тя бавно се обърна към него. В очите ѝ се отразяваше смущението, което изпитваше.

— Не си ме наранил.

— Но щях. Божичко, Диана, щях жива да те изям. Да те разкъсам там, на пода...

С горчива ирония се сети за Анджела.

— Не знаех какво правя.

— Тъкмо това искам да ти кажа, Фин. Но не ти, а аз не знаех какво правя. А това не е типично за мен.

Диана не знаеше къде да дене ръцете си. Ту ги размахваше, ту ги отпускаше надолу, докато той стоеше, без да мръдне, и я гледаше изпитателно.

— Усещанията, чувствата, които ти разпали, са нещо непознато за мен. И това, което после се случи...

Объркана и смутена, тя дръпна леко ухото си.

— То ми даде време да размисля.

— Чудесно.

Фин сграбчи чашата и дълго пи от кафето.

— Превъзходно.

— Не съм променила решението си — каза тя и забеляза как очите му потъмняха. — Но трябва да поговорим, преди да направим следващата крачка. Ако ти ме разбереш, тогава се надявам, че ще продължим заедно напред.

Очите ѝ се молеха, тя искаше нещо от него. Не му бе нужно да знае какво. Пристъпи към нея, повдигна брадичката ѝ и нежно я целуна.

— Добре, ще поговорим. Какво ще кажеш за довечера?

Напрежението се стопи. Вълна на облекчение се разля по тялото ѝ.

— Добре, довечера. Сигурно съдбата се е погрижила за мен. От два месеца насам това е първият ми свободен уикенд.

— Ела у нас.

Когато усети нежния примамлив допир на тялото ѝ, той я целуна, бавно, настойчиво.

— Много ми се иска да направя едно нещо.

Лекичко хапеше устната ѝ, докато накрая тя затвори очи.

— Да.

— Много ми се иска... ъъ... — Погали с език устните ѝ и после бавно го плъзна между тях, за да усети вкуса ѝ. — ... да сготвя нещо специално за теб.

— И какво ще сготви?

— Не го попитах.

Диана прехвърляше бързо списъка с тоалетите, като следеше на кои дати с какви дрехи се бе появявала. Помощник-продуцентът, който се занимаваше с гардероба, грижливо записваше всички поли, сака, блузи, аксесоари и отбелязваше не само дните, в които са били обличани, но и в каква комбинация.

— Струва ми се доста сериозно, когато един мъж реши да готви заради теб... и то в петък вечер.

Фран поглеждаше от време на време към Обри, която спеше спокойно в количката.

— Такова ухажване е признак на по-дълбоки чувства.

— Може би.

При тази мисъл Диана се усмихна. Съвсем педантично тя започна да избира тоалетите си за всичките шоу предавания през следващата седмица.

— Смятам да се отпусна и да се забавлявам.

— Женският усет ми подсказва, че този мъж е подходящ за теб. Трябва ми още малко време, за да добия лични впечатления, но изражението на лицето ти, когато влезе тази сутрин в офиса, бе достатъчно красноречиво.

— Какво ми беше изражението?

— Щастливо. Истинско женско щастие. Различно от блясъка в очите ти, когато „Делакорт“ поднови договора или когато шест филиала закупиха шоуто ни.

— А когато станахме първи в класацията в Кълъмбъс^[1]?

— Дори и тогава не беше същото. Нали видях блестящото ти представяне на тазсутрешното шоу. Нали видях как размести нещата тук, за да мога спокойно да дойда с Обри на работа.

— И аз искам детето да е при нас — припомни ѝ Диана. — Никой от персонала не бива да избира между родителските задължения и кариерата. Което пък ми даде идея за темата на следващото шоу.

Фран взе бележника.

— Казвай.

— Да намерим начин да съчетаем грижите за семейството и дома със задълженията на работното място. Независимо дали то е в офисите, или в заводите. Прочетох една статия за онзи семеен ресторант, в който точно до кухнята са направили детска градина. Дадох статията на Маргарет.

— Ще я погледна.

— Добре. А сега нека ти кажа каква идея имам за Джеф.

— Джеф? Какво имаш предвид?

— Той си върши добре работата, нали?

— Даже чудесно.

Фран хвърли поглед към Обри, която въздъхна в съня си.

— Той е изцяло посветен на теб и шоуто и е магьосник на монтажа.

— Той иска да е режисьор — каза Диана доволна, че е успяла да изненада Фран и се отпусна назад в креслото. — Нищо не е споменавал нито на мен, нито на който и да е било друг. Няма и да го стори. Но аз го наблюдавам. Навърта се в студиото, разговаря с операторите, с техниците. Всеки път, когато се появява нов режисьор, Джеф не му задава въпроси, не си приказва с него.

— Но той е монтажист.

— Е, и аз бях репортер — възрази Диана. — Искам да му дам шанс. Бог ни е свидетел, че имаме нужда от режисьор на постоянна работа, някой, който може бързо да се сработи с екипа, който усеща моя ритъм. Мисля, че той е най-подходящият. Ти какво ще кажеш като продуцент?

— Ще поговоря с него — отвърна Фран след кратка пауза. — Ако прояви интерес, ще го пробваме следващата седмица в шоуто за запознанство чрез видео. Подготовката не е трудна, така че ще видим какво ще излезе.

— Чудесно.

— Диана! — Каси стоеше на прага и държеше навит на руло вестник.

— Не ми казвай. Знам, че разполагам само с двайсет минути до снимките за новото представяне, после трябва да отида в другия край на града, за да очаровам чикагското дружество, от Националната „Женска организация“. Кълна ти се, не съм седнала да си почивам.

— Диана — повтори Каси. Чувството за хумор я бе напуснало. Погледът ѝ бе нещастен и тъжен. — Мисля, че трябва да видиш това.

— Какво е то? О, стига с тези жълти вестници.

Раздразнена, тя взе вестника от Каси, разгъна го и се вторачи в натрапващото се заглавие.

— О, боже!

Краката ѝ омекнаха, пипнешком търсеше да се хване за стола зад себе си.

— О, Фран!

— Успокой се, скъпа. Я да го видя.

Фран помогна на Диана да седне на стола и взе вестника.

„ТАЙНИЯТ ЖИВОТ НА ЕДНО ОБИКНОВЕНО АМЕРИКАНСКО МОМИЧЕ

Любимката на Средния запад е била разгулна колежанка. Бившият любовник на Диана разказва всичко!“

В горния ъгъл бе написано с големи червени букви: „Извънредно!“, колонката встрани от главната статия наблягаше на фрази като: „Диви нощи! Пиянски оргии! Секс на футболно игрище!“, над текста бе поместена скорошна снимка на Диана, а до нея се мъдреше размазаната снимка на мъжа, когото се бе опитвала да забрави.

— Ах, какво копеле! — избухна Фран. — Лъжливо, долно копеле. Защо го е направил? Какво ще спечели? Та той е червив с пари.

— Кой знае защо? — отвърна Диана. Повдигаше ѝ се, гледаше втренчено изписаните с големи букви заглавия. Приличаше на уплашеното, сломено момиче; което тъй дълго се опитваше да скрие. — Всички ще видят снимката му във вестника, нали?

— Скъпа, никой няма да повярва на този боклук.

Фран бързо сгъна вестника.

— Напротив, Фран — отрече Диана и очите ѝ заискряха, погледът ѝ стана студен. — Ще повярват, защото материалът е сензационен, просто е страшно любопитен. А и без това заглавията се набиват на очи. Хората ще ги прегледат, докато плащат на касата в супермаркета. Може да прочетат статията на първа страница, дори и продължението на вътрешните страници. Ще се приберат вкъщи и ще обсъдят новината със съседите си.

— Но всичко тук е боклук, долна измислица и всеки, който има мозък, няма да ѝ повярва.

Каси подаде на Диана чаша вода.

— Съжалявам, но реших, че трябва да ти го покажа. Не исках да го разбереш от някой друг.

— Правилно си постъпила, Каси.

Каси сви устни.

— Търсиха те по телефона.

Беше се обаждал и Маршал, но Каси нямаше намерение да ѝ казва за него.

— Ще се обадя по-късно. Дай да го прочета, Фран.

— Ще изгоря този шибан парцал.

— Дай да го прочета — повтори Диана. — Не мога да се защитя, без да знам какво са написали.

Фран с неохота ѝ подаде вестника. Както във всеки жълт вестник и в този истината бе примесена с лъжа, за да въздейства по-силно върху читателя. Диана наистина бе учила в Йейл. Бе се срещала с Джейми Томас, звезда на университетския футбол. Да, бе отишла с него на парти след мача през есента на първи курс. Бе танцувала, флиртувала. Беше изпила малко повече алкохол от разумното.

Двамата се бяха разхождали на игрището през хладната ясна нощ. Беше се смяла, когато той бягаше по тревата и нападаше въображаеми противници. Но в статията не се споменаваше за факта, че много бързо смехът ѝ бе секнал. Не се споменаваше за страха, яростта и сълзите ѝ.

Според спомените на Джейми тя не се бе опитвала да се отскубне от него, не бе пищяла. В неговата версия не се казваше нищо за разкъсаните ѝ дрехи и изнасилването. Нито как бе останала сама на студената трева, обляна в сълзи, треперееща от ужас, сломена.

— Добре.

Диана избърса една сълза от бузата си.

— Не е променил много версията си. Поукрасил я е малко, но няма нищо чудно в това — нали трябва да е по-интригуваща.

— Мисля, че трябва да се обърнем към съда — опитваше се Фран да говори спокойно. — Трябва да заведеш дело за клевета срещу Джейми Томас и срещу вестника. Ди, не бива да му позволяваш да се измъкне безнаказано.

— Позволих му да се измъкне и в много по-тежък момент, нали?

Грижливо, бавно, тя сгъна вестника и го пхна в чантата си.

— Каси, моля те, отложи ангажиментите ми след срещата в Националната „Женска организация“. Знаем, че това ще ти създаде проблеми.

— Напротив, ще се оправя. Не се тревожи за това — побърза да я успокои Каси.

— Зарежи всичко — обърна се Фран към Диана.

— Не, ще направя каквото трябва.

Диана взе пуловера си. Независимо че гласът ѝ не трепваше и жестовете ѝ бяха спокойни, погледът ѝ бе отчаян и нещастен.

— Тогава идвам с теб. Няма да си ходиш вкъщи сама.

— Аз не се прибирам вкъщи. Трябва да поговоря с един човек.

Ще се оправя.

Стисна ръката на Фран.

— До понеделник.

— По дяволите. Ди, нека ти помогна.

— Винаги си го правила. Но сега трябва да се справя сама. Ще ти се обадя.

Даваше си сметка, че обяснението няма да е лесно. Но не бе подозирала, че ще седи в колата си пред красивата стара къща на Фин, опитвайки се да събере кураж, за да почука на вратата му.

Гледаше втренчено разперените голи клони на кленовете, които се полюшваха от мартенския вятър. Гледаше искрящите отблясъци на високите красиви прозорци, които отразяваха слънчевата светлина, която караше да блещукат и малките парченца слюда, покрили потъмнелите от времето каменни стени.

Каква здрава стара къща, помисли си тя, величествена със своите извити кули и заострени комини. Внушаваше закрила и надеждност — убежище, което може да те предпази от бурите и ветровете. Питаше се дали Фин намира спокойствие тук след хаоса на своята работа.

Питаше се дали тя ще намери утеха.

Събра сили, слезе от колата, тръгна по каменната алея и се качи на закритата веранда, боядисана и лакирана в тъмносиньо.

На вратата имаше месингово чукче във формата на ирландска арфа. Тя прикова поглед в него и стоя така доста време, преди да почука.

— Диана.

Той се усмихна и протегна ръка.

— Раничко е за вечеря, но бих могъл да ти приготвя късен обяд.

— Трябва да поговорим.

— Както кажеш.

Диана не се здрависа с него, той отпусна ръка и затвори вратата.
— Пребледняла си.

„По дяволите, изруга наум той, изглежда толкова крехка, сякаш всеки миг ще се счупи.“

— Защо не седнеш?

— Да, предпочитам да седна.

Последва го по коридора, спряха се пред първата врата и влязоха в една стая.

Още с първия бегъл поглед Диана установи категоричното мъжко присъствие. Нямаше дантелки, нямаше воланчета, само непокътнати от времето стари вещи, които с достойнство седяха на местата си и нашепваха за благосъстояние и мъжки вкус. Тя си избра един стол с висока облегалка и седна пред камината, в която гореше тих огън. Топлината ѝ носеше утеха.

Без да продума, той отиде до извитото барче и извади бутилка бренди. Каквото и да терзаеше мислите ѝ, то бе достатъчно силно, щом тя имаше такъв сломен вид.

— Първо изпий това и после ми кажи какво те мъчи.

Тя отпи малка глътка и започна да говори.

— Стига — прекъсна я нетърпеливо той. — Ти си по-бледа и от ранените войници, които съм виждал.

Тя отново надигна чашата и след голямата глътка усети топлина, която стопяваше леда в стомаха ѝ.

— Искам да ти покажа нещо.

Отвори чантата си и извади вестника.

— Прочети го.

Той го погледна.

— Вече го видях.

С презрителен жест захвърли вестника.

— Имаш достатъчно ум в главата си, за да се впрягаш от такива глупости.

— Прочете ли го?

— Престанах да чета нескопосни писания още когато бях на десет години.

— Прочети го сега — настояваше Диана. — Моля те.

Загрижен и объркан, той впери изпитателния си поглед в Диана.

— Добре.

Не я свърташе на едно място. Докато той четеше, Диана стана и започна да се разхожда из стаята, като от време на време с треперещи ръце докосваше някое украшение или дреболия, подарена за спомен. Чуваше шумоленето на вестника, тихите ругатни, които той злобно мърмореше под носа си, но нито веднъж не погледна към него.

— Знаеш ли — най-сетне продума Фин, — поне биха могли да наемат хора, които да напишат едно свястно изречение.

Въздъхна, когато видя скования ѝ от напрежение гръб. Отново захвърли вестника. Стана, отиде при нея и понечи да сложи ръце на раменете ѝ.

— Диана...

— Недей!

Бързо отстъпи назад и поклати глава.

— За бога, ти си достатъчно умна, за да позволиш на този долен жълт вестник да те разстрои.

Не успя да прикрие лекото разочарование от нейната реакция.

— Ти си център на обществено внимание. Сама направи избора си. Хайде, стегни се, Канзас, или се върни в „Обедни новини“ и изкарай там до края на живота си.

— Ти повярва ли на това, което пишат?

Тя се завъртя към него, ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите.

За първи път той не можеше да измисли как да я успокои. Реши да използва чувството си за хумор.

— Че си била някаква малолетна нимфоманка? Ако е истина, как си устояла на чара ми толкова време?

Надяваше се, че ще я разсмее, беше готов да се примири и с гневна язвителна забележка. Но вместо това в отговор получи само ледено мълчание.

— Не всичко е лъжа — най-сетне проговори тя.

— Искаш да кажеш, че ти наистина си ходила на няколко колежански партита? Че си изпила няколко бири и си пофлиртувала с някого? — Фин поклати глава. — Е, аз съм потресен и разочарован. Радвам се, че го разбрах, преди да ти направя предложение за женитба и преди да станеш майка на децата ми.

Но отново шегата му не я развесели. Празнотата в погледа ѝ отстъпи място на страданието и поражението. И Диана избухна в сълзи.

— О, боже! Недей, миличка. Хайде, Диана, стига.

Нищо не го обезоръжаваше така, както сълзите. Смутен, проклинайки се, той я притисна към себе си въпреки нейната съпротива.

— Съжалявам. — За какво, и той не знаеше. — Съжалявам, миличка.

— Той ме изнасили! — извика тя и се отскубна от прегръдките му. — Изнасили ме — повтори и зарови лице в шепите си, докато горещите сълзи се стичаха и пареха страните ѝ. — А аз не му отмъстих. И сега нищо няма да мога да направя. Защото ме боли, защото страдам.

Хлипанията заглушиха гласа ѝ, а тя омаломощена се люлееше напред-назад.

— И винаги, винаги ще ме боли.

Фин стоеше потресен и ужасен. За един миг всичко в него се вледени и той само стоеше и я гледаше втренчено. Тя плачеше неудържимо, слънчевите лъчи докосваха косите ѝ, а зад нея огънят в камината весело пращеше.

Тогава ледът в него се пропука, избухна с такава силна, такава неконтролируема ярост, че чак погледът му се замъгли. Сви ръцете си в юмруци, сякаш се готвеше да удари някого.

Но в стаята беше само Диана, обляна в сълзи.

Той отпусна ръце, почувства се безпомощен, съкрушен. Доверявайки се на инстинкта си, грабна Диана на ръце и я понесе към дивана. Седна, притисна я в скута си, полюшваше я леко като дете и чакаше да мине кризата.

— Щях да ти кажа — промълви едва-едва тя. — Снощи много мислих за това. Искях да го знаеш, преди да... да бъдем заедно.

Той трябваше някак си да овладее гнева си. Но все още стискаше яростно зъби и тонът му бе рязък:

— Нима си помислила, че това ще промени чувствата ми към теб?

— Не знам. Но знам, че раната е дълбока и колкото и да променям живота си, тя все си остава. От онзи ужасен ден... — Тя взе носната кърпичка, която той ѝ подаде и избърса лицето си. — ... не мога да се преборя със спомена, да го погребя достатъчно дълбоко... не мога да се любя с мъж.

Ръката, която галеше косите ѝ, леко трепна за миг. Фин съвсем ясно си припомни как се бе нахвърлил върху нея предната нощ. Още от първия път щеше да унищожи физическата връзка в отношенията им, ако нещо не го бе възпряло.

— Не съм фригидна. — В тона ѝ се долови напрежение и огорчение. — Не съм.

— Диана — той побутна главата ѝ леко назад, за да я погледне в очите, — ти си най-топлата жена, която познавам.

— Снощи в мислите ми беше само ти. Нямах време да мисля за друго. Но днес справедливостта изисква първо ти да научиш за това. Защото ако нещата между нас не потръгнат, имам предвид физическата ни връзка, то вината ще бъде само моя.

— Друг път да не съм те чувал да говориш такива глупости. Но засега ще ги подминем. Ако искаш да ми разкажеш всичко, готов съм да те изслушам.

— Да, искам.

Стана от коленете му и седна на дивана.

— Всички в колежа познаваха Джейми Томас. Той беше в горния курс и както повечето момичета и аз бях очарована от него. Когато в началото на учебната година той започна да се навърта около мен, естествено аз бях поласкана и зашеметена. Той беше футболна звезда, блестящ нападател и играеше чудесно бейзбол. Възхищавах се от него и от плановете му да се заеме със семейния бизнес. Беше умен и амбициозен, притежаваше невероятно чувство за хумор. Всички го харесваха. Харесвах го и аз.

Тя пое дъх, за да се успокои и се върна назад в спомените си.

— В първите няколко месеца на семестъра ние често се виждахме. Учихме заедно, ходехме на дълги разходки, впускахме се в задълбочени философски разговори, каквито само колежаните си мислят, че могат да водят. Когато участваше в някой мач, аз седях на трибуните и го насърчавах с викове.

Тя направи пауза, преди да продължи.

— След най-големият мач на сезона, отидохме на парти. Той се беше представил чудесно. Всички празнувахме и бяхме малко пийнали. Върнахме се на игрището само ние двамата и той започна да бяга, като се преструваше, че играе срещу въображаеми противници. Правеше се на клоун. После изведнъж спря и се хвърли върху мен. В

началото ми се стори, че се шегува. Но после стана груб, агресивен и аз се изплаших. Казах му да престане. Но той продължаваше.

„Стига си се преструвала, Ди. Знаеш, че го искаш. Цяла вечер си го просиш.“ — Тези думи не преставаха да звучат в главата ѝ.

Тя потрепери, притискаше силно дланите си една в друга.

— Аз се разплаках, молех го. Той беше толкова силен, а аз тъй безпомощна. Разкъса дрехите ми, насили ме, болеше ме. Очите му бяха стъклени, като замръзналата трева. А той беше вътре в мен. Болката бе толкова силна — мислех си, че ще ме убие. Но той не спираше. Престана едва когато свърши. Малко след това — което ми се стори цяла вечност — той се изтърколи от мен и се разсмя.

„Хайде, Ди, признай си, че ти беше забавно. Попитай, когото си искаш. Никой не прави жените толкова щастливи, както добрият стар Джейми.“

После смехът му секна и той се вбеси, защото аз плачех. Не можех да престана да плача.

„Недей да ми играеш подли номера. И двамата го искахме. Само кажи нещо друго и половината от футболния отбор ще потвърдят, че си го правила с тях, ей тук, на тревата. Тук, на шибаното игрище.“

— Той ме издърпа и завря лицето си в моето. Предупреди ме, че ако се опитам да докажа, че ме е изнасилил, никой няма да ми повярва. Защото той бил Джейми Томас. Всички обичали Джейми Томас. Остави ме сама, а аз нищо не можах да направя, защото се срамувах.

Размазаната снимка във вестника изплува в съзнанието на Фин. Той безуспешно се опитваше да потуши яростната вълна, която се надигаше в него. Но тонът на гласа му бе равен.

— Нямах ли при кого да отидеш?

— Казах на Фран.

Ноктите ѝ се бяха забили в дланите ѝ и тя бавно отпусна ръце.

— Няколко седмици след случката ѝ разказах всичко. Тя искаше да отиде при декана, но аз не се съгласих.

Втора си в ръцете си и отново усети гореща вълна на срам, която премина през тялото ѝ.

— После ме накара да отида при психоаналитик. И не след дълго успях да преодолеем кризата. Не искам този минал кошмар да съсипва живота ми, Фин.

Вдигна поглед към него, очите ѝ бяха подути и издаваха мъката ѝ.

— Не искам това да попречи на връзката ни, на чувствата, които може би изпитваме един към друг.

Той се страхуваше, че каквото и да каже, няма да налучка верния тон.

— Диана, не мога да ти кажа, че това няма значение, защото не е вярно.

Когато тя сведе очи, Фин вдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Защото мисълта, че си била наранена, е непоносима за мен. И защото може би ти няма да ми се довериш.

— Не, не това е причината — бързо отвърна тя. — Причината е в мен.

— Тогава позволи ми да направя нещо за теб.

Нежно я целуна по челото.

— Нека да отидем в моята колиба. Сега. Днес. Само за уикенда, да се отпуснем и да си починем.

— Фин, не знам дали ще мога да ти дам това, което искаш.

— Не ме интересува какво можеш да ми дадеш. По-важното е какво можем да си дадем взаимно.

[1] Столицата на Охайо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Вероятно наричаше вилата си „колиба“, защото беше дървена. Но за разлика от малката примитивна къщичка, която си бе представяла, пред Диана се издигаше красива двуетажна постройка с две закрити тераси, свързани със стълба. Тъмносините кепенци се открояваха на фона на посребреното от годините дърво. Високи разклонени тисове обграждаха къщата като в малък резерват.

Вместо лехи навсякъде се виждаха малки камъчета, вечнозелени и устойчиви многогодишни растения, цъфтящи храсти и билки. Няколко смели минзухарчета вече подаваха главички от земята.

— Не знаех за градинарските ти наклонности. Откъде си се учил?

— Прочетох доста книги.

Фин извади куфарите от багажника, докато Диана стоеше в началото на чакълената алея и се оглеждаше наоколо.

— Никога не знам колко време ще отсъствам и затова реших, че не мога да поддържам трева. Не ми се нравеше идеята да наемам градинари. Това си е мое кътче.

Леко смутен от собствените си категорични думи, той сви рамене.

— За няколко седмици успях да засадя такива растения, които нямат нужда от много грижи.

— Красиво е.

Той осъзна, че тайно се бе надявал мястото да й хареса.

— След един-два месеца ще стане още по-хубаво. Хайде да влизаме. Ще запаля камината и после ще те разведе из къщата.

Тя го последва на верандата, прокара ръка по облегалката на един люлеещ се стол.

— Трудно ми е да си представя как седиш тук, гледаш скалите и нищо не правиш.

— Скоро ще ти бъде по-лесно — увери я той и я въведе вътре.

От верандата се влизаше направо в голяма просторна стая. Едната стена бе заета от камината, направена от обработен речен

камък, а в другата стена бяха вградени етажерки, претъпкани с книги. Ламперията беше в меденожълт цвят, както и подът, постлан с най-различни килимчета — ориенталски, английски, френски, индийски. Сред тях се мъдреше лъскава мечка кожа с лапи и озъбена муцуна.

Фин улови погледа ѝ и се ухили.

— Подарък е от няколко момчета от центъра.

— Истинска ли е?

— Боя се, че да.

Той се приближи към камината, където бе просната мечката кожа, наподобяваща голямо черно езеро.

— Кръстих я Бруно. И тъй като не съм я застрелял аз, живеем в мир и доста се разбираме.

— Мисля, че си има... добра компания.

— И не яде много.

Той усещаше напрежението ѝ, което бе наелектризирирало ледения въздух в стаята. Разбираше я. Беше я измъкнал набързо от Чикаго, без да ѝ даде възможност да обмисли нещата. Сега тя беше сама с него и може би това я плашеше.

— Тук е по-студено, отколкото навън.

— Да.

Диана потри ръце, за да ги стопли и се запъти към един от прозорците. Пред очите ѝ се разкри великолепна панорама, ненарушавана от други пострройки. Виждаха се само дебелите тисове и дърветата, които още не се бяха раззеленили.

— Все едно, че не сме на час път от града.

— Исках местенце, където да се скрия.

Той бързо и сърчно подреди дървцата в камината.

— И откъдето мога бързо да се върна, ако изплува някоя сензационна новина. В другата стая има телевизор, радио и факс.

— О, разбирам. Журналистът си е журналист навсякъде... Това е хубаво — заключи тя и се приближи към камината, където дървата вече пукаха и хвърляха искри.

— На горния етаж също има камина.

Взе чантата ѝ и махна с ръка към вътрешната стълба.

В огромната спалня на втория етаж цареше същия семпъл дух на обзавеждане като в долната стая. Пред прозореца бе сложено малко канапе в тъмнозелена дамаска. До него стояха подредени един люлеещ

се стол, ниска чамова маса и малко столче. Лъскавото месингово легло, покрито с тъмновинена кувертюра, бе обърнато към малка каменна камина. Дървена тоалетка и голям дървен гардероб допълваха интериора.

— Банята е там.

Фин кимна към вратата и клекна да запали камината.

Заинтригувана, Диана отвори вратата. Застана на прага и зяпна учудено, като се питаше дали да се засмее, или да изръкопляска. Макар в останалите помещения да се натрапваше провинциалния семпъл стил, що се отнасяше до банята, Фин бе развихрил въображението си.

Огромната лъскава черна вана бе описана с малки душеве и обградена от дълга полица, която плътно опираше в големия прозорец. Отделно имаше кабина с душ, направена от стъкло и бял теракот. Стената над мивката бе цялата в огледала, а встрани от мивката започваше дълъг плот от червени и бели плочки, прецизно подредени като шахматна дъска. Върху него, с лице към ваната, бе поставен портативен телевизор.

— Каква баня!

— Ако си решил да почиваш — обади се Фин и се изправи, — направи го както трябва.

— Няма ли телевизор и в спалнята?

— Антената е в чекмеджето на нощното шкафче.

Диана се разсмя и той протегна ръка.

— Ела долу с мен и ми прави компания, докато приготвя вечерята.

— Ти, въ, не си качи багажа — каза тя, когато тръгнаха надолу по стълбата.

— На първия етаж също има спалня.

— О!

Напрежението се стопи, макар че я жегна леко разочарование.

Когато слезе, Фин се обърна към нея, сложи ръце на раменете ѝ и я целуна.

— Добре ли си?

Тя опря за миг чело в неговото и после отвърна:

— Да, добре съм.

И наистина тя се чувстваше спокойна, докато седеше зад кухненския плот и правеше салата, а Фин режеше картофите на малки

парченца. От време на време Диана се заслушваше в мартенския вятър, който разлюляваше вечнозелените растения и тихо чукаше по прозорците. Беше ѝ приятно да се отпусне в малката провинциална кухня. И докато пилето се печеше, а картофите се пържеха, тя се смееше на веселите истории, които Фин разказваше за пазарите на Казабланка.

През цялото време телевизорът шушнеше и правеше атмосферата някак си по-интимна на фона на световните събития.

Стаята беше топла, навън се бе смрачило и трепкащите пламъчета на запалените свещи създаваха уют.

— Превъзходно — похвали го тя, след като си отхапа още веднъж от пилето. — По нищо не отстъпваш на Боби Маркс.

— Само че съм по-привлекателен.

— Е, вярно, че имаш повече коса. Май утре е мой ред да сготвя.

— Зависи.

Той взе в ръка пръстите ѝ и леко я гризна по кокалчетата.

— Можеш ли да печеш на скара прясна риба?

— Това ли е менюто за утре?

— Ако имаме късмет, сутринта ще уловим в езерото няколко риби.

— Сутринта?

Тя премигна смутено.

— Сутринта ли ще ловим риба?

— Разбира се. За какво си мислиш, че те доведох тук?

Диана се разсмя и той поклати глава.

— Канзас, нима не проумяваш гениалния ми план? Ще хвърлим въдици, ще почакаме няколко часа и ще извадим пъстърва. Ще я изчистим...

— Ще я чистим ли?

— Естествено. След всичко това ти просто няма как да ми устоиш. Вълнението, страстта, сексуалният инстинкт, пробуден от риболова, шеметно ще те завладеят.

— Или ще ме отегчат до смърт.

— Имай ми доверие. Нищо не може да раздвижи кръвта на един мъж или на една жена, както борбата с природата.

— Планът си го бива.

Тя се облегна назад и се почувства смайващо спокойна.

— Имаш ли късмет в риболова?

Той се ухили и напълни чашата ѝ с вино.

— Искаш ли да ти покажа примамките?

— Май не. Предпочитам утре да ме изненадаш.

— Ще те събудя в пет.

Чашата замръзна на един инч от устните ѝ.

— В пет? Пет сутринта?

— Облечи се с дебели дрехи — предупреди я той.

Диана бе сигурна, че щом къщата притихне, безпокойството ще нахлуе в душата ѝ, нервите ѝ ще се изопнат и ще я държат будна цяла нощ. Но веднага щом се сгуши под завивките, тя потъна в дълбок сън. Сън, грубо нарушен от една ръка, разтърсила раменете ѝ.

Тя отвори очи, премигна в мрака и после пак ги затвори.

— Хайде, Канзас, ставай.

— Война ли има? — измърмори тя във възглавницата.

— Рибата те чака да я уловиш — каза Фин. — Кафето ще бъде готово след десет минути.

Тя се надигна, премигна отново и едва различи силуета му до леглото. Усещаше аромата на тялото му, ухаеше на сапун и влажна кожа.

— И защо трябва да ловим риба в ранни зори?

— Някои традиции са святи. — Той се наведе и безпогрешно откри топлите ѝ сънени устни. Въздишката ѝ го накара да трепне и мислите му бързо се насочиха към предстоящия риболов. — Облечи си по-дебелото бельо, което ти казах да сложиш в куфара. Край езерото е доста студено.

Остави я да лежи стгушена в леглото. Почувства, че не се бе наспал добре. Голямо чудо, с горчива ирония си помисли Фин. Тя имаше нужда от време. И грижи. И търпение. Не биваше да дава воля на страстта, която го изгаряше отвътре. Тя щеше да се уплаши, ако знаеше колко силно бе желанието му. Дори самият той бе уплашен.

Над езерото се стелеше мъгла. Тук-там вятърът разкъсваше бялата като памук пелена, която приглушаваше бръмченето на моторната лодка. На изток небето се опитваше да просветлее, а сребристото слънце едва се процеждаше през мъглата и обещаваше

пъстроцветни дъги. Диана усещаше мириса на вода и борова гора, примесен с аромата на сапун, който се носеше от неговото тяло. Тя седеше на носа на малката лодка с ръце, отпуснати върху коленете. Беше си вдигнала яката, за да се защити от студа.

— Красиво е.

От устата ѝ излязоха облачета пара.

— Сякаш на мили от нас няма никой.

— Край езерото се събират много туристи и лагеруващи.

Той изгаси мотора и остави лодката да се носи по гладката като стъкло водна повърхност.

— Може би вече си имаме компания.

— Толкова е тихо.

Но все пак чуваше в далечината бръмченето на друга моторница, долови и зова на птичка след монотонния плясък на водата.

— Най-хубавото на риболова — рече Фин, като пусна котвата и подаде едната въдица на Диана — е, че за никъде не бързаш, не се блъскаш в тълпата. Само си седиш на едно място и оставяш мозъка си да почине.

— Оставяш мозъка си да почине — повтори тя.

— Сега ще ловим с примамка — започна той. — Изисква се много повече хитрост и сръчност, отколкото ако използваш стръв.

— Точно така.

— Без сарказъм, моля. Това е изкуство.

— Изкуство? Нима?

— Изкуство е — продължаваше Фин — да оставиш примамката да се носи по повърхността така, че да излъжеш рибата и после изкусно да навиеш макарата.

Диана отмести поглед от красивите примамки и се взря във водата.

— Не виждам никаква риба.

— Ще видиш, повярвай ми. Сега трябва да хвърлиш майсторски въдицата. Тънкостта се крие в движението на китката.

— Баща ми казваше същото за „Подковата“^[1].

— Това е не по-малко сериозно.

Той застана уверено на другия край на лодката.

— Искаш да кажеш, че играта на подкова е сериозно занимание?

— Боже мой, Диана, нищо ли не разбираш? Когато човек се нуждае от почивка, от разпускане, това не значи, че не иска да се състезава.

Тя се засмя, когато Фин намести ръцете ѝ върху въдицата.

— Баща ми би те харесал.

— Струва ми се, че е разумен човек. Сега стискай здраво, но отпусни китките, трябва да са гъвкави.

Той я хвана за ръцете, метна въдицата и плувката тихо цопна в спокойните води. Около примамката се появиха вълшебни мехурчета, които се разшириха в големи кръгове.

— Успях!

Грейнала от удоволствие, тя погледна през рамо Фин.

— Е, добре де, ти го направи, но аз ти помогнах.

— Не е лошо. Имаш данни.

Той взе своята въдица и избра примамка. Метна я безшумно и едва размърда тихите води.

Освен удоволствие Диана усети разпалващата се спортна страст.

— Искам пак да го направя.

— Разбира се, но първо трябва да навиеш макарата.

Тя свъси чело.

— Знам.

— Бавно — нареждаше той, готов да прихне от смях, докато показваше със своята въдица. — Плавно. Търпението е също толкова важно, както и мятането.

— Значи седим си тук, хвърляме въдицата и после навиваме макарата.

— Това е идеята. Аз си седя тук и те гледам — чудесен начин да прекарам приятно сутринта. Ако и ти беше мъж, щяхме да освежим атмосферата, като се лъжем взаимно — колко риби сме хванали, колко жени...

Челото ѝ се сбърчи от напрежение, докато мятеше отново въдицата. Примамката ѝ не падна във водата безшумно, но тя се зарадва на победоносното ѝ цопване.

— Предполагам, че такъв е редът — риболов, жени...

— Мисля, че преувеличаваш нещата. Двамата с Барлоу Джеймс прекарахме шест часа тук и през цялото време се надлъгвахме.

— Аз също мога да лъжа.

— Не. Очите ти те издават. Но смятам да ти предложа друг вариант — разкажи ми за семейството си.

— Имам трима братя.

Диана не отместваше поглед от примамката, чакаше да се появи рибата.

— Двамата са по-големи от мен, а третият — по-малък. По-големите са женени, а най-малкият учи в колеж. Трябва ли да размърдам въдицата?

— Не, стой си спокойно. В Канзас ли живеят?

— Да. Баща ми си има собствен бизнес с най-различна техника и оборудване. Най-големият ми брат работи с него. Майка ми се занимава със счетоводните книги. Какво правиш?

— Вадя една риба — хладнокръвно отвърна той, докато навиваше макаратата.

— Ти си хванал риба!

Тя отстъпи назад в лодката и дръпна рязко въдицата си.

— Вече?

— Къде си отраснала — в централната част или в предградията?

— В предградията — нетърпеливо отвърна тя. — Как успя толкова бързо да уловиш риба? О, виж!

Гледаше очарована рибата, която той измъкна от водата. Тя се мяташе във въздуха, люспите ѝ блестяха на слънцето.

Фин сложи рибата в едно кошче и го пусна на дъното на лодката.

— Сигурно си използвал по-добра примамка — добави тя.

— Искаш ли да ги разменим?

На челото ѝ се появи решителна бръчка.

— Не.

Тя внимателно наблюдаваше движенията му, докато Фин мяташе отново въдицата. С непоколебимо изражение тя нави макаратата, отиде в другия край на лодката и по-скоро ентусиазирано, отколкото умело хвърли въдицата.

Когато Фин ѝ се ухили, тя навири нос и го попита:

— А какво ще разкажеш ти за твоето семейство?

— Няма много за казване. Бях на петнайсет, когато родителите ми се разведоха. Аз съм единствено дете. А те и двамата са адвокати.

Закрепи въдицата върху лодката, отвори термоса и наля кафе в две чаши.

— Заровиха се в купчина бумаги, спазвайки цивилизования начин на раздяла, и решиха да делят всичко на две, по равно. Включително и мен.

— Съжалявам.

— За какво?

Учудването му бе съвсем искрено.

— Семейните връзки в рода Райли не са много здрави. Всеки от нас си има свой живот и така ни харесва.

— Просто ми прозвуча ужасно студено. Не съм имала намерение да критикувам някого.

— То си е студено.

Фин отпи от кафето и кротко се наслаждаваше на мразовитата утрин и на слънчевите лъчи, които докосваха водата.

— А и много практично. Свързва ни само кръвта. Защо да се преструваме, че държим един на друг?

Тя не знаеше как да реагира. Беше далеч от семейството си, но духовната връзка между тях винаги съществуваше.

— Би трябвало да се гордеят с теб?

— Сигурно са доволни, че парите, които похарчиха за образованието ми, не са отишли на вятъра. Не ме гледай така.

Той се протегна и я потупа по глезена.

— Не съм бил травмиран, нито съм преживял стрес. Това дори се оказа предимство за кариерата ми. Ако нямаш корени, не ти се налага да ги изтръгваш всеки път, когато заминаваш в командировка.

— Корените не те задържат — тихо каза тя. — Стига да знаеш как да ги засадиш на друго място.

— Канзас?

— Да.

— Кълве!

— На моята въдица? О!

Кордата се опъваше. Ако Фин не се бе протегнал да я хване за ръцете, Диана щеше да залитне напред и да цамбурне във водата.

— Какво да направя? Забравих. Чакай, чакай! — извика тя, преди да получи отговор. — Искам сама да се справя.

От напрежение сбърчи чело и започна да навива макарата. Усещаше как рибата се опъва и дърпа въдицата. За един миг ѝ се

прииска да я пусне. Кордата се изпъна рязко и състезателният ѝ дух надвива всички колебания.

Когато най-последно извади рибата и я остави на дъното, тя извика през смях:

— По-голяма е от твоята.

— Може би.

Перна леко Фин през ръцете, когато той се опита да смени примамката ѝ.

— Сама ще я сложа.

На изток слънцето се издигаше все по-високо, а те двамата се спогледаха с усмивка — пъстървата тежеше два килограма.

Занесоха във вилата четири риби — всеки от тях бе уловил по две. Диана горещо настояваше да продължат състезанието, но Фин отказа и запали мотора. „Не бива да ловиш повече, отколкото можеш да изядеш“ — каза ѝ той, докато чистеше рибата.

— Преживяването беше страхотно.

Все още възбудена, Диана крачеше из кухнята.

— Наистина страхотно. Чувствам се като откривател, като пионер. Рибата ли ще ядем за обяд?

— Разбира се. Ще я изпържим. Но нека първо да запаля камината във всекидневната.

— Наистина си мислех, че ще ми е скучно — каза тя и го последва в стаята. — Имам предвид скуката от добрата ѝ страна. — Засмя се и прокара ръка през косата си. — Но беше адски вълнуващо. Не знам, чувствах се някак си удовлетворена. — Отново се разсмя.

— И ти се удава.

Фин мушна още едно дърво и остана клекнал пред камината.

— Утре, преди да си тръгнем, можем да отидем за няколко часа на езерото.

— С удоволствие.

Загледа се в танцуващата светлина над ръката му, докато той ръчкаше огъня, за да го разпали. Беше с профил към нея, лицето му излъчваше спокойствие, очите му, вперени в огъня, бяха тъмни и топли. Върху челото му бе паднал кичур коса.

— Радвам се, че ме доведе тук.

Фин погледна през рамо и се усмихна.

— И аз.

— Не само заради урока по риболов.

Усмивката му изчезна, а погледът му остана прикован в Диана.

— Знам.

— Доведе ме тук, за да ме откъснеш от злословията на вестниците и от хорските приказки. — Тя отмести поглед от него и се вторачи в огнените езици. — Дори не си ми задавал всички въпроси.

Той остави ръжена и се обърна с лице към нея.

— А трябваше ли?

— Не знам — усмихна му се плахо тя. — Какво би ме попитал?

— Страхуваш ли се от мен?

Тъкмо този въпрос бе човъркал съзнанието му през безсънната нощ.

Отговорът се бавеше.

— Малко — най-сетне дочу тя собствения си глас. — Повече се страхувам от чувствата, които можеш да пробудиш в мен.

Той се обърна отново към огъня.

— Няма да те насилвам, Диана. Между нас няма да се случи нищо, което не искаш.

Извърна поглед към нея, тъмните му очи проблясваха.

— Обещавам.

Вместо да се отпусне, Диана усети напрежението, сковало стомаха ѝ. Неговите думи и нейната увереност, че той ще удържи на обещанието си, още по-силно затегнаха кълбото от нерви.

— Не за такъв страх ти говоря, Фин. Не мога... не мога да удържа на изкушението.

Тя се обърна, за да събере кураж и да каже всичко, което си мислеше, да го изрече бързо, преди да се е разколебала.

— Заради онази случка аз се чувствах непълноценна, не можех да си върна онова, което загубих. Докато не срещнах теб.

Бавно се обърна към него. Всяка фибра в тялото ѝ бе изопната като струна. Сърцето ѝ препускаше в лудешки ритъм.

— Или поне така си мисля. И сега ме е страх. Страх ме е, че всичко ще проваля.

Фин се изправи, но не се приближи към нея.

— Това, което става с нас, което ще се случи с нас, зависи и от двама ни. Затова ще почакаме, докато се почувстваш готова за него.

Тя сведе поглед към ръцете си, здраво вкопчени една в друга.

— Искам да ти задам един въпрос.

— Казвай.

— Страхуваш ли се от мен?

Миглите прикриваха очите ѝ, изглеждаше слаба и беззащитна в широката риза. Дървото в камината изпука и от него се посипаха рояк искри.

— Диана, единственото, от което се страхувам, си ти и чувствата, които можеш да пробудиш в мен.

Миглите ѝ се повдигнаха. Очите ѝ бяха големи и примамливо сиви, а устните — меки и леко извити. Вече не изглеждаше тъй беззащитна и крехка. Първата крачка бе най-трудна. После ѝ се стори толкова лесно да се приближи към него, да го прегърне и да сложи глава на рамото му.

— Едва ли има по-добър отговор. Фин, не искам да загубя сегашния миг.

Той не помръдна. Диана вдигна поглед към него и сложи ръце на гърдите му.

— И мисля, че ще го съхраня, ако ме любиш.

От всички емоции Фин най-малко бе очаквал, че ще го завладее паника. Но тъкмо тя се промъкна първа и мигновено го завладя, щом улови в очите ѝ борбата между доверие и съмнение.

— Не те насилвам, Диана.

— Не ти, натискът е вътре в мен.

„Нима това бе неговото сърце, което така лудо препуска, питаше се тя.“ Та нали погледът му бе спокоен, а допирът на ръката му, тъй лек и ефирен?

— Искам те.

Прониза го болезнено желание. Не, не беше само желание, имаше и още нещо — по-силно, по-горещо. Свали ръце от раменете ѝ, обхвана с длани лицето ѝ и доближи устните си до нейните.

— Няма да те нараня.

— Знам — отвърна тя, макар че потрепери. — Не ме е страх.

— Напротив, страх те е. Но ще го преодолееш. Само трябва да ми кажеш кога да спра.

— Няма.

В очите ѝ проблесна решителност.

Устата ѝ пресъхна, когато той разкопча ризата ѝ. Без да сваля поглед от нея, Фин започна бавно да я съблича, като хвърляше дрехите настрана. После се усмихна.

— Е, тези подробности ще ни отнемат малко време.

Смехът ѝ бе плах и нервен.

— За никъде не бързам.

Тя затвори очи и вдигна глава, устните им се сляха. Беше толкова просто, толкова естествено, да се притисне в него и да го прегърне. Отново се разтрепери, но не от студ, не от уплаха. И все пак дъхът ѝ спря, когато той я вдигна на ръце и нежно я положи върху мекото килимче пред камината.

— Не искам да мислиш за нищо друго, за никой друг, освен за мен.

Целуна я, погали я и се надигна да развърже обувките ѝ.

— Не бих могла да мисля за друг.

Над притворените ѝ клепащи танцуваха слънчевите лъчи и светлинките от камината. Чуваше само нежното съскане на огъня и тихо шумолене, докато Фин събличаше ризата си и събуваше обувките си. После легна до нея и обсипа с ласки лицето ѝ, докато най-сетне тя отвори очи и го погледна.

— Пожелах те още от първия миг, в който те видях — каза ѝ той.

Диана се усмихна, като се опитваше да прогони искриците съмнение и да се отпусне.

— Преди година.

— Повече.

Докосна с устни нейните, стопли ги, чакаше ги да откликнат.

— Ти връхлетя в стаята на репортерите. Устреми се право към бюрото си, завърза косата си с червена панделка и започна да пишеш някакъв материал. Това се случи няколко дни, преди да замина за Лондон.

Прокара ръка по коприненото бельо, което единствено скриваше тялото ѝ. Едва я докосваше, само намекваше какво я очаква.

— Наблюдавах те няколко минути. Бях зашеметен, като след удар. И после, месеци по-късно те видях да стоиш на пистата под дъжда.

— И ме целуна.

— Шест месеца чаках този миг.

— И ми открадна репортажа.

— Да.

Усмихна се и снижи устните си до нейните.

— А сега имам теб.

Ръката му се плъзна под коприната и Диана инстинктивно се вцепени. Но той не бързаше, не грабеше от плътта ѝ. Нежните му ласки действаха успокоително, мускулите ѝ се отпуснаха. И когато пръстите му погалиха гърдите ѝ, тялото ѝ гостоприемно се изви.

Като топъл дъжд, удоволствието бе кротко, тихо, утешаващо. И тя го прие, погълна го, усети болезнена нужда, щом той бавно съблече бельото ѝ.

Огънят в камината пукаше, излъчваше топлина, но тя усещаше само неговите ръце — нежни, търсещи, възбуждащи. Те ту спираха, ту продължаваха чудното пътешествие по тялото ѝ, разпалвайки буйни огънове, в които малките капчици удоволствие се разтапяха. Гърлото ѝ пресъхна, дишането ѝ се учести.

А той вече не усещаше желязната хватка на паниката.

Всепоглъщаща вълна на сила и наслада се разливаше по тялото му. Още щом докосна с устни меките ѝ гърди, разбра, че тя е негова, че му принадлежи, сякаш години наред са се любили.

Тялото ѝ бе като вода в ръцете му, надигаше се и се отдръпваше с всеки прилив на взаимно удоволствие. До ушите му достигаше шепота на вятъра, който почукваше по прозорците и пукането на огъня в камината. Чуваше и името си, което нейните устни мълвяха.

Знаеше, че ще я накара да полети, че сега тя лети — очите ѝ бяха замъглени от неџа, а всяко нейно мускулче бе сякаш от разтопен восък. Трябваше да я вдигне малко, съвсем малко, за да я види как ще премине през онези облаци и ще се потопи във вихъра на бурята.

Диана усети възбуждащия допир на зъбите му върху бедрото си и ръката, с която го милваше по косата, се вцепени. Езикът му я галеше и в стомаха ѝ се надигна гореща вълна. Тя поклати глава в безумен отказ на това, което я очакваше, искаше да прогони внезапните, неконтролируеми тръпки. Изви тяло, но горещата вълна ставаше все по-голяма. Опита се да извика, да му каже да спре, да ѝ даде поне миг да се приготви. Но гейзерът на удоволствието бликна и я удави в огнените си води.

Той долови мимолетния неистов отказ, вцепеняващата паника и върховното блаженство. Съпреживяваше всяка нейна емоция. Останал без дъх, също като нея. Фин се наведе и обсипа с целувки грейналото ѝ лице, докато накрая тя се уви около него, движенията ѝ станаха бързи, припрени, а желанието в него молеше да бъде удовлетворено.

— Погледни ме! — едва продума той. В гърлото му гореше огън.
— Погледни ме.

И когато погледите им се срещнаха, той внимателно и нежно влезе в нея. Вкопчи ръце в килимчето, сякаш търсеше опора, наведе се по-близо към нея и усети как тялото ѝ се изви нагоре, за да го посрещне и двамата се понесоха в плавен ритъм.

Когато на устните ѝ се появи ефирна усмивка, Фин притисна лице в рамото ѝ и полетя заедно с нея нагоре.

[1] Игра, в която се забиват две колчета на дванайсет метра разстояние едно от друго. Двамата участници хвърлят по една подкова, която трябва да се закачи на колчето или да падне съвсем близо до него. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Все още сънена, тя се обърна към него. Той беше там, чакаше я. Протегна ръце да я прегърне, готов да я обладае. Докато топлата утринна светлина лениво се процеждаше в стаята, телата им отново се сляха, страстни и горещи. Беше толкова лесно да се носят заедно в плавен ритъм, бавно, без да мислят за нищо, докато въздухът около тях сякаш пулсираше с ударите на сърцето.

Танцът на телата им, любовният ритъм, тъй прост и естествен като дишането, я накараха доволно да се усмихне, преди устните им да се слепят в дълга, гореща, страстна целувка.

Щом достигнаха сладостния връх на блаженството, нежно като зората, тя прошепна името му и от мечтата се върна в реалността, където го намери все още пулсиращ вътре в нея.

— Фин — продума тя и се усмихна в тихата утринна светлина. Неговото кръстче докосваше плътта ѝ, точно под сърцето.

— Ммм?

— Хубаво е да започнеш деня така. Още по-хубаво е от риболова. Той се разсмя, сгущил глава в извивката на врата ѝ.

— Вчера сутринта си мислех само как да се пъкна при теб в леглото.

Усмивката ѝ стана още по-лъчезарна.

— Е, сега си тук.

— Да, така е.

Вдигна глава и впери поглед в нея, докато си играеше с кичурче коса на слепоочието ѝ. Очите ѝ бяха големи и сънени, кожата ѝ блестеше от онези лъскави капчици, които се получаваха след хубав секс.

— Успахме се.

— Не е вярно.

Тя плъзна ръце надолу по гърба му до мускулестите бедра. Боже, колко лесно ѝ бе сега да го гали!

— Просто се наспахме добре. Даже чудесно.

— Знаеш ли...

Той обхвана гърдите ѝ с ръце и погали с палец зърната им. Устните ѝ подканящо се отвориха, издавайки учестеното ѝ дишане.

— Имах намерение да те уча как се лови риба с мухи.

Нежно ощипа зърната ѝ. Стомахът ѝ се сви от възбуда.

— Нима?

— Риболовът с мухи е истинско... майсторство.

Тя извърна глава, когато Фин приближи устни към врата ѝ.

— Щях да се науча.

— Сигурен съм в това.

Фин хапеше нежно врата ѝ там, където пулсът ѝ пърхаше като птичи крила. „Няма нищо по-възбуждащо, каза си той, от жена, готова за удоволствия.“

— Смятам, че имаш неограничени възможности.

С доволна въздишка тя го посрещна вътре в себе си.

— Винаги съм искала да бъда най-добрата. Недостатък, може би.

— Напротив — прошепна той. Тялото ѝ се изви нагоре, потръпвайки от първия изблик на наслада. — По-скоро достойнство.

— Диана, защо умна жена като теб слугува на сантименти и поддържа губещата страна?

— Не съм сантиментална — възрази Диана, докато отключваше вратата на апартамента си. — Въпрос на лоялност, практична и логична лоялност. Тази година „Кубс“ ще изненадат всички.

— Даа, добре — изсумтя Фин и я последва в коридора. — Би било изненада, ако се отлепят от последното място в класаците. Кога за последен път са го правили?

Е, това вече я жегна.

— Не е важно.

Въпреки привидното ѝ безразличие, тонът ѝ бе твърде предвзет.

— Те имат хъс.

— Жалко, че и с бухалките не са така настървени.

Тя вирна нос и се запъти към телефонния секретар.

— Извини ме, но трябва да прослушам съобщенията.

— Не се притеснявай.

Той се ухили и се изтегна на дивана.

— Ще продължим разговора си по-късно. Май не съм ти споменавал, че съм бил капитан на колежанския дискуссионен клуб. Така че ще победя и в този дебат.

За да демонстрира презрението си, тя включи копчето на секретаря.

„Диана, Каси се обажда. Съжалявам, че те безпокоя вкъщи... дори и да не си там. Програмата за понеделник претърпя няколко промени. Ще ти изпратя копие по факса. Ако имаш въпроси, знаеш къде да ме намериш. О, да, имаме много запитвания по повод статията в онзи жълт вестник. Отхвърлих някои от тях, но ако искаш да отговориш, направих списък на репортерите, на които би се съгласила да дадеш интервю. През уикенда ще си бъда предимно у дома. Обади се, ако имаш някакви поръчки.“

— Тя така и не ме попита нищо за статията — прошепна Диана.
— Както и никой от екипа ми.

— Познават те, затова.

Диана кимна и изключи за миг секретаря.

— Знаеш ли, Фин, колкото и тежка да е работата ми, колкото и сили да изисква тя, понякога сутрин се събуждам с чувството, че живея добре.

— Ако питаш мен, да си изкарваш прехраната с един час бърборене на ден, е не добър, а охолен живот.

Думите му я накараха да се усмихне.

— Ти се занимаваш със световните проблеми, а аз — с проблемите на обикновения човек.

Той съблече сакото си и го хвърли настрана.

— Срамота е да пропиляваш умствените си заложи.

— Не ги пропилявам — разпалено започна тя. — Аз... — Улови закачливите искрици в очите му и млъкна. Той отново се опитваше да я предизвика. — Не, благодаря, капитане. Нямам намерение да споря с теб.

Обърна се към секретаря, но не го включи.

— Страхувал ли си се някога, че изведнъж ще се окажеш излишен? Че един ден всичко ще свърши и повече няма да се появиш пред камерата?

— Не.

Увереността, непринудената му арогантност я накара да се усмихне.

— И ти не бива да се страхуваш.

Вдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Незаменима си по онези сантиментални разговори с публиката.

— Млъкни, Фин.

Натисна отново копчето и записа краткото съобщение на Саймън за евентуалния проблем на утрешното шоу, после отбеляза и съобщението на Фран, че са се справили с проблема. Изчака да мине поредното мълчаливо обаждане на анонимния обожател и стисна зъби, когато прослуша трите въпроса на репортери, които бяха успели да намерят нерегистрирания ѝ домашен номер.

— Добре ли си?

Фин застана зад нея и за да я успокои, разтри раменете ѝ.

Наслади се на краткия миг утеха, като се облегна на Фин.

— Добре съм. Трябва да реша дали да коментирам, или направо да отхвърля написаното в статията. Но май все още не ми се мисли за това.

— Тогава недей да мислиш.

— Ролята на щрауса, скрил главата си в пясък, няма да реши проблема.

Диана се изправи се и отстъпи назад.

— Искам да взема правилно решение. Мразя да допускам грешки.

— Имаш два варианта на избор. Или реагираш емоционално, или се държиш като репортер.

Тя сбърчи замислено чело.

— Или съчетавам и двете. Мислех една от темите на предаването ми да бъде за изнасилванията. Но все още се чувствам твърде уязвима. А може би точно сега е моментът.

— Защо е нужно да се подлагаш на такова изпитание, Диана?

— Защото преживях подобен кошмар. Защото мъже като Джейми се измъкват безнаказано. И защото... — въздъхна дълбоко, за да се успокои — ми писна да се срамувам от нещо, за което нямам вина. Сега ми се предоставя шансът да направя такова шоу.

— Ще те нарани.

— Няма да ме боли, както някога. — Тя се приближи към него.

— Повече няма да ме боли.

Той я притисна в обятията си. По дяволите, трябваше да я закриля. А пък тя трябваше сама да се защити. Би могъл да намери Джейми Томас и хубавичко да си... поприказват.

— Каж ми, ако решиш да направиш шоу на тази тема. Ще гледам да дойда, ако мога.

— Добре.

Тя наклони назад глава, за да го целуне, преди да се отдръпне от него.

— Да отворя ли бутилка вино? И за малко да забравим за всичко това.

Имаше нужда да се откъсне от тези мисли. Фин долови напрежението, което се прокрадна в очите ѝ.

— Особено ако ми позволиш да остана при теб. Този път няма да заспя на дивана.

— Няма да ти позволя да го сториш — отвърна тя и отиде в кухнята.

По навик той се запъти първо към телевизора. Късните новини тъкмо бяха започнали. Върна се на дивана с намерението да събуе обувките си и да полегне. Но в този миг мерна белия плик върху килимчето пред вратата.

— Има и пържени картофки.

Диана влезе с подноса и го остави на малката масичка.

— Огладнях от пътуването.

Усмивката ѝ замръзна, когато видя плика в ръката му.

— Откъде го взе?

— Беше до вратата, от вътрешната страна. Понечи да ѝ го даде, но после отдръпна ръката си.

Диана беше бяла като платно.

— Какво има?

— Нищо.

Обезпокоена от собствената си реакция, тя поклати глава, за да прогони смътния разяждащ страх.

— Глупаво е.

Опитвайки се да убеди и себе си, и Фин, че е спокойна, взе плика и го отвори.

„Диана,
Каквото и да говорят,
чувствата ми към теб няма да се променят.
Знам, че всичко е лъжа.
Винаги ще ти вярвам.
Винаги ще те обичам.“

— Срамежлив почитател — отсече тя и сви рамене. Жестът издаваше по-скоро опит за защита. — Иска да се забавлява.

Фин взе листа от ръцете ѝ и внимателно прочете бележката.

— Струва ми се, че е написано в отговор на онази статия.

— Сигурно.

Но доверието на анонимния обожател не повдигна духа ѝ.

— Май и преди си получавала подобни писма.

— Ако ги пазех, щях да имам цяла колекция.

Взе едната чаша с вино.

— Получавам ги от година.

— Година?

Той я погледна, в очите му се четеше тревога.

— Вкъщи ли?

— Вкъщи, в стаята на репортерите, в новия ми офис. — Тя смутено вдигна рамене. — Написани и оформени по един и същ начин.

— Казала ли си на някого?

— На кого? На полицията?

Тя се разсмя и безпокойството ѝ сякаш се стопи.

— Защо? Какво мога да им кажа? „Сержант, получавам анонимни любовни писма. Насъскайте кучетата.“

— Не са безобидни любовни писма, щом ги получаваш цяла година. Това ми прилича на мания. А манията е ненормално човешко поведение.

— Не мисля, че е мания да напишеш няколко сантиментални писъмца за една година. Това е някой, който ме гледа по телевизията, Фин, или работи в същата сграда. Някой, пленен от образа, който създавам, но е прекалено стеснителен, за да ми поиска лично автограф.

Сети се за среднощните анонимни телефонни обаждания. Замисли се как ли този незнаен обожател успява да пъхне плика под вратата ѝ.

— Необичайно е, но не и опасно.

— Тая работа никак не ми харесва.

Тя го придърпа до себе си на дивана.

— Не можеш да превъзмogneш инстинкта си на репортер. — И тъй като устните му бяха далеч по-опияняващи, остави чашата с вино на масичката.

— Е, добре, щом ти се иска да ревнуваш...

Очите ѝ се смееха. Фин отвърна на усмивката, за да не разваля настроението ѝ. Но си мислеше за самотния лист на масичката с послание за преданост, червено като кръвта.

— Не е направила нито едно изявление.

Анджела се подсмихна и легна по корем на розовите копринени чаршафи, с които бе застлано огромното легло. Телевизорът бе включен, а списанията и вестниците — разхвърляни по пода.

Стаята беше красива и внушаваше разкош. Приличаше на музей със заоблените си старинни предмети и безкрайните дипли и воланчета. „Чудно, че не видях кадифено въже пред вратата и никой не ми поиска входна такса“ — бе споделила една от прислужничките с приятелката си.

Стените бяха покрити с огледала — овални, квадратни, продълговати — и отразяваха както вкуса ѝ, така и собствения ѝ образ.

Освен златистите ѝ кафявите тонове единствените цветове в стаята бяха розово и бяло — истинска захарна пръчка, от която Анджела дълго и хищно близваше.

Десетките рози бяха свежи, току-що откъснати, за да може при всяко вдишване да поема с доволство силния им аромат, който тя оприличаваше с успеха. В единия край на позлатеното легло се издигаше планина от възглавнички — лъскави, копринени, с дантелена

гарнитура. Анджела ги потупваше с палците на краката си, лакирани в розово, и злорадстваше.

До леглото имаше фотьойл, върху който небрежно бе захвърлила един от безчетните си халати.

Някога, преди много години, тя бе завиждала на другите за красивите им вещи. Като дете, като девойка бе стояла с часове пред витрините, унесена в мечти. Сега притежаваше или можеше да притежава всичко, което си пожелае.

И всеки, когото си пожелае.

Гол, Дан Гарднър я възседна и започна да втрива благоуханно масло в гърба и раменете ѝ. Мускулите му играеха и проблясваха на светлината.

— Мина повече от седмица — припомни му Анджела, — а тя все още не е направила официален коментар.

— Искаш ли да се свържа с Джейми Томас?

— Ммдаа. — Доволно се отпусна в ръцете му. Чувстваше се като разглезена кралица, като победителка. И беше спокойна, невероятно спокойна.

— Намери го и му кажи да продължава с интервютата пред репортерите, дори да пораздуе още малко историята. Кажи му, че ако не причини достатъчно неприятности на нашата малка Ди, ще се наложи да уведоим общественото мнение за любовта му към „бялото прахче“.

— Това ще свърши работа.

Дан се възхищаваше от ума на Анджела, почти толкова, колкото и от тялото ѝ.

— Ако излезе наяве, че отделя част от фондовете на компанията за кокаин, кариерата му безславно ще се срути. Независимо че компанията е на татенцето му.

— Предупреди го за това, ако започне да шикалкави. Богатото момче ще трябва да си плати — измърмори тя. Би го мразила заради разкоша, в който бе израснал, заради привилегиите и способността му да пропилее всичко поради слабостта си към наркотиците. Но тя само го презираше, защото се бе огънал още след първата ѝ заплаха.

— О, и изпрати на Бийкър една каса „Дом Периньон“.

Анджела се вгледа в маникюра си и се намръщи, когато забележа малка пращинка върху бонбоненорозовия лак.

— Той свърши добра работа. Но го дръж в течение. Ако открием някоя мръсотийка, която Ди е натикала под килимчето, ще я заровим цялата в нея.

— Ти си невероятно умна жена, Анджела. Перверзно, гениално умна.

Възбуден, той я ухапа настървено по рамото.

— Пет пари не давам какво мислиш за ума ми — изкиска се тя, надигна се леко и мазните му ароматни ръце започнаха да разтриват гърдите ѝ.

— А в този случай хрумванията ми не са перверзни, а съвсем нормални и насочени право към целта. Не знам как стана, но рейтингът ѝ непрекъснато се покачва. Няма да го позволя, Дан, особено след като изневери на приятелството ми. Така че ти...

Неочаквано тя се изправи на колене и нададе възмутен вик, когато на екрана се появиха Диана и Фин.

— Новината от светската ни хроника — продължаваше коментарът — е, че шоу звездата Диана Рейнолдс и кореспондентът на Си Би Си в чужбина Фин Райли се появиха заедно на приема в Чикаго, организиран от Националния журналистически клуб. Там Фин Райли бе удостоен с награда за проявен професионализъм по време на войната в Залива. Според слуховете на Райли, Пустинния каубой, са му предложили да оглави седмично новинарско предаване за Си Би Си. Райли не коментира нито предложението, нито личните си взаимоотношения с чикагската любимка Диана.

— О, не! — извика Анджела от леглото. Недоволният възглас прозвуча като бомбена експлозия. — Аз я научих. Дадох ѝ толкова много възможности, дадох ѝ приятелството си. А тя ме измами.

Тя закрачи гола към бутилката шампанско и си наля обилна доза. В очите ѝ бликнаха парещи сълзи, истински и болезнени, както горчилката в душата ѝ.

— И онзи кучи син ме изостави.

Разгневена, тя гаврътна наведнъж искрящата течност. В стомаха ѝ се разля топлината на алкохола.

— Той ме изостави и отиде при нея. При нея. Защото е по-млада.

Вбесена и уплашена от факта, че чашата ѝ бе празна, тя я захвърли към телевизора. Но чашата се удари в барчето и се счупи на две.

— Тя е нищожество. Хубавичко лице и стегнато тяло. Всеки може да ги има. Няма да успее да задържи Фин. Той ще я захвърли, ще я забравят и зрителите.

Гневно избърса сълзите си, но устните ѝ все още трепереха.

— Те ще поискат мен. Винаги са ме искали.

— Тя не може да те достигне, Анджела.

Дан бавно се приближи към нея, като се погрижи погледът му да излъчва разбиране и желание.

— Ти си най-добрата, най-красивата. И пред публиката, и когато сме насаме — шепнеше той и я наблюдаваше, докато тя гледаше галещите му ръце. Внимателно я обърна с лице към голямото огледало.

— Прелестна си. Тя прилича на момче... А ти, ти си жена.

Анджела изпита отчайваща нужда от подкрепа, от увереност. Сграбчи ръцете му и ги стисна здраво, докато той настървено мачкаше гърдите ѝ.

— Трябва да знам, че ме искат, Дан. Трябва да съм сигурна, че хората ме искат. Иначе не мога да оцелея.

— Разбира се, че те искат. Наистина, повярвай ми.

Беше свикнал с нейните изблици, с нейните болезнени желания. И знаеше как да се възползва от тях.

— Когато си в студиото, ти си толкова спокойна, хладнокръвна, уравновесена и аз съм зашеметен, все едно гледам някакво божество.

Плъзна ръка между бедрата ѝ, като търпеливо я галеше, докато усети влагата и тя потрепери от възбуда.

— И едва изчаквам да останем насаме, както сега.

Дишането ѝ се учести, но погледът ѝ бе бистър, прикован в огледалото, докато ръцете му шареха по тялото ѝ. Все още усещаше вкуса на шампанското, предизвикващ у нея бурно желание, див копнеж за още и още. Преглътна го и се съсредоточи върху отражението си в огледалото.

— Ще направиш всичко за мен.

— Всичко.

— И с мен.

Той се изсмя, знаеше къде е силата. Колкото повече тя искаше, толкова по-извратени и пъклени бяха плановите ѝ и толкова повече той получаваше. А истината бе, че сексът с Анджела наподобяваше бурно, демонско препускане в примамлив ад.

— Какво искаш да направя, Анджела?

— Обладай ме тук, пред огледалото, за да виждам всичко.

Дан отново се разсмя. Тя трепереше като мокра кучка, очите ѝ се опияняваха от собственото ѝ тяло. Суетата ѝ, сърцераздирателната несигурност, която я сковаваше, бе още един коз в ръцете му. Но щом се размърда, тя го отблъсна.

— Не.

Едва дишаше. По заоблените ѝ бели гърди все още личаха червени следи от яростното му стискане. Тя искаше да ги гледа, искаше ги като доказателство, че е желана.

— Отзад. Като животните.

Само като си го представи, устата му се напълни със слюнки. Възбуденият му член пареше като рана. Страстта го изгаряше и той нетърпеливо и грубо я бутна да падне на колене. С див поглед и оголени зъби, тя го видя да се навежда над нея като хищен звяр. Сграбчи кичур коса, отметна назад главата ѝ и изсъска, когато чу сподавения ѝ вик.

— Няма да спра. Дори да ме молиш.

— Чукай ме, по дяволите.

Усмивката ѝ блесна като кървав нож.

— И когато свършиш, ще измислим как да я накараме да плати.

— Гледай!

Не пускаше той косата ѝ.

— Искам да гледаш.

Ожесточено и бързо влезе в нея. Кръвта му забушува, когато тя извика от болка, шок и ненаситна наслада. Пръстите му се забиха в бедрата ѝ. Той тъпчеше, лашкаше отново и отново, докато погледът му се замъгли и от телата им рукна пот.

Но нейният поглед си остана бистър. Видя кръвта по устната си, където се бе хапала, видя лъскавата пот и сълзите по лицето си. И когато кошмарният, животински оргазъм я разтърси в агония, лицето на Дан прие чертите на Фин. Тя се усмихна, когато чу името си. Цялата се тресеше и тръпнеше.

Тя бе желана, желана, желана. Тя бе най-добрата!

— Диана, сигурна ли си, че го искаш?

Фран гризеше нокътя на палеца си, навик, от който уж се бе отказала преди години. Стоеше до бюрото на Диана.

— Напълно — каза тя и продължи да подписва текущата кореспонденция. Подписваше се бързо, механично и чисто. — Искам да направя такова шоу. Колко от картите ни се върнаха?

Фран намръщено огледа анкетните карти, които раздаваха на публиката след всяко предаване. На тях бяха напечатани два въпроса: „Познавате ли момиче, което е било изнасилено от приятеля си? Бихте ли дискутирали този проблем в «Часът на Диана»?“ Имаше място за коментари, име, адрес и телефон на зрителя. Фран бе избрала само две от общо двеста анкетни карти.

— Мисля, че трябва да погледнеш тези двете.

С неохота ги остави на бюрото.

— Ще бъде много мъчително за теб, Диана.

— Ще се справя.

Прегледа набързо първата карта и после я прочете дума по дума:

„Той каза, че съм си го изпросила. А не беше така. Той каза, че вината е моя. Не съм сигурна. Бих искала да поговоря за това, но не знам дали ще имам сили“.

Остави я настрана и посегна към другата.

„Това беше първата ми среща, след като се разведох. Случи се преди три години и оттогава не съм била с мъж. Все още ме е страх, но ви имам доверие.“

— Две жени — прошепна Диана. Да, наистина беше мъчително. В гърдите си усещаше тежест, жестока и пареща. — Само от публиката в студиото. Колко ли още има, Фран? Колко ли още се питат дали вината не е тяхна? Колко ли още се страхуват?

— Не искам да те видя уязвена, Ди. Знаеш, че ако направиш такова шоу, ще трябва да намесиш Джейми Томас.

— Да, знам. Вече се посъветвах с адвокат.

— Ами ако той те обвини в клевета?

Диана въздъхна, едва се сдържаше да не разтърка очи и да размаже грима си. Тази нощ не можа да се наспи добре. Фин беше в Москва и тя бе спала самичка.

— Да ме обвини. Той вече разпространи своята версия. И тъй като сега нещата стоят така: неговата дума срещу моята, аз пък ще изложа моята версия. Откакто излезе статията, можах да дам десетина интервюта, по-точно двайсетина — с горчива усмивка добави тя. — Но предпочитам да го направя както аз искам, в моето собствено шоу.

— Знаеш, че пресата ще гръмне.

— Знам.

Беше спокойна, мъртвешки спокойна.

— Тъкмо затова ще подготвим шоуто по време на майските класации.

— Божичко, Ди...

— Нека обществеността да знае, Фран. И се моля на Бога това, което правя, да помогне поне на една жена.

Изтри с длани влажните си страни.

— И Бог ми е свидетел, че с това шоу ще унищожа всички конкуренти в класацията.

Преди да излезе пред публиката, нервите ѝ бяха като от желязо. С присъщата си прецизност Диана прехвърли анкетните карти, докато Марси довършваше грима ѝ. Готова, дори нетърпелива, тя се завъртя на стола си към Лорън Бах.

— Е, защо си тук, Лорън? Да ме гледаш или да ми дадеш съвет?

— По малко и от двете — каза той и преплете дългите си бели пръсти. — Както знаеш, нямам навик да се меся в избора на темата.

— Знам и го оценявам.

— Но затова пък съм свикнал да предпазвам от неприятности хората си.

Замълча за миг, като събираше мислите си и изучаваше с поглед спретнатото помещение, отрупано с вестници, списания и подредени върху един рафт надписани видеокасети. В стаята се носеше ароматът на козметика и лосиони. Това бяха не само женски, но и необходими за

всички от този бранш пособия за разкрояване. Гримьорната, също като офиса, беше работно място.

— Имаш възможност да направиш това шоу и да се представиш блестящо, без да намесваш личните си преживявания.

— Прав си.

Стана и затвори вратата след Марси.

— Това ли искаш да направя, Лорън?

— Не, само ти напомням.

— Е, аз пък искам да ти припомня, че съм част от предаването, а не само водещ. И то интимната, емоционалната част, а тъкмо тя е най-силната, струва ми се, както за мен, така и за публиката.

Той се усмихна, но погледът му си остана все така преценяващ. Да, тя имаше стил, имаше финес.

— Не го оспорвам. Но ако те обхванат съмнения за това, което правиш, няма смисъл да продължаваш.

— Не се съмнявам в нищо, Лорън. Страх ме е. И мисля, поне се надявам, че ако се опълча срещу този страх, ще намеря отговора. Сигурно се притесняваш, че Джейми Томас ще прибегне до закона, но...

Лорън махна с ръка.

— Адвокатите ми ще се занимаят с това. Във всеки случай изглежда, че ударът с публичността рикошира върху него. В момента той е на някаква дълга почивка в Европа.

— О, разбирам.

Диана пое дълбоко дъх.

— Е, добре тогава.

— Нали не възразяваш да остана и да гледам шоуто?

Той се изправи, когато тя стана от стола.

— Напротив, ще ти бъда благодарна.

Диана импулсивно се приближи към него и го целуна по бузата.

— Целувката не беше като за колега, а за човека, който ме подкрепи.

Диана отвори вратата и връхлетя върху Фин.

— Би трябвало да си в Москва.

— Върнах се.

Беше направил всичко възможно, за да се върне навреме в Чикаго за шоуто.

— Изглеждаш чудесно, Канзас. Как се чувстваш?

— Развълнувана.

Тя притисна с ръка стомаха си.

— Готова.

— Ще се справиш.

Без да сваля ръка от раменете ѝ, Фин се обърна към Лорън.

— Радвам се да те видя.

— И на мен ми е приятно, че те виждам. Ще ми правиш ли компания, докато Диана работи?

— Добре.

Фин тръгна с Диана към студиото.

— Ще работиш ли довечера?

— В седем съм на вечеря с шефовете на филиалите. Но мисля, че мога да се измъкна в десет.

— Защо не се отбиеш у нас?

— Добре.

Тя сграбчи ръката му и я стисна. Колкото повече приближаваше студиото, толкова повече я свиваше стомахът. Мерна Фран, която профуча покрай нея.

— Все едно се гмуркаш в ледена вода.

— Какво?

Тя се усмихна едва-едва и вдигна поглед към Фин.

— Това е един съвет, който някога ми дадоха. Ще се видим след час, нали?

— Ще те чакам.

Диана зае мястото си пред камерата, където се бяха настанили още три жени. Поговори тихичко с всяка една от тях, сложи си микрофона и зачака дай дадат знак.

Музика. Аплодисменти. Безпристрастното червено око на камерата.

— Добре дошли в „Часът на Диана“. Темата на днешното шоу е доста болезнена. Изнасилването във всичките си форми е ужасно човешко злодеяние с трагични последици. То придобива други измерения, ако насилникът е човек, когото познавате и в когото вярвате. И трите жени до мен са били жертва на това престъпление, извършено от познат или приятел. И аз имам какво да ви разкажа.

Когато това се случи с мен, преди около десет години, аз не направих нищо. Дано сега го сторя.

ГЛАВА 17

За да отпразнуват първата успешна година на Диана в ефир, Лорън Бах даде прием в луксозния си апартамент с изглед към езерото Мичиган. Сред тихата музика и звъна на чашите се носеше жуженето на гласовете. От съседната стая съвсем слабо се чуваха звуците от свирките и камбанките на видеоигрите.

Освен екипа на шоуто и изпълнителните директори на Си Би Си и „Делакорт“, Бах бе поканил и неколцина грижливо подбрани репортери и водещи на светски хроники. Рейтингът на Диана от майските класации не бе показал признаци на спад. Пък и Лорън нямаше да го позволи.

Докато рейтингът ѝ се покачваше, покачваха се и приходите от рекламата. Любимката на Чикаго бързо се превърна в любимка на цяла Америка. Нарастващата популярност на Диана отваряше врати към безпроблемното ангажиране на плеяда от знаменитости, които участваха в шоуто и възхваляваха най-новите си филми и турнета през летния сезон. Тя редуваше срещите с известни личности с ежедневните човешки проблеми като ревността на съпрузите, избора на подходящ бански и запознанствата чрез компютър.

Авторското ѝ предаване бе майсторски режисирано. Създаваше уют и интимност, отличаваше се с непринуден стил. Диана бе винаги съпричастна на това, което ставаше в шоуто. Също като публиката изпитваше страхопочитание към нашумелите филмови звезди и се забавляваше, когато обсъждаха възможността за женитба с помощта на компютър.

Образът ѝ на обикновено американско момиче привличаше публиката. А острият практичен ум, който се криеше зад него, доизграждаше това впечатление.

— Май успя. А, момичето ми?

Диана се усмихна на Роджър и го целуна по бузата.

— Поне през първата година.

— Ей, в нашия бизнес това е истинско малко чудо.

Той взе едно морковче от чинията си и отхапа от него с въздишка. През последните няколко месеца бе понатрупал излишни килограми. Камерата злорадо издаваше всеки грам.

— Жалко, че Фин го няма.

— Руснаците избраха точно деня на моя юбилей, за да направят преврат.

Опитваше се да не се тревожи за Фин, който се бе върнал в Москва.

— Имаш ли известия от него?

— През последните няколко дни не ми се е обаждал. Гледах го по новините. А тъкмо стана дума за това. Видях новата водеща. Много е умна.

— Нашият новинарски екип е твой новинарски екип — отвърна Роджър с обиграния си глас.

— Ти и твоята колежка сте установили добър ритъм.

— Бива си я. — Роджър реши да опита целината, но вкусът ѝ му се стори също тъй блудкав. — Хубаво лице, приятен глас. Но не разбира от шегите ми.

— Родж, никой не разбира шегите ти.

— Само ти.

— Не е вярно.

Потупа го по бузата.

— Преструвах се, защото те обичам.

Сърцето му леко трепна.

— Все още ни липсваш.

— И ти ми липсваш, Роджър. Съжалявам за теб и Деби.

Той сви рамене, но тя усети, че раните от скорошния му развод все още не бяха зараснали.

— Знаеш какво казват, Ди. Случва се, приеми го. Може да пробвам компютърното запознанство.

Тя се разсмя и стисна ръката му.

— Чуй един съвет: Недей!

— Е, след като Фин обикаля цялото земно кълбо, може би един улегнал, по-възрастен мъж ще представлява интерес за теб.

Диана би се разсмяла, ако беше сигурна, че той се шегува.

— Май имаш предвид онзи улегнал, по-възрастен мъж, когото безкрайно ценя като приятел.

— Здравей, Ди.

— Джеф.

— Видях, че нямаш чаша и реших да ти донеса малко шампанско.

— Благодаря. Не пропускаш и най-малките детайли. Изтеглих голям коз, като измъкнах Джеф от новинарската редакция — обърна се тя към Роджър.

— Без него „Часът на Диана“ нямаше да излезе в ефир — съгласи се Роджър.

— Просто се захванах със слабите места.

— И ги превърна в наша сила.

— Извинете ме. — Барлоу Джеймс застана зад Диана и я прегърна през кръста. — Налага се да ви открадна звездата за малко, господа. Изглеждаш чудесно, Роджър.

— Благодаря, мистър Джеймс.

Със закачлива усмивка той взе още един морков.

— Работа по въпроса.

— Няма да я задържам — обеща Барлоу и поведе Диана към терасата. — А ти си повече от чудесна — добави той. — Бих казал неотразима.

Тя се разсмя.

— Работа по въпроса.

— Мисля, че имам с какво да подсиля блясъка ти. Фин ми се обади тази сутрин.

Вълната на облекчение изпревари радостта ѝ.

— Как е той?

— Развихрил се е.

— Да, да.

Тя отправи поглед към езерото, където луната галеше водата с бледите си дълги пръсти. Силуетите на лодките леко се полюшваха от течението.

— Предполагам, че е в стихията си.

— Знаеш ли, мисля, че ние двамата можем да го натиснем да направи онова новинарско предаване и да се заседи най-сетне в Чикаго.

— Не мога.

Макар че така ѝ се искаше да го стори.

— Трябва да върши онова, в което е най-добър.

— Нали всички ние го правим — отвърна Барлоу с въздишка. — Е, малко помрачих блясъка ти, но това ще го възвърне.

Той извади дълга тясна кутийка от вътрешния джоб на самото си.

— Фин ме помоли да го взема и да ти го подаря от негово име. Избрал го е преди да замине и ме помоли да ти кажа колко много съжالياва, че не може лично да ти го даде.

Тя мълчаливо гледаше подаръка. Гривната бе изящно изработена от овални полукръгове, отразяващи светлината, свързани с дъга от различни скъпоценни камъни — смарагд, сапфир, рубин и турмалин, които проблясваха на лунната светлина. В средата между филигранните букви „Д“ и „Р“ бяха подредени разкошни искрящи диаманти във формата на звезда.

— Смятам, че звездата е достатъчно красноречива — каза Барлоу. — Тя ще ти напомня за първата ти успешна година. Ние вярваме, че ще последват и много други.

— Красива е.

— Като жената, за която е направена — отвърна Барлоу, извади гривната от кутийката и я сложи на ръката ѝ. — Момчето определено има вкус. Знаеш ли, Ди, нужно ни е силно професионално предаване, което да запълни критичния час във вторник вечер. Може би се чувстваш неловко да използваш влиянието си над Фин. Но аз ще се опитам да го убедя.

Той ѝ намигна, потупа я по рамото и я остави сама.

— Много си далеч — прошепна тя и погали с пръст гривната.

Беше постигнала доста от онова, което искаше, към което се бе стремилa. Но защо все още се чувстваше неспокойна?

Нейното шоу бързо доби национална популярност. Радваше се на коментарите в националната преса, повечето от които бяха хвалебствени. А сега стоеше сама на приема в нейна чест и се чувстваше някак си чужда и далечна.

За първи път балансът между целите в професионалния и личния ѝ живот бе нарушен. Прекрасно съзнаваше какво иска в професионален план, представяше си съвсем ясно и как ще го постигне. Чувстваше се уверена и силна, когато си мислеше как да издигне „Часът на Диана“ на върха. И винаги, когато застанеше пред публиката и пред камерата, усещаше прилив на енергия, овладяваше

нервите си, а малката доза зашеметяващо удоволствие правеше от шоуто едно приятно емоционално преживяване.

За нея успехът не бе даденост, защото тя прекалено добре познаваше капризите на телевизията. Даваше си сметка, че ако утре шоуто бъде прекратено, тя ще продължи напред и ще започне отначало.

Но личните ѝ планове не бяха толкова ясно очертани, нито пък пътя, по който искаше да поеме. Дали мечтаеше за традиционен дом, брак и семейство? Ако съществуваше начин да съчетае този идеал с поглъщащата, изискваща всичко кариера, тя щеше да го открие.

Дали пък сегашното положение не ѝ допаднаше повече? Собствено кътче, удовлетворяващи, но странно необвързващи отношения с очарователен мъж. Мъж, в когото, трябваше да си признае, че бе лудо влюбена. Беше сигурна, макар да не ѝ го бе казвал, и в неговите не по-малко силни чувства.

— А, ето те.

Лорън Бах излезе на балкона. В едната си ръка държеше бутилка шампанско, а в другата — чаша.

— Почетният гост не бива да се крие в сянката.

Напълни чашата ѝ и постави бутилката върху стъклената масичка зад него.

— Особено в присъствието на пресата.

— Тъкмо се наслаждавах на гледката — отвърна тя. — Давам шанс на пресата да оцени, че им липсвам.

— Умна жена си ти, Диана.

Той чукна чашата си в нейната.

— Тази вечер изпитвам невероятно задоволство, че преди една година се доверих на инстинкта си и подписах договор с теб.

— Аз също съм доволна.

— Стига да си искрена. Най-голям успех има неподправеният ентузиазъм, Ди. Тъкмо това очаква публиката.

Тя направи гримаса.

— Моят ентузиазъм е неподправен, Лорън. Не се преструвам.

— Знам. Затова и шоуто е блестящо. Какво ли четох напоследък за теб...

Чукна се с пръст по челото, сякаш да раздвижи паметта си.

— „С чувствеността на Средния запад, с интелигентността на възпитаниците от Айви Лийг^[1], с лице, което кара всеки мъж да копнее за ученическата си любов и всичко това елегантно гланцирано със стил и класа.“

— Пропусна сексапилния ми смях — сухо добави тя.

— Оплакваш ли се, Диана?

— Не.

Облегна се на перилата, за да бъде с лице към Лорън. Уханието на хибискуса, което се носеше от дръзките червени цветове в саксиите, бе екзотично примесено с мириса на шампанско и езерна вода.

— Ни най-малко. Дори ми харесва — и статията в „Премиер“, и корицата в „Макколс“, и номинациите на списание „Пийпъл“...

— Е, там трябваше да спечелиш — промърмори той.

— Следващия път ще победи Анджела.

Усмихна му се, вятърът леко полюшваше обиците ѝ, диамантите на гривната ѝ проблесна на звездната светлина.

— Пожелах си чикагската награда „Еми“ и я спечелих. Сега възнамерявам да спечеля и националната, когато му дойде времето. Аз не бързам, Лорън, защото се наслаждавам на всяка крачка от пътя, който съм поела.

— Правиш го да изглежда съвсем лесно, Ди, и забавно. По този начин аз продавам компютърни игри. По този начин ти от телевизионния екран се промъкваш във всекидневната на зрителя. По този начин вдигаш рейтинга си.

Ледената му усмивка проблесна в сумрака на терасата.

— И само така ще избуташ Анджела от първото място.

Блясъкът в очите на Лорън я смути и Диана отвърна предпазливо:

— Това не е основната ми цел. Може да ти прозвучи наивно, Лорън, но единственото, което искам, е да си върша добре работата и шоуто ми да бъде винаги на ниво.

— Направи го, Ди! Аз ще се погрижа за останалото.

Странно, едва сега той осъзна колко горещо желаше да отмъсти на Анджела. Едва сега, когато се появи Диана.

— Не претендирам, че аз съм издигнал Анджела на върха. Нещата са по-сложни. Но ускорих този процес. Грешката ми бе, че се

оставих да бъда заблуден от образа на екрана и се ожених за някой, който не съществуваше зад камерата.

— Лорън, не е нужно да ми разказваш всичко това.

— Така е, но всички ти разказват за себе си, без да е необходимо. И това е част от чара ти, Диана. Когато реши, че ме е надрасла, Анджеела ме захвърли небрежно, също както змията се измъква от кожата си. За мен е голямо удоволствие да ти помогна да сразиш Анджеела. — И той с наслада отпи от шампанското. — Огромно удоволствие.

— Лорън, не искам да влизам във война с Анджеела.

— Добре.

Отново чукна чашата си в нейната.

— Аз ще го сторя.

Лу Макнийл бе обсебен от успеха на Анджеела така, както Лорън от нейния погром. Бъдещето му зависеше от този успех. Хранеше надежди да поработи още десетина години, а после да си осигури безопасно и уютно местенце. Не възнамеряваше да остане дълго в „Шоуто на Анджеела“. Най-добрият му шанс бе да продължи договора си, докато шоуто е номер едно, а после без много шум да се намърда в друга продукция.

Имаше основания за тревога. „Шоуто на Анджеела“ все още бе на върха, бе прибавило към колекцията си още една награда „Еми“, но звездата започваше да се скапва. В Чикаго тя командваше екипа си с желязна воля и с присъщия си стремеж към съвършенство.

Откакто се премести в Ню Йорк, обаче тя изгуби огромна част от чара си заради стреса и побърза да го удави във френско шампанско.

Успя да научи, че е вложила доста от собствените си пари в проходащата продуцентска компания „Анджеела Пъркинс“. Шоуто ветеран държеше компанията над повърхността, но засега опитите ѝ да инвестира в телевизионните сериали бяха катастрофални. Последната ѝ специална програма бе посрещната доста резервирано от критиката, но в седмичната класация шоуто бе в първата десетка.

Все пак ежедневният рейтинг на Анджеела бе спаднал през август, когато по нейно настояване се излъчваха повторения заради дългата ѝ почивка на Карибските острови.

Никой не отричаше, че тя заслужава почивка. Както и никой не отричаше, че това бе злощастен период за нейното шоу, защото „Часът на Диана“ упорито набираше скорост и скъсяваше дистанцията.

Имаше и други пропуски, и други грешки, от които най-голямата бе Дан Гарднър. Анджеला постепенно предаваше властта в ръцете на своя любовник и изпълнителен директор и като резултат стилът на шоуто се промени.

— Имаш ли други оплаквания, Лу?

— Не се оплаквам, Анджела.

Питаше се колко ли часове от живота си бе прекарал в гримьорната, застанал прав зад креслото ѝ.

— Исках само за пореден път да ти кажа, че според мен е грешка да говориш за бездомните семейства в присъствието на човек като Трент Уокър. Той е една хищна акула, Анджела.

— Нима?

Дръпна с наслада от цигарата си.

— Намирам го за доста очарователен.

— Разбира се, че е очарователен. Особено когато купи онзи приют и го превърна в скъпа жилищна кооперация.

— Това се нарича обновление на града, Лу. Във всеки случай ще бъде вълнуващо да го видиш в спор с едно четиричленно семейство, което живее във фургон. Така че не само темата — тя смачка цигарата си, — но и самото шоу ще бъде страхотно. Дано си е сложил златните копчета за ръкавели.

— Ако нещата не тръгнат както трябва, ще излезе, че ти не съчувстваш на страданията на бездомните.

— И какво от това? — Гласът ѝ изплющя като камшик. — Има достатъчно много свободни работни места. Повечето от тези нещастници предпочитат подаяния вместо честно да печелят прехраната си.

Сети се как бе работила като сервитьорка и му бе чистила помиите, за да плати образованието си.

— Не всички сме родени в охолство, Лу. Когато следващия месец книгата ми излезе, сам ще прочетеш как съм превъзмогнала недоимъка и с колко труд съм стигнала до върха.

Въздъхна и освободи фризьорката.

— Изглеждам чудесно, скъпа, можеш да си вървиш. Лу, искам първо да ти кажа, че не ми се нравят критиките ти пред останалите хора от екипа.

— Анджеела, аз не съм...

— Второ — прекъсна го тя с ледено доволство, — няма смисъл да се косиш. Нямам намерение да изпускам юздите на Уокър, нито пък да разочаровам добросърдечната публика. Дан вече се е погрижил да пусне слуха, че лично аз ще спонсорирам семейството, което ще участва в шоуто. Първо съвсем скромно ще откажа да коментирам този факт, а после с неохота ще призная, че съм намерила работа на двамата родители, платила съм наема за шест месеца и съм осигурила средства за храна и дрехи. А сега...

Тя стана и за последен път огледа прическата си.

— Бих искала да се срещна с участниците, преди да излезем в ефир.

— Те са в приемната — промърмори Лу. — Реших, че е редно да поканя Уокър в друга стая.

— Правилно.

Анджеела мина покрай него и излезе в коридора. Разтапайки се от великодушие и добронамереност, тя поздрави семейството, което се бе свило на канапето пред монитора. Махна снизходително с ръка, за да прекъсне благодарствените им думи, убеди ги да си вземат от храната и напитките, погали малкото момченце по главата, погъделичка по гушката бебето.

Щом се запъти обратно към гримьорната, ледената ѝ усмивка проблесна като светкавица.

— Не ми приличат на хора, които са живели шест месеца на улицата. Защо дрехите им са толкова чисти? Защо са толкова спретнати?

— Аз... те знаят, че ще се появят по националната телевизия, Анджеела. Погрижили са се да изглеждат добре, поне доколкото могат. Имат гордост.

— Е, нацапай дрехите им — сряза го тя. Главоболието ѝ набираще скорост като товарен влак, трябваше да си вземе хапчетата. — Искам да имат жалък, окаян вид, за бога, а не да приличат на изпаднало в беда семейство от средната класа.

— Но те са тъкмо такива — възрази Лу.

Тя спря, обърна се и го смрази със стъкления си поглед.

— Не ми пука, ако ще да са завършили шибания Харвард. Ясно? Телевизията въздейства с образи. Или може би си го забравил? Искам да изглеждат така, сякаш току-що са прибрани от улицата. Нацапай малко децата. Надупчи дрехите им.

— Анджела, не можем да го направим. Това е инсценировка. Прехвърляме границите.

— Не ми казвай какво не можеш да направиш. — Тя заби студения си розов нокът в гърдите му. — Аз ти казвам какво трябва да стане. Това е моето шоу, забрави ли? Моето! Разполагаш само с десет минути. А сега се махай и се постарай да заслужиш заплатата си.

Тя го избута и тръшна вратата след него.

Още в коридора бе усетила атаката на паниката. Побиха я ледени тръпки. Облегна се на вратата, цялата се тресеше. Трябваше скоро да излезе оттук. Да се изправи срещу публиката. А те щяха да тръпнат в очакване да сгреша, да сбърка репликите си. И ако сбъркаше, ако допуснеше само една грешка, щяха да се нахвърлят върху нея като бесни кучета.

И тя щеше да изгуби всичко. Всичко.

С омекнали крака, Анджела прекоси стаята. Ръцете и трепереха, докато си наливаше шампанско. Знаеше, че то ще ѝ помогне. След всичките изминали години на въздържание отлично знаеше, че една малка чашка преди всяко шоу прогонваше смразяващите, лепкави тръпки. А две чашки уталожваха страха, който глождеше душата ѝ.

Пресуши лакомо първата чаша и после си наля още една. Ръцете ѝ вече не трепереха. Изкушаваше се, че и трета чашка няма да ѝ навреди. Само щеше да укроти нервите ѝ. Къде ли беше чувала и преди тези думи, питаше се тя, докато поднасяше кристалната чаша към устните си.

От майка си. Боже мили, от майка си.

„Само да укроти нервите ми, Анджи. Няколко глътки джин успокояват нервите.“

Ужасена, тя изпусна пълната чаша и искрящата течност се разля по килима. Обърна се разтреперана.

Не, тя нямаше нужда от алкохол. Не беше като майка си. Тя беше Анджела Пъркинс. И беше най-добрата.

Обеща си, че няма да допусне грешки и се обърна към огледалото, за да се успокои от собствения си елегантен, бляскав образ. Щеше да излезе пред публиката и да им покаже, че е най-добрата. Отново щеше да задържи на разстояние бесните кучета. Щеше да ги опитоми и да ги накара да я обичат.

— Доволен ли си, Лу?

Ехото от аплодисментите все още звучеше в ушите ѝ, когато Анджела се отпусна на креслото си зад бюрото.

— Казах ти, че ще стане.

— Ти беше страхотна, Анджела.

Каза го, защото знаеше, че тя го очаква.

— Не, по-скоро великолепна.

Дан седеше на ръба на бюрото и се наведе да я целуне.

— Беше много трогателно, когато взе детето в скута си.

— Обичам децата — излъга тя. — А това изглежда беше умничко. Ще видим, когато тръгне на училище. А сега...

Отпусна се назад, прогони семейството от мислите си с безцеремонна лекота, сякаш си изхлузваше обувките.

— Да се залавяме за работа. Кого ще ангажира тя за следващия месец?

Примирен, Лу подаде списъка на Анджела. Не бе нужно да му казват, че ставаше въпрос за Диана.

— Имената, отбелязани със звездичка, са вече ангажирани.

— Насочила се е към тежката кавалерия, нали? — разсъждаваше на глас Анджела. — Филмови звезди, крале на модата. Все още заобикаля политиците.

— Доста повърхностен избор, никакво съдържание — намеси се Дан, защото знаеше, че думите му ще доставят удоволствие на Анджела.

— Повърхностен или не, ние трябва да попречим на късмета ѝ. Тя вече нанесе удара си с онази проклета история с Джейми Томас.

Устните ѝ се свиха презрително при мисълта, че той се криеше в Рим.

— Все още го държим в ръцете си — припомни ѝ Дан. — Лесно ще подшушнем на пресата за проблемите му с наркотиците.

— Нищо няма да спечелим с тази история. Общественото мнение още повече ще съчувства на Диана. Зарязваме Томас.

Прехвърли набързо списъка.

— Я да видим кой ще ни помогне да нанесем удар на Диана. — Вдигна глава и се усмихна студено на Лу. — Можеш да си вървиш. Засега нямам нужда от теб.

Когато Лу затвори тихо вратата след себе си, Дан запали цигарата на Анджела.

— Гузното му лице съвсем се е сбръчкало — подметна той.

— Но е все още полезен — и тя самодоволно потупа списъка с лакирания си нокът. — Много е важно да знаем плановете на нашата малка Ди.

Анджела се спря на две имена от списъка.

— Мога да се погрижа за тези двамата само с една телефонно обаждане. О, я виж, Кейт Лоуел.

— Страхотно!

Той наля вино в две чаши.

— Един от онези редки случаи, в които фразата „актриса-модел“ е комплимент.

— Да, тя е много красива, много талантива. И много популярна заради небивалия успех на последния си филм.

Устните ѝ се разтегнаха в учудващо сладка усмивка.

— По случайност Диана и Кейт се познават. Прекарали са едно лято заедно в Топека. И пак по случайност знам малката интригуваща тайна на Кейт. Една малка тайна, заради която тя не би си бърбрила в ефир със старата си приятелка. Мисля, че ние можем да я ангажираме за нашето шоу. Ще се заема с това. Лично.

— Нищо не разбирам, Фин.

Диана лежеше сгъшена до него на дивана, сложила глава на гърдите му.

— Тъкмо уредихме пътуването и в следващия миг нейният агент ни изпраща съобщение, че са възникнали неочаквани проблеми с програмата ѝ.

— Случва се.

Фин предпочиташе да целува пръстите ѝ, отколкото да си говорят за шоуто.

— Но не по този начин. Опитавме се да разместим програмата, дадохме им друга дата и въпреки това получихме същия отговор. Наистина ми се искаше да я поканя за участие през ноември, но не се свързах лично с нея, за да не прозвучи като молба за приятелска услуга.

Фин поклати глава и си припомни колко резервирано се държеше Кейт, когато се срещнаха в офиса на Анджела.

— По дяволите, та ние бяхме приятелки.

— Приятелството е първата жертва в този бизнес. Не се разстройвай, Канзас.

— Няма. Знам, че ще намерим друг участник. Имам чувството, че някой непрекъснато ми пречи и в професионалния, и в личния живот.

Опита се да прогони тази мисъл от главата си. Времето им бе прекалено ценно, за да го пропиляват.

— Хубаво е.

— Кое?

— Да си седя тук, да не правя нищо. Да съм с теб.

— И на мен ми харесва. Започва да ми става навик.

Погали с пръст гривната на ръката ѝ.

— Барлоу Джеймс е в Чикаго.

— Ммм, да, чух. Искаш ли нещо за ядене?

— Не.

— Добре.

Сладострастна въздишка се изтръгна от гърдите ѝ.

— И аз не съм гладна. Цял ден не искам да мърдам оттук. Цял прекрасен неделен ден.

Тази неделя и двамата бяха свободни. Не ѝ се искаше да разваля удоволствието им с най-новото послание, което бе намерила сред писмата на зрителите.

„Знам, че ти не го обичаш истински, Диана. Фин Райли не е нищо в сравнение с мен и един ден ти ще го разбереш. Ще чакам този ден. Цял живот ще чакам.“

Естествено тази бележка беше по-безобидна от писмото на един шофьор от Алабама, който я канеше в леглото на огромния си камион. Или пък от твърденията на онзи саморъкоположил се пастор, че имал видение, в което тя се появявала гола — знак от Бога, че тя и чековата ѝ книжка са неделима част от неговата мисия. Нямаше за какво да се тревожи, наистина нямаше.

— Вчера се срещнах с него.

Тя премигна.

— С кого?

— С Барлоу Джеймс.

Фин забеляза, че я откъсна от мислите ѝ, и я дръпна леко за ухото.

— Ще ме изслушаш ли?

— Извинявай. Сега пък къде те изпраща?

— След няколко дни трябва да замина за Париж. Помислих си, че би могла да хванеш самолета и да дойдеш там следващия уикенд.

— Да летя до Париж?

Тя се обърна и го погледна.

— За уикенда?

— Ще вземеш „Конкорд“. Ще опитаме френската кухня, ще разгледаме забележителностите и ще се любим във френски хотел. Дори може да се върна с теб.

Идеята я накара да се изправи.

— Не мога да си представя, че ще отида в Париж за един уикенд.

— Ти си знаменитост — припомни ѝ той. — От теб се очаква да вършиш такива неща. Не четеш ли списания?

Очите ѝ грейнаха при мисълта за предоставилата ѝ се възможност.

— Не съм ходила в Европа.

— Имаш задграничен паспорт, нали?

— Разбира се, дори скоро го поднових. Репортерски навик. Смътно се надявах, че ще замина на някоя вълнуваща командировка в чужбина.

— Е, аз съм твоята вълнуваща командировка в чужбина.

— Ако успея да разместя програмата си... Ще разместя програмата си.

Тя се завъртя и го сграбчи в обятията си.

— Къде отиваш — попита той, когато тя се опита да се отдръпне. Притисна я силно до себе си.

— Трябва да направя списък. Трябва да си купя видеокасата Берлиц и пътеводител, и...

— После — засмя се той и я целуна. — Божичко, Канзас, колко си предсказуема. Каквато идея да ти подхвърля, ти все правиш списък.

— Просто съм организирана. — Тя го удари леко с юмрук по гърдите. — Това не означава, че съм предсказуема.

— После напиши шест списъка, ако искаш, но не съм ти разказал за срещата си с Барлоу Джеймс.

Но Диана не го слушаше. Реши, че ѝ трябва една малка видеокамера като на Каси. И фразеологичен речник.

— Какво?

Премигна, когато Фин я дръпна за ухото.

— А, да, срещата с Барлоу Джеймс — добави тя, като забрави за миг за списъка. — Ти току-що каза, че той те изпраца в Париж.

— Говорихме за друго. Продължихме спора, който водим вече цяла година.

— Новинарското предаване — засмя се тя. — Той няма да се предаде лесно, нали?

— Реших да го направя.

— Мисля, че... Какво?!

Диана се изправи като ужилена.

— Ще го направиш?

Беше очаквал изненадата ѝ и се надяваше, че тя ще се зарадва на решението му.

— Доста поприказвахме, докато определим условията, общите насоки и плана на предаването.

— Но аз си мислех, че ти не проявяваш никакъв интерес към това предложение. Ти обичаш да се вписваш във всяко събитие, разтърсило света. Да преметнеш чантата през рамо, да вземеш лаптопа и да заминеш.

— Рицарят на новинарите.

Той си играеше с обичата ѝ.

— До известна степен ще продължавам да го правя. Пак ще заминавам, но ще отразявам събитието за собственото си предаване.

Когато се наложи, ще правим репортажи от мястото на събитието, но базата ни ще е в Чикаго.

Тук беше неприятният момент, защото Барлоу искаше Фин да се установи в Ню Йорк.

— Ще имам възможност да правя подробни репортажи с всички гледни точки, вместо да ги пускам за три минути в емисиите. И ще прекарвам повечето време тук, при теб.

— Не искам да го правиш заради мен. — Тя бързо скочи на крака.

— Не отричам, че честите раздели ми тежат, но...

— Никога не си го казвала.

— Не би било честно. Боже мой, Фин! — Прокара двете си ръце през косите си. — Какво бих могла да кажа? Не заминавай! Знам, че светът ври и кипи, но ти си стой тук, при мен.

Той стана и я погали с пръст по бузата.

— Не би навредило на самочувствието ми, ако го чуя.

Тихите му думи я пронизаха.

— Не би било справедливо нито към теб, нито към мен. А и да променяш хода на кариерата си заради мен, също не е справедливо.

— Не го правя само заради теб, а и заради мен самия.

— Веднъж каза, че не искаш да пускаш корени.

Диана съзнаваше, че всеки миг ще се разплаче. Не би могла да му обясни защо, дори и тя не знаеше.

— Спомням си тези твои думи, Фин. Ние сме професионалисти и двамата сме наясно с изискванията на кариерата. Не искам да се чувстваш притиснат.

— Ти нищо не разбираш, нали?

Отново усети надигащото се парливо желание.

— Всичко бих направил за теб, Диана. През последната година нещата се промениха за мен. Не ми е лесно да си грабна чантата и да замина. Не ми харесва да дремя в някой хотел на другия край на света. Липсваш ми.

— И ти ми липсваш — продума тя. — Това прави ли те щастлив?

— И още как.

Притегли я към себе си и я обсипа с нежни, ласкави целувки, докато устните ѝ пламнаха от страст.

— Искам да усещаш, че ти липсвам. Искам да тъгуваш всеки път, когато заминавам. Искам също като мен да се чувстваш замаяна, обърквана, смутена от цялата тази каша, която забъркахме.

— Е, така се чувствам. Значи и двамата сме доволни.

— Абсолютно доволни.

Пусна я. Ако тя искаше да спори с логични аргументи, щеше да ѝ отвърне с колкото си иска такива. В крайна сметка, обективността бяха негов професионален специалитет.

— Все пак трябва да замина, но искам да страдаш, докато ме няма.

— Върви в ада — рече тя, като натърти всяка дума.

— Само с теб.

Притисна лицето ѝ между дланите си, за да не може тя да се отскубне.

— Дявол да го вземе, Диана. Обичам те.

Когато разхлаби хватката си, тя отстъпи назад, краката ѝ трепереха. Огромните ѝ очи бяха приковани в лицето му. За миг дъхът ѝ секна. Беше ѝ нужно време, за да оформи смислено изречение.

— Никога не си ми го казвал.

Не бе очаквал точно такава реакция. Но трябваше да си признае, че обяснението му не бе от най-романтичните.

— Сега ти го казвам. Не го ли приемаш?

— А ти?

— Първо аз те попитах.

Тя поклати глава.

— Разбира се. Сега ми е по-леко, защото и аз те обичам.

Въздъхна на пресекулки, бореше се с вълнението.

— Дори не съзнавах колко много се нуждая от тези думи.

— Не си единствената, която обмисля нещата стъпка по стъпка.

Той се протегна и я погали по бузата.

— Май доста се уплаши, а?

— Да.

Той взе ръката му и я стисна здраво, докато усети първата вълна на удоволствие, която се разля по тялото ѝ.

— Нямам нищо против да бъда уплашена. Всъщност, дори ми харесва и бих се радвала, ако го повториш.

— Обичам те.

Той я грабна я на ръце, тя се разсмя и двамата се търколиха на дивана.

— Дръж се здраво за мен — предупреди я той и бързо съблече пуловера ѝ. — Смятам да те уплаша до смърт.

[1] Няколко колежа в Североизточните щати, които образуват една спортна лига и се явяват като един отбор на мачовете между различните колежи. Често пъти понятието се използва като синоним за поведението, културата и интелигентността на техните възпитаници. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Премиерата на „В дълбочина“ с Фин Райли се състоя през януари, като измести от програмата някакъв катастрофален болничен сериал. Телевизионните шефове хранеха големи надежди, че седмичното новинарско предаване с добре познат водещ ще изтегли от дъното на класаците критичното време във вторник вечер: Фин имаше опит, радваше се на доверие сред зрителите и най-важното — беше доста популярен сред женската публика, особено във възрастовата група от 18 до 40 години.

Си Би Си пушна шоуто в ефир след масирана рекламна кампания. Направиха предварителни представяния, измислиха нови рекламни клипове, избраха специално композирана мелодия. Докато ремонтираха и обзавеждаха студиото, в което сложиха триизмерна карта на света и лъскаво стъклено бюро, Фин и останалите трима репортери от екипа вече усърдно се бяха заловили за работа.

Неговата представа за подготовката бе съвсем различна от скъпите реклами и бомбастичните интервюта. Както бе казал на Диана, той се занимаваше с нещо, за което винаги бе мечтал. Чувстваше се като питчер в бейзболен отбор и не му оставаше нищо друго, освен да нанася удари.

Още с първото си предаване той успя да грабне трийсет процента точки и да зашемети конкуренцията. На следваща сутрин американците обсъждаха шансовете на САЩ за златния олимпийски медал и изкусното интервю на Фин Райли с Борис Елцин.

В духа на приятелската конкуренция Диана покани в шоуто си Роб Уинтърс, актьор, ветеран на американското кино, чийто дебют като режисьор бе посрещнат радушно от критиката и публиката.

Чаровен и красив, Роб се чувстваше уютно пред камерата и забавляваше публиката в студиото и зрителите пред екрана. Шоуто завърши с бурен смях, когато той разказа последният си анекдот за снимането на една гореща любовна сцена, провалено от неочаквано нападение на чайки.

— Нямам думи да изразя благодарността си.

Диана стисна сърдечно ръката му след последния автограф.

— За малко нямаше да дойда.

Докато охраната извеждаше зрителите от студиото, Роб внимателно изучаваше лицето на Диана.

— Честно казано, единствената причина, заради която се съгласих да участвам, беше че ме притиснаха да откажа — рече той и я дари с една от прочутите си ослепителни усмивки. — Затова ми се носи славата на своенравен човек.

— Май нещо не разбирам. Искаш да кажеш, че агентът ти те е посъветвал да не участваш?

— И той наред с другите.

Диана учудено го погледна.

— Имаш ли минутка време? — попита я Уинтърс.

— Разбира се. Искаш ли да се качим в моя офис?

— Добре. Тъкмо ще пийна нещо.

Мимолетна усмивка отново озари лицето му.

— С тези очи ще издържиш най-много двацет минути в Холивуд.

Хвана я приятелски под ръка, когато излязоха от студиото и се запътиха към асансьора.

— Ако позволиш на хората да разберат какво мислиш, веднага ще се нахвърлят върху теб и ще те схрускат.

Диана влезе в асансьора и натисна копчето за шестнайсетия етаж.

— И за какво си мисля?

— Че е едва десет сутринта, а аз се каня да обърна едно двойно питие.

Усмивката му бе бърза и опияняваща като глътка уиски.

— Мислиш си, че е трябвало да постоя повечко в санаториума за алкохолици.

— Ти ми каза, че вече не пиеш.

— Не, не пия... алкохол. Новата ми страст е диетичната кола с малко резенче лимон. Доста непривично, но имам достатъчно воля, за да устискам.

— Диана...

Каси отмести поглед от компютъра и щом видя мъжа до Диана, ококори очи.

— Имаш ли нужда от мен, Каси?

— Какво? — премигна Каси, изчерви се, но не свали поглед от лицето на Роб. — Не, не... Нищо.

— Роб, това е Каси, моя секретарка и моя дясна ръка.

— Приятно ми е.

Роб притисна омекналата ръка между дланите си.

— Възхищавам се от таланта ви, мистър Уинтърс. Всички сме развълнувани от блестящото ви представяне на днешното шоу.

— Удоволствието е мое.

— Каси, моля те отмени телефонните ми разговори. Ще приготвя специалната ти напитка — обърна се тя към Роб и го въведе в офиса.

Обстановката в стаята бе значително променена. Стените бяха боядисани в електриковосиньо, килимът бе заменен с дъбов паркет, върху който бяха постлани малки килимчета в геометрични форми. Мебелите бяха супермодерни и удобни. Диана покани с жест Роб да седне в едно кресло и отвори спретнатия зареден хладилник.

— Не съм идвал тук от четири-пет години — каза той, протегна дългите си крака и плъзна поглед из стаята. — Но явно, че пастелните розови нюанси не са в твоя стил.

— Така е.

Тя нарязва един лимон и пусна няколко парченца в две чаши с ледени безалкохолни напитки.

— Любопитна съм да узная защо твоят агент те е посъветвал да не участваш в шоуто.

„Любопитна“ не беше най-точната дума, но Диана се постара да запази благия тон.

— Правим всичко възможно гостите ни да се чувстват удобно.

— Вероятно има нещо общо с телефонното обаждане от Ню Йорк.

Той пое чашата и изчака Диана да седне.

— ... на Анджеला Пъркинс.

— Анджеला?

Слисана, Диана поклати глава.

— Анджеला се е обадила на агента ти заради моето шоу?

— На следващия ден, след като твоите хора са се свързали с агента ми.

Роб отпи голяма глътка и продължи:

— Казала му, че едно птиченце ѝ е изчуруликало за намерението ми да се отбия в Чикаго.

— Типично в неин стил — промърмори Диана. — Но не знам как е разбрала толкова бързо.

— Не е дала никакви обяснения.

Без да сваля поглед от лицето на Диана, той разклати парченцата лед в чашата си.

— Два дни по-късно говорих лично с нея, но и тогава нищо не ми каза. Към моя агент е употребила целия си чар, като му е припомнила, че ме е канила в „Шоуто на Анджеला“, когато кариерата ми е била пред провал и че ако се съглася да участвам в твоето предаване, тя нямало да ме покани в Ню Йорк, както възнамерявала да направи. Искала да участвам в специалната ѝ програма и гарантирала, че ще използва влиянието си, за да придаде тежест на номинацията ми за Оскар. Което означава, да говори надълго и нашироко за моя филм пред обществеността и пред подходящите хора и да допринесе за рекламната кампания.

— Нещо като подкуп, и то доста явен. — Гласът ѝ се стегна от овладяния гняв. — Но ти си тук.

— Можеше и да не съм, ако ми бе предложила подкуп. Аз исках тази награда, Диана. Много хора, включително и аз самият, смятаха, че с мен е свършено, след като отидох в санаториума. Наложих се да прося пари, за да направя този филм. По средата на снимките пресата гръмна с изявлението, че зрителите ще ме освиркат, защото никой пет пари не давал за епични любовни истории. Искам тази награда.

Той млъкна и надигна чашата.

— Тъкмо бях решил да послушам съвета на агента си и да ти откажа, когато ми се обади Анджеला. Беше забравила чара си и започна да ме заплашва. Това беше грешката ѝ.

Диана стана, за да напълни чашата му.

— Значи те е заплашила, че няма да подкрепи филма ти, ако участваш в моето шоу, така ли?

— Това беше само началото. — Той извади цигара и сви рамене. — Имаш ли нещо против? Все още не съм се отказал от този порок.

— Моля те, запали си.

— Дойдох тук, защото се ядосах.

Драсна клечка кибрит и всмукна от цигарата.

— С това исках да кажа на Анджеला да си гледа работата. Нямах намерение да ти правя комплимент, но има нещо особено привлекателно в поведението ти, в излъчването ти.

Той присви очи.

— Трябва просто да се довериш на лицето си.

— Така казват.

Диана успя да се усмихне, макар че в гърлото ѝ бе заседнала горчива буца.

— Каквато и да е причината, радвам се, че дойде.

— Няма ли да ме попиташ с какво друго ме заплаши?

Този път ѝ бе по-лесно да се усмихне.

— Опитвам се да се въздържа от въпроси.

Той се засмя и остави чашата настрана.

— Каза ми, че си коварно, хитро чудовище, което прибягва до всякакви средства, за да се задържи в центъра на общественото внимание. Отхвърлила си приятелството ѝ, излъгала си доверието ѝ, появила си се в ефир само защото се чукаш с Лорън Бах.

Диана вдигна многозначително вежди.

— Сигурна съм, че Лорън ще се изненада, ако го чуе.

— Прозвуча ми като автопортрет.

Дръпна от цигарата и я изтръска небрежно в пепелника.

— Знам какво е да имаш врагове, Диана, и тъй като сега ние с теб имаме общ враг, ще ти кажа с какво ме заплаши Анджеला. Ще те помоля да си траеш само двацет и четири часа, докато се върна у дома и уредя пресконференция.

Побиха я ледени тръпки.

— Добре.

— Преди около шест месеца, отидох на рутинен медицински преглед. Бях изтощен, защото повече от година работих денонощно върху филма, оглеждах внимателно всеки монтаж, подготвих се за рекламната кампания. Още от онези пиянски години ходех редовно на преглед, а моят лекар е много дискретен. Но въпреки това Анджеला се е докопала до резултатите от изследванията ми.

Дръпна за последен път от цигарата и я смачка в пепелника.

— А аз съм болен от СПИН.

— О, съжалявам.

Тя сграбчи ръката му и я притисна утешително между дланите си.

— Наистина съжалявам.

— Винаги съм си мислил, че алкохолът ще ме съсипе, а не сексът.

Той надигна чашата си. Ледът изтрака мелодично, когато ръката му трепна.

— Тогава за известно време бях непрекъснато пиян и не знаех с колко жени съм спал. Да не говорим, че въобще не знаех кои са те.

— Всеки ден стават нови открития...

Диана млъкна и се замисли колко излишни бяха думите ѝ, колко банални.

— Имаш право да запазиш тайната си, Роб.

— Странно изявление на бивш репортер.

— Дори Анджеела да го обяви публично, не си длъжен да го признаеш.

Развеселен, той се отпусна назад.

— Сега май ти си ядосана.

— Естествено, че съм ядосана. Тя ме е използвала, за да те шантажира. Но нали става въпрос само за някаква си телевизия. Телевизия. За някаква тъпа класация, а не за световни събития, които ще променят хода на историята. Какъв бизнес е това, щом някой използва трагедията ти, за да получи повече точки и да бие конкуренцията?

Настроението на Роб се бе повдигнало. Той отпи от колата.

— Това е шоубизнесът, скъпа. Борба на живот и смърт.

На лицето му се появи горчива усмивка.

— Трябваше отдавна да съм го разбрал.

— Съжалявам.

Тя затвори очи и се опита да се овладее.

— Гневът не помага. Какво да направя?

— Имаш ли приятели в журито на Академията?

Тя се усмихна.

— Може би неколцина.

— Обади им се, използвай този твой прелъстителен, убедителен тон, за да повлияеш на вота им. А след това, излез пред камерата и унищожи „Шоуто на Анджеела“.

Очите ѝ проблеснаха.

— Прав си, точно това ще направя.

Още същия следобед тя свика екипа на съвещание в офиса си и седна зад бюрото, възплъщавайки се в образа на истинския шеф. Гневът все още бушуваше дълбоко в нея. Тонът ѝ бе хладен и официален.

— Току-що разбрах, че е възникнал проблем, сериозен проблем.

Докато говореше, погледът ѝ шареше из стаята, без да пропуска озадачените лица. Съвещанията на екипа често бяха уморителни, понякога разпалени, но винаги се водеха в дружески добронамерен тон.

— Маргарет — продължи тя, — нали ти се свърза с хората на Кейт Лоуел?

— Да.

Смутена от смразяващата атмосфера, Маргарет гризеше рамката на очилата си.

— Бяха заинтересовани от поканата ни. Имахме информация, че като ученичка Кейт е живяла няколко години в Чикаго. Но после ни отказаха. Имало проблеми с програмата ѝ.

— Колко пъти са ни отказвали през последните шест месеца?

Маргарет премигна.

— Трудно е да се каже. Много от идеите отпаднаха.

— Имам предвид предаванията, за които сме предвидили по-известни личности.

— А, това ли.

Маргарет се размърда на мястото си.

— Много от тях не сме осъществили, защото в плана си залагаме повече на обикновените хора с ежедневните им проблеми, където е твоята сила. Но ми се струва, че през последните шест месеца пет или шест пъти все някой е отказвал да участва в шоуто.

— А как се подготвя списъка с гостите, Саймън?

Той се изчерви.

— Както винаги, Ди. Нахвърляме няколко идеи, записваме различни хрумвания. Когато подберем темите и гостите, залавяме се с предварителните проучвания и провеждаме телефонни разговори.

— И списъкът с гостите не се показва на никого, преди да е утвърден, така ли?

— Разбира се.

Той нервно поглади косата си.

— Стандартната работна процедура. Не искаме конкурентите да си пъхат носа в нашата работа.

Диана взе един молив и разсеяно почука с него по стъкления плот на бюрото.

— Днес ми казаха, че Анджела Пъркинс е разбрала за участието на Роб Уинтърс часове, след като ние сме се свързали с агента му.

В стаята се чу развълнуван шепот.

— И аз подозирам — продължи Диана — от това, което научих, че тя е знаела за участието и на други гости. Кейт Лоуел се появи в „Шоуто на Анджела“ две седмици, след като нейните хора заявиха, че са възникнали неотложни ангажименти. И Кейт не е единствената. Имам списък на гостите, които се опитахме да ангажираме и които са участвали в „Шоуто на Анджела“ две седмици след първоначалния ни контакт с тях.

— Оттук изтича информация! — извика Фран. Брадичката ѝ трепереше. — Кой ли негодник доносници?!

— Хайде стига, Фран.

Джеф огледа разтревожен стаята. Намести очилата си.

— Повечето от нас са тук още от първия ден. Ние сме като семейство.

Дръпна яката на памучната си блуза и отмести поглед към Диана.

— Боже мой, Ди, нима вярваш, че някой от нас ще иска да провали шоуто или теб?

— Не, не вярвам. Затова има нужда от идеи и предложения.

— Исусе! Исусе Христе! — измърмори под носа си Саймън и притисна с пръсти слепоочията си. — Вината е моя.

Отпусна ръце и погледна тревожно Диана.

— Лу Макнийл. Непрекъснато поддържа връзка. По дяволите, от десет години сме приятели. Не съм допускарал... Повдига ми се, кълна ви се, че ми се повдига.

— За какво говориш? — попита тихо Диана, но вече се бе досетила.

— Приказваме си един-два пъти месечно.

Саймън стана от масата и отиде да си налее чаша вода.

— За обичайните неща... за работата.

Извади едно шишенце и изсипа две хапчета в шепата си.

— Той би направил всичко заради Анджела. Знаел е, че може да ме използва, без да предизвика подозрение. Разказваше ми за смелите идеи на екипа ѝ, сигурно ме е питал кого смятаме да поканим. И аз му казвах.

Преглътна шумно хапчетата.

— Казвах му, защото си говорехме като двама стари приятели за проблемите в работата. Но до този момент въобще не съм се сетил каква е целта му, Ди. Кълна ти се.

— Добре, Саймън. Сега поне знаем. Какво обаче ще предприемем?

— Ще наемем някой да отиде до Ню Йорк и да счупи ченето на Лу Макнийл — разпалено предложи Фран, стана и се приближи към потресения Саймън.

— Ще трябва да помисля. Междувременно новата ни тактика ще бъде да не обсъждаме гостите, темите и подготовката на всяко шоу извън офиса. Съгласни ли сте?

Разнесе се одобрителен шепот, но никой не смееше да вдигне поглед.

— Освен това имаме нова цел. И върху нея ще съсредоточим силите си.

Диана замълча и огледа лицата на всички присъстващи.

— За една година ще избутаме „Шоуто на Анджела“ от първото място в класациите.

Вдигна ръка, за да възпре спонтанните аплодисменти.

— Искам всеки от вас да помисли за предаване извън студиото. Трябва да раздвижим шоуто и да го изкараме извън сградата. Искам да намерите привлекателни и забавни местенца. Искам екзотика, искам малки провинциални градчета с проблемите на обикновените американски граждани.

— Дисниленд — предложи Фран.

— Ню Орлиънс, заради карнавала — намеси се Каси и вдигна рамене. — Винаги съм искала да отида там.

— Добре, заеми се с това — нареди Диана. — Искам шест реално осъществими предложения. До края на деня ми донесете

списък с всички идеи, които са ви хрумнали. Каси, направи списък на хората, които искат да се срещнат лично с мен. Кажим им, че ще ги приема.

— Колко ще приемеш?

— Всичките. Направи график на срещите. И ме свържи с Лорън Бах.

Тя се отпусна назад и сложи ръце върху стъкления плот на бюрото.

— Да се залавяме за работа.

— Диана!

Саймън пристъпи към нея, когато другите излязоха от кабинета.

— Може ли за минутка?

— Но само една — отвърна тя и се усмихна, — защото искам да започна час по-скоро кампанията.

Той стоеше като истукан пред бюрото ѝ.

— Знам, че бързо ще ми намериш заместник. Сигурно предпочиташ да не се вдига много шум. Затова ще подам оставката си, когато решиш.

Диана вече пишеше нещо в бележника си.

— Не ти искам оставката, Саймън. Искам да използваш гъвкавия си ум, за да ме издигнеш на върха.

— Провалих се, Ди. Направих голям гаф.

— Доверил си се на приятел.

— На конкурент — поправи я той. — Само Бог знае колко предавания съм саботирал с тази моя голяма уста. По дяволите, Ди. Хвалех се, играех си на „Моята работа е по-хубава от твоята“. Исках да го подразня, защото това бе единственият начин да уязвя Анджеला.

— Давам ти друга възможност.

Тя се наведе напред, очите ѝ проблеснаха. Усещаше сила, енергия и знаеше, че ще ги използва, за да довърши започнатото от Анджеला.

— Помогни ми да я катурна от първото място, Саймън. Ти не можеш да я уязвиш, ако напуснеш.

— Не знам защо ми вярваш.

— Досетих се откъде изтича информацията. Саймън, отдавна съм тук и знам, че с Лу сте приятели. Ако не ми беше казал, не би се наложило да предлагаш оставката си. Щях сама да те уволня.

Той разтри с ръка лицето си.

— Значи с признанието си, че съм сгафил, всъщност запазвам работата си.

— Така излиза. И тъй като знаеш, че си допуснал грешка, от теб очаквам да работиш още по-усърдно, за да ми помогнеш да стигна върха.

Изненадан, той поклати глава.

— В крайна сметка си научила нещичко от Анджела.

— Само това, което ми трябва — лаконично отвърна тя. Сграбчи слушалката, когато телефонът иззвъня.

— Да, Каси?

— Лорън Бах на първа, Диана.

— Благодаря.

Пригответи се да натисне копчето и погледна отново Саймън.

— Ясно ли е?

— Като бял ден.

Изчака го да затвори вратата и си пое дълбоко дъх.

— Лорън — каза тя, когато се свърза, — готова съм за война.

Вятърът вършееше наоколо и засипваше с неприятен мокър сняг лицето му, дори се промъкваше под яката на палтото. Едва приближаваше седем. Все още не се бе развиделило и уличните лампи светеха. Снегът приглушаваше звуците и изпълваше въздуха наоколо.

В малкия спретнат квартал не се виждаше жива душа, освен една котка, която жално драскаше по входната врата на собственика си.

Лу бе свикнал с чикагските зими и не се оплакваше. Приблужи се с тежки стъпки към колата си и започна да чисти предното стъкло.

Не обръщаше внимание на приказния свят зад гърба си. Ниските вечнозелени растения бяха обвити в ледени бели одежди, тротоара и алеите бяха застлани с бял килим, а снежинките танцуваха в мъждукащата светлина на уличните лампи.

Лу си мислеше за неприятната задача да изчисти заледеното стъкло, за мократа си яка и за ледените иглички, които вятърът забиваше в ушите му. И за неприятното шофиране, което го очакваше.

Някой тихо извика името му, Лу се обърна, като се взираше през снежната пелена.

В първия миг не видя нищо, освен прехвърчащия сняг и премрежената светлина на уличната лампа.

Но после го съзря. За един миг, но го съзря.

Пистолетът изгърмя право в лицето му и тялото му изхвърча върху капака на колата. От съседната пресечка се разнесе бесен лай на куче. Котката се стрелна и се скри под един затрупан със сняг хвойнов храст.

Ехото от изстрела бързо заглъхна. Миг след него Лу Макнийл бе мъртъв.

— Това беше заради Диана — прошепна убиецът и бавно подарка колата си.

В студената неприветлива февруарска утрин Лу целуна жена си за довиждане. Тя се размърда, все още сънена, и го потупа по бузата, преди да се стуши пак под завивките, за да подремне още половин час.

— За вечеря ще има задушено пиле — промърмори тя. — Ще се върна към три, за да го приготвя.

Тъй като децата им бяха големи, всеки си имаше различни утринни навици. Лу остави жена си да спи и слезе долу сам. Закуси и гледа първата емисия за деня. Премигна смутено, когато чу прогнозата за времето. Пътят от Бруклин до студиото в Манхатън щеше да бъде тежък. Излезе от къщата и се загърна в палтото, сложи си ръкавиците и руската ушанка — коледен подарък от най-малкия му син.

Когато няколко часа по-късно Диана научи новината беше толкова потресена, че забрави за писмото върху бюрото си. То гласеше:

„Диана, винаги ще бъда до теб“.

ГЛАВА 19

Диана се пъкна в голямата вана на Фин, пълна с гореща вода, която при потапянето леко се раздвижи и забълбука. Тя се отпусна със затворени очи, стиснала в ръка чаша с пенлив коктейл от шампанско и портокалов сок. Беше късна съботна утрин и Диана разполагаше с повече от час, преди шофьорът ѝ Тим О'Мейли да я вземе за срещата в Мерилвил, Индиана.

Чувстваше се ленива и самодоволна като котка, която се припича на слънце.

— Какво празнуваме?

— Ти си в Чикаго и аз съм в Чикаго. И като изключим днешното ти прекосяване на щата, изглежда, че ще се задържим тук цяла седмица.

От другия край на ваната Фин наблюдаваше как напрежението в тялото ѝ лека-полека се стопява. Седмици наред тя беше като навита машинка. Дори повече, каза си той, докато отпиваше от ледения коктейл. Още преди безсмисленото убийство на Лу Макнийл, тя цялата бе кълбо от нерви. В дните след смъртта на Лу чувствата ѝ се лутаха в противоположни посоки — угризение, гняв, вина, безсилие. Не знаеше какво изпитва към човека, който бе саботирал шоуто ѝ заради свои лични цели.

„Или заради целите на Анджела“, заключи Фин. Но сега тя се усмихваше, очите ѝ бяха премрежени от наслада.

— Май напоследък попаднахме във водовъртежа на хаоса.

— Ти летиш за Флорида, аз преследвам кандидат-президентите от щат на щат. И двамата се опитваме да направим добро шоу, докато репортерите и фотографите са по петите ни.

Фин сви рамене и докосна със стъпалото си нейния мек, гладък крак.

Вниманието на пресата бе неотклонно съсредоточено върху тяхната връзка и на хората от нейния и от неговия екип никак не им бе лесно да работят в такава атмосфера. По някакви необясними и за двамата причини бяха ги обявили за двойка на годината. На

следващата сутрин Диана бе прочела за сватбените си планове в някакъв жълт вестник, пъхнат от услужлив доброжелател под изтривалката пред вратата ѝ. И всичко това я караше да се чувства неспокойна, несигурна и прекалено разсеяна.

— Нима наричаш това хаос? — попита Фин и я изтръгна от мислите ѝ.

— Прав си, това е един обикновен ден от живота ни — каза тя и въздъхна дълбоко. — Поне се справяме. Твоето шоу за разпадащата се инфраструктура на Чикаго беше великолепно, макар да пробуди у мен страха, че някой ден улиците под краката ми ще се разрушат.

— Вярно, че имаше всичко в него — и паника, и комедийни ситуации, и полудели чиновници. И все пак не беше толкова вълнуващо като интервюто ти с Мики и Мини Маус.

Тя отвори едното си око.

— Внимавай, приятелче!

— Не, наистина.

Усмивката му беше закачлива.

— Ти накара Америка да говори. Какви са отношенията между хората, каква е ролята на Гуфи в тях. Тези парливи въпроси изискват отговор и кой знае, може да поохладят страстите ни.

— Ние се интересуваме от американските традиции — сопна се тя. — От необходимостта за забавление и въображение и от огромната индустрия, която ги подхранва. А това е също толкова важно; както и разногласията и престрелките между политиците. Дори е по-важно — добави тя и махна с ръка. — Хората имат нужда от някакъв тип бягство, особено по време на рецесия. Ти отразяваш затоплянето на отношенията между Изтока и Запада, общественно-икономическите проблеми на бившия Съветски съюз. А аз предпочитам ежедневните проблеми, които засягат обикновения човек.

Той все още ѝ се усмихваше хитро. Диана отпи от коктейла и го погледна намръщено.

— Нарочно ме предизвикваш.

— Харесва ми, когато очите ти станат тъмни и в тях започват да проблясват гневни пламъчета.

Остави чашата си, примъкна се към Диана и легна върху нея. Водата мързеливо се разплиска извън ваната.

— И освен това тук се появява една бръчица — погали с палец челото ѝ, — която искам да премахна.

— Някой може да си помисли, че си голям мръсник, Фин.

— Някои са го казвали, други тепърва ще то кажат — промърмори той, като хапеше нежно устните ѝ. — А като стана дума за Мики и Мини...

Ръцете му се плъзнаха по горещото ѝ меко тяло.

— Ама ние говорихме ли за тях?

— Питам се дали можем да сравним техните отношения с нашите — неопределени и дълготрайни.

Водните мехурчета се пукаха около и между тях, тя галеше мократа му коса. Толкова добре ѝ беше тук, особено след като знаеше, че всеки един миг утешителната топлина може да избухне в буен пламък.

— Аз мога да ги определя: ние се обичаме, радваме се един на друг и искаме да сме заедно.

— Ако се преместиш да живееш при мен, ще бъдем повече време заедно.

Бяха обсъждали този въпрос и преди. И не бяха стигнали до никакво решение.

Диана притисна устни в рамото му.

— За мен е по-лесно да си имам свое жилище, когато отсъстваш от града.

— Сега през повечето време ще съм тук.

— Знам.

Устните ѝ се плъзнаха надолу към врата му. Опитваше са да го отклони от темата.

— Дай ми малко време да обмисля тази идея.

— Понякога трябва да се доверяваш на импулсите си, Диана, на инстинктите си.

Устните му докоснаха нейните и той почувства, че тя е смутена и объркана. Знаеше, че ако настоява, тя ще се съгласи, но инстинктът му го караше да не я притиска.

— Мога да почакам. Но не ме карай да чакам дълго.

— Можем да определим изпитателен срок.

Кръвта ѝ пулсираше лудо като бълбукащата вода.

— Ще си взема малко багаж и ще се нанесе за една седмица.

— Ще се постарая да не си отиваш.

— Сигурна съм, че ще успееш.

Диана се усмихна и приглади косата му назад, за да открие лицето му.

— Толкова много те обичам, Фин. Повярвай ми. Кълна се, че слуховете за мен и Гуфи са лъжа. Ние сме само приятели.

Той побутна назад главата ѝ така, че водата да покрие тялото ѝ.

— Не му вярвам на този дългоух негодник.

— Използвах го, за да те накарам да ревнуваш, макар че все пак той притежава известен чар, който намирам за доста привлекателен.

— Нима търсиш чар? Защо да не... По дяволите!

Фин отметна назад мократа си коса и вдигна телефона, закрепен над ваната.

— Запомни мисълта си — обърна се той към нея. — Ало, Райли на телефона.

Диана прехвърляше наум няколко интересни варианта, с които би могла да го поразее, но забеляза промяната в изражението му. Водата се разплиска, когато той излезе от ваната и се протегна за хавлията.

— Намери Кърт — нареди Фин и преметна хавлията около мокрото си тяло. — Свържи се с Барлоу Джеймс. Искam екип и информация за инцидента.

Изруга под носа си.

— Ще трябва да успееш, щом ти казвам.

— Какво става?

Диана спря водата, която пълнеше ваната и се изправи. Капчици се стичаха по тялото ѝ, докато разгъваше хавлията. Разбра, че той се кани да излиза.

— Някакъв инцидент със заложници в гръцкия квартал.

Фин припряно включи телевизора и се втурна към спалнята, за да се облече.

— Положението е критично. Вече има трима убити.

Тя потрепери от ужас, после бързо сграбчи халата си.

Искаше ѝ се да отиде с него. Но, разбира се, това бе невъзможно, защото няколкостотин души я чакаха в огромната залата на хотела в Индиана.

Защо ѝ беше толкова студено? Побърза да се наметне с халата. Фин вече напъхваше ризата в панталоните с хладнокръвието на

чиновник, който отива в офиса си, за да прегледа данъчните формуляри. Беше оцелял след въздушни нападения и земетресения. Така че едва ли би се уплашил от някаква си престрелка в гръцкия квартал.

— Пази се.

Той притегна вратовръзката и нахлузи коженото си яке.

— Няма страшно.

Щом тя отвори дрешника, за да извади костюма, който бе избрала за следобедния прием, Фин се обърна и я целуна.

— Вероятно ще се прибера преди теб.

Най-жестоката война беше тази, в която нямаше фронтова линия и план за атака. Тя се подхранваше от яростта, страха и от самоцелната необходимост да унищожаваш. Спретнатият ресторант с раирания навес и масичките на тротоара беше разрушен. Парченцата стъкла от счупения прозорец проблясваха като разпилени по земята скъпоценни камъни. Студеният пролетен вятър развяваше разкъсания навес. Плющенето му се заглушаваше от полицейските радиостанции. Зад опънатите въжета, като глутница изгладнели вълци, се бяха скупчили репортерите.

Отвътре се чу нова серия от изстрели, последвана от пронизителен ужасен писък.

— Божичко!

По челото на Кърт бе избила пот. Придържаше камерата на рамото си.

— Той ги убива.

— Снимай онова ченге там — нареди Фин. — Онова с високоговорителя.

— Както кажеш, шефе.

Кърт насочи камерата към полица с оранжевата мушама. Лицето му бе безизразно, а косата му — прошарена, очите му — сиви и студени. Сред писъците и виковете, плача и лютите закани, които се носеха откъм ресторанта, полицаят продължаваше да говори с равна интонация.

— Хладнокръвен тип — отбеляза Кърт и след сигнала на Фин се приведе, за да снима командосите от специалния отряд, които заемаха

позиции.

— Доста хладнокръвен — съгласи се Фин. — Ако продължава в същия дух, може и да не се стигне до намесата на стрелците. Ти снимай, а аз ще се опитам да се промъкна напред, за да разбера кой е похитителят.

Залата беше препълнена. От подиума Диана виждаше всичките триста и петдесет души, дошли да чуят речта ѝ за ролята на жените в телевизията. Имаше намерение да им докаже, че не са си дали парите напразно. По пътя беше прегледала бележките си и само веднъж отклони вниманието си, когато на телевизионния екран, монтиран в лимузината, се появи Фин.

Той беше в стихията си, както обичаше да казва Барлоу Джеймс.

А изглежда, че и тя беше в своята.

Изчака ласкавото представяне, изчака последвалите го бурни аплодисменти после стана и отиде пред микрофона. Огледа залата и се усмихна.

— Добър ден. Едно от първите неща, които научаваме в телевизионния бизнес, е, че работим през почивните дни. И тъй като днес е почивен ден, надявам се, че през следващия един час ще успея да ви забавлявам и информирам. За мен това е телевизията и този начин за изкарване на прехраната напълно ме удовлетворява. Хрумна ми, че след като всички тук работите, вероятно нямате възможност да гледате дневните телевизионни програми. Затова дано ви убедя да включите видеото в понеделник сутринта и да запишете нашето шоу, което се излъчва в девет тукашно време.

Думите ѝ предизвикаха първия изблик на смях и следващите двайсет минути преминаха в непринудена атмосфера. Щом речта свърши, от публиката заваляха въпроси, на които Диана трябваше да отговаря.

Един от първите въпроси бе дали Фин Райли я придружава.

— Не. Както всички добре знаем, едно от предимствата и едно от проклятията на този бизнес е пръв да съобщаваш новините. В момента Фин предава репортажа си от мястото на събитието, но можете да го гледате в неговото шоу „В дълбочина“, което се излъчва всеки вторник. Аз не го пропускам.

— Мис Рейнолдс, какво мислите за факта, че наред с препоръките, външният вид е един от критериите, за да ви допуснат в ефир.

— Естествено бих се съгласила с шефовете, че телевизията е визуално средство за масова информация. Но донякъде. Ще ви кажа само това: ако след трийсет години Фин Райли е все още репортер и добър политически коментатор, не само ще се надявам, но и ще искам, като жена, да се радва на същото уважение.

Фин не мислеше за бъдещето. Беше прекалено ангажиран с настоящето. С хитрост, арогантност и чар той бе успял да се промъкне до посредника на зложниците, лейтенант Арнолд Дженър. Дженър все още държеше високоговорителя, но засега бе преустановил преговорите с похитителя.

— Лейтенант, доколкото разбрах, името на мъжа е Джонсън, Елмър Джонсън.

— Да, на това име отговаря — сговорчиво отвърна Дженър.

— Той е психично болен. В медицинския му картон...

— Не би трябвало да имате достъп до медицинския му картон, мистър Райли.

— Нямам директен достъп.

Но имаше връзки, които бе използвал.

— Разбрах, че Джонсън е служил в армията и е изпаднал в депресия, след като са го уволнили през март миналата година. Миналата седмица е загубил жена си и работата си.

— Доста добре сте осведомен.

— Затова ми плащат. Влязъл е в този ресторант малко след десет сутринта, значи преди три часа, въоръжен с пистолет „Магнум“, карабина и противогаз. Убил е двама сервитьори и един клиент, после е взел петима зложници, между които две жени и дванайсетгодишната дъщеря на собственика.

— Десетгодишна — педантично го поправи Дженър. — Момичето е на десет години. Мистър Райли, вършите си добре работата и обикновено ви се възхищавам. Но сега моята задача е да измъкна онези хора живи.

Фин се огледа наоколо, като обърна внимание на позициите на стрелците. Те нямаше да чакат дълго.

— Какви са неговите условия? Можете ли да ми ги кажете?

„Едва ли има смисъл“, каза си Дженър. Условието беше само едно, но той не можеше да го изпълни.

— Той иска жена си, мистър Райли. Преди четири дни е напуснала Чикаго. Опитваме се да я намерим, но засега безуспешно.

— Мога да пусна съобщение по телевизията. Ако тя гледа информационния бюлетин, може да се свърже с нас. Нека аз да говоря с него. Може да го придумам, ако му обещаю, че хората ми ще потърсят жена му.

— Толкова ли ти се иска да направиш репортаж?

Обидите бяха нещо обичайно в практиката му и затова Фин не се засегна.

— Винаги и с всякакви средства съм готов за репортаж, лейтенант.

Присви очи и измери с поглед мъжа до себе си.

— Помисли за детето — то е само на десет години. Позволи ми да опитам.

Дженър вярваше в силата на инстинкта, а и съзнаваше, че не след дълго положението щеше да стане неудържимо. Подаде мегафона на Фин.

— Не обещавай нещо, което не можеш да изпълниш.

— Мистър Джонсън. Елмър. Аз съм Фин Райли, журналист.

— Знаем кой си.

Гласът прозвуча като пронизителен рев през счупените прозорци.

— За глупак ли ме смяташ?

— Бил си в Персийския залив, нали? И аз бях там.

— Мамка ти, да не си мислиш, че това ни прави приятели?

— Мисля, че всеки, който е бил там, е минал през ада.

Навесът изплющя и му припомни за пътя към Кувейт.

— Защо да не сключим сделка?

— Сделката е ясна. Ако жена ми дойде тук, ще ги пусна. В противен случай всички ще отидем в ада. В истинския ад.

— Полицията се опитва да я открие, но мисля, че и аз мога да ти помогна. Имам достатъчно връзки. Ще разкажа твоята история по телевизията, по националния ефир, цяла Америка ще види снимката на

жена ти. Дори тя да не ни гледа, все някой ще я види и ще ѝ каже. Ще пуснем специална телефонна линия. Ще можеш да говориш лично с нея, Елмър.

На Дженър това му хареса, макар че в случай на нужда бе готов да грабне мегафона от ръцете на Фин. Дяволски хитро подхождаше този журналист, говореше му на малко име, даваше му надежда, предлагаше му няколко минути слава. „Да, планът може да успее, макар че началниците едва ли биха го одобрили“, каза си Дженър.

— Ами, действай тогава! — изкрещя Джонсън. — Действай, дяволите да те вземат.

— С удоволствие бих го направил, но какво ще дадеш в замяна? Предлагам ти да пуснеш момиченцето, Елмър, и след десет минути ще разкажа за теб на цяла Америка. Дори ще уредя да се появиш на екрана и лично да призовеш жена си да се върне.

— Няма да пусна никого, освен ако не е в ковчег.

— Тя е само едно дете, Елмър. Жена ти сигурно обича децата.

Божичко, надяваше се да е така.

— Ако пуснеш момичето, тя ще чуе и ще поиска да говори с теб.

— Това е номер.

— Ето, тук има камера.

Фин погледна към Кърт.

— Има ли телевизор в бара?

— И какво, ако има?

— Можеш да гледаш всичко, което правя. Ще ме чуваш какво говоря. Ще им кажа да ме включат на живо.

— Направи го тогава. До пет минути го направи, инак ще видите още един труп.

— Свържи се със студиото — извика Фин. — Кажи им да ме включат на живо.

После се обърна към Дженър, който промърмори:

— От теб ще излезе добро ченге... като се има предвид, че си журналист.

— Благодаря.

Подаде мегафона на Дженър.

— Кажи му да я изведе, докато съм в ефир, инак отивам по дяволите.

Точно след пет минути Фин стоеше с лице към камерата. Каквото и да изпитваше в момента, гласът му бе спокоен и уверен. Зад него се виждаше изпотрошения ресторант.

— Към десет сутринта този семеен ресторант в гръцкия квартал в Чикаго е станал обект на кърваво насилие. Трина души са убити в схватката между полицията и Елмър Джонсън, бивш механик, който избрал тъкмо това място, за да предяви исканията си. Единственото условие на Джонсън е да се свърже с жена си, Арлин, която го е напуснала.

Фин усети раздвижване зад себе си, но очите му останаха приковани в камерата.

— Джонсън е добре въоръжен и държи петима заложници. Настоява за...

Чу се писък. Фин мигновено се завъртя, за да даде възможност на Кърт да снима.

Всичко стана толкова бързо, сякаш дългите часове на чакане бяха подготовка за този единствен миг. Момиченцето, треперещо и обляно в сълзи, излезе навън. Още докато беше в сянката на навеса, един мъж с безумен поглед изскочи навън и се втурна да бяга. Бързите изстрели откъм ресторанта събориха мъжа. Фин видя, че Дженър грабна момиченцето, когато Джонсън се появи, препъвайки се на вратата.

Куршумът на снайпериста прониза челото на Джонсън.

— О, боже! О, божичко! — развълнуван мърмореше Кърт под носа си, докато снимаше с камерата. — Божичко, господи!

Фин само поклати глава. Усети странно затопляне и с изненада погледна дясната си ръка. Свъси вежди и пипна дупката на ръкава си. Пръстите му се изцапаха с лепкава кръв.

— Е, по дяволите — измърмори той. — Купих си това яке от Милано.

— Божичко, Райли.

Кърт ококори очи.

— Боже, улучили са те.

— Да.

Все още не чувстваше болка, само някакво тъпо смъдене.

— Не можем да залепим якето, нали?

В понеделник, веднага след сутрешното шоу, Диана отиде в офиса си и се залепи за телевизора. Струваше ѝ се невероятно, че чува гласа на Фин, който съобщаваше подробностите в извънредния репортаж.

Видя сцената такава, каквато и той я бе видял — счупените прозорци, кървавия труп. При изстрела на снайпериста камерата леко подскочи. Сърцето на Диана уплашено трепна, когато чу свистенето на куршумите.

В целия този ужас гласът на Фин си оставаше спокоен, безстрастен с неуловими за зрителите нотки на гняв. Диана стоеше неподвижно, притиснала юмрук до сърцето си, когато камерата се насочи към детето. То плачеше в прегръдките на един мъж с разрошена прошарена коса.

— Диана.

Джеф се спря на прага, после прекоси стаята и застана до нея.

— Кошмар, истински кошмар — прошепна тя. — Невероятно. Ако онзи мъж не се бе паникьосал и побягнал, кой знае какъв щеше да е изходът. Момиченцето можеше да попадне в кръстосания огън. А Фин...

— Той е добре. Върна се на работа.

— Върнал ли се е?

— Диана — повтори той и сложи ръка на рамото ѝ. — Знам, че ти е тежко. Особено сега, като го гледаш. — Отиде до телевизора и го изключи. — Но той е добре.

— Ранили са го, а аз бях в Индиана.

Тя се завъртя с гръб към празния екран, като се опитваше да преодолее вълнението си.

— Не можеш да си представиш колко ужасно се почувствах, когато Тим дойде да ми каже, че го е видял на монитора в лимузината. Не бях до него, когато са го откарвали в болницата.

— Щом се разстройваш толкова, помоли го да работи само в студиото.

За първи път през цялата сутрин тя го дари с усмивка.

— При нас нещата не стоят така. Не искам да ги променям. Да се захващаме за работа. — Стисна ръката му, преди да седне зад бюрото. — Благодаря ти, че ме изслуша.

— Та нали затова съм тук.

— Тази вечер всички ще стоим до късно — заяви Анджеला на спешното съвещание на екипа. — Никой няма да си тръгва, докато не подготвим шоуто. Искам да има дискусия, искам да избухне ожесточен спор. Изберете трима от онази расистка организация и трима от Националната асоциация за защита правата на цветнокожите. Искам да намерите и няколко души с радикални убеждения.

Стоеше зад бюрото и барабанеше нервно с пръсти.

— Погрижете се всяка страна да има поне десет привърженици сред публиката. Искам да вдигнем във въздуха студиото.

Тя посочи с пръст главния сътрудник по предварителните проучвания.

— В Ню Йорк са ставали такива расистки размирици. Доведете някои от роднините на пострадалите.

— Може и да не се съгласят.

— Платете им тогава — троснато извика тя. — С пари се постига всичко. Освен това искам запис на митингите — хубав, подходящ запис. Намерете свидетели на расистки престъпления, даже по-добре хора, които са извършили такива престъпления. Обещайте им, че ще им осигурим охрана. Обещавате каквото си искате, само ги доведете.

Когато млъкна, Дан кимна с глава в знак, че съвещанието е приключило. Изчака да останат насаме и се обърна към Анджеला:

— Знаеш ли, струва ми се, че навлизаш в опасна зона.

Тя вирна глава.

— Все едно слушам Лу.

— Не те навивам да се откажеш. Просто те съветвам да внимаваш.

— Знам какво правя.

Тя бе гледала репортажа на Фин и сега имаше намерение да го надмине. И него, и Диана.

— Трябва ни нещо сензационно, злободневно и сега е най-подходящият момент. Цялата страна се е наежила на тема расизъм, а в града е настъпил истински хаос.

— Ти не се притесняваш от Диана Рейнолдс, нали? — усмихна ѝ се Дан. Знаеше, че трябва да разсее тревогата, която бе видял в очите ѝ.

— Но тя ми се качи на главата!

— Ще падне.

Взе скованите ѝ ръце в своите.

— Сега трябва да взривиш с нещо ново общественото мнение, да привлечеш вниманието върху себе си.

Той вдигна ръката ѝ, възхищавайки се на диамантите на часовника ѝ, които проблясваха на слънчевата светлина.

— Аз имам идея как да го постигнем.

— Идеята ти обаче трябва да бъде добра.

— Тя е повече от добра, тя идва от сърцето ми. — Целуна ръката ѝ, без да сваля поглед от Анджеला. — Американците обичат да слушат за корупция, секс и насилие, но най-много обичат сватбите — големи, пищни... или сватби в тесен кръг, на които присъстват рояк знаменитости.

Помогна ѝ да се изправи. Погледът му бе благ и нежен.

— Ожени се за мен, Анджела. Не само ще те направя щастлива, но ще се погрижа и да поместят булчинската ти снимка във всички големи списания и вестници в страната.

Сърцето ѝ запърха.

— А ти какво ще получиш в замяна, Дан?

— Теб.

Беше докоснал вярната струна. Наведе се към Анджела и я целуна.

— Искам само теб.

На втората събота от юни Анджела облече светлорозова копринена рокля, общита с фини перлички. Елегантното ѝ деколте деликатно намекваше за заоблените едри гърди, широката и богата пола подчертаваше тънката ѝ талия. От широката периферия на шапката се спускаше ефирен воал, в ръцете си държеше букет от бели орхидеи.

Церемонията се състоя във вилата ѝ в Кънектикът. Удостоиха я с вниманието си цяла плеяда звезди. Някои бяха дошли с удоволствие, подтиквани от сантиментален импулс или от тайното желание да видят името и снимката си в пресата. Други зачетоха това събитие, защото

им бе по-лесно да приемат поканата, отколкото после да се опълчат срещу гнева на Анджеела.

Салонът бе отрупан със скъпи луксозни подаръци, които под зоркото око на униформената охрана бяха изложени на показ, заради подобрите журналисти от пресата. Анджеела бе убедена, че всеки, който ги види, ще разбере колко много е обичана и желана. Бляскавият прием беше даден в градината с розите, където бликаше фонтан от шампанско и гукаха бели гълъби.

Когато забръмчаха хеликоптерите с фотографии, Анджеела се убеди, че събитието ще пожъне успех.

Като всяка младоженка, тя грееше от щастие. Петкаратовият диамант, който красеше лявата ѝ ръка, проблясваше на слънцето, докато двамата с Дан позираха за снимки.

Тя обясни на репортерите, че за съжаление майка ѝ, единствената ѝ жива роднина, е много болна и не може да присъства на тържеството. А всъщност старата жена бе удобно скрита в частна клиника за алкохолици.

Кейт Лоуел, млада и свежа в изисканата си рокля, целуна Анджеела по бузата под безпощадното око на камерата. Дългата ѝ червеникавозлатиста коса се спускаше по голия ѝ гръб като коприна върху загорялата от слънцето кожа. Камерата обожаваше лицето на Кейт с идеални скули, чувствени устни и огромни кафяви очи. Образът се допълваше от стегнато ѝ тяло, от убийствено красивите ѝ крака и от звучния ѝ заразителен смях. Би могла да стане звезда и само заради великолепните си физически данни. Рекламите също бяха изиграли ролята си. Но Кейт притежаваше нещо повече: талант и чар, които я държаха на върха на славата.

Тя очарова един фотограф с ослепителната си усмивка, после позволи на Анджеела да я целуне по бузата и прошепна:

— Не можеш да си представиш колко те мразя!

— Знам, скъпа.

Сияеща, Анджеела прегърна Кейт през кръста. Заби безмилостно пръстите си в плътта ѝ, докато позираше пред камерата.

— Хайде, скъпа, къде е пленителната ти усмивка? Покажи, че си най-популярната актриса.

Лицето на Кейт грейна в усмивка, която би разтопила ѝ стомана.

— Как ми се иска да те убия!

— Не си единствената.

Анджела хвана Кейт под ръка и двете се отдалечиха от камерата. Отстрани създаваха впечатлението на близки приятелки, които имат нужда от миг уединение.

— Вярно ли е, че двамата с Роб Уинтърс обмисляте сценарии за телевизионен филм?

— Не желая да го коментирам.

— Хайде, стига, скъпа — измърка ехидно Анджела. — Нали се споразумяхме взаимно да си пазим гърба.

— Предпочитам да ти издера очите.

Но Кейт знаеше, че е невъзможно. Беше заложила твърде много, за да си позволи явна атака. Наклони глава и се вгледа в лицето на Анджела.

— Между другото, виждам една малка сладка бръчица. Едва забележима.

Усмивката ѝ бе мимолетна и искрена, когато Анджела видимо се наежи.

— Не се тревожи, скъпа, това е нашата малка тайна. Една жена трябва да направи всичко възможно, за да изглежда млада. Особено когато се е омъжила за по-млад мъж.

Зад кокетния къс воал очите на Анджела проблясваха като ками. Това беше нейният ден, за бога. Нейният. Никой и нищо не можеше да го провали.

— Сценарият ще подготвя аз, скъпа Кейти. Мисля, че ще бъдеш очарована от него. Смятам, че ще успееш да привлечеш и Роб. От години сте приятели и би било чудесно, ако успееш да го убедиш. В крайна сметка, не му остава много време, за да избира.

— Ах, ти, кучко!

Анджела се изсмя злобно. Испита истинска наслада, когато видя помръкналата усмивка на Кейт.

— Проблемът на всички актьори е, че някой друг трябва да им напише репликите. В понеделник ще получиш сценария, скъпа. Наистина ще ми направиш голяма услуга, ако го прочетеш бързо.

— Повръща ми се от твоите услуги, Анджела. Това си е чисто изнудване.

— Не ме интересува — въздъхна Анджела и потупа пламналите страни на Кейт. — Отдавна се познаваме, за да си помисля, че ще

приемаш нещата толкова навътре. Ще обсъдим условията, когато се върна от сватбеното пътешествие. Извинявай, но трябва да се върна при гостите. Не бива да ги пренебрегвам, нали?

Макар да не си пишеше сама репликите, Кейт имаше достатъчно силно въображение, що се отнася до образите. Докато Анджела грациозно се отдалечаваше, Кейт си представи разкошната копринена рокля опръскана с кръв.

— Някой ден — прошепна тя, откъсна една роза от храстите и я смачка, — някой ден все някой ще събере сили да го направи.

— Изглежда чудесно.

Сгушена на дивана във вилата, Диана гледаше корицата на „Пийпъл“.

— Цялата сияе.

Фин с усилие извърна поглед към списанието. Най-последно бяха успели да синхронизират програмата си и да бъдат заедно цели три почивни дни. Ако телефонът не звънне, ако факсът не пропищи и ако светът не се срути през следващите двайсет и четири часа, двамата щяха да се наслаждават на усамотението си.

— Прилича на онези специално приготвени сватбени торти, които изглеждат апетитни, но не стават за ядене.

— Това се казва злоба!

— И ти би трябвало да изпитваш същото.

Диана въздъхна и прехвърли набързо статията.

— Не е нужно да я харесвам, за да призная, че е красива. И изглежда щастлива, истински щастлива. Може би бракът ще я промени към по-добро.

Фин изсумтя.

— Съмнявам се, като се има предвид, че се жени за трети път.

— Този път може да излезе сполучлив. Не й желая злото нито в професионалния, нито в личния живот.

Тя вдигна поглед от списанието.

— Искам само заслужено да я победя.

— И ти го правиш.

— Да, но в Чикаго и в още няколко филиала. А тази сватба ще промени хода на нещата, поне за известно време.

Той сложи ръце под главата си, мускулите му трепнаха. Диана забеляза белега от куршума.

— Защо ли го е направила? — чудеше се той.

— О, хайде, Фин, недей да търсиш под вола теле. Една жена не се омъжва, за да види снимката си по кориците на няколко списания.

— Канзас?

Изумен от наивността ѝ, той дръпна списанието от ръцете ѝ.

— Когато човек политне надолу по стълбата, той се хваща за всяко спасително въже.

— Мисля, че метафората ти е неподходяща.

— Само не ми казвай, че се е оженила по любов — разсмя се той и захвърли списанието.

— От деня, в който информацията за тайния ѝ годеж мистериозно изтече, в продължение на шест седмици пресата гърмеше и всички говореха за предстоящото събитие. И това ако не е целенасочена гласност.

— Наистина информацията би могла да изтече. — Тя го побутна нежно с крака си. — А дори и да го е планирала, това не променя същността на нещата. Тя е красива, жизнена жена, влюбена в чаровен привлекателен мъж.

— Чаровен? — Фин сграбчи глезена ѝ. — Нима наистина мислиш, че е чаровен?

— Да...

Диана изпищя, когато Фин взе да я гъделичка по крака.

— Стига, престани.

— И привлекателен, така ли?

— Секси!

Като се кикотеше безпомощно, тя се надигна, за да се отскубне от хватката му.

— Дяволски прелъстителен.

Опита се да го ухапе, когато той я повали отново на дивана.

— Биеш се като малко момиче.

Тя отметна кичур коса от челото си и се опита да го нападне:

— Е, и какво от това?

— Харесва ми. А сега честта ми изисква да залича от мислите ти онзи Дан... Не-знам-си кой?

— Дан Гарднър — троснато отвърна тя. — И не знам дали ще успееш. Той е толкова изискан, толкова елегантен, толкова... — потръпна предизвикателно тя — ... романтичен.

— Я да видим каква е разликата между мен и него!

С един замах той разкъса памучната ѝ блуза и копчетата се разхвърчаха.

— Фин!

Слисана и същевременно развеселена, тя се опита да го отблъсне. Смахът ѝ се удави в доволна въздишка, когато той долепи устни до гърдите ѝ.

Огънят лумна. Страстта се разпали. Изгаряше я цялата, зашеметяваше я. Ръцете ѝ, които едва докосваха раменете му, сега го стиснаха здраво, ноктите ѝ се впиха в плътта му. Сърцето ѝ биеше лудо, за миг замираше и после отново препускаше с бясна скорост.

Той припряно съблече останките от блузата ѝ, после ръцете му се плъзнаха по голото ѝ тяло, възбуждащи, искащи.

Жарките слънчеви лъчи проникваха през прозореца и я обливаха с гореща бяла светлина. По кожата ѝ избиха капчици пот от слънцето, от ненаситните страстни ласки. Докато обсипваше с жадни целувки тялото ѝ, той мушна ръка под широките ѝ панталони и предизвика в нея бърз и бурен екстаз.

— Искам пак.

Обезумял от страст, той впи устните си в нейните и сподави вика ѝ от нова вълна на оргазъм, която разтресе тялото ѝ.

Искаше я такава. Толкова пъти се бе наслаждавал на бавния ритъм на любовната игра, когато усещаха вкуса на телата си и стъпка по стъпка изминаваха дългия път към блаженото удоволствие. Харесваше му как тялото ѝ се извиваше, как постепенно омекваше в ръцете му и разпалваше искрите на собственото му желание, което се надигаше като лавина.

Но сега копнееше за бясно препускане, за безумен необуздан и задъхан секс. Копнееше да я обладае, да я покори, да наложи свой ритъм в лудешкия танц на тялото ѝ, докато потъне в забрава.

Разкъса дрехите ѝ, докато тя припряно дърпаше неговите. Усещаше горещия ѝ дъх, устните ѝ, които жадно се впиваха в плътта му, чуваше сподавените звуци на отчаяна ненаситна страст.

Той се размърда, вдигна краката ѝ, мускулите на ръцете му трепнаха. Влезе в нея и два триумфиращи вика огласиха задушната стая.

Тялото ѝ блестеше от пот. Тя отметна назад глава, приемаше го в себе си все по-дълбоко, караше го да препуска с нея по-бързо и по-бързо. Стремително, безмилостно. Сграбчи ръцете му и ги насочи към влажното си тяло, подтиквайки го да иска все повече. Сърцето ѝ галопираше в стремглав ритъм с неговото.

Усещаше лепкавия жарък въздух в гърдите си. Едва дишаше. Тялото му се долепи до нейното и двамата се понесоха във финалния сладостен такт. Като размекнат от слънцето восък тя се отпусна омаломощена до него.

Съзнанието му постепенно се избистри, тъмната пелена, която се бе спуснала пред очите му лека-полека се вдигна и той затвори очи, за да се предпази от блесналото слънце.

— Мисля, че защитих честта си.

— Не знаех... О, господи, не мога да дишам.

Тя пое дълбоко дъх.

— Не знаех, че като засегна твоето его, ще бъда тъй... възнаградена.

— Добре ли си?

Тя въздъхна.

— Да.

— Щастлива ли си?

— Напълно.

— В такъв случай моментът е подходящ да те помоля да обмислиш нещо.

— Хм. Точно сега май не мога да мисля.

— Скътай това, което ще ти кажа, някъде в съзнанието си и го остави малко да отлежи.

Нежно разтри гърба ѝ.

— И какво трябва да отлежи?

— Омъжи се за мен.

Тя подскочи.

— Какво?

— Пак ли искаш да засегнеш егото ми?

— Не.

Слисана, тя притисна ръка към бузата си.

— Боже мой, Фин, знаеш как да нанасяш удари.

Проклети нерви! Стомахът му се сви. Беше абсурдно, че се поддаваше на паниката, но какво можеше да каже тя, освен „не“? Категорично „не“.

За първи път в живота си той искаше нещо, което не бе сигурен, че ще получи.

Надигна се и седна срещу нея. Все още бяха голи, все още тръпнеха доволни от сладостната болка на бурния секс. Напомни си, че трябва да поддържа разговора с лекота и непринуденост.

— Това не бива да те изненадва, Диана. Ние сме заедно повече от година.

— Да, но... не сме обмисляли възможността да живеем заедно... все още...

— Тъкмо това имам предвид. Стратегията ми е да те придумам да живееш при мен, защото ако ти предложи направо брак, нищо няма да излезе.

— Стратегията ти ли?

Той пренебрегна раздражението в гласа ѝ. Беше не по-малко раздражен.

— Канзас, общуването с теб е като игра на шах. Човек трябва да обмисли поне шест хода напред, за да те надиграе.

— Аналогията никак не ми се нрави.

— Но е точна.

Щипна я леко по брадичката.

— Ти прекалено много време обмисляш нещата от страх да не направиш погрешна стъпка. Трябва да те бутна напред.

— В това ли се заключава предложението ти? — Тя отблъсна ръката му. — Да ме бутнеш?

— Е, нека го наречем подтикване, тъй като ти давам време за размисъл.

— Колко си великодушен! — процеди тя през зъби.

— Всъщност — продължи той — давам време и на двама ни. Не мога да кажа, че подкрепям безрезервно идеята.

Тя премигна.

— Моля?

Съзнаваше, че я предизвика. Сега и двамата си играеха на засегнато достойнство.

— По този въпрос ние тръгваме от различни изходни позиции. Ти си израснала в голямо, щастливо семейство със здрави традиции и за вас „докато смъртта ни раздели“ означава нещо. А за мен бракът винаги е означавал докато разводът ни раздели.

— Изненадана съм, че циник като теб го е усетил.

Устните му насмешливо трепнаха, когато тя навлече фланелката му.

— Не съм циник, а реалист. Бракът заприлича на вестниците. Четеш и хвърляш, и почти никой не си прави труда да ги погледне отново.

— И за какво говорим тогава?

Диана нахлузи панталоните си.

— Обичам те.

Каза го тихо и простичко. Думите му я възпряха да излети от стаята.

— Иска ми се да помисля как да започнем живота си заедно, да помисля за деца и за всички онези семейни традиции.

Гневът ѝ се уталожи.

— По, дяволите, Фин, по дяволите! — безпомощна извика тя.

Той я погледна и се ухили.

— Значи все пак ще си помислиш.

ГЛАВА 20

Дан Гарднър не се ожени за Анджеला заради парите ѝ. Не съвсем. Някои хора бяха достатъчно цинични, за да си го помислят... и дори да го кажат. През първите седмици от съвместния им живот жълтата преса доста спекулираше с тази тема, не пропускаше да намекне и за разликата във възрастта им, която бе почти десет години. Твърд привърженик на публичността, Дан сам бе уредил публикуването на тези статии.

Но той си имаше други причини, заради които се бе оженил за нея. Възхищаваше се от ума и амбицията ѝ. Беше разбрал недостатъците ѝ и най-важното — знаеше как да се възползва от тях. Понеже бе доловил страховете и съмненията ѝ, той бе настоял да подпишат предбрачно споразумение. Разводът не би му донесъл изгода. Нямаше намерение да се развежда... освен ако можеше да извлече полза от това. Познаваше слабостта ѝ към романтиката и болезнената потребност да бъде обичана. По собствена инициатива уреждаше интимни вечери на свещи и почивки в тихи провинциални кътчета. Ако тя имаше нужда от вниманието на други хора, той се стараяше да ѝ го осигури. И тъй като Анджеला бе обсебена от спадащия си рейтинг, той дърпаше конците на продуцентската компания „Анджеला Пъркинс“ и значително увеличаваше печалбите.

Може да не се е оженил заради парите ѝ, но смяташе да ги използва.

— Виж това!

Анджеला хвърли ядно един брой от „ТВ Гайд“. Той падна на земята с корицата надолу, където бе поместена снимката на Диана.

— Само виж! „Новата принцеса на дневното шоу“. Как ли пък не!

Коприненият ѝ халат се развяваше като знаме, докато тя крачеше нервно по снежнобелия килим в луксозния апартамент.

— „Сърдечна, непринудена, сексапилна и умна“. Те непрекъснато я ласкаят, Дан. По дяволите, отделили са ѝ корица и статия от цели две страници.

— Не се разстройвай.

Тъй като тази вечер нямаше да излизат, Дан ѝ наля чаша шампанско. По-лесно се справяше с нея, когато бе пияна и хленчеща. А когато в такъв момент страстта ѝ се разпалваше, сексът с нея бе зашеметяващ.

— Просто ще падне от по-високо, това е всичко.

— Не, не е така.

Анджела грабна чашата от ръцете му. Не искаше да се успокоява с алкохол, но ѝ се пиеше и сега не бе в настроение да се бори срещу порока си.

— Ти видя рейтинга, нали? През последните три седмици тя държи двайсет процента от точките.

— Но в края на годината ти беше номер едно — припомни ѝ той.

— Да, но това беше миналата година — срязва го тя. — Вчерашният ден не ме интересува. — Жадно надигна чашата и запрати изящния си пухкав пантоф върху снимката на Диана. — Сега не си толкова хубава, нали?

Разкъсвана от завист и злоба, тя запокити списанието в другия край на стаята.

— Каквото и да правя, тя продължава да върви нагоре. А сега ме измества и от пресата. — Пресуши чашата си и я тикна в ръцете на Дан.

— Ти не разчиташ само на „Шоуто на Анджела“. — Дан покорно напълни чашата ѝ. — Подготвяш специални програми, имаш си продуцентска компания. Твоите интереси са много по-разнообразни и ти имаш много по-силно влияние от нея.

Забеляза пламъчетата в очите ѝ, докато надигаше чашата.

— Тя пее все една и съща песен, Анджела. Може да я пее добре, но е една-единствена.

Думите му успокоиха треперещото ѝ сърце.

— Винаги е била ограничена с тези нейни бележчици и работни разписания.

Яростта ѝ се уталожи, но на нейно място се промъкна отчаянието.

— Не искам да ме събори, Дан.

Очите ѝ се навлажниха от горещи сълзи и тя изгълта набързо шампанското.

— Няма да понеса удара. Особено ако идва от нея.

— Защото го приемаш като лично отмъщение.

Изражението му внушаваше искрено съчувствие. Напълни отново чашата ѝ, знаеше, че след третото питие тя ще се укроти като току-що нахранено бебе.

— То си е лично отмъщение.

Сълзи обляха страните ѝ и тя позволи на Дан да я поведе към дивана. Сгуши се в скута му; обзета от противоречиви чувства на доволство и смущение. Така се бе сгушвала в скута на баща си в редките случаи, когато той се връщаше у дома и беше трезвен.

— Тя иска да ме нарани, Дан. Тя и онова копеле Лорън Бах. Те ще направят всичко възможно да ме съсипят.

— Никой няма да те нарани.

Той поднесе чашата към устните ѝ, сякаш даваше лекарство на малко дете.

— Те знаят, че съм най-добрата.

— Разбира се, че го знаят.

Копнежът ѝ за ласки го възбуждаше. Още в началото на нервната ѝ криза той беше готов за секс. Взе чашата от ръцете ѝ, разтвори халата и започна нежно да хапе гърдите ѝ.

— Просто остави всичко на мен — прошепна той. — Аз ще се погрижа за всичко.

— Как завършват кавгите ви с близкия човек — с обвинения, с хвърчащи чинии? Чувствате ли се като на бойно поле? Утре в „Часът на Диана“ темата е „Как да спорим с достойнство“.

— А сега, Ди, трябва да запишем рекламните изречения за филиалите.

Тя завъртя безпомощно очи към помощник-режисьора, но примирено взе да чете бележките.

— „Гледайте най-доброто от най-добрата програма на Тулса“. Добре, да се захващаме тогава.

През следващия час направиха видеозапис на рекламните за всички филиали в страната. Това беше досадна и изморителна работа, но Диана никога не бе отказвала да я върши.

Щом приключиха, в студиото влезе Фран с половинлитрова леденостудена бутилка пепси-кола. Беше в напреднала бременност с второто си дете и леко се поклащаше като пате.

— Ето това е цената на славата — каза тя.

— Аз мога да я платя. — Диана прие с благодарност колата и жадно отпи голяма глътка. — Не ти ли казах да се прибереш рано вкъщи?

— А аз не ти ли казах, че се чувствам великолепно? Остават ми цели три седмици.

— След три седмици няма да можеш да влизаш през вратата.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо.

Диана надигна още веднъж бутилката, преди да излязат от студиото. Спря се пред голямото огледало и хвана Фран под ръка.

— Не мислиш ли, че сега си по-пълна, отколкото първия път с Обри?

Фран лапна бонбонче M&M.

— Сигурно зависи от околоплодните води.

Диана усети мириса на шоколад и вдигна многозначително вежди.

— Да не би причината да е във всички тези бонбони, шоколади и сладки, с които се тъпчеш?

— Бебето ги иска. Аз какво мога да направя? Засега неговите желания се осъществяват чрез мен.

Фран наклони глава и се вгледа в отражението си. Косата ѝ бе късо подстригана, с плътен бретон. Новата прическа би ѝ стояла великолепно, ако лицето ѝ не приличаше на надут балон.

— Ох, защо ли си купих този кафяв костюм! С него приличам на мамут.

— Ти го каза.

Диана се обърна към асансьора и критично огледа Фран, докато тя натискаше копчето.

— Не приемам никакви забележки за килограмите, скъпа моя.

Овладейвайки с достойнство походката си, Фран влезе в асансьора и натисна бутона за шестнайсетия етаж.

— С нетърпение очаквам да дойде твоят ред. Ако все пак се предадеш и се омъжиш за Фин, и ти ще изпиташ радостта от

майчинството. Подути крака, лошо храносмилане, белези по корема и притиснат пикочен мехур.

— Звучи безкрайно привлекателно.

— Бедата и причината, поради които още веднъж придобих размерите на бъчва, е, че наистина си струва.

Притисна ръка към корема си, когато бебето — отново наречено големият Ед — я ритна.

— Нищо не може да се сравни с майчинството — измърмори тя. Вратите се отвориха.

— Е, ще се жениш ли за горкото момче, или не?

— Все още мисля.

— Но ти мислиш вече няколко седмици.

Фран разтри гърба си, докато вървяха към офиса на Диана.

— И той се е отдал на размисъл.

Съзнаваше, че това звучи като оправдание. Раздразнена, тя прекоси набързо външния офис и влезе в кабинета си.

— Точно сега нещата са сложни.

— Те винаги са сложни, Ди. Хората, които чакат идеалния момент, обикновено умират първи.

— Колко успокоително!

— Не искам да те насилвам.

— Нима? — Диана отново се усмихна.

— Просто те подтиквам, скъпа. Какво е това?

Фран взе бялата роза, оставена върху бюрото на Диана.

— Много стилно — каза тя и вдъхна от аромата ѝ. — Романтично. И как хубаво ухае!

Съзря белия плик върху папката.

— От Фин ли е?

„Не“, помисли си Диана и усети ледени тръпки. Не беше от Фин. С престорено нехайство тя взе купа писма, напечатани от Каси.

— Сигурно.

— Няма ли да отвориш плика?

— После. Каси задължително трябва да изпрати тези писма до края на деня.

— Боже мой, Ди, колко си коравосърдечна! Ако някой мъж ми изпрати бяла роза, аз ще се разтопя от удоволствие.

— Имам работа.

Фран вирна брадичка.

— Виждам. Няма да ти преча.

— Извинявай, Фран.

Диана се разкая за тона си и протегна ръка.

— Честна дума, Фран, не исках да се заяждам с теб. Струва ми се, че съм преуморена. Скоро ще се раздават наградите „Еми“, а онази глупава статия за мен и Лорън Бах се появи миналата седмица в жълтата преса.

— О, миличка, не се разстройвай. Хайде, Лорън сигурно страшно се е забавлявал с тази измислица.

— Той може да си го позволи. Според статията аз съм получила трийсет процента от точките, защото съм си вдигала краката.

— Никой не вярва на такива глупости.

Фран се намуси, щом видя изражението на Диана.

— Е, добре де, никой средноинтелигентен човек не би повярвал. А що се отнася до наградата „Еми“, също не бива да се притесняваш. Убедена съм, че ти ще я спечелиш.

Диана се разсмя и махна с ръка.

— Хайде, тръгвай си, прибирай се вкъщи. Наближава пет.

— Успя да ме придумаш — отвърна Фран, остави розата на бюрото, без да долови трепването на Диана. — До утре.

— До утре.

Щом остана сама, Диана предпазливо посегна към плика. Извади ножа с абаносовата дръжка и го разряза.

„Диана, ще направя всичко за теб.

Само да ме забележиш,

да ме погледнеш с други очи.

Ще ти дам всичко, всичко,

каквото поискаш.

Толкова много време чакам.“

Вече вярваше, че анонимният подател не се шегува. Мушна внимателно бележката в плика, отвори долното чекмедже на бюрото си и го остави върху купа от подобни писма. Решена да разреши проблема по възможно най-рационален начин, тя взе розата и се вгледа в

бледите, крехки листенца, сякаш в тях се криеше тайната за самоличността на човека, който я бе изпратил.

Мания. Ужасна дума, макар че сигурно някои форми на манията не бяха опасни. И все пак цветето говореше за промяна в маниера. Досега не бе получавала никакви подаръци, нищо, освен посланията, написани с тъмночервени букви. Естествено розата бе символ на привързаност, на любов. Беше толкова уханна и красива. Но бодлите по изящното ѝ стъбло предизвикваха асоциацията за кръв!

Е, май прекалено много се бе поддала на глупавите си мисли. Стана, наля вода в една чаша и сложи розата в нея. Не можеше да гледа как едно красиво цвете увяхва и умира. Но реши да остави розата на масата в другия край на стаята.

През следващите двайсет минути тя подписа писмата, които Каси трябваше да изпрати. Все още държеше химикалката в ръка, когато интеркомът звънна.

— Да, Каси.

— Фин Райли на втора.

— Благодаря. Подписах писмата. Ще ги пуснеш ли в пощата на път за вкъщи?

— Разбира се.

— Фин? Долу ли си? Съжалявам, настъпиха някои промени в програмата и изоставям с работата.

Погледна часовника си и се намуси.

— Няма да успея до седем.

— И аз. Отивам на някаква среща в другия край на града.

— В такъв случай ще отменя резервацията за вечеря. Ще хапнем по-късно. — Вдигна глава към Каси, която тъкмо прибираше кореспонденцията от бюрото ѝ. — Каси, моля те отмени резервацията за седем.

— Добре. Имаш ли още нужда от мен?

— Не, благодаря. До утре. Фин?

— Да, чувам те.

— Трябва да прегледам някои видеозаписи. Защо не минеш да ме вземеш и после заедно ще се приберем? Ще освободя шофьора.

— Ще дойда към осем, а може и по-късно.

— По-добре по-късно. Поне още три часа ще имам работа тук. Обикновено върша повече неща, когато другите си заминат. Ще

нападна запасите на Фран, докато те чакам.

— Ще те предупредя, ако не успея да дойда.

— Добре, аз ще си бъда в офиса. Чао.

Диана остави слушалката и се завъртя със стола към прозореца. Слънцето вече залязваше, небето притъмняваше, хоризонтът беше сив и мрачен. Виждаха се малки светлилки, които проблясваха в спускащия се здрач.

Представяше си как сградите се изпразват и потокът от коли се увеличава. У дома хората щяха да включат телевизорите, за да гледат вечерните новини, и щяха да си приготвят вечерята.

Ако се омъжи за Фин, и те щяха да се приберат у дома. В техния дом, не в неговия, нито в нейния...

Ако с Фин се оженят... Диана въртеше разсеяно гривната, която не сваляше от ръката си. Тя бе станала неин талисман, също както златното кръстче бе талисман на Фин.

Ако се омъжи за Фин, трябваше да даде обещания за вечна вярност. Вярваше в спазването на обещанията. Можеха да помислят и за деца. Вярваше в семейните ценности.

И тогава трябваше да намери начин, добър, разумен, мъдър подход, с който да закрепил отношенията им. Да балансира всички ангажименти и задължения.

Ето това я спираше.

Винаги когато стигнеше до този момент, въпреки неимоверните усилия да прецени кое е най-важното, тя се отдръпваше плахо назад и бягаше като подгонен заек. Не беше убедена, че ще се справи.

Успокои се с мисълта, че няма за къде да бърза. Засега най-важното бе да изкачи успешно следващото стъпало от кариерата си.

Погледна часовника си и реши, че има време за кратка почивка, преди отново да се залови за работа.

Затвори очи, пое дълбоко дъх и започна да диша бавно и равномерно. Един от гостите на шоуто бе препоръчал тази терапия за намаляване на напрежението. Първо трябваше да си представи голяма затворена врата. После трябваше да я отвори и да пристъпи в свят, който може да я дари със спокойствие, мир и наслада.

Както винаги, тя отвори вратата бързо, прекалено бързо, нетърпелива да види какво се крие зад нея.

Вилата на Фин. Пролет. В градината пеперудите прелитаха над цъфтящите билки и вечнозелените растения. Чуваше се ленивото жужене на пчелите, кръжащи над сиво-белите азалии, които двамата с Фин бяха засадили. Небето бе ясно, яркосиньо, сътворено само за мечти. Тя доволно въздъхна. През отворените прозорци се носеше нежният упойващ стон на цигулките.

Тя лежеше на малката китна полянка и протягаше ръце към Фин. Слънчевите лъчи блестяха като ореол над главата му, лицето му бе в сянка, очите му ставаха все по-сини, толкова сини, че тя би могла да се удави в тях. Искеше да се удави. Той притискаше топлото си силно тяло в нея, горещо и ненаситно я целуваше. Цялата изтръпна от болезнено желание, всяка нейна фибра нетърпеливо туптеше. Телата ми се движеха в ритъм, бавно, грациозно, сякаш танцуваха. Небето над тях бе като синя завивка, жуженето на пчелите сякаш отмерваше пулса им.

Тя дочу името си, нежен шепот сред вълшебната музика от мечтите. Усмихна се и отвори очи, за да го види.

Но това не беше Фин. Облаците закриваха слънцето, небето бе станало мастиленочерно и тя не виждаше лицето му. Но това не беше Фин. Тя потръпна от ужас и отново чу името си.

— Мисля за теб. Непрестанно мисля за теб.

Диана подскочи като ужилена. Разсъни се, тялото ѝ лепнеше от пот, сърцето ѝ лудо блъскаше. Несъзнателно, тя обви с ръце тялото си, сякаш да се защити и да прогони внезапните вледеняващи тръпки. „Да върви по дяволите тази медитация“, каза си тя и се опита да се отърси докрай от съня си. Предпочиташе стреса от ежедневната работа. Опита се да се разсмее, но звуците излязоха по-скоро като хленч.

Сигурно бе просто замаяна, замаяна от ненавременната кратка дрямка. Но се ококори от изненада, когато погледна часовника. Беше спала почти час.

„Пропилях си времето“, укори се тя и стана да се разтъпче. Реши, че трябва веднага да се залови за работа, съблече сакото си и се приближи към бюрото.

А там бяха оставени рози. Две еднакви рози се подаваха от чашата върху бюрото. Слисана, тя отстъпи крачка назад и погледът ѝ се стрелна към масата, където преди час бе оставила розата. Но нея я нямаше там. Естествено, нали сега бе на бюрото ѝ, при другата роза.

Притисна с длан гърдите си, като гледаше втренчено розите. Помисли си, че Каси я е оставила. Или Саймън, или Джеф, а защо не Маргарет. Някой, който е работил до късно. Взел е отнякъде другата роза, сложил я е в чашата, видял е, че спи и просто е оставил и двете рози на бюрото ѝ.

Но той я бе видял, че спи. Сама. Беззащитна. Отново изтръпна от ужас, краката ѝ омекнаха. Облегна се на стола и мерна видеокасетата върху папката. По етикета позна, че това не е от работните им касети — беше съвсем друга марка.

Този път нямаше писмо. Вероятно писмото бе излишно. В първия миг реши да хукне навън, да избяга от офиса. Долу в стаята на репортерите сигурно имаше още хора. Много хора, които обработваха информацията между вечерната и късната емисия.

Не беше сама.

Би могла да извика охраната по телефона. Или да се качи в асансьора и да се потопа в работната суматоха на долните етажи.

Не, не беше сама. Нямаше причина да се страхува. Защо пък да не изгледа касетата?

Изтри потните си длани в дрехите, извади касетата от кутията и я пусна.

През първите няколко секунди на екрана не се появи нищо. Когато видя първите кадри, Диана сбърчи съсредоточено чело. Разпозна сградата, в която живееше, чуваше се шумът от уличното движение. По тротоара минаха неколцина пешеходци по ризи, което показваше, че е снимано през лятото.

Видя себе си. Излизаше от блока и беше все още с дългата коса, която свободно се развяваше. Слисана, тя прокара ръка по новата си прическа. После видя как поглежда часовника си. Камерата показва лицето ѝ в едър план, в притъмнените ѝ очи проблясваха нетърпеливи пламъчета. Чуваше се учестеното дишане на оператора.

До бордюра спря една от колите на Си Би Си. Картината изчезна.

За да се появи отново. Но този път се разхождаше с Фран по брега на езерото Мичиган. Беше натоварена с пазарски чанти и облечена с дебел пуловер и кожено яке. Щом обърна глава към Фран и се разсмя, кадърът с усмихнатото ѝ лице застина в едър план.

Имаше повече от дузина клипове, отразяващи различни моменти от живота ѝ — командировка до филиалите, появяването ѝ на един

благотворителен бал, как си играеше с Обри в парка, как даваше автографи в един от търговските центрове. Косата ѝ вече бе къса, дрехите ѝ показваха смяната на сезоните.

И през целия филм се чуваше тихото неравномерно дишане на анонимния оператор.

В последния клип тя спеше в офиса си, сгушена в едно кресло.

Диана продължаваше да гледа втренчено, макар че на екрана се бяха появили „снежинките“. Страхът отново я сграбчи в лапите си, смрази кръвта ѝ. Тя стоеше в бледата светлина на настолната лампа и трепереше.

Значи той я следеше от години, вървеше по петите ѝ. Нахлуваше в интимните моменти от живота ѝ и ги правеше свои. А тя дори не го бе забелязала.

Сега той искаше да я уведоми за присъствието си. Искаше тя да знае, че е близо до нея. И че би могъл да бъде още по-близо.

Диана се втурна към видеото, с треперещи пръсти се опитваше да напипа копчето за изключване, накрая го удари с юмрук. Грабна чантата си, напъха вътре касетата и излетя от кабинета. Коридорът беше тъмен, само процеждащата се светлина от офиса хвърляше тук-там сенки. Тя се втурна към асансьора, пулсът ѝ лудо биеше. Дишаше неравномерно, почти изхлипа, когато натисна бутона. Завъртя се, облегна се на стената, наблюдавайки с див поглед сенките, сякаш чакаше да се раздвижат.

— Бързо, бързо!

Притисна с длан устата си, когато гласът ѝ насмешливо отекна в празния коридор.

Шумът от асансьора я накара да подскочи. Почти извика от облекчение, застана пред вратата, но отстъпи назад, щом видя една фигура да излиза от асансьора и да пристъпва към нея.

— Хей, Ди. Изплаших ли те?

Роджър се приближи към нея и вратите на асансьора се затвориха зад гърба му.

— Хей, миличка, пребледняла си като платно.

— Недей!

Взе да отстъпва плахо назад. Погледът ѝ се стрелна към аварийния изход, който водеше към стълбите. Трябваше да избяга. Ще избяга!

— Ей, какво става?

Загриженият тон на Роджър я накара предпазливо да извърне поглед към него.

— Цялата трепериш. Защо не седнеш?

— Нищо ми няма. Тръгвам си.

— По-добре първо се успокой. Хайде, ела...

Тя скочи като ужилена, за да не се докосва до протегнатата му ръка.

— Какво искаш?

— Каси се отби долу, преди да си тръгне. — Говореше бавно, беше отдръпнал ръката си. — Каза, че ще работиш до късно и затова реших да ти се обадя. Да те попитам дали не искаш нещо за вечеря.

— Фин ще ме вземе. — Навлажни сухите си устни. — Всеки момент ще дойде.

— Просто реших да ти се обадя. Ди, добре ли си? Как са близките ти?

Страхът отново я сграбчи за гърлото, забиваше безмилостно ноктите си в плътта ѝ.

— Защо... защо питаш?

— Изглеждаш ужасно. Реших, че нещо лошо се е случило.

— Не.

Зашеметена от паниката, тя взе да отстъпва встрани.

— Просто имам много работа.

Едва не се разпищя, когато асансьорът отново изтрака.

— Божичко, Ди, успокой се.

Той инстинктивно я хвана за ръката, когато тя се опита да го заобиколи, за да хукне надолу по стълбите. Диана започна да го блъска и в този миг вратата на асансьора се отвори.

— Какво става тук?

— О, боже.

Тя се отскубна от Роджър и се хвърли в прегръдките на Фин.

— Слава богу, че дойде.

Той я притисна към себе си, без да сваля пронизващия си поглед от Роджър.

— Попитах какво става тук?

— Откъде да знам.

Разтреперан, Роджър прокара ръка през косата си.

— Дойдох преди минута, а тя не беше на себе си. Помъчих се да разбера какво се е случило.

— Нарани ли те? — обърна се Фин към Диана и това предизвика ругатните на Роджър.

— Не.

Тя бе сгушила глава на рамото му. Продължаваше да трепери, струваше ѝ се, че чува тракането на собствените си кости.

— Бях толкова уплашена. Не мога да мисля за нищо. Заведи ме у дома.

Щом пристигнаха Фин успя да изкопчи обърканото ѝ обяснение, след което натика в ръцете ѝ малко бренди и изгледа касетата.

Тя не възрази, когато Фин вдигна телефона и се обади на полицията. Вече по-спокойна, отново разказа историята. Съзнаваше колко са важни детайлите, точните факти и програмата с ангажиментите ѝ. Детективът, който я разпитваше във всекидневната на Фин, записваше всичко в бележника си.

Тя разпозна полицая с прошарената коса, присъствал на инцидента в Гръцкия квартал. Тъкмо той бе спасил момиченцето от прелитащите куршуми.

Арнолд Дженър бе спокоен и педантичен полицай. На четвъртитото му лице се открояваше счупен нос, пострадал не при изпълнение на професионалния му дълг, а в някакъв бейзболен мач от районното първенство. Беше облечен в тъмнокафяв костюм, който съвсем леко се опъваше на едва забележимото коремче. Кестенявата му коса бе тук-там прошарена и безмилостно късо подстригана. Бръчките около устата и очите му подсказваха, че или се смееше, или се мръщеше много често. Непредсказуемото му поведение се подсилваше и от ефекта на безличните му светлозелени очи. Но когато се вгледа в тях, Диана изпита странно утешително чувство на доверие.

— Бих искал да взема писмата.

— Не ги пазя всичките — отвърна тя и се засрами от примирението в погледа му. — Първите... те не бяха опасни. Телевизионните журналисти получават доста писма на почитатели, понякога твърде странни.

— Дайте ми каквото имате.

— Някои са в офиса, а други — у дома.

— Не живеете ли тук?

— Не.

Стрелна с поглед Фин.

— Не...

Дженър си записа още нещо в бележника.

— Мис Рейнолдс, казахте, че последният клип от касетата е заснет тази вечер между 5,30 и 6,30.

— Да. Бях заспала. Бях доста напрегната и реших да пробвам терапията, препоръчана от един гост в шоуто. Медитация, в която си представяш разни образи.

Диана сви рамене. Чувстваше се глупаво.

— Май не ми помага. Или заспивам, или съм будна и не мога да се отдам на медитирането. Когато се събудих, видях другата роза на бюрото. Видях и касетата.

Той се изкашля. „Като психоаналитик при сеанс“ — каза си Диана.

— Кой има достъп до вашия офис по това време?

— Всички. Хората от екипа ми. Колегите от долните етажи.

— Значи сградата е затворена за всички, с изключение на служителите на Си Би Си?

— Не е задължително. По това време обикновено задният вход е отключен. Някои си тръгват след смяната, други пък идват на работа, вземат ги или ги оставят с кола.

— С две думи, оживено място.

— Да.

Дженър вдигна очи към нея и тя разбра защо очите му не бяха безлични. Той не само я гледаше, а проникваше в нея. Фин имаше тази способност, същия бърз, пронизващ поглед, който сякаш прониква в мислите ти. Вероятно заради това тя изпитваше доверие към полицая.

— Сещате ли се за някого? Някой, когото сте отблъснали? Някой, който е проявил особено внимание и интерес към вас?

— Не. Наистина не познавам такъв човек, който така упорито да ме е преследвал. Сигурна съм, че е непознат... вероятно зрител. Иначе щях да го забележа, когато ме снима.

— Е, като се имат предвид темите на вашето шоу, списъкът на евентуалните заподозрени се увеличава.

По стар навик той си драскаше в бележника. Постепенно драскулките придобиха формата на лицето на Диана, с уплашените очи, с колебливата усмивка.

— Появявате се доста често на обществени места. Забелязали ли сте нечие натрапчиво присъствие?

— Не. Вече мислих за това.

— Ще взема касетата.

Стана и мушна грижливо бележника в джоба си.

— Ще изпратя някой да вземе писмата.

— Но в записва няма нищо особено, нали?

Тя също стана да го изпрати.

— Нали?

— Не се знае какво ще открием във филма. Някакъв незначителен звук или някой детайл може да ни подсказат нещо. Но вие не се тревожете. Тези неща се случват много по-често, отколкото си мислите.

Тъй като тя безуспешно се мъчеше да се усмихне, прииска му се още повече да я успокои.

— Чували сте как почитатели преследват звездите, но истината е, че не само известните личности са обект на такава мания. Неотдавна една жена упорито преследваше един брокер. Хубаво момче, но все пак не беше с данните на Адонис! Обаждаше му се вкъщи, в службата, изпращаше му телеграми, оставяше бележки под чистачките на колата му. Дори се снимала в сватбена рокля и направила монтаж с негова снимка. Показвала я на съседите си, за да им докаже, че се е омъжила за него.

— И какво стана после?

— Той сключил примирие с нея, но тя го нарушила, като разпънала палатка пред дома му. После жената отиде в психиатрична клиника и когато излезе, реши, че вече не е влюбена в брокера. Заяви, че се е развела с него.

— Значи поуката е, че понякога тези неща следват своя собствен ход.

— Да, би могло. Но проблемът е там, че някои хора губят реална представа за действителността. Най-добре е да засилите охраната си.

— Добре. Благодаря ви, инспектор Дженър.

— Ще ви се обадя. Беше удоволствие да се срещна с вас, мис Рейнолдс, и с вас, мистър Райли. Прекарвам доста време пред телевизора с вашите предавания.

— Е, свърши се — каза тя, когато затвори вратата след Дженър.

— Не съвсем.

Фин сложи ръце на раменете ѝ. Не се бе намесил в разпита на Дженър. Но сега беше негов ред.

— Повече няма да работиш до късно сама.

— Хайде, Фин...

— Не те питам и затова не приемам никакви възражения. Знаеш ли какво изпитах, когато те видях в коридора уплашена да се дърпаш от Кроуел?

— Той се опитваше да ми помогне — започна тя, после затвори очи и въздъхна. — Да, да, мисля, че знам. Съжалявам. Ще работя вкъщи, когато се наложи.

— Докато се изяснят обстоятелствата, ти имаш нужда от денонощна охрана.

— От бодигард?

Би се засмяла, ако не се опасяваше, че ще го подразни.

— Фин, няма да оставам до късно в офиса. Дори ще се погрижа да ходя в командировка с близък човек. Но няма да наемам горила, която да върви по петите ми.

— Нормално е за жена в твоето положение да наеме лична охрана.

— Каквото и да е положението ми, аз съм си Диана Рейнолдс от Топека и отказвам да се движа с някой широкоплещест чук. Та нали ще плаши хората, с които искам да установя контакти. Не мога да го понеса, Фин. Намирисва ми на Холивуд. Тази работа не е за мен — продължаваше тя. — Повярвай ми, ще внимавам, много ще внимавам, но в крайна сметка никой не ме е заплашвал.

— Но теб те следят, снимат те, тормозят те с анонимни бележки и телефонни обаждания.

— Признавам, че се уплаших. Правилно постъпи, като извика полицията. Трябваше да им се обадя по-рано. Но сега смятам, че вече няма опасност. Нека да им дадем шанс да си свършат работата, за която им плащаме.

Объркан и раздразнен, Фин крачеше из стаята.

— Добре, един компромис тогава — най-сетне рече той. — Боже мой, все трябва да правя компромиси.

Предчувствайки надигащата се буря, тя го прегърна.

— Затова връзката ни е толкова здрава. Какъв е компромисът? Бодигард на име Шийла?

— Ще дойдеш да живееш при мен. Не те притискам, Диана. Запази апартамента си, не ме е грижа. Но ще живееш тук, при мен.

— Колко смешно!

В знак на примирие, тя го целуна по бузата.

— Щях да ти предложа същото.

Той вдигна брадичката ѝ. Много му се искаше да я попита дали е съгласна, защото е уплашена, или защото има нужда от него. Но си замълча.

— А когато отсъствам от града?

— Какво ще кажеш да си вземем куче?

Приблужи устните си към неговите.

— Защо да не се разходим до кучкарника този уикенд? Има толкова изоставени животни, все ще намерим нещо подходящо.

ГЛАВА 21

Денят беше прекрасен. Имаше лека мъгла, ала Диана не я забелязваше. Небето беше тъмносиньо, замечтано и ярко осветено от ослепителното слънце — досущ като от акварел. Лек ветрец диплеше елегантните рокли и грижливо направените прически на присъстващите и разнасяше уханието на парфюми и мириса на цветя над въодушевената тълпа.

— Не мога да повярвам, че съм тук.

— Напълно го заслужаваш.

Възхитен от нея, Фин взе ръката ѝ и я поднесе към устните си.

— Знаех си го. Тук! — рече тя и докосна слепоочието си. — Ала тук — добави тя, като сложи ръка на сърцето си, — се страхувах — все си мислех, че някой ще ме оципе, ще се събудя и ще разбера, че е било само сън. Ох!

— Виждаш ли, будна си — усмихна са той, като погали ръката ѝ. — И още си тук.

Макар да се чувстваше зашеметена, тя се измъкна грациозно от лимузината и отметна глава, докато разглеждаше насъбралото се множество. Слънчевите лъчи се отразяваха върху мънистата на късата ѝ рокля.

Фин си каза, че се е облякла много подходящо. Лъскавата алена рокля без презрамки я правеше да изглежда млада, свежа и истинска звезда. Неколцина я познаха и извикаха името ѝ.

Той установи с лека усмивка, че реакцията им явно я изненада. Диана изглеждаше смаяна и доволна. Махна им с ръка, но не вяло като опитен ветеран, а с неподправена радост и ентузиазъм.

— Имам чувството, че участвам във филм — усмихна се тя и хвана ръката на Фин. — Не, все едно съм слязла от последния филмов преглед и вода героя.

Той достави удоволствие на нея и на тълпата, като я целуна — не приятелски по бузата, а продължително и пламенно. Те постояха за миг под лъчите на сияйното слънце.

— Това е, защото си красива — каза той и пак я целуна, съпроводен от радостните възгласи на хората. — А това е за късмет.

— Благодаря и за двете.

Двамата тръгнаха към сградата, пред която почитателите и зяпачите стояха зад полицейските барикади. Знаменитостите и журналистите се бяха смесили и си подхвърляха язвителни реплики, които щяха да бъдат показани във вечерните новини.

Диана познаваше някои от хората тук. Някои бяха идвали на нейното шоу, бяха седели до нея и бърбрили като стари приятели. Други бе срещала на благотворителните тържества, които станаха част от работата ѝ. Тя ги поздрави и изрази благопожеланията си, докато вървяха към фоайето.

Към тях се стрелкаха микрофони и камери, които затрудняваха придвижването им.

— Диана, как се чувстваш?

— Кой е моделиерът на роклята ти?

— Фин, как се чувстваш с най-доброто шоу, когато толкова много нови списания се провалиха?

— Смятате ли да сключвате брак?

— Господи, все едно се уча да преодолявам препятствия — измърмори Фин докато си проправяха път през викащите репортери.

— Наслаждавам се на всяка минута — рече Диана с блеснали очи. — Сигурно не знаят, че ти си моделиерът на роклята ми.

— Те не питаха мен.

Тя протегна ръка да оправи вратовръзката му.

— И ти изглеждаш много добре.

Той направи гримаса.

— Моля те. Не мога да повярвам, че ме убедиха да направя онова художествено оформление.

— Беше страхотно.

— Но аз съм новинар, а не моделиер.

— Но имаш толкова хубави трапчинки.

Той я стрелна със стоманен поглед.

— Ако продължаваш така, ще разпространя новината, че три пъти си смени бельото, преди да облечеш тази рокля.

— Добре, не са хубави. Независимо от онова, което каза Мери Харт миналата седмица.

— Тя каза... Няма значение.

Фин нямаше намерение да се хваща за думите ѝ.

— Да пийнем нещо, преди да влезем.

— Като се има предвид случая, трябва да бъде шампанско. Само по една чашка — добави Диана, като притисна ръка до стомаха си. — Мисля, че храносмилателната ми система не би понесла повече.

— Чакай тук. аз ще се справя с навалищата.

— Нали ти казах, че си моят герой.

Тя се обърна с намерението да хукне към някой ъгъл, откъдето да наблюдава, когато случайно се озова пред Кейт Лоуел.

— Здравсти, Ди.

— Здравсти, Кейт.

Диана протегна ръка и двете се ръкуваха като непознати.

— Радвам се да те видя.

— Не прозвуча много убедително — рече Кейт и изправи рамене.

— Изглеждаш страхотно, готова си да грабнеш наградата.

— Надявам се.

— Искам да ти пожелаая успех. Блестящ успех, като се има предвид конкуренцията.

— Благодаря.

— Не е необходимо. Чист егоизъм е от моя страна. Между другото, Роб Уинтърс каза да те поздравя, ако те видя.

— Как е той? — усмихна се по-приветливо Диана.

— Умира — отговори Кейт, сетне въздъхна през стиснати зъби.

— Съжалявам. Толкова дълго бяхме приятели и ми е трудно да го гледам.

— Не е нужно да се извиняваш. Знам какво е приятелство и лоялност.

Кейт наведе глава.

— Право в целта, Ди.

— Евтино попадение — поправи я Диана.

Тя отново хвана ръката на Кейт. Този път без официална вежливост. Само в знак на непринудена подкрепа.

— Не мога дори да си представя какво изпитваш.

Кейт погледна сключените им ръце, като си спомни колко естествено изглеждаше това преди време.

— Ди, защо не ми съобщи за състоянието на Роб?

— Защото той ме помоли да не го правя.

Кейт поклати глава.

— Това винаги е било достатъчно за теб. Чудех се дали си се променила.

— Променила съм се, но не и в това отношение.

— Наистина се надявам тази вечер да спечелиш. Накарай я да падне на колене.

Кейт се обърна и тръгна нанякъде.

Диана я гледаше и си мислеше, че разбира защо са сълзите в очите на Кейт. Но злобата в тона ѝ я изненада.

— Е, издигнахме се, а? — чу се гласът на Анджеला. Тя беше едно видение в розова коприна и диаманти.

— Усмихни се за обектива, скъпа — прошепна тя и се наведе да целуне Диана по двете бузи. — Нали не си забравила на какво те научих?

— Нищо не съм забравила.

Диана стисна устни. Беше ѝ неприятно, че стомахът ѝ се бе свил от нерви, и най-вече от факта, че това щеше да ѝ се отрази.

— Отдавна беше.

— Да, наистина. Мисля, че не познаваш съпруга ми. Дан, това е Диана Рейнолдс.

— Приятно ми е.

Шлифованият като скъпоценен камък Дан пое ръката на Диана.

— Очарователна сте, точно както ви описа Анджела.

— Сигурна съм, че ни ви е казала нищо подобно, но благодаря все пак. Снощи гледах предаването ти за наградите Еми, Анджела. Много ми хареса.

— Нима?

Анджела поднесе цигарата си към Дан и той я запали.

— Напоследък нямам много време да гледам телевизия.

— Интересно. Това би те изолирало от публиката. Аз пък много обичам да гледам телевизия. Като всеки обикновен зрител.

— Обикновените зрители не ме устройват.

Анджела хвърли премежен поглед през рамото на Диана.

— Здравей, Фин. Не е ли странно, че всички трябваше да дойдем в Лос Анджелис, за да се съберем отново?

Фин подаде елегантно чаша шампанско на Диана, сетне обви с ръка талията ѝ.

— Анджела, изглеждаш добре.

— Едно време правеше много по-изискани комплименти — каза Анджела на Дан.

Тя ги запозна и щом съзря една от камерите, се нагласи на по-видно място.

— Трябва да си напудря носа, преди да влезем. Диана, ела с мен. Някоя жена не ходи в тоалетната сама.

Фин я притисна до себе си, но Диана се измъкна от него.

— Разбира се.

Реши, че е по-добре да разбере какво си бе наумила Анджела сега, отколкото да чака.

— Фин, ще се срещнем вътре след минута.

Анджела улови Диана за ръка, за да изглеждат приятелски настроени пред камерата.

— Отдавна не сме разговаряли насаме, а?

— Ще ни бъде трудно, тъй като не сме се виждали от две години.

— Откровена, както винаги — засмя се Анджела и влезе във фойето на тоалетната.

Там нямаше никой, както се бе надявала. Тя се приближи до огледалото, седна на един стол и направи точно това, което бе казала — напудри си носа.

— Червилото ти се е изтрило — отбеляза безпристрастно Анджела. — Нервна ли си?

— По-скоро развълнувана.

Диана не седна, само остави чашата си, за да извади червилото от чантата си.

— Предполагам, че това е естествено за хора, които очакват да получат награда.

— С течение на времето се превръща в навик. Аз имам вече няколко награди. Интересно, че ти си предложена за награда заради онова предаване с изнасилването. Аз бих го направила под формата на изповед, а не като смесица от различни гледища.

Анджела огледа косата си, за да се увери, че всеки кичур е на мястото си.

— Предполагам, че и Фин ще получи една от статуетките. Харесват го в бранша и той успя да направи едно шоу, което допадна както на любителите на новините, така и на почитателите на развлеченията.

— Мислех, че не гледаш телевизия.

Погледът на Анджела стана студен.

— От време на време хвърлям по един поглед, ако сметна, че ми е интересно. Фин, разбира се, винаги ми е бил интересен.

Тя прокара език по устните си бавно, с наслада.

— Каж ми, очите му още ли блясват с онзи тъмносин оттенък, когато е възбуден?

Тя напарфюмира китките си.

— Нали успяваш понякога да го възбудиш?

— Защо не попиташ него?

— Може би, ако останем насаме. Тогава може да забрави за теб.

Тя начерви усмихнатите си устни в розово. Диана вече не изпитваше нервно напрежение, а досада.

— Само че сега ти си омъжена, а Фин отдавна престана да се интересува от теб.

— Наистина ли мислиш така?

Смехът на Анджела беше мимолетен и хладен като декемврийски повей.

— Скъпа, ако реша да имам връзка с Фин, бракът ми няма да представлява препятствие. Фин не само ще се отзове с готовност, но и ще ми бъде благодарен.

Диана усети, че стомахът ѝ се сви отново от напрежение, но успя да се усмихне.

— Анджела, само си губиш времето, като се опитваш да ме накараш да ревнувам. Знам, че си правила секс с Фин. Не съм толкова наивна да си въобразявам, че той не те смята за изключително привлекателна и съблазнителна. Но онова, което съществува сега между нас, е съвсем различно. Излишно се стараеш, като се опитваш да ме убедиш, че той е някакво обучено псе, което ще дотърчи, щом му щракнеш с пръсти.

Анджела сложи капачето на червилото.

— Много си хладнокръвна, а?

— Не. Щастлива съм.

Диана също седна. Надяваше се, че най-неприятното е минало.

— Анджела, едно време бяхме приятелки. Или поне се държахме приятелски. Признателна съм ти заради възможността, която ми даде да се уча и да те наблюдавам. Сега се конкурираме, но има достатъчно място и за двете ни.

— Мислиш ли, че можеш да ми съперничиш?

Анджела се затресе от главата до петите.

— Наистина ли мислиш, че можеш да се доближиш до онова, което аз съм постигнала, което имам и ще имам?

— Да — отговори Диана и стана. — Напълно. И не ми е необходимо да прибягвам до лъжи в жълтата преса или до долнопробен шпионаж. Достатъчно дълго си в бизнеса, Анджела, за да можеш да понесеш малко нажежаване на обстановката.

— Нахакана кучка! Ще те съсипя!

— Не, няма да можеш.

Пулсът на Диана се учести в очакване на лютата битка.

— Страшно много време ще ти бъде нужно, за да ме догониш.

Анджела се разяри, сграбчи чашата с шампанското и плисна съдържанието ѝ в лицето на Диана. После я зашлеви злобно. Двете жени, които влязоха в тоалетната, застинаха като статуи.

— Ти си нищожество — изкреця Анджела с порозовяло като роклята ѝ лице. — Аз съм най-добрата. Върхът.

Тя се хвърли напред с разперени нокти. Разгневена, Диана я удари по зачервената буза. И двете замряха за миг. За пръв път бяха наравно. Двете жени на прага ахнаха ужасени, вперили поглед в тях.

— Извинете ни, дами.

Кейт Лоуел пристъпи към фойайето и им направи знак да влязат. Те обаче хукнаха навън, явно забързани да разкажат новината.

— Виж ти! А аз мислех, че конкурсът ще се проведе на друго място.

Зашеметена, Диана погледна ръката си, която още гореше от нанесения удар и замига, защото шампанското пареше в очите ѝ.

— О, по дяволите.

— Ще бъде една интересна подробност в предаването за наградите „Еми“ утре — усмихна се тя, като разкри идеалните си зъби.

— Искате ли да ви бъда съдия?

— Не се бъркай!

Анджела стисна зъби и пристъпи към Диана. Това момиченце я бе унижило на публично място. Това беше непоносимо.

— Ти също стой настрана от мен. Вече мина границата.

— Не подадох и другата си буза — отговори Диана — и нямам никакво намерение да го правя. Така че не ли по-добре да не си пречим?

— Ти няма да вземеш наградата тази вечер — рече Анджела и взе чантата с още треперещата си ръка. — Нито когато и да било.

— Слаба финална реплика — отбеляза Кейт, след като вратата се тръшна зад Анджела.

— Знам ли? Имаше някаква скрита сила.

Диана затвори очи.

— Какво ще правим сега?

— Ще те почистим.

Кейт бързо пусна студената вода и намокри снежнобялата си кърпа за ръце.

— Съвземи се и излез бързо оттук.

— Не можах да се овладеея — започна Диана, сетне се съзря в огледалото. — Господи!

Лицето ѝ беше зачервено и опръскано с шампанско. Гримът ѝ се беше размазал, а очите я смъдяха.

— Оправи се! — посъветва я Кейт и ѝ подаде мократа кърпа. — И излез с усмивка.

— Мисля, че трябва...

Подготвена за най-лошото, Диана се обърна към вратата, която се отвори. Поруменелите ѝ бузи пламнаха още по-силно, когато видя Фин.

— Моля за извинение, дами, но един репортер е длъжен да попита какво, по дяволите, става тук? Някой каза, че...

Гласът му постепенно заглъхна, след като огледа съчувствено Диана.

— Господи, Канзас, не мога да те оставя сама нито за минута.

Той въздъхна, взе една от пухкавите хавлии за ръце и я подаде.

— Мисля, че червеното петно на бузата на Анджела не беше от момински свян. Коя от двете ви я шамароса?

— Диана имаше това удоволствие.

Той се наведе и целуна влажната ѝ буза.

— Браво, шампионке.

Фин докосна устните ѝ с език.

— Трябваше да изпиеш шампанското, а не да се полееш с него.

Диана изопна рамене и се обърна към огледалото, за да се оправя.

— Само не позволявай на никого да влиза тук за няколко минути.

— Наближава раздаването на наградите в твоята категория — подхвърли той и се отправи към изхода.

— Ще бъда там.

Диана седна до Фин гримирана, с безукорна прическа и успокоена. Стисна ръката му. Надяваше се, че камерите не уловиха това.

Умът ѝ трескаво работеше, докато гледаше как водещите поднасят ту леко, ту неумело заучените по сценария реплики и имената на предложените за награди.

За нея това не беше само една награда или потупване по рамото за добре свършена работа. Сега всичко имаше символично значение, кулминация на онова, с което се бе заела толкова отдавна. Това беше символ на победата над измамата, манипулациите и грозните интриги, които бяха блеснали с жалка злоба в дамската тоалетна.

Камерата я снимаше. Тя усещаше студеното ѝ безпристрастно око върху себе си. Чу, че обявяват името на Анджела, сетне нейното.

Затаи дъх. После Фин поднесе сключените им ръце към устните си и напрежението намаля.

— И наградата „Еми“ се присъжда на...

Господи, как е възможно да отворят толкова бавно този плик?

— Диана Рейнолдс, за „Часът на Диана“, предаването „Когато го опознаете“.

Диана въздъхна и изпусна всичкия въздух, който се бе насъбрал в гърдите ѝ. Преди да успее пак да си поеме дъх, усети устните на Фин.

— Нито за миг не съм се съмнявал.

— Аз също — излъга тя, засмя се и стана, за да мине покрай аплодиращите я зрители в залата.

Статуетката беше хладна и гладка. Диана се уплаши, че ще се разплаче, ако я погледне. Затова отпрати поглед към прожекторите.

— Искам да благодаря на всички от моя екип. Те са най-добрите. Искам да благодаря и на жените, които участваха в шоуто и се пребориха със страха да говорят по този болезнен въпрос. Не знам дали съм правила, или ще направя друго шоу, което би било толкова трудно и удовлетворяващо за мен. Благодаря, че ми дадохте нещо, което да ми напомня за него. Сега ще отида зад кулисите, за да погледам тази красива награда.

След речите, аплодисментите, интервютата и коктейлите Диана лежеше в леглото, облегла глава на рамото на Фин и кръстосала крака.

— Мисля, че моята е по-хубава от наградата за публицистика, която ти получи.

— Моята е по-професионална.

Тя се нацупи, като продължи да разглежда златната статуетка на бюрото.

— Моята е по-лъскава.

— Диана — рече той и се обърна да я целуне по челото, — ти си алчна.

— Да. И ще продължавам да бъда. Ти спечели какви ли не награди. Можеш да си позволиш да бъдеш засенчен.

— Кой казва, че съм засенчен? Когато спечеля и „Еми“, тя ще бъде също толкова лъскава като твоята.

Диана се засмя доволно и легна върху него.

— Победих. Не исках да призная колко много желях тази статуетка. След сцената с Анджеела чувствах, че трябва да я спечеля на всяка цена. Не само за себе си, но и за всички, които работят с мен. Щом чух името си, направо литнах. Страхотно беше.

— Да, интересна вечер беше.

Той плъзна ръка по гърба ѝ, за да се наслади на начина, по който тялото ѝ се извиваше от допира му.

— Разкажи ми пак как я повали на земята.

Миглите на Диана затрепкаха.

— Не я повалих. Това беше само един резултатен, но женски шамар.

— И още какъв — ухили се Фин.

— Не би трябвало да се гордея с това — усмихна се тя и седна върху него. — Но за миг, преди да се ужася, се почувствах чудесно. После се вцепених и пак се вбесих.

Тя преплете пръсти и вдигна ръцете си високо горе.

— Освен това, тя започна първа.

— А ти я довърши. Сега можем да се обзаложим, че ще те преследва с всички средства.

— Нека. Чувствам се неуязвима. Непристъпна. — Диана се протегна. — Невероятно. По-хубаво от това не би могло да бъде.

— О, може.

За да ѝ го докаже, той се надигна и започна да целува тялото ѝ. Тихата ѝ въздишка премина у него. Тя притисна главата му до себе си.

— Може и да имаш право.

Зората обсипваше с перлен блясък небето и прогонваше сенките от стаята. Диана изопна тялото си. Бяха се любили веднъж — опиянени и набързо. Сега се движеха в бавен ритъм, отдавайки се изцяло на желанието.

Плъзгащи се пръсти, въздишки и тихи настоявания за повече. Притиснати тела и усукани чаршафи, докато утрото незабележимо проникваше в стаята. Докосване, допир, едва доловима промяна на ритъма.

Не бързаха за никъде. В кръвта ѝ потрепваха тихи експлозии, сетне замираха и се надигаха други. Устата ѝ търсеше неговата, въздишките им се сливаха, езиците им танцуваха. Дори когато проникна в нея, и я изпълни, огнената мълния беше успокояваща като слънчев лъч.

В другия край на града имаше едно хотелско легло, в което никой не спеше и не любеше. Анджела, загърната с халат, седеше на ръба. Копринената ѝ рокля — изкупителна жертва на яростта ѝ — беше захвърлена на пода.

Вече се бе поуспокоила и седеше сгושена като дете, което се мъчи да се пребори със сълзите.

— Това не означава нищо, мила — каза Дан и ѝ предложи шампанско. — Всеки знае, че проклетите награди са нагласена работа.

— Да, но хората гледаха.

Анджела се бе вторачила пред себе си и пиеше на малки глътки от шампанското, което бе поръчала да изстудят за тържеството, а сега го преглъщаше за утеха.

— Хиляди хора, Дан. Те видяха как награждават нея, а не мен. Видяха я как взема моята награда. Да върви по дяволите!

— Утре ще забравят.

Той потисна нетърпението и отвращението си. Единственият начин да се справи с Анджела и да я предразположи, беше да я предумва, ласкае и лъже.

— Никой не си спомня кой какво е получил, когато блясъкът избледнее.

— Аз помня.

Тя отметна глава. Лицето ѝ беше отново леденостудено и зловещо.

— Аз помня. Тя ще си получи заслуженото. Няма да се спра пред нищо, за да я накарам да плати. И за шамара, и за наградата. За всичко.

— Ще поговорим за това после. — Дан вече беше чул за случилото се. Твърде много хора — хора, които не можеха да бъдат лесно подкупени — бяха разбрали, че Анджела е посегнала първа. — Отпусни се сега. Трябва да изглеждаш добре, когато се прибираме със самолета.

— Да се отпусна ли? — изсъска тя. — Как да се отпусна, като Диана Рейнолдс прибра наградата ми.

„Пък и Фин!“, помисли си тя. Не можеше да го забрави.

— Как можеш да ми говориш да се отпусна, по дяволите?

— Защото не можеш да печелиш в този вид на отвратено от всичко минало величие.

Дан видя как очите ѝ блеснаха от гняв, сетне охладняха като лед.

— Как се осмеляваш да ми говориш така? И то точно тази вечер.

— Казвам го за твое добро — продължи той. Убеди се, че е надделял, когато видя, че устните ѝ треперят. — Ти трябва да излъчваш достойнство, зрялост и увереност.

— Тя съсипва живота ми. Когато бях дете, винаги някой откъкваше онова, което исках.

— Ти вече не си дете, Анджела. Ще има и други награди.

Тя копнееше за тази награда. Но не посмя да каже повече нищо. Дан щеше да остане още по-резервиран и отвратен. Той ѝ беше необходим, за да я подкрепя и да вярва в нея.

— Имаш право. Утре ще се държа мило, смирено и с достойнство. И повярвай — Диана Рейнолдс няма да получи още една награда, предназначена за мен.

Тя се усмихна насила, протегна ръка и го притегли към себе си.

— Разочарована съм, Дан. Заради двама ни. Ти работи усилено като мен заради тази „Еми“.

— Ще работя още по-усилено за следващата.

Той се успокои и я целуна по косата.

— Понякога е нужно нещо повече от усилена работа. Господ знае, че имам достатъчно опит.

Тя въздъхна и пак отпи от шампанското. Тази вечер щеше да пие колкото иска. Поне това заслужаваше.

— Когато бях дете, вършех всичката къщна работа. Инак щяхме да живеем като в кочина. Винаги съм искала всичко да бъде хубаво, подредено. Да изглежда възможно най-добре. Започнах да чистя домовете на другите хора. Казвала ли съм ти го?

— Не.

Той се изненада от признанието ѝ и стана да вземе бутилката. После напълни чашата ѝ до горе.

— Ти не обичаш да говориш за детството си. Разбирам те.

— Сега съм в настроение за това.

Анджела пийна отново и посочи към цигарите си. Дан ѝ подаде една и я запали.

— Така можех да припечелвам допълнително, за да си купувам разни неща. Само за себе си. Ала спечелих нещо повече от пари. Знаеш, че...

Тя всмукна замислено от цигарата.

— Онова, което хората държат в къщите си, в чекмеджетата и кашоните, е изумително. Винаги съм била любопитна. Предполагам, че затова се заех с тази професия. Научих много за хората, за които работех. Неща, които те предпочитаха да пазят в тайна. Споменавах мимоходом на някоя омъжена жена името на мъжа, с когото се

срещаше. После се възхищавах от някой чифт обеци, гривна или рокля.

Обвита в кълбата цигарен дим, тя се усмихна при този спомен.

— Всичко, на което се възхищавах, като по чудо ставаше мое. Само заради дребната услуга да запазя информацията, която знам, за себе си.

— Започнала си от рано — отбеляза Дан.

Тя говореше леко провлачено. Той ѝ наля още вино.

— Налагаше се. Нямахте кой да се бори за мен и да ме измъкне от онази дупка, в която живеехме. Мама пиеше, татко играеше хазарт или ходеше по проститутки.

— Не ти е било леко.

— Закоравях. Гледах как живеят другите хора и разбрах какво искам. Усъвършенствах се и положих неимоверни усилия да стана най-добрата. Никой няма да ме свали от върха, Дан. Най-малко Диана Рейнолдс.

Той доближи лицето ѝ към себе си, за да я целуне.

— Това е онази Андже́ла, която познавам и обичам.

Тя се усмихна. Почувства се замаяна, лека, отмаляла. Защо ли се бе страхувала да се отпусне с помощта на една-две бутилки?

— Докажи го — подкани го тя и смъкна халата от раменете си.

ГЛАВА 22

Снегът пред вилата беше бял като в приказките. Скалите и храстите целите бяха покрити и приличаха на одеяло, под което може би се криеха десетки феи и джуджета в очакване на пролетта. Нито един облак не помрачаваше загадъчното небе и слънцето блестеше по лъскавата кора на дърветата.

Диана гледаше през прозореца как Фин и Ричард помагат на Обри да направи снежен човек. Със светлосиния си гащеризон едва проходилото дете приличаше на екзотично птиче, което се бе загубило на път за топлия юг. Изпод шапката ѝ се подаваха червени, като крилете на птицата кардинал, кичури.

До нея двамата мъже изглеждаха като гиганти с огромните си тежки палта и ботуши. Ричард показваше на Обри как да направи снежна топка. Сетне посочи към Фин, Обри се закикоти и хвърли топката към него. Уцели го в коляното, но той се просна в снега, сякаш го удари с камък.

Кучето с неопределена порода, което Фин и Диана бяха кръстили Кронкайт, лаеше силно и пръскаше наоколо сняг в отчаяните си опити да се включи в играта.

— Голяма веселба пада.

Фран премести бебето от едната на другата си гърда. Келси притвори блажено очи и продължи да суче.

— Замерват се със снежни топки — докладва ѝ Диана. — Няма жертви, но битката изглежда ще бъде продължителна.

— Излез и изразходвай малко от нервната си енергия. Не е необходимо да стоиш вътре с мен.

— Не, предпочитам да гледам. Толкова се радвам, че дойдохте за почивните дни.

— Учудена съм, че искаш да си сред хора, след като това са първите ти свободни дни от шест седмици насам.

— Много ми липсваха тези разходки сред природата с приятели.

Диана въздъхна леко. Нямаше смисъл да мисли за всички онези съботи и недели, отпуски и тихи вечери у дома, които бе пропуснала.

Получила бе онова, което искаше.

— Открих, че са ми нужни, за да се съсредоточавам.

— Радвам се, че помагаме. Идеята да ловят риба в това време разпали любопитството на Ричард. А що се отнася до мен...

Тя погали дъщеричката си по бузата, докато се люлееше леко на стола, който Фин бе донесъл от верандата и бе избърсал специално за целта.

— Аз бях готова да отида където и да е. Щом заваля още през ноември, зимата ще бъде дълга.

— И не особено приятна.

Фран имаше право за нервността ѝ. Диана я усещаше в себе си като водовъртеж. Тя се отдалечи от прозореца и седна пред камината, в която гореше буен огън.

— Имам чувството, че съм обсадена отвсякъде, Фран. Всички тези глупости в жълтата преса за скандала между мен и Анджела в тоалетната...

— Той вече отшумя, пък и всички знаят, че това са глупости.

— Почти всички.

Диана пак стана и започна нервно да крачи напред-назад.

— Всички онези лукави загатвания в пресата, че тя е понесла стоически отказа ми на предложението ѝ за приятелство. Представяш ли си — приятелство?

Тя пъкна ръце в джобовете си, но пак ги извади, за да може да подкрепя думите си с жестове.

— И онова злорадство в някои от коментарите. „Шоу примадони се бият като котки“, „Оголени нокти в дамската тоалетна“. Всъщност и двете изглеждахме пълни идиотки. Разбира се, Дорън не можеше да бъде по-щастлив. Рейтингът скочи до небесата след раздаването на наградите „Еми“ и няма признаци да падне. Хора, които преди изобщо не се интересуваха от шоуто, сега включват телевизорите, за да видят дали ще загубя, или ще поставя на място поканения гост.

Фран се изкикоти, сетне улови погледа на Диана.

— Съжалявам.

— И аз искам да ми се струва смешно.

Тя грабна ръжена и започна яростно да ръчка горящите дървета.

— Всъщност, докато не започнах да получавам писма, мислех, че е смешно.

— О, Ди, повечето от писмата са в твоя подкрепа, дори те ласкаят.

— Значи аз не съм в ред.

Раменете ѝ потрепериха. Ненавиждаше се заради факта, че се държи глупаво, и още повече, че не може да престане да мисли за неприятната случка.

— Защото помня само онези, които не са такива. Помня писмата, които започват с: „Трябва да се засрамиш“ и „Трябва да те нашибат с камшик заради неблагодарността ти към нежната като малко цвете Анджела Пъркинс“.

Очите ѝ хвърляха мълнии.

— И беладоната е нежно малко цвете.

— Знам ли? — рече Фран и притисна бебето до рамото си. — Тази история се забрави. Защо не ми кажеш какво всъщност те измъчва?

Диана разбута огъня за последен път.

— Изплашена съм — отговори тя, а по гърба ѝ отново полазиха ледени тръпки. — Получих още една бележка.

— Господи! Кога?

— В петък, след като говорих пред литературния кръжок в „Дрейк“.

— Каси беше с теб, нали?

— Да.

Диана усети тъпа болка на тила.

— Вече не ходя никъде сама. Винаги съм с придружител.

— Едва ли можеш да наречеш Каси придружител — каза Фран, но разбра, че се отклонява от темата. — Разкажи ми за бележката, Ди.

— Сетне се позабавихме с фотографите. Каси си тръгна. Имала някаква работа, която трябвало да свърши преди уикенда.

Сцената беше прясна в паметта ѝ като кадър от филм. Още едно ръкостискане, още едно щракване на фотоапарата.

— Само още една снимка, Диана, моля те. Със съпругата на кмета.

— Мис Рейнолдс вече закъснява за следващия си ангажимент — обади се с дружелюбна усмивка, но с настойчив глас Каси.

На Диана ѝ стана смешно. Следващият ѝ ангажимент — слава богу — беше да хвърли няколко пуловера в куфара и да напусне града.

Тя позира със съпругата на кмета и после започна да си проправя път през тълпата. Каси хукна подир нея.

— Хубава работа свърши, Ди.

Диана облече палтото си.

— Нямах чувството, че работя. Те бяха страхотни.

— Ами, ти беше страхотна.

Каси хвърли един любопитен поглед през рамо. Елегантното фоайе на „Дрейк“ беше още пълно с хора.

— Само че сега продължавай да вървиш, без да се обръщаш, иначе няма да се измъкнеш оттук до полунощ.

Каси я хвана под ръка и я изведе бързо от фоайето.

— Слушай, ще взема такси до офиса.

— Не бъди глупава. Тим ще те закара.

— И щом влезеш, ще се сетиш, че имаш някаква работа. Прибирай се — заповяда ѝ Каси. — Пригответи си багажа. Тръгни. Не се показвай в този град в неделя вечер.

Идеята беше твърде хубава, за да спори.

— Тъй вярно, мадам.

Каси се засмя и я целуна по бузата.

— Приятно прекарване.

— И на теб.

Разделиха се и тръгнаха в различни посоки. Силният вятър завихряше снега.

— Съжалявам, че закъснях, Тим.

— Няма нищо, мис Рейнолдс.

Тим беше с дълго черно палто, което се увиваше в коленете му от вятъра. Отвори вратата на лимузината и попита:

— Как мина?

— Чудесно. Наистина чудесно. Благодаря.

Диана още сияеше, доволна от добре свършената работа. Тя се вмъкна в уютната, топла кола.

И вътре съзря един обикновен плик — бял правоъгълник върху тъмночервената кожена седалка.

— Попитах Тим дали някой се е приближавал до колата — продължи да разказва Диана, — но той не видял никого. Било студено и влязъл в сградата за малко. Каза, че лимузината била заключена и аз съм сигурна в това, защото знам колко е съвестен.

Фран се спомни, че бележките бяха зачестили през последните няколко месеца, и стомахът ѝ се сви.

— Обади ли се на полицията?

— Да, на лейтенант Дженър. Обадих му се от телефона в колата. Не мога да се оправям повече сама с положението.

Тя повиши тон от отчаяние и страх. Знаеше, че би било много по-добре, ако изпитва каквото и да е друго, освен страх.

— Не мога да го проумея, нито да го пренебрегна.

Диана реши да се успокои и разтри скулите си, сякаш да премахне паниката.

— Дори не мога да говоря смислено за това. Всеки път, когато се опитам да си напомня, че не са ме заплашили и че не са ми причинили болка, усещам как в мен се надига истерия. Той ме намира навсякъде. Искам да го помоля да ме остави на мира. Само това. Фран, не знам какво да правя — добави безпомощно тя.

Фран стана и остави Келси в кошарата. Приблужи се до Диана и я хвана за ръцете.

— Защо не си ми казала досега? Защо не ми каза колко много те разстройва това?

— Ти имаш предостатъчно грижи. Обри, бебето.

— Значи ме съжали и реши, че цялата история е последица от славата?

Фран изведнъж се ядоса, и плесна с ръце по бедрата си.

— Това са глупости, Ди. Обидно е.

— Не виждах смисъл да те тревожа. Струпах се толкова много неща — шоуто, нападките на Анджела.

Диана не обичаше да се оправдава и затова пак се обърна към прозореца.

— Фин отива в Хаити следващата седмица.

Навън кучето подскачаше след летящите снежни топки. На Диана ѝ се доплака. Тя долепи чело до хладното стъкло и зачака да се успокои.

— Мислех, че ще се справя сама. Искях да се справя сама.

— А Фин?

Фран се приближи зад нея и разтри схванатия ѝ гръб.

— Той има ли представа какво става с теб?

— Много е зает.

Фран не си направи труда да скрие възмущението си.

— Което означава, че и с него играеш същата игра. Каза ли му за последната бележка?

— Стори ми се, че е по-добре да изчакам, докато се върне от пътуването.

— Това е егоистично.

— Егоистично ли?

В гласа ѝ прозвуча изненада и обида.

— Как можа да го кажеш? Не искам да се тревожи за мен, когато е на хиляди километри оттук.

— Той иска се тревожи за теб. Господи, Ди, как е възможно един чувствителен и състрадателен човек като теб да бъде толкова упорит? Мъжът те обича. Той иска да споделя всичко с теб — и хубавото, и лошото. Фин заслужава да знае какво чувстваш. Ако го обичаш поне наполовина, колкото той теб, нямаш право да криеш нищо от него.

— Не исках да стане така.

— Но го правиш. Не е честно спрямо него, Ди. Точно като...

Фран изруга и млъкна.

— Съжалявам — каза тя с вече скован и леден тон. — Не е моя работа да си пъхам носа във взаимоотношенията ви с Фин.

— Не, довърши си мисълта — настоя със същия леден тон Диана. — Точно като какво?

— Добре тогава.

Фран си пое дълбоко въздух. Приятелството им продължаваше вече десет години. Би могла да понесе някое и друго сътресение.

— Не е справедливо да го караш да потиска копнежите си.

— Не разбирам какво имаш предвид.

— За бога, погледни го, Ди. Виж го как се държи с Обри.

Тя стисна рамото на Диана и я обърна отново към прозореца.

— Вгледай се внимателно.

Фин въртеше ли, въртеше Обри и пръскаше сняг наоколо. Радостните кръсъци на детето ехтяха като песен.

— Този мъж иска семейство. Той те желае. Ти го лишаваш и от двете, защото не всичко в живота ти е подредено. Това е не само егоистично и несправедливо, Ди, но и тъжно.

Диана не каза нищо и Фран се отдалечи от нея.

— Трябва да сменя пелените на бебето.

Тя взе Келси и излезе от стаята.

Диана стоя неподвижна дълго време. Фин играеше с кучето. Обри се втурна към баща си, грабна от ръцете му една окъсана шапка и я сложи на главата на тантурестия снежен човек.

Диана видя и нещо друго — как Фин пресича улицата в проливния дъжд със самонадеяна усмивка и наперена походка. Фин — заспал от изтощение на дивана ѝ. Веселият му смях, когато тя за пръв път улови голяма риба. Как я носи към леглото. Навъсен и сериозен, след някоя неприятна среща.

Диана осъзна, че той винаги е бил до нея.

Вечерта тя изпълни домакинските си задължения, поднесе яхния с телешко в дълбоки чинии и се смя на шегите на Ричард. Ако някой бе надникнал през прозореца на кухнята, той щеше да види весела група приятели, които се чувстваха чудесно заедно. Трудно би се забелязало някакво напрежение или несъгласие.

Ала Фин беше наблюдателен. Той отгатваше какво е настроението на Диана само с един бегъл поглед.

Не я бе разпитвал за нервността, която долавяше в нея, като се надяваше, че тя ще му каже сама. Но към края на вечерта Фин изгуби търпение и реши, че трябва пръв да повдигне въпроса. Диана седеше в дневната усмихната. Ала в очите ѝ се четеше тъга.

Господи, тази жена направо го отчайваше. Загубил си бе ума по нея. Бяха любовници от две години, познаваха се интимно. Но колкото и откровена да беше, тя винаги успяваше да скрива разни дребни неща от него. Затваряше ги в себе си и грижливо ги пазеше.

Сега пак постъпваше така.

Ръката ѝ можеше да го докосва, но мислите ѝ бяха другаде и тя трескаво разсъждаваше върху някой проблем, който отказваше да сподели с него.

Диана винаги казваше, че това е нейна работа, с онзи уверен тон, който ту го вбесяваше, ту го развеселяваше. Можела да се справи с всичко. Излишно било да го притеснява.

Натъжен, Фин остави чашата и се качи горе.

Запали огъня в камината и се загледа в него угрижен. Зачуди се кога ли Диана ще направи следващата крачка. Може би дълго щеше да

чака. Познаваше я толкова добре, сякаш тя беше част от него.

Потребността му да има семейство и да води улегнал живот беше нищо в сравнение с желанието му към нея.

Ала онова, което беше много по-силно и съвсем неочаквано, беше копнежът му и тя да го желае толкова силно.

Това беше нещо ново за него и му се искаше да го приема с чувство за хумор. Необходимостта да бъдеш обвързан и улегнал не беше особено приятна, но след няколко месеца установи, че това чувство повече няма да го изостави.

И започна да ненавижда установеното положение.

Диана го завари свит до камината, вперил поглед в пламъците. Тя затвори тихо вратата след себе си, приближи се до него и прокара пръсти през косата му.

— По дяволите, какво става, Диана? — попита той, без да откъсва очи от огъня. — Нервна си, откакто пристигнахме тук снощи, а се правиш, че не е така. Когато се прибрах предобед, ти беше плакала. Пък и двете с Фран обикаляте една около друга като боксьори в десетия рунд.

— Фран ми се сърди.

Тя седна на възглавницата на пода и скръсти ръце. Въздухът се изпълни с напрежение.

— Предполагам, че и ти ще ми се разсърдиш.

Диана наведе глава и разказа за бележката. После отговори на няколко кратки въпроса и зачака реакцията му. Не се наложи да чака дълго.

Той не помръдна, нито пък откъсваше очи от нея. Беше съвсем спокоен.

— Защо не ми каза веднага?

— Мислех, че е по-добре да обмисля въпроса.

— Аха.

Той кимна и пъкна ръце в джобовете си.

— Според теб това не ме засяга.

— Не, разбира се.

Хладните му въпроси винаги я караха да се оправдава и това никак не ѝ харесваше.

— Не исках да развалям уикенда. И без това не можеш да направиш нищо.

Очите му потъмняха. Станаха тъмносини, както бе казала Анджела. Сигурен признак за силни чувства. Ала гласът му остана спокоен, когато заговори. Това се казваше самообладание.

— По дяволите, Диана, седиш си там и ме караш да те разпитвам и да изтръгвам думите от устата ти. Няма да търпя това. Омръзна ми да криеш разни неща, които смяташ, че са само твоя работа.

Той се приближи до нея с такава скорост, че тя започна да мига, и я изправи на крака. Диана очакваше, че Фин ще се ядоса, но беше неподготвена за гнева, който се изписа на лицето му.

— Фин — рече внимателно тя. — Причиняваш ми болка.

Той я пусна толкова внезапно, че тя се олюля. Фин се обърна рязко и пхна свитите си юмруци в джобовете.

— Ти не разполагаш с никакви улики. Знаеш ли колко много искам да пипна онзи гадняр? Искам да го пречупя на две, задето те е накарал да се страхуваш дори само една минута. Знаеш ли колко непотребен се чувствам, когато получиш поредната бележка и пребледнееш? И колко по-неприятно и по-трудно е за мен това, защото разбирам, че след като толкова дълго сме били заедно, ти още не ми вярваш?

— Въпросът не е в доверието.

Яростта в очите му накара сърцето ѝ да подскочи. През цялото време, откакто бяха заедно, тя никога не го беше виждала толкова разгневен.

— Тук става дума за гордост, Фин. Не исках да призная, че не мога да се оправя сама.

Фин помълча известно време. Единственият звук в стаята беше пращането на дървата в огъня.

— По дяволите твоята гордост, Диана — рече тихо той. — Омръзна ми да се боря с нея.

Думите му ѝ причиниха силна болка. Те сложиха край на разговора. От нея се изтръгна неволен тревожен вик. Тя се вкопчи в ръката му, преди той да успее да излезе.

— Фин, моля те!

— Отивам да се поразходя.

Той отстъпи, като вдигна ръце, уплашен да не причини и на двамата непоправимото, ако я докосне.

— Има много начини да се справиш с тази лудост. Най-успешният е да повървиш и да прогониш черните мисли.

— Не исках да те обидя. Аз те обичам.

— Лесно е да се каже. И аз те обичам.

В този миг любовта му сякаш я убиваше.

— Но това явно не е достатъчно.

— Не ме интересува, че си ядосан — каза Диана и отново се притисна до него. — Би трябвало да си бесен. Да крещиш и да буйстваш.

Той се отскубна от нея колкото може по-внимателно.

— Ти имаш навика да крещиш, Диана. Това ти е вродено. Аз произхождам от род на парламентъори. Но компромисите ми вече се изчерпаха.

— Не те моля да правиш компромис. Само искам да ме изслушаш.

— Добре.

Той се отдалечи от нея и седна в сянката до прозореца.

— Нали силата ти е в говоренето. Хайде, Диана, бъде разумна, обективна, отзивчива. Аз ще съм публиката.

Диана не се поддаде на предизвикателството и отново седна.

— Нямах представа, че ми се сърдиш толкова много. Това не е само заради последната бележка, нали?

— А ти как мислиш?

Диана бе провеждала интервюта с десетки враждебно настроени гости. Но с ирландския темперамент на Фин Райли беше несравнимо по-трудно.

— Приех те безрезервно и това беше несправедливо. Пък и ти ми позволи.

— Добре го каза — отбеляза сухо Фин. — Започваш с признание за грешката си, сетне заобикаляш въпроса. Не се учудвам, че си на върха.

— Недей така.

Диана отметна глава. Очите ѝ искряха от светлината на огъня в камината.

— Остави ме да довърша. Поне ме изслушай, преди да ми кажеш, че всичко е свършило.

Отново настъпи мълчание. Макар че не виждаше лицето му, тя долови умората в гласа му.

— Мислиш ли, че ще го кажа?

— Не знам.

По бузата ѝ се търкулна и заблестя една сълза.

— Напоследък започнах да мисля за това.

— Господи, не плачи.

Тя го чу, че се размърда, но той не се приближи до нея.

— Няма.

Диана избърса сълзата и преглътна другите, които напиреха в очите ѝ. Знаеше, че може да го размекне със сълзите си, но щеше да се ненавижда заради това.

— Винаги съм мислила, че всичко ще бъде наред, ако положа усилия. Ако го обмисля добре. Затова пишех списъци, придържах се към разписанията. Измених и на двама ни, като се отнесох към връзката ни като към задача — една приятна задача, с която трябваше да се справя.

Тя говореше прекалено бързо и не можеше да спре.

— Предполагам, че станах самонадеяна заради успехите в работата. Ние си подхождахме много, доставяше ми голямо удоволствие да бъда твоя любовница. Наблюдавах те днес, докато беше навън, и разбрах, че съм се отнесла лекомислено към теб.

Господи, колко много искаше да види лицето и очите му.

— Знаеш, че никак не обичам да правя грешки.

— Да.

Той се нуждаеше от малко време. Тук не ставаше въпрос само за нейната гордост.

— Говориш така, сякаш не аз, а ти се готвиш да сложиш край на всичко, Диана.

— Не е така.

Тя скочи на крака.

— Не, опитвам се да те помоля да се ожениш за мен.

Едно от горящите дървета се разпадна в камината, като разпръсна искри. След това единственият звук, който Диана чуваше, беше собственото си учестено дишане. Фин стана и излезе на светлото. Очите му бяха бдителни и загадъчни като на покерджия, който блъфира.

— Страхуваш се, че ще те оставя, ако не го направиш ли?

— Представям си празнотата, която ще чувствам без теб и се ужасявам. Именно затова се питам защо чакахме толкова дълго. Може би нещо с мен не е наред и ти вече не искаш да се женим. Ако е така, ще чакам.

Помисли си, че ако Фин продължи да я гледа втренчено с това леко любопитство, ще изпищи.

— Кажы нещо, по дяволите. Да или не. Да вървя по дяволите. Каквото и да е.

— Защо? Защо сега, Диана?

— Не ме разпитвай.

— Защо? — повтори той.

Когато той сграбчи ръцете ѝ, тя установи, че не се е успокоил.

— Защото сега всичко е толкова сложно.

Гласът ѝ се извиси, потрепери и заглъхна.

— Защото животът не се вмести в изрядно подредените ми разписания и не искам бракът ми с теб да бъде гладък и безпрепятствен. Защото сега, по време на ноемврийските виелици, след цялата тази вестникарска лудост заради случая с Анджела и пътуването ти до Хаити е възможно най-неудачният момент да се женим. А може би всъщност е най-удачният.

Фин не знаеше какво да мисли, но се засмя.

— За пръв път не мога да проумея логиката в разсъжденията ти.

— Не ми е необходим идеално подреден живот, Фин. Само искам да бъде щастлив. А ние си подходдаме толкова много.

Тя премигна, за да отпрати сълзите, сетне се предаде и ги остави да се стичат на воля по лицето ѝ.

— Ще се ожениш ли за мен?

Той повдигна леко главата ѝ, за да се вгледа в лицето ѝ. После се усмихна бавно, сякаш мрачните му чувства изведнъж се разсеяха.

— Ами, какво да ти кажа, Канзас. Всичко е толкова внезапно!

Новината за годежа се разпространи светкавично. Двайсет и четири часа след официалното му обявяване кабинетът на Диана беше залят от обаждания. Молби за интервюта, предложения от моделиери,

ресторанти, началници, поздравления от приятели. Любопитни въпроси от колеги журналисти.

Каси се справи с всичките, като подаваше слушалката на Диана само за по-личните разговори.

Странно, но от човека, който я тормозеше от години, нямаше обаждания и бележки, нито опит за контакт. Колкото и често да си повтаряше, че трябва да е доволна от това, Диана се страхуваше много повече, отколкото при вида на онези бели пликосе на бюрото си или под вратата.

Ала писма не пристигаха, защото просто не бяха написани. В сумрачната малка стая, чиито стени бяха облепени със снимки на сияещата Диана, се чуваха само ридания. Парещи горчиви сълзи капеха по съобщенията във вестниците, известяващи за годежа на двете най-известни телевизионни звезди.

Толкова продължителна самота. Чакаше търпеливо, с твърдото убеждение, че Фин няма да иска да се задоми, че Диана няма да му се даде. Сега надеждата, подхранвала търпението му, се пръсна на парчета като чаша от крехко стъкло.

Но веднага щом секнаха сълзите, започнаха плановете. Трябваше да ѝ внуши, че никой не може да я обича по-силно от него. Необходимо ѝ беше да осъзнае и да повярва в това. Пък и трябваше да бъде наказана. Съвсем леко.

Имаше начин да уреди това.

Диана настояваше за скромна сватба. Тържество в тесен кръг. Сподели това с Фин, докато той приготвяше багажа си за пътуването до Хаити. Само семействата и най-близките приятели.

— Не — възрази Фин. — Този път ще се разпуснем.

Той дръпна ципа на чантата си и я метна през рамо.

— Бракосъчетание в църква, орган, хиляди цветя и неколцина ридаещи роднини, които едва ли някой от нас помни. После грандиозен прием, на който същите тези роднини ще се напият и ще изложат почитаемите си съпруги.

Диана хукна надолу по стълбите след него.

— Знаеш ли колко време ще ни трябва за такова нещо?

— Да. Разполагаш с пет месеца.

Той я притегли към себе си за продължителна целувка.

— Крайният ти срок е април, Диана. Ще прегледаме списъка ти, когато се върна.

— Но, Фин...

Тя се видя принудена да тича подир него. Хвана кучето за каишката, преди то да е изприпкало навън. Фин отвори вратата.

— Този път аз държа всичко да бъде идеално. Ще ти се обадя веднага, щом мога.

Той тръгна към колата, но се обърна със закачлива усмивка.

— Остани на тази вълна.

Значи трябваше да запланува голяма сватба, което, разбира се, означаваше сериозна подготовка, съпроводена с много нерви.

— Можем да се допитаме до двойки, които са се разделили, защото караниците по време на подготовката за сватбата са съсипали връзката им.

Диана седеше начело на заседателната маса. Тя погледна Саймън с недоумение и каза:

— Благодаря, ще го запомня.

— Не исках да кажа точно това.

Смехът му се превърна в кашлица.

— Моята племенница...

Маргарет изпъшка и намести тъмночервените очила на чиния си нос.

— Той вечно говори за някоя племенница, племенник или братовчед.

— Какво да направя, като рода ми е голям?

— Ах, тези деца!

Фран изтрака с дрънкулката на Келси с надеждата да възстанови реда.

— Нека да си представим, че сме изискана, организирана група, чието шоу е на първо място.

— И да останем такива — засмя се Диана, като вдигна ръце. — Добре, идеята на Саймън е добра, макар че не ме успокоява. Колко

двойки мислите, че са се разделили преди брачната церемония?

— Много — отговори успокоен Саймън. — Племенницата ми например...

Той не обърна внимание на хартиеното самолетче, което Маргарет запрати по него.

— Ами те запазиха час в църквата, наеха зала и обслужващ персонал. И през цялото това време, според сестра ми, се карали като тигри. Последният скандал пламнал относно роклите на шаферките. Не могли да се разберат за цвета им.

— Не са се оженили заради роклите на шаферките? — учуди се Диана и присви очи. — Измисляш си.

— Кълна се в Бога — увери я Саймън и за да го докаже, сложи ръка на сърцето си. — Тя искаше да бъдат с цвета на морска пяна, а той — лилави. След като не могат да се споразумеят по такъв въпрос, как ще решат в кой колеж да изпратят децата си? Да, можем да говорим с тях.

Лицето му засия.

— Ще се постарая да не забравим — каза Диана и си записа да не спори по въпроса за цветовете. — Най-важното е, че подготовката за сватбата е изнервяща, а има начини да се намали напрежението. Ще ни трябва специалист. Не психолог — побърза да добави тя, като се сети за Маршал.

— Организатор на сватбени тържества — предложи Джеф и погледна дали на лицето на Диана ще се изпише одобрение или отказ. — Някой, който професионално да се погрижи за всичко. Като мениджър.

Той се огледа за подкрепа.

— Може би — съгласи се Фран и тракна с дрънкалката по масата. — Добре е да имаме организатор.

— Глупости — рече Диана. — Можем да използваме родителите на булката. По традиция те отговарят за организацията, за личните и финансовите въпроси. Кого да поканим, какъв да бъде приемът, музиката, цветята, кой да прави снимките, шведска маса ли да има или ще седим. И как изобщо ще протече цялата церемония.

В гласа ѝ се прокрадна нотка на отчаяние.

— Къде, по дяволите, ще настаним гостите от другите градове? И как ще организираме всичко това само за пет месеца?

Тя отпусна глава на ръцете си и бавно добави:

— Мисля, че трябва да избягаме.

— Добра идея — обади се Саймън. — Единственият изход от напрежението преди сватбата. Братовчедка ми...

Този път хартиеното самолетче на Маргарет го уцели право между очите.

За няколко седмици подреденото бюро на Диана се отрупа с рисунки на сватбени рокли — от традиционните до футуристичните модели.

Изкуствената елха, която Джеф бе домъкнал в кабинета през първата Коледа, се бе наклонила застрашително под тежестта на множеството топки и гирлянди.

Някой — по всяка вероятност Каси — я бе напръскал с аромат на бор. Свежото ухание придаваше на пластмасовите клонки още по-окаян вид. Но Диана я харесваше.

Елхата се бе превърнала в традиция, в суеверие. Диана не би заменила грозноватото дръвче и с най-кичестата зелена елха в града.

— Не се виждам как ще кажа „Да“, облечена по този начин — каза тя и показа рисунката на Фран.

Къса, тясна рокля и шапка, която приличаше на перка на хеликоптер.

— Ами ако Фин те завърти и двамата се понесете към олтара? Виж тази. Страхотна е.

Тя ѝ показа една от манекенките, застанала с разклучени крака, със съвсем къса мини пола и ботуши с шпори.

— Само ако нося камшик вместо букет — рече Диана.

— Ти си под голямо напрежение. Трябва да решиш най-сетне каква да бъде роклята, защото не ти остава много време до април.

— Не ми напомняй.

Диана взе друга рисунка от купчината. Диамантите на годещия ѝ пръстен заискряха. Докато ѝ слагаше пръстена, Фин ѝ беше казал, че диамантите са два заради двете години, през които е трябвало да сломи съпротивата ѝ.

— Тази е хубава.

Фран надникна зад рамото ѝ.

— Великолепна е.

Тя ахна, като видя воланите и наборите. Горната част беше елегантна, украсена с перли и дантела, шлейфът беше в същия дизайн. На главата имаше само малко венче, от което на дипли падаше воалът.

— Прелестна е. Направо средновековна. Много е оригинална.

— Наистина ли мислиш така?

Фран разбра, че роклята е предизвикала интереса на Диана и присви очи.

— Ти вече си решила, че ще бъде тази, нали?

— Трябваше ми напълно безпристрастно мнение. Да — призна засмяна Диана, — реших, че ще е тази веднага щом я видях.

Тя подреди купчината, като постави избрания модел най-отгоре.

— Как искам и останалото да е толкова лесно! Фотографът...

— Аз отговарям за това.

— Обслужващият персонал...

— Това е работа на Каси.

— Музиката, салфетките, цветята, поканите — продължи да изброява Диана, преди Фран да успее отново да я прекъсне. — Позволи ми поне веднъж да се престоря, че всичко това ме побърква.

— Макар че никога през живота си не си изглеждала пощастлива?

— Наистина трябва да ти благодаря. Ти ми отвори очите.

— Радвам се, че ти направих тази услуга. А сега, да излизаме, докато си още свободна. Ще отидем на Мичиган авеню и ще купим някои неща за чеиза. Фин все се върти наоколо и днес е единствената ни възможност. Нямаме време за губене.

— Готова съм.

Диана грабна чантата си. В този миг телефонът иззвъня.

Каси си бе тръгнала и Диана вдигна слушалката.

— Рейнолдс — каза Диана по навик и ослепителната ѝ усмивка моментално помръкна. — Анджела?

Тя погледна Фран и забеляза любопитството в очите ѝ.

— Много мило от твоя страна. Сигурна съм, че Фин и аз ще бъдем много щастливи.

— Разбира се, че сте — изгука Анджела и продължи да разрязва снимката на Фин и Диана с ножа за хартия.

— Никога не си страдала от липса на самочувствие, Диана.

Диана се вгледа в клюмналата коледна елха, за да запази самообладание.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— О, не. Аз искам да направя нещо за теб, скъпа. Да го наречем подарък по случай годежа. Малка информация за годеника ти, която би могла да те заинтересува.

— Нищо казано от теб за Фин не може да ме заинтересува, Анджеела. Благодаря за пожеланията. Трябва да излизам.

— Не бързай толкова. Знам, че си доста любопитна. Мисля, че не си се променила. Смятам, че ще бъде много разумно за теб и за Фин, ако ме изслушаш.

— Добре — отговори Диана, стисна зъби и отново седна. — Слушам.

— О, не по телефона, скъпа. Аз съм в Чикаго. Малко работа, малко удоволствия.

— Да, обядът ти със Сдружението на жените гласоподавателки утре. Прочетох за него.

— Това, а има и още една дреболия. Но ще бъде свободна да побъбрим, да речем, в полунощ.

— Часът на вещиците? Анджеела, това е твърде безочливо, дори за човек като теб.

— Внимавай какво говориш, иначе няма да ти дам възможност да ме изслушаш, преди да разпространя информацията в пресата. Приеми щедростта ми едновременно като подарък за годежа и за Коледа. В полунощ — повтори Анджеела. — В студиото. В старото ми студио.

— Няма да... По дяволите.

Диана тръшна слушалката.

— Какво е намислила?

— Знам ли?

Диана впери поглед в празното пространство. От празничното ѝ настроение не бе останала и следа.

— Искане да се срещнем. Твърди, че знае нещо, което трябва да чуя.

— Тя само те тормози, Ди.

В гласа и в очите на Фран се четеше безпокойство.

— Тя има неприятности. През последните шест месеца рейтингът на нейното шоу падна главоломно покрай слуховете за пиянството ѝ, за инсценировките в програмите ѝ и рушветите, които дава на поканените гости. Изобщо не се изненадвам, че е решила да яхне метлата и да ти връчи отровната ябълка.

— Това не ме притеснява — каза Диана и стана, като се опита да се отърси от тягостните чувства. — Време е веднъж завинаги да се разбере с нея. На четири очи. Тя не може да каже, нито да направи нещо, с което да ме нарани.

ТРЕТА ЧАСТ

*„Цялата власт на въображението над
разума е степен на невменяемост.“*

Самюел Джонсън

ГЛАВА 23

Ала някой бе причинил болка на Анджеला. Беше я убил.

Диана продължаваше да пици пронизително. Гърлото ѝ изгаряше като зелято с киселина. Дори след като погледът ѝ се проясни, тя не можа да откъсне очи от ужасната гледка пред себе си. Усети мириса на кръв — горещ, с вкус на метал.

Трябваше да избяга, преди Анджеला да протегне крехката си мъртвешка ръка и да я стисне за гърлото.

С приглушени стонове, Диана успя да се надигне от стола. Страхуваше да извършва резки движения и да отмести погледа си от онова, което представляваше Анджеला Пъркинс. Всяко движение и звук се повтаряха на монитора, а камерата безпристрастно записваше всичко с кръглото си черно око. Диана се закачи в нещо. Тя вдигна ръце, за да се отбранява срещу невидимия противник, и заплете пръсти в кабела на микрофона.

— О, господи!

Освободи се, захвърли микрофона и избяга навън, заслепена от паника.

Спъна се и зърна отражението си в голямото огледало. В гърлото ѝ заседна налудничав смях. Приличаше на ненормална. Прехапа устни, за да не даде воля на истеричния си кикот. Едва не падна, докато тичаше, препъвайки се в тъмния коридор. Някой дишаше тежко зад гърба ѝ. Усещаше настървеното му дихание.

Разтърсвана от ридания, Диана се втурна в гримьорната си, тръшна вратата, заключи я и се огледа в мрака. Сърцето ѝ тупкаше като на подгонен заек.

Тя потърси ключа за осветлението и отново изпищя, като видя образа си. Огледалото беше опасно с лъскав златист гирлянд. Досуц като въже с примка. С отмаляло от ужас тяло, тя се облегна на вратата. Всичко се въртеше пред очите ѝ и стомахът ѝ се сви. Призля ѝ. Едва се довлече до телефона. Полазиха я ледени тръпки от звука на собственото ѝ хленчене, докато набираше номера на полицията.

— Моля ви, помогнете ми.

Зашеметена и изнемощяла, Диана лежеше на пода, долепила ухо до слушалката.

— Лицето ѝ го няма! Трябва да ми помогнете. Сградата на Си Би Си, студио Б. Моля ви, побързайте добави тя, преди мракът да я погълне.

Фин се прибра у дома точно в един часа след полунощ. Първо смяташе да се изкъпе, сетне да се затопли още с едно бренди. Предполагаше, че Диана ще се е върнала от спешното повикване. Той не можа да разбере подробностите, когато тя му се обади, защото снимаха, пък и нямаше нито желание, нито време за това. И двамата бяха достатъчно отдавна в бизнеса, за да разпитват за среднощните повиквания по спешност.

Фин отпрати шофьора си и тръгна към къщата, учуден и същевременно притеснен, че кучето лае толкова силно и може да събуди съседите.

— Добре, добре, Кронкайт, опитай се да запазиш достойнство.

Фин бръкна в джоба си за ключовете, докато изкачваше стълбите към външната врата, и се зачуди защо Диана не е включила лампата над нея. Дребни подробности като тази никога не убягваха от паметта ѝ.

„Сигурно в главата ѝ бяха само плановете за сватбата“, помисли си той, доволен от тази мисъл.

Нещо изскърца под обувката му. Фин погледна надолу и видя слабите отблясъци от парчета стъкло. Първоначалната му озадаченост прерасна в гняв, когато съзря острите късове.

В следващия миг устата му пресъхна. Ами ако са отложили спешната среща и Диана се е прибрала? Фин се втурна вътре, уплашен до смърт, като крещеше името ѝ.

В задната част на къщата се чу някакъв трясък и яростното лаене на кучето се превърна в отчаян вой. Фин мислеше само за Диана. Той запали лампите, преди да хукне към помещението, откъдето се чу шумът.

Навсякъде цареше пълен безпорядък. Всичко беше безмилостно и брутално съсипано. Лампионите и масите бяха преобърнати, а стъклените съдове бяха строшени. Когато стигна до кухнята, умът му

беше хладен като бръснач. Стори му се, че видя някаква фигура да бяга по ливадата. Фин блъсна разбитата врата, за да се спусне след нея. Кучето отново започна да вие, като дращеше жалостиво по заключената врата на килера.

Фин изгаряше от желание да се втурне след натрапника, който бе направил всичко това, да го хване и да го удуши. Но вероятността Диана да е някъде в къщата, го възпря.

— Стига, Кронкайт. Изплаши ли те онзи? Мен също. Ела да намерим Диана.

Той заключи вратата и се върна в кухнята. Кучето подскачаше радостно около него. Тлъстото му тяло трепереше.

Фин прегледа всяка стая, като с всеки изминат миг се вцепеняваше още повече. Опустошението беше пълно, като от торнадо. Вещите — ценните, наред с обикновените — бяха безмилостно изпочупени.

Ала най-грозно и ужасяващо беше надрасканото с червилото на Диана съобщение на стената над леглото, в което спяха.

„Обичах те.
Убих заради теб.
Мразя те“

— Слава богу, че не е била тук. Слава богу!

Той вдигна с мрачен вид телефонната слушалка и се обади в полицията.

— Успокойте се — каза лейтенант Дженър, помогна на Диана да се изправи и й подаде чаша вода.

— Вече съм по-добре — отговори тя, но зъбите й изтракаха по ръба на стъклената чаша. — Съжалявам. Знам, че съм неадекватна.

— Това е разбираемо.

Той бе огледал тялото на Анджела Пъркинс и наистина разбираше състоянието на Диана. Не я обвиняваше, че се бе свила в заключената гримборна, и че трябваше нежно да я убеди да му отвори вратата.

— Трябва да ви прегледа лекар.

— Не, добре съм.

„Сигурно е изпаднала в шок“, помисли си лейтенантът. Това бе единственият начин да се изолираш и да предложиш на нервната си система някакво мнимо спокойствие. Но очите ѝ още бяха изцъклени и макар да я бе наметнал с палтото си, тя цялата трепереше.

— Можете ли да ми разкажете какво се случи?

— Намерих я. Влязох и я намерих там.

— Какво правехте в студиото посред нощ?

— Тя поиска да се срещнем. Обади ми се. Тя...

Диана отпи още вода.

— Тя ми се обади.

— Вие ли предложихте да се срещнете тук?

— Тя искаше да... говори с мен. Каза, че имала някаква информация за... Нещо, което исках да зная. Нямах намерение да идвам, но сетне реших, че е най-добре да се разберем.

— В колко часа дойдохте тук?

— В полунощ. Погледнах часовника си на паркинга. Беше дванайсет часа. Помислих, че може още да не е дошла, но след това реших, че вероятно е освободила шофьора си. Влязох в студиото. Беше тъмно и реших, че я няма, което беше най-добро за мен. Исках да пристигна първа. После, когато започнах да светвам лампите. Някой ме удари. Когато се свестих, не можех да мисля за нищо. Камерата беше включена. О, господи, камерата работеше и аз я виждах на монитора.

Диана притисна ръка до устата си, за да заглуши стенанията си.

— Починете си малко — каза Дженър и се облегна назад.

— Не знам нищо друго. Изтичах до тук и заключих вратата. Обадох се в полицията и изгубих съзнание.

— Видяхте ли някого по пътя към студиото?

— Не. Никой. Чистачките вече си бяха тръгнали. Възможно е да са останали няколко човека да подреждат студиото за утре, но след последното предаване в сградата обикновено няма никой.

— Тук се влиза с карта, нали?

— Да. Преди около година инсталираха нова охранителна система.

— Това вашата чанта ли е, мис Рейнолдс?

Той ѝ подаде голямата черна кожена чанта.

— Да. Сигурно съм я изпуснала, когато... съм влизала.

— А тази карта?

Той вдигна едно прозрачно найлоново пликче. Вътре имаше тънка пластмасова карта с нейните инициали.

— Да, моята е.

Дженър остави чантата и продължи да си води записки.

— В колко часа ви се обади мис Пъркинс?

— Около пет. В кабинета ми.

— Не вдигна ли първо секретарката ви?

— Не, тя си беше тръгнала. Аз вдигнах.

Нещо потрепери под защитната обвивка на шока.

— Мислите, че съм я убила аз? Че съм направила това с нея? Но защо?

Диана се изправи на крака и се олюля като пияна. Палтото падна от раменете ѝ.

— Как бих могла да го направя? И защо? Мислите, че съм я примамила да дойде тук, убила съм я и съм записала всичко, за да мога да го покажа на зрителите си утре сутринта?

— Успокойте се, мис Рейнолдс.

— Никой не ви обвинява в нищо. Само се опитвам да събера фактите.

— Аз ще ви ги кажа. Някой я е убил. Взривил е лицето ѝ и я е подпрял на пулта. О, боже! — изстена Диана и сложи ръка на челото си. — Не може да е истина.

— Седнете и си поемете дъх.

Дженър я хвана под ръка. В коридора се чу шум и той се обърна към вратата.

— Искам да я видя.

Фин измести от пътя си ченгето, което се опитваше да го задържи, и нахлу в студиото.

— Диана!

Той се втурна към нея. Тя се олюля.

— Добре си, нали? — попита той, като я прегърна и зарови лице в косите ѝ. — Добре си.

— Да — отговори тя и се притисна до него, за да потърси топлина и спокойствие. — Някой е убил Анджела. Аз я намерих. Фин, представяш ли си? Аз я намерих.

Той се дръпна, уплашен от подутината и засъхналата кръв на тила ѝ. Облекчението му бе изместено от яростно желание за мъст.

— Кой те удари?

— Не знам — отговори Диана и отново се притисна до него. — Не видях. Те мислят, че аз съм го направила. Фин, те смятат, че аз съм я убила.

Той погледна с каменно изражение над треперещото ѝ рамо към Дженър.

— Да не сте се побъркали?

— Мис Рейнолдс греша. Нямаме намерение да ѝ отправяме обвинение нито сега, нито в бъдеще.

— Тогава е свободна да си върви.

Дженър потърка брадичката си.

— Да. Трябва само да подпише показанията си, но това може да стане и утре. Мис Рейнолдс, знам, че сте изпаднала в шок, и се извинявам, че трябваше да ви разпитвам. Съветвам ви да отидете в болницата да ви прегледат.

— Аз ще я заведа — каза Фин и я отпусна полека на стола. — Само искам да изчакам малко. Трябва да поговоря с вас, лейтенант Дженър.

Диана се вкопчи в ръката му.

— Не ме оставяй.

— Няма. Ще бъда пред вратата. Само за минутка. Лейтенанте?

Дженър излезе с Фин в коридора, като кимна на униформения полицаи да се отдръпне.

— Тя е прекарала тежка нощ, мистър Райли.

— Съзнавам това. И не искам да я притеснявате повече.

— Аз също. Само че трябва да задвижим нещата. Налице е жестоко убийство и доколкото разбирам, Диана е единственият свидетел. Нали нямате нищо против да ми кажете къде бяхте тази вечер?

Очите на Фин охладняха.

— Не снимах един епизод на Южното крайбрежие. Имам десетина свидетели за действията си до полунощ. Шофьорът ме закара до вкъщи. Прибрах се в един часа и се обадох на полицията в един и двайсет.

— Защо?

— Защото домът ми беше обърнат наопаки. Ако искате да се уверите, обадете се на началника си.

— Не се съмнявам в думите ви, мистър Райли — рече Дженър, като отново потърка брадичката си. — В един и двацет ли казахте?

— Плюс-минус една минута. Онзи, който е влязъл в къщата, е оставил съобщение за Диана върху стената на спалнята. Питайте колегите си за подробностите. А сега, ще изведе Диана оттук.

— Аз ще го направя — каза лейтенантът и си записа нещо. — Мистър Райли, ще я изведе от друго място. Не искам да минава пак през студиото.

— Хей, Арни! — извика един цивилен полицаи от другия край на коридора. — Дактилографът свърши тук.

— Кажи му да почака една минута. Ще поддържаме връзка, мистър Райли.

Фин не каза нищо. Съблече палтото си и напъха безжизнените ръце на Диана в ръкавите. Не си направи труда да търси нейното палто.

— Хайде, мила, да се махаме оттук.

— Искам да се прибера у дома — каза Диана и се облегна на него.

— Добре, но преди това ще те заведа в болницата.

— Не ме оставяй там.

— Няма.

Фин я поведе по дългия заобиколен път покрай студиото, като избра стълбището, което водеше към паркинга. Той знаеше какво ги очаква пред вратата, затова я целуна по челото и сложи ръка на раменете ѝ.

— Сигурно е пълно с репортери и камери.

Тя затвори очи и потрепери.

— Знам. Всичко ще бъде наред. Само се дръж здраво за мен.

— Вече се държа.

Той отвори вратата и двамата бяха заслепени от ярка светлина. Диана закри очи с ръка и не видя нищо друго, освен забързаните към нея фигури, микрофони и настоящето око на камерата.

Обсипаха я с въпроси. Тя се прегърби, докато Фин я измъкваше от развълнуваното море от репортери.

Диана установи, че познава повечето от тях. Харесваше ги. Едно време се бяха надпреварвали кой ще направи по-интересен репортаж. При по-различни обстоятелства от тези, тя щеше да бъде сред тях, да си пробива път напред, да бърза да заснеме някой ефектен кадър и да запише някоя едва дочута реплика.

После щеше да се втурне към студиото, за да съобщи новината, да бъде в ефир минути, дори секунди преди конкурентите. Ала сега тя беше новината. Беше от другата страна. Как да им обясни как се чувства? Какво знае? Главата ѝ пулсираше от убийствения пронизителен вой. Не намереше ли тишина, щеше да експлодира и да се пръсне на парчета.

— Господи, Дий!

Една ръка се протегна към нея, като се поколеба, защото Диана се дръпна. Видя Джо с камера на рамото и килната на една страна бейзболна шапка.

— Съжалявам — каза той и пак изруга. — Наистина съжалявам.

— Няма нищо. И аз съм била сред вас, помниш ли? Работа.

Диана се качи с облекчение в колата на Фин и затвори очи. Опитва се да не мисли за нищо.

Дженър остави екипа по съдебна медицина в студиото. Тъй като двама от хората му вече разпитваха обитателите на сградата, той реши да почака до сутринта, преди да се заеме с останалото. Излезе навън и потегли към дома на Фин Райли.

Не се изненада, нито остана недоволен, когато Фин спря на алеята за коли пред къщата зад него.

— Как е мис Рейнолдс?

— Има подутина на главата — отговори намусено Фин. — Ще пренощува в болницата, за да я наблюдават. Имах чувството, че ще ви намеря тук.

Дженър кимна. Заизкачвах се по стълбите.

— Хладна нощ — отбеляза лейтенантът. — Проверката показва, че обаждането ви е прието в един и двайсет и осем.

— Бързо сте получили информацията — каза Фин, макар че петте минути, през които оглеждаше разрухата в дома си, му се

сториха безкрайни. — И с проверка на телефонните обаждания ли се занимавате, лейтенант?

— Обичам разнообразието. Всъщност — Дженър спря точно пред вратата, — мисля, че този случай ме заинтригува. По-точно връзката между произшествието в Гръцкия квартал и писмата, които е получавала мис Рейнолдс. Това притеснявало ли ви е?

Фин го погледна. Полицаят изглеждаше уморен и все пак напълно нащрек. Едно състояние, което Фин познаваше отлично.

— Не.

— Добре тогава.

Дженър разряза полицейската лепенка на вратата.

— Може би ще ми покажете къщата.

„Райли обича да се докарва“, помисли си Дженър, когато влязоха вътре. Явно си падаше по кожените якета и избелелите джинси. И Дженър пробва веднъж едно кожено яке, ала пак приличаше на полицай. С нищо не можеше да го скрие.

— Споменахте ли за този безпорядък на мис Рейнолдс?

— Не.

— Не ви обвинявам. Тя прекара тежка нощ.

Лейтенантът огледа помещенията. В къщата сякаш бе паднала бомба.

— Вие също.

— Може да се каже така. Почти всяка стая е преобърната наопаки. Нямах време да разгледам внимателно.

Дженър измърмори нещо. Веднага щом Фин бе разбрал за случилото се в Си Би Си, бе изхвърчал навън и бе оставил целия този хаос непокътнат.

— Сигурно сте доста ядосан.

„Меко казано!“, помисли си Дженър. На лицето на Фин бе изписана ярост. Ако беше хванал злосторника, щеше да го накълца на парчета. Макар че не беше професионално, Дженър би дал много, за да види това.

— Мога да подредя нещата — рече Фин и тръгна нагоре по стълбите.

— Да — съгласи се Дженър, влезе в спалнята и кимна с глава към стената. — Значи на нашия приятел му харесва да пише по стените.

Той извади тефтерчето си и преписа думите със същия почерк. За пръв път авторът им се разкриваше по този начин. После хвърли един бегъл поглед на стаята.

— На дактилографиите ще им трябва адски много време, докато се ровят в тази бъркотия.

Дженър подритна шишенце парфюм.

— „Тифани“ — измърмори той. — Сто и петдесет долара за два-три милилитра. И жена ми го харесва. Купих ѝ го за рождения ден. Чаршафите — от ирландски лен. Баба ми имаше такава покривка за маса. Бършех си лицето с нея, когато бях малък.

Фин се поразвесели, докато наблюдаваше Дженър и слушаше коментарите му.

— Така ли разследвате всички случаи, лейтенанте? Или сътрудничите и на някоя застрахователна компания?

— Винаги съм ценял качеството.

Полицаят пъкна тефтерчето в джоба си, точно над пистолета.

— И така, мистър Райли, бих казал, че има някаква връзка, между двата случая.

— Ами, лейтенанте, трябва да се съглася с вас.

— Убийството е станало в полунощ — продължи Дженър, като се почеса по врата. — Оттук до Си Би Си са четиринайсет минути с кола. Да кажем, че на убиеца са му трябвали десет минути да нагласи всичко и да включи камерата. Още десет минути да се върне тук. Вие сте се прибрал в един и двайсет. Разполагал сте с достатъчно време.

— Не ми казвате нищо ново, лейтенанте. Друго?

— Утре ще разпитам съседите. Все някой трябва да е видял нещо.

— Не сте имали време да разпитате Дан Гарднър, а?

— Не.

По устните на Дженър пробягна лека усмивка.

— Но това ще ми бъде първата работа.

— И моята.

— Мистър Райли, по-добре е да се върнете в болницата и да се погрижете за дамата. Оставете всичко друго на мен.

— Ще се погрижа за Диана — отговори Фин, — но ще говоря и с Гарднър. Ще използвам всичко и всички, за да разнищя тази работа. Мога да дойда с вас, лейтенанте, или да отида сам.

— Това не е много любезно, мистър Райли.

— Не се чувствам приятелски настроен, лейтенант Дженър.

— Разбирам ви, но това е работа на полицията.

— Така беше и в Гръцкия квартал.

Дженър повдигна вежди в недоумение и се вгледа във Фин. Той явно знаеше как да настъпи човек по болното място.

— Харесвате ми — рече след миг Дженър. — Хареса ми как се държахте в Гръцкия квартал. Видях как разбрахте от намека ми.

Той се почеса замислено по брадичката.

— Само ми докладвайте какво сте научили.

— Това ми е работата.

— Да, и моята. Смятам да заобиколя малко правилата, мистър Райли, поради няколко причини. Първо, аз наистина се възхищавам от мис Рейнолдс, второ... Мисля, че едно десетгодишно момиченце ви дължи живота си. Вероятно не съм споменавал, че имам внучка на същата възраст.

— Не, не сте.

— Ами — кимна пак Дженър, — можете да ме последвате с колата си.

Диана се събуди късно сутринта. Не беше необходимо да се чуди къде е — ясно си спомняше всичко. Намираще се в болницата за наблюдение. Доця й се да можеше да се изсмее на тази дума. Съзнаваше, че дълго време щеше да бъде под наблюдение.

Тя обърна глава внимателно заради тъпата болка, която усещаше, и погледна Фин. Той дремеше на стола до леглото. Ръката му беше върху нейната. Небръснат, изтощен и блед, той беше най-успокояващата гледка, която тя би могла да си представи.

Диана не искаше да го безпокои, затова се раздвижи леко. Но той се събуди.

— Боли ли те?

— Не — отговори тя с отпаднал глас, като се постара да прикрие това. — Не биваше да стоиш тук цяла нощ. Трябваше да ти намерят легло, да се отпуснеш по-спокойно.

— Мога да спя навсякъде. Нали съм репортер.

Той погали лицето й, сетне се протегна да раздвижи гърба си.

— Трябва да се опиташ да поспиш още.

— Искам да се прибера у дома. Един малък оток не е основателна причина да ме държат в болницата.

Тя седна внимателно на леглото, защото знаеше, че дори да кихне, той щеше да повика медицинската сестра.

— Не ми се вие свят, спомням си всичко и не ми се повдига.

— Бледа си като восък, Диана.

— И ти не изглеждаш в цветущо здраве. Искаш ли да легнеш при мен?

— По-късно.

Той седна на края на леглото и докосна лицето ѝ.

— Обичам те.

— Знам. Нямах да преживея снощното произшествие, ако не беше ти.

— Не трябва да преживяваш нищо без мен.

Тя се усмихна, но откъсна поглед от очите му и се вгледа в телевизора.

— Предполагам, че не си чул сутрешните новини?

— Не.

Фин се обърна и я погледна изпитателно.

— Не — повтори той. — Ще ги оставим за по-късно. „Да, помисли си тя, по-добре по-късно.“

— Умряла е по ужасен начин. Всичко и било идеално нагласено. Трябва да помисля върху това, но изглежда сега не мога.

— Тогава недей. Не се насилвай, Диана.

Фин чу гласа на Фран, която се караше с пазача пред вратата.

— Ще ѝ кажа, че си почиваш.

— Не, моля те. Искам да я видя.

Фин тъкмо се приближи до вратата, за да поговори с пазача, когато Фран нахлу вътре. Тя се втурна към леглото и взе Диана в прегръдките си.

— О, боже, не мога да си намеря място, откакто разбрах. Добре ли си? Дълбока ли е раната ти?

— Само подутина на главата — отговори Диана и я притисна до себе си. — Тъкмо се канех да стана и да се облека.

— Сигурна ли си?

Фран се дръпна назад, все едно проверяваше дали някое от децата ѝ не се е ударило.

— Толкова си бледа. Фин, извикай лекаря. Мисля, че пак трябва да я прегледат.

— Не — отговори Диана и хвана ръцете на Фран. — Те искаха само да пренощувам тук, за да ме държат под наблюдение. Е, направиха го. Какво става в офиса?

Нещо проблесна в очите на Фран, сетне тя сви рамене.

— Хаос. Какво друго? Ченгетата разпитват всички.

— Трябва да отида там. Да направя нещо.

— Не — възрази бързо и разпалено Фран. — Сериозно ти говоря, Дий. Няма какво да правиш там и ако отидеш сега, само ще усложниш нещата. Веднага щом се върна, ще кажа на всички, че си добре и те ще се успокоят.

Устните ѝ потрепериха, преди отново да прегърне Диана.

— Наистина ли си добре? Сигурно е било ужасно. Като си помисля какво би могло да се случи...

— Знам.

Диана се успокои и облегна глава на рамото на Фран.

— Анджела. Господи, Фран, още не мога да го повярвам. Кой би я мразил толкова много?

„Познай де!“, помисли си Фран.

— Не искам да се притесняваш за шоуто и за работата. Днес ще пуснем нещо старо. Каси се обажда на поканените гости да не идват.

— Това не е необходимо.

— Аз съм продуцентът и казвам, че е.

Фран я притисна до себе си за последен път, отдръпна се и се обърна за подкрепа към Фин.

— Не си ли съгласен с мен?

— И аз мисля, че не е необходимо, но те поддържам. Ще я заведа на вилата за известно време.

— Не мога да замина ей така. Дженър ще иска пак да говори с мен. А и аз трябва да разговарям с Лорън и екипа си.

Фин се вгледа изпитателно в Диана. В очите ѝ се четеше болка и стаен ужас.

— Ето какво смятам да направим — каза спокойно той. — Ще те заведа днес на вилата. В противен случай ще уредя да те задържат в

това легло още няколко дни.

— Изключено.

Диана искаше да изглежда ядосана, но беше прекалено уморена.

— Не можеш да се разпореждаш с живота ми само защото ще се женим.

— Мога, щом си толкова упорита и не искаш да разбереш кое е най-доброто за теб.

Фран кимна доволно и целуна Фин по бузата.

— Е, след като знам, че си в добри ръце, отивам да намеря лекаря. Искам да говоря с теб — подхвърли тихо тя на Фин.

Успокои се, като видя, че приятелката ѝ реагира по някакъв начин, като се нацупи.

— Не се тревожи за дреболии — каза ѝ Фран. — Колегите и аз ще се справим с всичко. Връщам се след пет минути.

— Добре. Чудесно.

Диана се облегна на възглавниците и се сви от болка, когато от рязкото движение главата ѝ започна да пулсира.

— Кажим им, че съм решила да отида на риболов.

— Добра идея.

Фин тръгна към вратата, за да отвори на Фран.

— Ще потърся някой да оформи документите за изписването ти. Ти лежи — заповяда ѝ той и излезе. — Какво не трябва да знае? — попита той Фран.

— Шестнайсетият етаж гъмжи от ченгета — отговори тя, като хвърли един последен угрижен поглед през рамо, докато вървяха към асансьора. — Кабинетът ѝ е преобърнат наопаки, сякаш някой обезумял е буйствал вътре. Столовете са прекатурени, всичко е изпочупено. Списъците, които е съставила за сватбата, и рисунките на роклите са скъсани. Целите стени са издраскани с червено мастило.

Лицето на Фран пребледня и луничките ѝ изпъкнаха.

— Пише само „Обичам те“. Не искам тя да вижда това, Фин.

— Няма да го види. Аз ще се погрижа за нея.

— Знам — отговори Фран и притисна с пръсти очите си, — но съм уплашена. Онзи, който е убил Анджеела, се е насочил към Дий. Мисля, че няма да я остави на мира.

Погледът на Фин беше остър като бръснач.

— Той няма дори да се приближи до нея. Трябва да се срещна с един човек. Ти стой при нея, докато се върна.

След като подремна два часа, Дженър потропа на вратата на хотелската стая на Дан Гарднър. Фин беше до него и си набелязваше на ум въпросите, които искаше да му зададе.

— Този път е по-добре да бъде в настроение да говори.

Дженър само сви рамене. Нямахше нищо против да мине по дългия път, стига той да свършеше там, където трябва.

— Трудно е да говориш, когато си взел успокоителни.

— Много удобно — измърмори Фин.

— Пречукали са жена му и той има право да страда.

— Не мислиш ли, че ще иска да разбере някои подробности, преди да говори, лейтенанте? Според мен колкото повече отлага да говори с вас, толкова повече време ще има, за да си измисли алиби. Анджела Пъркинс беше богата. Интересува ли ви кой ще се облагодетелства най-много от нейната смърт?

— Но ако я е убил той, би било много глупаво, щом още не се е погрижил да има алиби. Имам чувството, че сте човек, свикнал да ръководи.

— И още какво?

— Сега обаче трябва да останете в сянка. Позволих ви да дойдете с мен, мистър Райли, защото инстинктът ми подсказа да го направя. Така ще мога да разбера какво мислите. Но не бива да забравяте кой води разследването.

— Ченгетата и репортерите си приличат много, лейтенант. Няма да сме първите, които са си помагали.

— Така е — съгласи се Дженър и чу дрънченето на веригата. — Но това не променя установения ред.

Фин кимна с нежелание. Вратата се отвори. Дан Гарднър приличаше на човек, който бе пиянствал два дни и две нощи. Лицето му беше сивкаво, очите — хлътнали, а косата — сплъстена. Черният копrien халат и пижамата му придаваха елегантност, която контрастираше със занемарения му вид.

— Мистър Гарднър?

— Да.

Дан поднесе цигарата към устата си и всмукна дима, сякаш пиеше жадно вода.

— Аз съм детектив Дженър. — Лейтенантът показа значката си.

Дан ѝ хвърли един поглед, сетне забеляза Фин.

— Почакай. А този какво прави тук?

— Проучва — отговори Фин.

— Няма да разговарям с репортери, особено с него.

— Странно изказване за човек, който ухажва пресата като безнадеждно влюбен.

Фин задържа вратата, преди Дан да успее да я затвори.

— Няма да оповестявам това. Но ти казвам, че е по-добре да говориш с мен в присъствието на ченге. В много лошо настроение съм.

— Не съм добре.

— Съчувствам ви, мистър Гарднър — намеси се Дженър, преди Фин да каже нещо. — Не сте задължен да говорите в присъствието на мистър Райли, но имам чувството, че той няма да се меси. Защо не опитаме да свършим колкото може по-бързо? Ще ви бъде по-лесно тук, отколкото да идвате в полицейския участък.

Дан впери поглед в двамата за миг, после сви рамене и се обърна, като остави вратата отворена.

Пердетата бяха още спуснати и в приемната на хотелския апартамент беше мрачно. Силната миризма на цигари се примесваше с уханието на розите в двете огромни вази, поставени отстрани на канапето.

Дан седна и започна да мига, когато Дженър запали лампата.

— Съжалявам, че ви безпокоя по това време, мистър Гарднър — каза той, — но се нуждаем от вашата помощ.

Дан не каза нищо, само всмукна пак жадно от цигарата. „Същите, каквито пушеше Анджела“, помисли си той, и почувства как димът заседна в гърлото му.

— Можете ли да ни кажете какво е правила съпругата ви вчера?

— Освен че е била убита ли?

Той се изсмя мрачно, отиде до барчето и си наля една голяма доза уиски.

Фин го погледна многозначително. Дан изпи питието и си наля още. Беше едва десет часа сутринта.

— Би ни помогнало много — продължи Дженър, — ако знаем точно какво е правила през деня. Къде е ходила, с кого се е срещала.

— Тя стана около десет.

Дан отново седна на канапето. Уискито му помогна — имаше чувството, че се понесе над пода.

— Направиха й масаж, прическа, маникюр и я гримираха. Тук, в апартамента.

Той държеше чашата в едната си ръка, а цигарата — в другата. Движенията му бяха механични и ритмични.

— Даде интервю за „Чикаго трибюн“, после слезе долу да обядва. Имаше още няколко ангажимента — интервюта, срещи. Повечето се състояха тук, в апартамента.

Дан загаси цигарата и се облегна назад. Синкавият дим се стелеше над главата му като ореол от мръсотия.

— Ти с нея ли беше? — попита Фин.

Дан го погледна с отвращение, сетне вдигна рамене.

— Влизах, излизах. Нямаше ме през повечето време. Анджела не обичаше да я безпокоят, когато разговаряше с представителите на пресата. Имаше интервю за списание „Премиер“, за да рекламира специалното си шоу.

Той посегна с разтреперана ръка да вземе друга цигара.

— Каза ми, че не знае колко ще продължи и че по-късно имала още една среща, така че е по-добре било да отида в някой бар и да се позабавлявам.

— Направихте ли го? — попита Дженър.

— Изядох една пържола, ударих няколко питиета и слушах пиано в „Пъмп рум“.

Дженър си записа всичко това.

— Имаше ли някой с вас?

— Не бях в настроение за компания. През последните месеци нямахме много време за почивка, затова реших да се възползвам от възможността.

Кървясалите му очи се присвиха.

— За действията на Анджела ли разпитвате, или за моите?

— И на двамата — отговори дружелюбно Дженър.

Той драсна още нещо в бележника си и хвърли един поглед към стаята и към лицето на Дан Гарднър.

— Много ще ни помогнете, ако си създадем ясна представа за нещата. Кога видяхте за последен път съпругата си, мистър Гарднър?

— Точно преди седем часа, когато тя се приготвяше за вечеря.

— Каза ли ви, че има намерение да се среща с Диана Рейнолдс в Си Би Си през нощта?

— Не — отговори рязко Дан. — Ако ми беше казала, щях да я разубедея.

Дан се наведе напред като истински шоумен, който знае на кои думи да наблегне.

— И той го знае — продължи той, като посочи с глава към Фин. — Затова иска да участва в разследването — да се опита да го отклони в друга посока. За никого не е тайна, че Диана Рейнолдс мразеше жена ми, завиждаше ѝ и бе решила да я съсипе. Аз не се съмнявам, че тя е убила Анджеला или е наела убиец.

— Интересна теория — рече Фин. — Това ли ще твърдиш пред пресата?

Дженър се прокашля.

— Мис Рейнолдс отправяла ли е някакви заплахи към съпругата ви?

Дан впери поглед в Дженър.

— Нали ви казах, че тя я нападна физически. Господ знае колко пъти я е нападала емоционално през всичките тези години. Тя искаше да премахне Анджеला от пътя си. И сега го постигна. Това е от ясно по-ясно. Какво смятате да направите?

— В момента разследваме — отговори спокойно Дженър. — Мистър Гарднър, в колко часа се върнахте в хотела снощи?

— В дванайсет и половина — един.

— Срегнахте ли някого, разговаряхте ли с някого, който може да потвърди това?

— За какво намеквате, лейтенант? Съпругата ми е мъртва.

Той загаси цигарата, като я счупи на две.

— От онова, което ми казаха, разбрах, че с нея е имало само един човек.

Дан се вторачи във Фин, уверен, че може да каже безнаказано всичко, което поиска.

— Човекът, който е имал основателни причини да я нарани. На мен не ми е необходимо алиби.

— Но имаш ли такава? — обади се Фин.

Дан стисна зъби.

— Ти наистина се намесваш, а мистър Райли? Мислиш ли, че ще отклониш подозренията на полицията от Диана и ще ги насочиш към мен?

Фин вдигна вежди с недоумение.

— Мисля, че не отговори на въпроса.

— Възможно е някой от нощната смяна в хотела да ме е видял да влизам. Сервитьорката в клуба сигурно си спомня, че ме е обслужвала, вероятно ще се сети и в колко часа съм си тръгнал. А какво алиби има Диана Рейнолдс?

Дженър се зачуди дали в гласа на Гарднър прозвуча гняв или беше само страх.

— Опасявам се, че не мога да говоря за това на този етап. Имате ли представа как е влязла съпругата ви в сградата на Си Би Си и в студио „Б“?

— Тя работи там известно време — отговори сухо Дан. — Влязла е някак. Сигурно е знаела как.

— В сградата има охранителна система, която не е била инсталирана, когато съпругата ви е работила там.

— Тогава Диана ѝ е отворила. И после я е убила. — Дан се премести по-напред и постави ръка на копринения халат, покриващ коленете му.

— Представяте ли си какво ще стане с рейтинга ѝ, лейтенант Дженър? Той знае — рече той и посочи с пръст Фин. — Колко семейства ще включат телевизорите си, за да гледат хладнокръвния убиец? Тя ще погуби конкуренцията.

Дан се изсмя и потърка лице.

— Който и да е убил съпругата ви, няма да спечели от това.

Дженър хвърли един поглед на Фин, доволен, че той проявява спокойствие поне външно. Реши, че му харесва да работят заедно. Не беше нещо банално като съчетанието добро ченге — лошо ченге.

— Има ли мис Пъркинс бележник или календарче, където записва ангажиментите си?

— Секретарката ѝ се занимава с това, но Анджела винаги носеше малко тефтерче в чантата си.

— Имате ли нещо против да огледаме стаята ѝ?

Дан притисна с длани очите си.

— По дяволите, правете каквото искате.

— Трябва да си поръчате закуска, мистър Гарднър — рече Дженър и стана.

— Да. Трябва да го направя.

Лейтенантът извади визитната си картичка и я остави до пепелника с димящите фасове.

— Ще ви бъда много благодарен, ако се свържете с мен, в случай че си спомните нещо. Ще ви досаждаме само още няколко минути.

Първото, което Фин направи, когато влезе в спалнята, беше да дръпне пердетата. Стаята се изпълни със светлина. Бюрото беше отрупано с шишенца и кремове — скъпите играчки на една суетна жена, която можеше да си позволи най-доброто. В средата имаше чаша за шампанско със следи от бледо червило. На стола бе метнат копринен халат на цветя, а краят му се опираше в пантофки в същия десен.

Единственото свидетелство, че в стаята живееше и мъж, беше окаченият на вратата на гардероба костюм.

— Не споменахте, че в чантата ѝ е имало тефтерче, лейтенант?

— Нямаше — отговори Дженър и огледа спалнята като хрътка. — Гримове, ключове от хотела, цигари, запалка, копринена кърпичка, ментови бонбони, портмоне от змийска кожа с лична карта, кредитни карти и триста долара, но не и тефтерче.

— Интересно — рече Фин и кимна с глава към чашата от шампанско. — Тя е пила от нея, докато е седяла тук, сред парфюмите и кремове, нали?

— Най-вероятно.

— Има още една чаша в приемната, на барчето. И на нея има червило. Тъмночервено.

— Имате набито око, мистър Райли. Защо не попитаме обслужващия персонал с кого се е черпила Анджела?

Карла Мендес не се беше вълнувала толкова през целия си живот. Най-голямото от петте деца на продавач на обувки и сервитьорка, тя водеше обикновен, прозаичен живот. На трийсет и три години, Карла имаше три деца и съпруг, който ѝ беше робски предан и през повечето време безработен.

Тя нямаше нищо против да работи като камериерка в хотел. Не ѝ харесваше особено, но изпълняваше задълженията си добре, макар механично. Скатаваше шишенца шампоан и кремове за лице със същия фанатизъм, с който прибираше бакшишите.

Карла беше дребна, яка жена, с накъдрена черна коса и мънички черни очи, които едва се виждаха от бръчките на челото ѝ. Но сега очите ѝ блестяха и се стрелкаха ту към ченгето, ту към репортера.

Тя не обичаше ченгетата. Ако Дженър беше сам, тя щеше да се затвори в себе си. Ала не можеше да устои на Фин Райли. На начина, по който трапчинките му се вдлъбваха, когато ѝ се усмихнеше, и на джентълменския жест, с който пое ръката ѝ.

Той искаше да я интервюира. Това беше най-паметният миг в живота ѝ. Дженър долови вълнението ѝ и остави Фин да води разговора.

— В колко часа влязохте в стаята на мис Пъркинс, за да оправите леглото?

— В десет. Обикновено го правя много по-рано, но тя ми каза да не влизам и да не я безпокоя преди десет. Имаше посещение.

Карла подръпна благопристойно крайчеца на униформата си.

— Когато чистиш на хората, започваш да ги разбираш какво представляват.

— Убеден съм, че е така — усмихна ѝ се насърчително Фин. — Беше ли мис Пъркинс със съпруга си, докато оправяхте леглото тук?

— Не мога да кажа. Не го видях. Не го чух. Но чух нея и онази, другата.

— Коя?

— Другата жена. Караха се като котки.

Карла отново подръпна престилката си и погледна обувките си.

— Не съм подслушвала. Аз си гледам работата. Работя в този хотел от седем години. Не можеш да се задържиш толкова дълго, ако си пъхаш носа в личния живот на хората. Но когато разбрах как е била убита мис Пъркинс, казах на Джино, съпруга ми, че чух как тя се караше с онази жена в апартамента само няколко часа, преди да умре. Той каза, че може би трябва да съобщя за това на началника си, но аз реших, че може да си навлека неприятности.

— Значи не сте казвала на никого за това? — подсказва ѝ Фин.

— Не. Когато дойдохте и казахте, че искате да говорите с мен за хората в стая 2403, аз помислих, че вече знаете — отговори тя и отново го погледна.

— Какво можете да ни кажете за жената, която беше с мис Пъркинс?

Не я видях, но чух гласа ѝ. Тя каза: „Омръзна ми да играя игрите ти, Анджела. Така или иначе те ще спрат“. Мис Пъркинс се изсмя. Знам, че беше тя, защото, както ви казах, съм я гледала по телевизията. Тя се изсмя, така както се смеят хората, когато изпитват злоба. И добави нещо като: „О, ще продължаваш да играеш, скъпа. Залогът...“.

Карла се почеса по носа, като се опита да се съсредоточи.

— „Залогът е твърде голям — рече тя — и не можеш да направиш нищо друго.“ После започнаха да се обиждат. Другата жена каза: „Мога да те убия, Анджела. Но мога да направя нещо по-добро от това“. Сетне чух, че вратата се затвори с трясък и че мис Пъркинс отново се смее. Свърших бързо работата си и излязох в коридора.

— Знаете ли, мисис Мендес, трябва да опитате моята професия.

Тя се напери и пак подръпна престилката си.

— Много сте наблюдателна — добави Фин.

— Ами това е естествено. Човек вижда толкова странни неща, като работи в хотел.

— Сигурен съм. Чудя се... Видяхте ли жената, която излезе?

— Не. В коридора нямаше никой, а аз трябваше да сложа чистите хавлии в банята, така че през това време тя може да е взела асансьора. Това ми беше последната стая. После се прибрах къщи. На следващата сутрин чух, че мис Пъркинс е била убита. Отначало помислих, че онази жена се е върнала и я е убила в хотелския апартамент. Но сетне разбрах, че не е станало тук, а в телевизионния център, откъдето се предава шоуто на Диана Рейнолдс. Аз го харесвам много повече — добави лукаво тя. — Тя има толкова хубава усмивка.

Диана се опита да използва тази усмивка, докато Фин се колебаеше пред вратата на вилата.

— Нищо ми няма — каза му тя.

Непрекъснато му го повтаряше, откакто преди три дни я бяха изписали от болницата.

— Фин, ти отиваш само до магазина да купиш някои неща. Освен това... — продължи тя, като се наведе да почеше кучето по ушите, — тук имам един истински юнак.

— Голям юнак, няма що — отговори Фин и обви в шепи лицето на Диана. — Позволи ми да се безпокоя за теб. Това е ново преживяване за мен. Тревожа се за теб, Диана.

— Ако продължаваш да се тревожиш толкова много, ще забравиш да ми купиш шоколад.

— Не съм забравил — голям, без бадеми.

Той я целуна и се успокои, когато устните ѝ се долепиха нежно до неговите. Присъствието му във вилата бе притъпило острието на ужаса, но Диана все още спеше неспокойно и се стряскаше от най-лекия шум.

— Защо не подремнеш, Канзас?

— След това може да подремнем заедно.

— Чудесно споразумение. Няма да се бавя.

„Не!“, помисли си тя, докато го гледаше да отива към колата. Той нямаше да се забави. Не обичаше да я оставя сама.

Диана въздъхна и отново се наведе да почеше кучето, което скимтеше и дращеше по вратата. То обичаше да се разхожда с кола, но Фин нарочно го бе оставил да я пази.

Не го обвиняваше, че проявява прекалена загриженост към нея. Наоколо можеше да дебне убиец наистина. Убиец, който би могъл да отнеме живота ѝ бързо и жестоко, както бе направил с Анджела. „Всички се тревожат за горката Диана!“, помисли си тя. Родителите ѝ, Фран, Саймън, Джеф, Маргарет, Каси, Роджър, Джо и много други колеги. Дори Лорън и Барлоу се бяха обадили да изразят загрижеността си и да ѝ предложат помощ.

— Почивай си колкото искаш — каза ѝ Лорън, без да споменава за рейтинги и загуби. — И през ум да не ти минава да се връщаш, докато не укрепнеш.

Но Диана реши, че не е безсилна. Нали беше жива.

Никой не се бе опитал да я убие. Другите трябваше да разберат, че това е единственото, което има значение. Е, да, бе останала насаме с убиеца, но беше жива.

Тя се съвзе и се поразходи из вилата, като пооправи тук-там, макар всичко да беше идеално подредено. Запари чай, който всъщност не искаше да пие, сетне пак се разходи с топлата чаша в ръце. След това разрови с ръжена весело пламтящия огън.

Загледа се през прозореца. Седна на дивана.

Копнееше да работи.

Това не беше един от откраднатите почивни дни, изпълнен със смях, любов и спорове относно статиите във вестниците. Във вилата нямаше нито един вестник. Фин каза, че имало някаква повреда в кабела, така че не гледаха и телевизия.

Диана знаеше, че той прави всичко възможно да я изолира от външния свят. Да я постави под похлупак, където нищо и никой да не може да я разстрои.

Пък и тя му позволи да го направи, защото случилото се в Чикаго беше невъобразимо ужасно.

Ала сега не искаше повече да бездейства.

— Връщаме се в Чикаго — каза тя на кучето, което в отговор удари с опашка по пода.

Диана тръгна към стълбите, като смяташе да се заеме с багажа, когато чу, че на алеята пред вилата спря кола.

— Та той още не е стигнал до магазина — измърмори тя и се отправи към външната врата след щастливо лаещото куче. — Виж какво, Кронкайт, и аз го обичам, но него го нямаше само десет минути.

Диана отвори вратата и се засмя, защото кучето моментално се стрелна навън. Ала когато вдигна очи и видя колата, смехът ѝ секна.

Тъмноклафяв седан със смачкана броня. Диана позна Дженър и усети, че разхлабва яката на памучната си блуза, за да си поеме дъх. Би трябвало да се радва, че го вижда, защото знаеше, че той се опитва да различи случая, но нервите ѝ се опънаха и я притиснаха някъде между страха и примирението.

Дженър се ухили, явно очарован от джафкането и играта на Кронкайт, който подскачаше в краката му. Той се наведе и безпогрешно намери мястото между ушите на кучето, където то обожаваше да го чешат.

— Хей! Добро куче.

Кронкайт седна и протегна лапа:

— Научен си на добри обноски, а?

Полицаят улови прашната лапа на кучето и вдигна глава, когато Диана излезе навън.

— Хубав пазач имате, мис Рейнолдс.

— Боя се, че способностите му се изчерпват с това.

Хладният декемврийски вятър смрази тялото ѝ.

— Доста път сте изминали от Чикаго дотук, лейтенанте.

— Пътуването беше приятно.

Дженър остави кучето да подуши ръката му и огледа наоколо. Снегът се беше стопил и боровете бяха лъскави и зелени. Вятърът свиреше по оголените клони на другите дървета, като заплашваше да се усили и да стане неприятен.

— Красиво място. Сигурно е хубаво да се разхождате сред природата от време на време.

— Да.

— Мис Рейнолдс, съжалявам, че ви безпокоя, но трябва да ви задам няколко въпроса във връзка с убийството на Пъркинс.

— Влезте, моля. Тъкмо запарих чай, но ще направя кафе, ако го предпочитате.

Щяха да разговарят за убийството на чаша топъл чай или кафе. Стомахът на Диана се сви от този факт.

— Ще пия чай, благодаря — рече Дженър и тръгна към вратата.

Кучето заподскача след него.

— Заповядайте, седнете — покани го Диана. — Идвам след минутка.

— Няма ли го мистър Райли?

Дженър огледа стаята, заинтересуван от извънградския живот на богатшите.

— Отиде до магазина. Ще дойде след малко.

Дженър забеляза, че масата и столът са „Хепълуайт“, чергата беше индианска, а стъклените съдове — ирландски „Уотърфорд“.

— Много сте наблюдателен, лейтенанте.

Диана внесе подноса с чая. На лицето ѝ се четеше лека ирония.

Дженър осъзна, че е говорил на глас и се усмихна. Не се притесняваше, ако го заловяха да шпионира. Нали затова му плащаха.

— Ценя качеството. Макар че не мога да си го позволя.

Дженър посочи с глава към пълната с ранни пролетни цветя ваза над камината.

— Порцелан от Стафордшир?

— От Дрезден.

Диана се притесни и остави подноса с леко изтракване.

— Сигурна съм, че не сте изминали целия този път, за да се възхитите на антиките. Разбрахте ли кой е убил Анджела?

— Не.

Дженър се разположи на дивана. Кучето легна в краката му.

— Започваме да свързваме нещата.

— Това е утешително. Захар, лимон?

„Тя се прави, че не ѝ пука“, помисли си Дженър. Би ѝ повярвал, ако не бяха сенките под очите ѝ.

— Много захар.

Дженър започна да разбърква захарта в чашата си с виновна усмивка.

— Обичам сладко. Мис Рейнолдс, не искам отново да повтаряте всичко...

— И аз съм ви много благодарна за това — каза рязко Диана и въздъхна. — Искам да ви помогна, лейтенант. Но не виждам какво повече бих могла да ви кажа. Имах среща с Анджела и отидох. Тя вече беше убита.

— Не ви ли смути желанието ѝ да се срещнете толкова късно?

Диана го погледна над ръба на чашата си.

— Анджела обичаше странните желания.

— А вие обичахте ли да ги изпълнявате?

— Не. Изобщо не исках да се срещам с нея. За никого не е тайна, че не се обичахме, и аз знаех, че ще се скараме. Този факт ме изнервяше. — Диана остави чашата си.

— Мразя кавгите, лейтенант, но обикновено не бягам от тях. Анджела и аз имахме история, която съм сигурна, че знаете.

— Вие се конкурирахте — каза Дженър и наклони леко глава. — Не се обичахте.

— Да, ненавиждахме се, но поради лични причини. Аз бяха готова да се разберем веднъж завинаги с нея и отчасти се надявах, че може би ще уредим нещата приятелски. Но от друга страна, очаквах с нетърпение да изскубна някой кичур от косата ѝ. Не отричам, че исках да я отстраня от пътя си, но не и като я убия.

Тя пак погледна Дженър — този път по-спокойно и уравновесено.

— Затова ли сте тук? Заподозряна ли съм?

Дженър потърка брадичката си.

— Съпругът на жертвата, Дан Гарднър, мисли, че вие сте я мразили достатъчно, за да я убиете. Или да наемете убиец.

— Да наема убиец?

Диана започна да мига и едва не се изсмя на глас.

— Значи съм наела убиец, платила съм му да очисти Анджела, да ме удари, за да изпадна в безсъзнание и той да запише всичко. Колко съм изобретателна!

Тя скочи на крака. Лицето ѝ поруменя.

— Аз дори не познавам Дан Гарднър. Поласкана съм, че ме мисли за толкова умна. И какъв е бил мотивът ми? Рейтингът?

Дженър забеляза, че нараненият и безпомощен поглед изчезна от очите ѝ. Тя се разпали, изгаряше от възмущение и отвращение.

— Мис Рейнолдс, не съм казал, че сме съгласни с мистър Гарднър.

Очите ѝ заблестяха за миг.

— Само искайте да видите реакцията ми, нали? Надявам се, че останяхте доволен.

— Мис Рейнолдс, посетихте ли мис Пъркинс в хотела в нощта на убийството?

— Не — отговори Диана и прокара отчаяно ръка през косата си. Защо да го правя? Нали щяхме да се срещаме в студиото?

— Може да сте изгубили търпение.

Дженър я изпитваше съзнателно. Отпечатъци на Диана не бяха намерени в хотелския апартамент, нито върху чашата с шампанско.

— Анджела ми каза, че ще бъде заета до полунощ. Имала срещи.

— Спомена ли с кого?

— Ние не си бърбяхме приятелски, детектив, пък и не се интересувах от личните или служебните ѝ планове.

— Знаехте ли, че тя има врагове?

— Знаех, че не я обичат особено. Заради личността ѝ и защото притежаваше огромна власт. Тя можеше да бъде непреклонна и отмъстителна. Както и очарователна и щедра.

— Мисля, че не ви се е сторила много очарователна, когато е направила така, че да я заварите с доктор Пайк в компрометиращи обстоятелства.

— Това е стара история.

— Но вие бяхте влюбена в него, нали?

— Почти — поправи го Диана. — Разликата е огромна.

„О, какъв беше смисълът от всичко това“, зачуди се тя и разтри челото си, за да разсее болката.

— Няма да отрека, че това ме оскърби и вбеси, и промени необратимо чувствата ми и към двамата.

— Доктор Пайк се опита да продължи връзката ви.

— Той не гледаше на инцидента по същия начин като мен. Аз не желяех да имам повече нищо общо с него и му го показах ясно.

— Но той настояваше известно време.

— Да.

Дженър долови силното ѝ вълнение в краткия отговор.

— А бележките, които редовно получаваште в продължение на няколко години? Не ви ли минаваше през ум, че може да ги праща той?

— Маршал ли? — учуди се Диана и поклати глава. — Не. Това не е в неговия стил.

— А кое е в неговия стил?

Диана затвори очи и си спомни снимките и доклада на детектива.

— Вероятно трябва да попитате него.

— Ще го направя. Имали ли сте връзка с някой друг, освен с доктор Пайк? Някой, който би могъл да се разстрои до такава степен от годежа ви е мистър Райли, че да влезе с взлом в кабинета и в дома ви?

— Не... Какво искате да кажете?

Диана се вкопчи в облегалката на стола.

— Логично е онзи, който изпращаше бележките, да е отговорен и за опустошението в кабинета и в дома на мистър Райли — започна Дженър.

„Както и за убийството на Анджеела“, добави на ум той.

— Кога? — прошепна Диана. — Кога е станало това?

Заинтригуван, Дженър престана да потраква с молива по тефтерчето си. Поруменялото от гняв лице на Диана отново пребледня

като платно. Дженър разбра, че Райли още не ѝ бе казал за случилото се. Нямаше да остане доволен, че го бе изпреварил.

— През нощта, в която беше убита Анджела Пъркинс, домът на Фин Райли беше опустошен.

— О, не!

Диана още стискаше облегалката на стола. Тя се наведе, преди коленете ѝ да се огънат.

— Фин не... Никой не ми каза за това.

Тя затвори очи, като се опитваше да се пребори с нервните спазми в стомаха си. Щом отново ги отвори, те бяха потъмнели и горящи.

— Но вие ще ми разкажете. Искам да знам какво се е случило. Точно какво е станало.

Дженър реши, че когато Фин се върне, ще има нещо повече от леко спречкване. Той разказа на Диана фактите, като следеше реакцията ѝ. Тя се сви, сякаш думите бяха стрели, сетне застана неподвижна, но очите ѝ останаха спокойни, изпълнени с любопитство.

Диана не каза нищо. Наведе се да налее още чай. Ръката ѝ не трепереше. Дженър се възхити на спокойствието и самообладанието ѝ, особено след като видя пробягналия по лицето ѝ ужас.

— Вие мислите, че онзи, който ми изпраща бележките и е влязъл с взлом в кабинета и в дома ми, е убил Анджела?

„Глас на репортер“, отбеляза Дженър. Безпристрастен, хладнокръвен, равнодушен. Ала очите ѝ вече не бяха безизразни. Те излъчваха ужас. Той си спомни един неин репортаж за жена от предградията, застреляна от съпруга си. И тогава очите и не бяха безизразни.

— Това е само една от хипотезите — рече Дженър. — Тя има смисъл, ако е замесен само един човек.

— Но тогава защо не мен? — попита с разтреперен глас Диана, като поклати нетърпеливо глава. — Защо Анджела, а не мен? Ако той ми е бил толкова сърдит, защо е убил нея, а мен остави да живея?

— Тя ви е пречела — каза Дженър и видя, че тези думи поразиха Диана като удар.

— Той я е убил заради мен? О, боже! Направил го е заради мен?

— Още не сме сигурни — започна Дженър.

— Фин! Господи, той може да стори нещо на Фин! Влязъл е в къщата. Ако Фин е бил там, той е могъл да... — Тя притисна ръка до стомаха си.

— Трябва да направите нещо.

— Мис Рейнолдс...

Диана чу изскърцването на гумите по чакълена настилка. Тя се обърна, втурна се към вратата и извика името на Фин.

Той вече ругаеше другата кола, когато чу, че Диана го вика. Тревогата му от натрапничеството избледня, като я видя да излиза от вилата. Тя се хвърли треперейки в обятията му, като се опитваше да сподави риданията.

Фин я притисна до себе си и отправи унищожителен поглед към Дженър, който стоеше на прага.

— Какво, по дяволите, сте направили?

— Съжалявам.

Това беше най-доброто, което Фин можа да измисли, докато гледаше Диана. Дженър ги бе оставил сами в дневната. „След като хвърли бомбата“, помисли си с горчивина Фин.

— Но защо? Защото Дженър ми каза ли? Или защото ти ми нямаш достатъчно доверие, за да ми кажеш?

— Защото това изобщо се случи — отговори внимателно Фин. — Не става въпрос за доверие, Диана. Ти излезе съвсем скоро от болницата.

— И ти не искаше да нарушиш крехкото ми равновесие. Затова телевизорът не работи. Затова искаше да отидеш сам до магазина. Затова отново не донесе вестник. Ние не искаме горката Диана да чуе някаква новина, която би я разстроила.

— Точно така — каза Фин и пъкна ръце в джобовете си. — Мислех, че ти е необходимо малко време.

— Мислел си, но не е така.

Тя се обърна и тръгна към стълбите.

— Нямах право да криеш такива неща от мен.

— Да, скрих го. По дяволите, ако искаш да се караме, поне застани с лице към мен.

Той я спря на площадката, хвана я за ръката и я обърна към себе си.

— Можем да се караме, докато си приготвям багажа.

Диана се отскубна от него и влезе в спалнята.

— Ти искаш да се върнеш, така ли? Чудесно. Ще се приберем, след като решим въпроса.

Тя извади една пътническа чанта от гардероба.

— Не е необходимо да заминаваме и двамата. Мога да си тръгна сама.

Диана хвърли чантата на леглото и я отвори. После започна да изважда шишенца и кутийки с крем от тоалетката с бързи, резки движения.

— Връщам се в апартамента си. Ще си прибера нещата от дома ти по-късно.

— Не — рече спокойно Фин. — Няма да го направиш.

Тя запрати едно шишенце парфюм към отворената чанта. То подскочи весело на леглото.

— Точно това ще направя.

С вперен във Фин поглед, тя се освободи от пръстите му.

— Ти ме излъга, Фин. Ако Дженър не беше дошъл тук, нямаше да знам за влизането с взлом, нито че си говорил с Дан Гарднър и с камериерката. Нищо нямаше да знам.

— Да, и щеше да се напиш добре.

— Излъга ме — повтори тя, без да се опита да го разбере. — И не ми казвай, че укриването на истината е по-различно от лъжата. Едно и също е. Няма да продължа тази измамна връзка.

— Искаш честност. Чудесно.

Той се обърна и тихо затвори вратата.

— Че правя всичко, което е по силите ми, за да те предпазя от неприятностите — това е факт.

Фин се приближи до нея, без да откъсва поглед от очите ѝ.

— Ти няма да ме напуснеш, Диана. Това също е факт. И не се оправдавай с разни глупости за права и доверие. Ако искаш да скъсаме, кажи го направо.

— Добре — отговори тя и се премести така, че той да не вижда треперещите ѝ ръце, докато приготвяше багажа. — Направих грешка, като се съгласих да се омъжа за теб. Сега размислих. Трябва да се

съсредоточа върху кариерата и живота си. Няма да мога да го направя, ако създам семейство. Внушавах си, че мога да се справя с всичко това, но сгреших.

Диамантите на пръстена ѝ намигаха насмешливо. Тя не можеше да се насили да го махне. Още не.

— Не искам да се омъжа за теб, Фин, и няма да е справедливо и за двамата ни да продължаваме по този начин. Най-важното за мен е работата ми и аз се връщам към нея.

— Погледни ме, Диана. Казах, погледни ме!

Той сложи ръка на раменете ѝ я обърна към себе си. Усещането за паника се превърна в непоклатима увереност.

— Ти лъжеш.

— Знам, че не искаш да повярваш...

— Господи, Диана, не разбираш ли, че познавам по лицето ти? Никога не си умеела да лъжеш. Защо се опитваш да го правиш сега?

— Не искам да те наранявам повече, отколкото е необходимо.

Тя стоеше неподвижна в обятията му и гледаше над рамото му.

— Пусни ме.

— Няма да стане.

— Не те искам — извика тя. — Не искам всичко това. Не съм ли достатъчно ясна?

— Не.

Той я притисна до себе си и впи устни в нейните. Тя веднага потрепери. Устните ѝ се затоплиха.

— Но така ти е ясно, нали?

— Това не решава нищо.

Ала тялото ѝ копнееше за неговото, за топлината и силата му.

— Искаш ли отново да се извиня? — попита той и погали нежно косата ѝ. — Добре. Съжалявам, но пак бих постъпил по същия начин. Ако искаш да го наречеш лъжа, тогава ще те лъжа. Ще направя всичко за твоето спокойствие и безопасност.

— Не искам да ме закриляш — отговори Диана, отскубна се от него и сви пръсти в юмруци. — Не ми е необходима защита. Не виждаш ли? Не разбираш ли? Той ме е използвал, за да я убие. Използвал ме е. Той няма да ми стори зло. Не ми е необходима закрила. Но само Бог знае кого може да нарани заради мен.

— Мен — рече тихо и гневно Фин. — Затова е цялата работа. Ти мислиш, че ще посегне на мен. И най-добрият начин да ме предпазиш от това, е да ме оставиш, нали? Всички да разберат, че сме скъсали.

Устните ѝ започнаха да треперят.

— Няма да споря с теб, Фин.

— Виж, за това си абсолютно права.

Той взе чантата ѝ и изхвърли съдържанието ѝ.

— Не се опитвай да го правиш пак. Не използвай чувствата ми срещу мен самия.

— Той ще се опита да те убие — каза мрачно Диана. — Сигурна съм, че ще го направи.

— Значи ти излъга, за да се опиташ да ме защитиш.

Тя отвори уста да каже нещо, после я затвори и Фин се усмихна.

— Кой кого предпазва, Диана? Добре, да кажем, че сме наравно. Ти не искаш да бъдеш закриляна, аз също. Тогава какво искаш?

Диана вдигна ръце към лицето си, сетне пак ги спусна.

— Искам да престанеш да ме следиш, сякаш съм душевно неуравновесена.

— Добре. Друго?

— Искам да се закълнеш, че няма да криеш нищо от мен, макар да мислиш, че това би ме разстроило.

— Съгласен съм.

Тя кимна, като го гледаше.

— Още си ядосан.

— Да, ядосан съм. Такъв е ефектът, когато жената, която обичам, иска да ме отпрати.

— Ти още ме желаеш.

— Господи, разбира се, че те желя.

— Не си ме любил, откакто се случи всичко това. Винаги, когато се обърна към теб, ти ме успокояваш и притискаш да себе си, но не си направил опит да ме любиш.

— Не, не съм — потвърди той и усети как кръвта започва да бушува във вените му. — Искан да ти дам време.

— Не ми трябва време! — извика Диана и почувства първото внезапно, приятно облекчение. — Аз не съм крехка, немощна или безсилна. Искан да престанеш да ме гледаш така, сякаш ще се

разпадна. Аз съм жива. Чувствам се жива. Накарай ме да се чувствам жива.

Фин протегна ръка и я погали по бузата.

— Трябваше да поискаш нещо по-трудно.

Целуна я. Тя почувства искриците гняв, които той се опитваше да потуши, и вкуси от отчаяната му, изгаряща страст.

— Недей — промълви тя. — Не бъди нежен. Не и сега.

Фин искаше да бъде нежен. Ала Диана го притегли в леглото, като лудешки сваляше дрехите му. Той не можеше да бъде нежен, когато устните ѝ го влудяваха.

Тялото ѝ трепереше, докато се надигаше, напрягаше и извиваше към него. Диана не мислеше за нищо друго, освен за Фин. Да получи колкото може повече от него, от онази спотаена сила, която го бе видяла, че се опитва да обуздае. Тя искаше сега той да я освободи в нея.

Сърцето ѝ биеше оглушително. Тя усещаше всяко пулсиране на кръвта. Диана извика сподавено от радост, когато Фин разкъса блузата, за да потърси плътта ѝ.

Вятърът блъскаше по прозорците и стъклата дрънчаха. Огъня в камината пламтеше и се разпалваше още по-буйно.

Устните му жадно обхождаха тялото ѝ. Дъхът му беше горещ и учестен, а ръцете му ѝ причиняваха болка в стремежа си да я притежават. Диана надигна тяло да го посрещне, отметнала глава назад. Стенанието ѝ беше продължително и дивашко.

По-бързо. Желанието достигна връхната си точка, когато той свали джинсите ѝ и жадните му устни се плъзнаха по треперещото ѝ тяло към сърцевината на чувствеността ѝ. Тя вплете пръсти в косата му и го притисна още по-близо до себе си. Ноктите ѝ се впиха в гърба му, докато първият ѝ оргазъм я връхлетя.

— Сега — изстена тя, обезумяла от желание той да проникне в нея. Стисна хълбоците му и уви бедра около кръста му.

— Сега! — повтори Диана, сетне извика, когато той я облада.

Той повдигна тялото ѝ, тласна силно и надълбоко и насладата го разтърси от главата до петите. Фин чувстваше прилив на неизчерпаема сила. Той я съчета с нейната, като тласкаше все по-бързо и всеки път усещаше как мускулите ѝ се свиват около него.

Тя се надигна, изпълнена с напрежение, и той я притисна до себе си. Зъбите ѝ се впиха в рамото му. Тялото ѝ не спираше да се движи. Диана пак се изпъна, напрегна се, сетне потръпна. Очите ѝ се отвориха широко и тялото ѝ се отпусна.

— Не мога.

Фин я бутна да легне пак, хвана ръцете ѝ и ги сложи на врата си.

— Аз мога.

Той я погълна, като се отдаде на животинската си страст. Изтръгваше реакцията ѝ с нетърпеливите си зъби, разпалваше огъня с език и устни.

Дъхът изгаряше гърлото му, кръвта пулсираше в главата и слабините му. Заля го последната чувствена вълна на наслада, която нахлу в него като бяла, ослепителна светлина. Стори му се, че Диана извика името му, и той се разля в нея.

ГЛАВА 24

Кабинетът на Маршал Пайк приличаше на елегантна дневна. Ала там не живееше никой. Интериорът напомняше на Фин за претенциозен образцов дом, подреден за бъдещите купувачи, които няма да се излягат на тапицирания с брукат диван или да се боричкат по скъпия килим, нито да оставят небрежно чашите си на масата за кафе „Чипъндейл“.

Децата нямаше да играят на криеница зад тежките копринени завеси, нито да се сгушват да четат на меките столове.

Дори бюрото на Маршал наподобяваше декор, а не потребна вещ. Дъбовото дърво беше гладко полирано и месинговите пособия блестяха. Тъмночервеният му цвят се съчетаваше идеално с увивните растения и папрати. Фикусът до прозореца не беше пластмасов, но приличаше на изкуствен с изрядно чистите си листа.

Фин бе живял в богатство и разкош през целия си живот, но за него подреденият кабинет на Маршал Пайк, в който се долавяше приглушеното жужене на дискретно прочистващия въздуха филтър, беше бездушен.

— Аз, разбира се, бих се радвал да помогна на полицията — каза Маршал и старателно дръпна ръкава на сакото си над ръкавелите с монограм. — Както вече ви обясних, те не намериха за нужно да ме разпитат. А и защо да го правят? Нямам какво да кажа и на пресата.

— Аз съм тук не като представител на пресата. Не сте длъжен да говорите пред мен, Пайк, но ако не го направите...

Фин разпери ръце. Дженър щеше да се ядоса, че не му се е обадил. Но този разговор трябваше да бъде личен.

— Някои от колегите ми могат да ми бъдат признателни, ако опресня паметта им относно инцидента между вас и Анджела. Онзи, който излезе наяве преди няколко години.

— Не мисля, че нещо толкова банално би заинтересувало някого.

— Не е ли изумително, като си помисли човек, какви неща привличат вниманието на зрителите? И какво — представено по подходящ начин — би заинтригувало полицията.

Маршал се опитваше да си внуши, че Райли го изпитва. Не можеха да установят абсолютно никаква връзка между него и Анджела. И все пак... Една дума, изпусната пред неподходящ човек, би огласила името му в пресата, а лекарската му практика нямаше нужда от това.

Маршал реши, че няма да стане нищо, ако отговори на няколко въпроса. В края на краищата, той беше специалист по общуването. Ако не можеше да се справи с един любопитен репортер, не заслужаваше научните степени, закачени на видно място на стената зад гърба му.

Нещо повече, щеше да му достави огромно удоволствие, ако надхитри мъжа, когото Диана бе предпочела пред него.

— Отложих последния си ангажимент за деня.

Пайк поклати глава, сякаш съжаляваше за нещастната двойка, която нямаше да може да се възползва от уменията му.

— До седем часа мога да ви отделя няколко минути.

— Напълно достатъчно. Кога чухте за смъртта на Анджела?

— От новините, на сутринта след убийството. Бях потресен. Разбрах, че Диана е била в студиото с нея. Както знаете, Диана и аз имахме връзка. Естествено е да съм загрижен за нея.

— Сигурен съм, че това ще ѝ помогне да спи спокойно нощем.

— Опитвах се да се свържа с нея, да ѝ предложа подкрепа.

— Тя не ѝ е необходима.

— Пазите си собствеността, а мистър Райли? — попита Маршал, като изви подигравателно устни.

— Точно така, доктор Пайк — отговори Фин.

— В моята професия е много важно да бъдеш откровен — продължи да се усмихва Маршал. — Диана означаваше много за мен навремето.

При някои интервюта трябваше да подтикваш събеседника си да говори, при други — да изчакваш. В случая с Маршал Фин забеляза, че колкото по-кратък е въпросът, толкова по-пространен е отговорът.

— Нима?

— Оттогава мина много време. Диана е сгодена за вас. Независимо от това, аз пак ѝ предлагам подкрепа и помощ, както на всеки, когото съм обичал. Особено в такива поразителни обстоятелства.

— А Анджела Пъркинс?

Фин се облегна назад, но остана нащрек. Следеше всяко мигване на очите на Маршал.

— Обичахте ли я?

— Не — отговори Пайк.

— И все пак любовната ви връзка с мис Пъркинс сложи край на връзката ви с Диана.

— Нямаше никаква връзка — каза Маршал и склочи пръсти на бюрото. — Имаше моментна загуба на самообладание и разум. Много бързо разбрах, че Анджела е инсценирала цялата работа, преследвайки свои цели.

— И какви бяха те?

— Според мен да манипулира Диана и да я разстрои. И Анджела успя — усмихна се леко и мрачно той. — Въпреки че Диана не прие поста в Ню Йорк, който Анджела ѝ предложи, тя скъса с мен.

— Това не ви хареса, нали?

— Не ми хареса, че Диана отказа да прозре същността на случилото се. Инцидентът беше нищо. Чисто физическа реакция на умишлена съблазн. Нямаше никакви чувства.

— Някои хора се вълнуват повече от другите по въпросите за секса — усмихна се широко Фин, като нарочно му подхвърли стръвта. — Диана е много чувствителна на тази тема.

— Да — каза Маршал и когато Фин не продължи, безпокойството му го накара да добави. — Не виждам връзка между моето злощастно прегрешение и настоящото разследване.

— Не съм казал, че има връзка — рече мило Фин. — Но само за да изясним този въпрос, защо не ми кажете къде бяхте в нощта на убийството? Между единайсет и два?

— Бях вкъщи.

— Сам?

— Да, сам.

Пайк събра увереност и се отпусна. Погледът му се смекчи.

— Сигурно ще се съгласите, че ако възнамерявах да извърша убийство, щях да си осигуря алиби? Но аз вечерях сам, занимавах се няколко часа с професионални случаи си и си легнах.

— Разговаряхте ли с някого? Обадиха ли ви се по телефона?

— Оставям обажданията на телефонния секретар. Гледам да избягвам спешните повиквания — усмихна се самонадеяно Пайк. —

Ще ме посъветвате ли да се свържа с адвоката си, мистър Райли?

— Ако смятате, че е необходимо.

Ако Маршал Пайк лъжеше, то той го правеше много хладнокръвно.

— Кога видяхте Анджела за последен път?

За пръв път по време на разговора им в очите на Маршал проблесна неподправено удоволствие.

— Не съм я виждал, откакто тя се премести в Ню Йорк. Това са повече от две години.

— Поддържахте ли връзка с нея през това време?

— Защо да го правя? Ние нямахме любовна връзка, както вече обясних.

— Не сте имали и с Диана — отбеляза Фин и остана удовлетворен, когато усмивката изчезна от лицето на Маршал. — Но поддържахте връзка с нея.

— Не и от една година насам. Тя не можа да ми прости.

— Но сте ѝ изпращали бележки. Обаждали сте се по телефона.

— Нищо подобно. Обадох се, едва когато чух за убийството. Тя не отговаряше на обажданията ми, затова предположих, че нито желае, нито се нуждае от моята помощ.

Убеден, че се е държал повече от разумно, Пайк отново подръпна ръкава си и стана.

— Както ви казах, имам ангажимент в седем часа и трябва да се прибера у дома, за да се преоблека. Длъжен съм да кажа, че това беше едно интересно начало на вечерта. Поздравете Диана.

— Не мисля така.

Фин също стана, но не се насочи към вратата.

— Имам още един въпрос. Като на репортер към психолог.

Устните на Маршал се изкривиха в подигравателна усмивка.

— Бих ли могъл да откажа?

— Става дума за обсебването.

Фин наблегна на думата, като следеше за някакъв знак — извърщане на погледа, потрепване или промяна в тона.

— Ако някой мъж или жена е бил влюбен в някого, да речем в продължение на две-три години, и си въобразява разни неща, но се стеснява да застане пред този човек, а от друга страна се чувства измамен, какво би изпитвал? Любов? Или омраза?

— Труден въпрос, мистър Райли. Пък и информацията е малко. Любовта и омразата са така сложно преплетени, както твърдят поетите. Надделява едното или другото в зависимост от обстоятелствата. Манията прави човек много изобретателен. Смятате да правите шоу на тази тема ли?

— Може би — отговори Фини посегна към палтото си. — Като обикновен човек се чудя дали някой, обсебен по този начин, е в състояние да го прикрие. Да изпълнява всекидневните си задължения, без да сваля маската си.

Той се вгледа изпитателно в лицето на Маршал.

— Например един сериен убиец. Съседите му обикновено казват, че е бил кротък и мил човек.

— Има такива случаи. Повечето хора съумяват много хитро да позволят на другите да видят само онова, което искат. А и повечето хора виждат онова, което предпочитат. Ако човешкият род беше по-елементарен, то и двамата щяхме да търсим други средства за препитание.

— Тук сте напълно прав. Благодаря, че ми отделихте от времето си.

Фин излезе от кабинета, мина покрай приемната и тръгна към асансьора, като през цялото време се чудеше дали Маршал Пайк е човек, който може спокойно да застреля в лицето някоя жена и да отmine. Той беше достатъчно хладнокръвен. В това поне беше сигурен. Може да е било чисто животинска реакция, инстинкт за самосъхранение. Не. Фин стигна до заключението, че безпокойството му се дължи на репортера у него. Маршал криеше нещо и той трябваше да разбере какво е то.

Нямаше да е зле да се отбие в хотела и да провери дали някой не е виждал Маршал там в нощта на смъртта на Анджеела.

Маршал седеше зад бюрото в кабинета си. Чакаше. Чу лекото бучене на асансьора. Сетне пак зачака, докато шумът утихна. Тогава грабна телефона, набра номера и избърса потната си длан в лицето.

Отговори телефонният секретар. Диана я нямаше. Маршал тръшна слушалката и зарови лице в ръцете си.

По дяволите Фин Райли. По дяволите Анджела. По дяволите Диана. Трябваше да я види на всяка цена. При това незабавно.

— Не трябваше да се връщаш на работа.

Джеф стоеше в кабинета на Диана. На приветливото му обикновено лице беше изписано упорство и загриженост. В помещението още миришеше на боя. Стените бяха пребоядисани, имаше нов килим. Но бюрото на Диана беше още надраскано. Полицията бе разпечатала стаята преди четирийсет и осем часа и нямаха достатъчно време да поправят и подменят всичко.

— Надявах се, че ще се зарадваш, като ме видиш.

— Радвам се, че те виждам, но не тук.

Още нямаше осем часът и двамата бяха сами. Джеф се чувстваше задължен да я убеди да отделя повече време за себе си. Той не се съмняваше, че когато и останалите пристигнат, ще го подкрепят. Но засега той трябваше да се грижи за нея.

— Преживяла си истински кошмар, Ди, а не е минала и една седмица.

„Да, така е!“, помисли си Диана. Довечера щеше да стане една седмица.

— Джеф, вече говорих за това с Фин...

— Той не трябваше да те пуска да идваш тук.

Диана се ядоса, но сдържа гневния си отговор. Реши, че нервите ѝ са още обтегнати, щом е готова да се зъби на горкия Джеф.

— Няма какво да ме пуска. Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, той е напълно съгласен с теб, че трябва да отделям повече време за себе си. Но аз не съм съгласна.

Диана седна на широкия перваз на прозореца. Зад нея равнодушно се сипеше мокрият сняг.

— Аз трябва да работя, Джеф. Смъртта на Анджела беше ужасна, но ако се крия, нещата няма да се променят. Пък и се нуждая от приятелите си — добави тя и му протегна ръка. — Наистина.

Диана го чу, че въздъхна. Той се приближи до нея и пое ръката ѝ.

— И ние искаме да сме с теб, Ди. Всички.

— Знам — отговори тя, стисна ръката му и го накара да седне до нея на перваза. — Предполагам, че за никого не е било лесно. Разпитва

ли ви полицията?

— Да — отговори той, като направи гримаса и намести очилата си. — Онзи детектив Дженър. „Къде бяхте през въпросната нощ?“

Джеф го имитираше толкова сполучливо, че Диана се разсмя.

— Разпита всички ни. Саймън ужасно се притесни. Знаеш какъв е, когато е под напрежение. Кърши ръце, преглъща шумно. Толкова се развълнува, че Фран го накара да легне, сетне обвини ченгетата в полицейски произвол.

— Съжалявам, че не бях тук.

Диана облегна глава на рамото на Джеф, доволна, че отново е сред приятелите си.

— Какво друго изпуснах?

Тя усети, че тялото му се скова, и стисна ръката му, за да му вдъхне увереност.

— Ще се почувствам по-добре, ако знам, Джеф. Разказаха ми съвсем бегло какъв хаос е било в кабинета ми. Как ми липсва коледната елха — усмихна се тъжно тя. — Глупаво е, нали? Колко неща са били съсипани тук, пък аз мисля за онова грозно дръвче.

— Ще ти взема друго. Също толкова грозно.

— А, не — започна я, но не довърши мисълта си. — Хайде, разкажи ми.

— Кабинетът беше преобърнат наопаки, Ди. Но щетите не бяха сериозни. Щом ченгетата ни пуснаха да влезем, Лорън извика хора да го почистят, преобоядисат и да сложат нов килим. Беше много ядосан. Не заради теб — побърза да добави той, — а от цялата история. Че някой е влязъл и... направил всичко това.

— Ще му се обадя.

— Диана... Съжалявам. Не знам какво друго да ти кажа. Адски съжалявам, че трябваше да преживееш всичко това. Бих искал да кажа, че съжалявам и за Анджела, но не мога.

— Джеф...

— Не мога — повтори той и стисна пръстите й. — Тя искаше да ти причини болка. Направи всичко възможно да съсипе кариерата ти. Използва Лу, съчини разни лъжи, разгласи онази история с отвратителния бейзболист. Не мога да съжалявам, че я няма. Тя щеше да ти причини още неприятности. Сигурно ще си помислиш, че съм коравосърдечен — въздъхна продължително той.

— Не. Анджела наистина не вдъхваше голяма обич и преданост.

— Но ти го правиш.

Диана вдигна глава и се обърна да му се усмихне, когато шумът на прага ги накара да подскочат.

— О, боже.

Там стоеше Каси. В едната си ръка държеше купчина листа, а в другата — месингова статуя.

— Помислих, че пак са влезли с взлом.

Тя притисна листата до гърдите си. С треперещи колене, Диана успя да измине двете крачки до един от столовете.

— Дойдох рано — каза тя, като отчаяно се опитваше да запази спокойствие и самообладание. — Мислех да наваксам изгубеното време.

— В такъв случай ставаме трима.

Без да откъсва очи от Диана, Каси остави статуята и листата.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Не — отговори Диана. — Но трябва да съм тук.

Макар нервите ѝ да бяха опънати, към обяд Диана се успокои. Работата я погълна. Трябваше да покани отново някои от гостите, да направи новата програма. Някои от ангажиментите отпаднаха, тъй като вече не бяха актуални. Предложиха и обсъдиха нови идеи. След като се разчу, че Диана се е върнала на работа, телефоните започнаха да звънят. Колегите от новините се отбиваха да я видят, както от истинска загриженост, така и от чисто любопитство.

— Бени се надява на интервю с теб — каза и Роджър. — Специално, заради добрите стари времена.

Диана му подаде наполовина изядения си сандвич.

— Бени държи много на добрите стари времена.

— Това е сензационна новина, Ди. Особено като се има предвид, че всичко е станало тук, в Си Би Си, и са замесени двете най-известни звезди.

Големи звезди, няма що, помисли си Диана. Каква е разликата между голямата звезда и малката? Лорън би отговорил: „Малката звезда търси ефирно време. Голямата го продава“.

— Дай ми малко време, а? — помоли Диана и разтри врата си. — Кажи му, че ще си помисля.

— Разбира се. Ще ти бъда много признателен, ако ми позволиш аз да те интервюирам.

Той наведе очи към ръцете си, сетне се вгледа в Диана и пак отмести поглед настрани.

— Мога да използвам рекламните. В новинарските емисии пак ще тръгнат слухове.

— При тях винаги има слухове.

Не й харесваше, че му прави услуга, но не искаше да е така.

— Добре, Роджър, заради добрите стари времена. Само ми дай няколко дни.

— Ти си истинска сладурана, Ди.

Самият той обаче се чувстваше отвратително.

— По-добре да слизам долу. Трябва да правя записи.

Роджър стана, като остави сандвича недокоснат.

— Хубаво е, че се върна. Да знаеш, че ако ти трябва приятелско ухо, аз имам две.

— Без да го оповестяваме, нали?

Той счете за благоразумно да се изчерви.

— Разбира се.

Диана вдигна ръце в знак, че се извинява за думите си.

— Съжалявам. Предполагам, че съм много докачлива. Ще накарам Каси да организира интервюто след ден-два.

— Когато си готова.

Роджър тръгна към вратата.

— Това е истинска гадост — измърмори той, докато затваряше вратата след себе си.

— Можеш да се обзаложиш.

Диана се облегна назад и затвори очи. В стаята се чуваше само безпристрастното бръмчене на телевизора. „Анджела е мъртва, помисли си Диана, и това я превръща в още по-сензационна новина, отколкото някога беше приживе.“ Най-ужасното беше, че самата тя също беше сензационна новина. А от такива новини рейтингът скачаше нагоре. След убийството „Часът на Диана“ — по-точно повторението на някои от предаванията — събра много точки и срази конкуренцията. Нито едно телевизионно състезание или

сантиментален сериал не можеше да се надява да издържи на вестта за убийството и скандала.

Анджела бе предоставила на най-голямата си съперница успеха, от който се бе надявала да я лиши. Само дето трябваше да умре, за да го направи.

— Диана?

Сърцето ѝ подскочи в гърлото и очите ѝ се отвориха широко. Срещу нея Саймън също се стресна.

— Съжалявам — каза веднага той. — Предполагам, че не чу, когато почуках.

— Няма нищо — отговори Диана, отвратена от реакцията си, и едва се усмихна. — Нервите ми изглежда въобще не са толкова добре, колкото си мислех. Изглеждаш уморен.

Той се опита да се усмихне, ала не успя.

— Имам проблеми със съня.

Саймън бръкна в джоба си за цигара.

— Мислех, че ще напускаш.

— И аз — каза той и смутено вдигна рамене. — Знам, че искаш да започнем записите в понеделник.

— Точно така. Има ли някаква пречка?

— Само дето...

Гласът му постепенно заглъхна и той всмукна жадно от цигарата.

— Мислех, че при дадените обстоятелства... Но сигурно за теб няма значение. Само ми се стори, че...

Диана се зачуди как да изтръгне думите от устата му.

— Какво?

— Обстановката — изплю камъчето той и нервно прокара ръка по оредяващата си коса. — Мислех, че ще поискаш да промениш обстановката. Столовете...

— Господи!

Диана притисна свитите си в юмруци пръсти до устата, когато си представи Анджела — настанена мъртва в големия бял стол.

— Господи! Изобщо не помислих за това.

— Съжалявам, Диана — рече той и тъй като нямаше какво друго да направи, я потупа по рамото. — Не трябваше да казвам нищо. Аз съм пълен идиот.

— Не. Благодаря ти, че го спомена. Мисля, че нямаше да се справя с...

Тя си представи студиото и се вцепени от ужас. Дали и сега да не избяга пиццейки, както бе направила тогава?

— О, Саймън! Мили боже!

— Ди! — каза той и отново я потупа по рамото. — Не исках да те разстройвам.

— Мисля, че току-що ми върна здравия разум. Би ли се свързал с декоратора, ако обичаш? Кажи му да промени всичко — фона, столовете, масите, растенията. Всичко. Кажи му...

Саймън вече бе извадил тефтерчето и записваше. Този обикновен, обичаен жест някак успокои Диана.

— Благодаря, Саймън.

— Аз съм специалист по подробностите, нали си спомняш? — каза той и загаси наполовина изпушената цигара. — Не се притеснявай. Ще направим всичко наново.

— Но нека да запазим уюта. Защо не си тръгнеш по-рано? Отиди да ти направят масаж.

— Предпочитам да работя.

— Разбирам те.

— Не знаех, че ще ми се отрази така — добави той и прибра тефтерчето. — Работих с нея години наред. Не мога да кажа, че я обичах, но я познавах. Стоях точно тук, на това място, а тя седеше там.

Той вдигна глава и погледна Диана в очите.

— А сега е мъртва. Непрекъснато мисля за това.

— И аз.

— И онзи, който го е направил, е бил тук.

Саймън огледа уморено стаята, сякаш очакваше от ъгъла да изскочи някой с насочен пистолет.

— Господи, съжалявам. Само плаша себе си и теб. Предполагам, че това ме тормози, защото погребението ѝ е довечера.

— Довечера ли? В Ню Йорк?

— Не, тук. Предполагам, че е искала да я погребат в Чикаго, където постигна големия си успех. Няма да има поклонение или нещо подобно, защото...

Той си спомни защо и преглътна с усилие.

— Ами, ще има само опело в погребалната зала. Мисля, че трябва да отида.

— Кажи на Каси, ако обичаш. Мисля, че и аз трябва да отида.

— Това е не само глупаво — рече Фин с едва сдържан гняв. — Това е лудост.

Диана гледаше как чистачките на колата бършат неприятната лапавица. Снегът, който бе навалял през деня, се бе превърнал в лепкава сива киша. След него започна да пада лапавицата — студена и противна.

Подходяща вечер за погребение.

Диана вдигна брадичка и стисна челюсти.

— Казах ти, че не е нужно да идваш с мен.

— Да.

Той забеляза тълпата журналисти, скупчени пред погребалната зала, и ги подмина.

— Проклети репортери!

Диана едва не се усмихна на това. Усети безразсъден порив да се изсмее на глас. Ала се боеше, че смехът ѝ ще прозвучи истерично.

— Присмял се хърбел на щърбел.

— Ще паркирам в пресечката — рече Фин през стиснати зъби. — Ще потърсим някой страничен или заден вход.

— Съжалявам — повтори Диана, когато колата спря. — Съжалявам, че те домъкнах тук.

Главата я болеше, но тя не смееше да му каже. А и гаденето в стомаха ѝ се засилваше.

— Не си спомням да си ме мъкнала.

— Знаех, че няма да ме оставиш да дойда сама. Това е едно и също. И аз не мога да си обясня защо съм убедена, че трябваше да дойда тук. Но се налага.

Тя изведнъж се обърна към него и стисна ръката му.

— Убиецът може да е тук. Непрекъснато се чудя дали бих го познала. Видя ли лицето му, ще разбера, че е той, и това ме ужасява.

— И въпреки това настояваш да влезеш.

— Трябва.

„Лапавицата е на моя страна“, помисли си Диана. Тя бе накарала хората да облекат дълги, прикриващи ги палта и да разтворят чадъри — Диана и Фин вървяха мълчаливо срещу вятъра. Тя съзря микробуса на Си Би Си, преди Фин да се шмугне зад ъгъла на сградата. Той я дръпна вътре и опръска и двамата им, като затвори чадъра.

— Мразя проклетите погребения.

Изненадана, Диана се вгледа изпитателно в лицето му, докато сваляше ръкавиците и палтото си. Видя, че в очите му е спотаено нещо повече от раздразнение, заради това че го бе накарала да дойдат. В тях се четеше страх.

— Съжалявам. Не си дадох сметка, че...

— Не съм ходил на погребение от... години. Какъв е смисълът? Мъртвите са си мъртви. Цветята и музиката на органа не могат да променят това.

— Предполага се, че това успокоява живите.

— Не съм забелязал такова нещо.

— Няма да стоим дълго.

Тя хвана ръката му, изненадана, че не тя, а той се нуждае от утеха. Той потрепери.

— Да приключваме по-бързо.

Двамата тръгнаха към залата. Вече се чуваха приглушени гласове и погребална песен. Фин установи с облекчение, че не свири орган, а пиано и виолончело. Въздухът ухаеше на лимоново масло, парфюм и цветя. Фин би се закълел, че усети и мирис на уиски — остър, разрязващ, прекалено сладникав.

Дебелият килим беше на тъмночервени рози и заглушаваше стъпките им. Тежките дъбови врати от двете страни на залата бяха дискретно затворени, а тази в дъното — отворена. Цигареният дим се смесваше с букета от други ухания.

Фин усети, че Диана трепери и обвини още по-силно талията ѝ.

— Можем да се обърнем и да си тръгнем, Диана. Няма нищо неудобно.

Тя само поклати глава. В този миг видя първата видеокамера. Журналистите явно не бяха останали навън. Неколцина бяха допуснати вътре с камери, микрофони и светкавици. По цветистия килим бяха опънати кабели.

Фин и Диана влязоха мълчаливо в залата.

Под купола с изображения на херувими и серафими се разнасяха приглушени гласове и подрънкваха чаши.

Помещението беше пълно с хора. Диана се вглеждаше в лицата им и се чудеше дали ще види скръб, страх или само примирение. Дали Анджела ще усети, че е била оплакана както подобава? Дали убиецът ѝ беше тук, за да наблюдава?

Фин забеляза, че никой не плаче. В очите на присъстващите се четеше шок и сдържаност. Всички говореха почтително шепнешком. Камерите снимаха всичко. Той се зачуди дали случайно няма да заснемат и едно лице, което не може да скрие победоносното си изражение. Фин притисна Диана до себе си, защото знаеше, че убиецът може да е в залата и да ги наблюдава.

Върху лъскавия ковчег от махагон имаше снимка на Анджела. Тя напомни на Фин за жената, която лежеше под дискретно затворения капак. Усети, че Диана потрепери и инстинктивно я притисна до себе си.

— По дяволите, да се махаме оттук.

— Не.

— Канзас!

Но когато я погледна, той видя нещо повече от шок и страх. Фин забеляза онова, което липсваше на лицата на присъстващите в залата — скръб.

— Каквито и да са били мотивите ѝ — рече тихо Диана, — тя ми помогна навремето. А убиецът използва мен. Не мога да забравя това.

Фин също не можеше да го забрави и това го ужасяваше.

— Ще бъде по-добре, ако Дан Гарднър не ни види.

Диана кимна, като го видя, че приема съболезнования, застанал до ковчега.

— И той я използва. Отвратително.

— Гарднър ще отнеме публиката ѝ за известно време. Анджела би го разбрала.

— Предполагам.

— Интересна гледка, нали? — отбеляза Лорън, като се присъедини към тях.

Той погледна въпросително Диана, сетне кимна.

— Добре изглеждаш.

— Ами.

Тя се зарадва, че го излъга, и го целуна по бузата.

— Мислех, че няма да дойдеш.

— И аз мога да кажа същото за теб.

Той взе ръцете ѝ в своите и ги затопли.

— Мислех, че трябва да съм тук, но вече съжалявам.

На лицето му се изписа отвращение, когато погледна през рамо към Дан Гарднър.

— Според слуховете той смята да пусне кадри от погребението в специално предаване за Анджеला през май и настоява за още пет хиляди на минута от спомоществователите. И ще ги получи негодникът.

— Лошият вкус често струва по-скъпо от добрия — измърмори Диана. — Тук вероятно има петстотин човека.

— Сигурно. Но само шепа от тях съжаляват, че тя е мъртва.

— О, Лорън!

Стомахът на Диана пак се сви.

— Неприятно ми е да го призная, но аз съм един от тях — добави той и въздъхна, като се опита да промени настроението си. — Тази сензация би повишила изключително много самочувствието ѝ.

Лорън се прокашля, за да прикрие вълнението в гласа си.

— Знаеш ли, не мога да реша дали Анджеला заслужаваше Дан Гарднър, или не. Трудно е да се прецени.

— Аз обаче съм убедена, че тя не заслужаваше теб.

Сълзите, които горяха в очите на Диана, я накараха да се почувства като пълен лицемер, защото не бяха за Анджеला.

— Ние ще тръгваме, Лорън. Защо не дойдеш с нас?

— Не, ще остана до края. Но мисля, че тази вечер репортерите не бива да ви забележат тук. Измъкнете се незабелязано.

Когато се върнаха в коридора, Диана се обърна към Фин.

— Нямах представа, че той още я обича.

— И аз — рече той и вдигна лицето ѝ към своето. — Добре ли си?

— Всъщност съм по-добре.

Диана се облегна на рамото му. Установи, че страхът ѝ беше почти изчезнал. Онова нервно напрежение в стомаха ѝ, с което беше свикнала, го нямаше.

— Радвам се, че дойдохме.

— Извинете.

Приятният глас на Кейт Лоуел накара Диана да се обърне. Тя стоеше на изхода — елегантна и тържествена, в черна коприна. Огненочервените ѝ къдрици падаха по раменете.

— Съжалявам за вмешателството.

— О, недей — отговори Диана. — Тъкмо си тръгнахме.

— И аз — рече Кейт и погледна през рамо към изпълнената с музика и приглушени гласове зала. — Не обичам такива тържества — усмихна се леко тя. — Тя беше кучка. И аз я мразех в червата. Но не съм убедена дали Анджела трябваше да бъде използвана така безмилостно.

Кейт въздъхна и сви рамене.

— Пие ми се нещо. Пък и искам да говоря с теб.

Тя погледна Фин и се намръщи.

— Предполагам, че трябва да говоря и с двамата, но това едва ли вече има значение.

Кейт видя, че Фин вдигна вежди в недоумение и пак се усмихна — този път по-сърдечно.

— Много съм снизходителна, а? Слушайте, защо не отидем в някой бар? Ще ви почерпя и ще ви разкажа една историйка, която може да ви се види интересна.

ГЛАВА 25

— За Холивуд — каза Кейт и вдигна чашата с уиски. — Царството на илюзиите.

Озадачена, Диана отпи малка глътка от виното си. Фин пиеше само кафе.

Барът не беше от онези, в които човек би очаквал да срещне една от най-известните звезди на Холивуд. Навъсеният пианист свиреше блус така, че звуците се извисяваха мудно в задимения въздух. Тяхното ъгълче беше тъмно, както бе пожелала Кейт. Чашите им стояха до нащърбения кехлибарен пепелник на издрасканата маса.

— Дълъг път си изминала, за да дойдеш на погребението на човек, когото мразиш.

Диана гледаше как елегантните нокти на Кейт потрепваха по масата в такт с музиката.

— Бях в Чикаго. Но дори и да не бях, пак щях да дойда. Заради удоволствието да се уверя, че е мъртва.

Кейт отново отпи от уискито, сетне остави чашата.

— Не си въобразявам, че ти е пукало за нея повече, отколкото на мен, но сигурно ти е по-тежко, защото ти си я намерила.

Погледът на Кейт се смекчи, когато погледна Диана.

— Както разбрах, гледката не е била от най-приятните.

— Не, не беше.

— Ех, защо не бях на твое място — въздъхна Кейт. — Ти винаги си била по-мекушава. Дори след всичко, което тя ти направи. Знам много повече за това, отколкото си представяш — добави тя, когато Диана впери поглед в нея. — Неща, които не са стигнали до пресата. Анджела обичаше да се хвали. Тя те ненавиждаше.

Кейт посочи Фин с чашата си.

— Защото ти не изприпка, когато Анджела ти щракна с пръсти. А ти ѝ беше необходим точно поради същата причина. Анджела мислеше, че Диана ѝ пречи във всяко отношение. Би сторила всичко, за да те отстрани от пътя си.

— Не ми казваш нищо ново.

Фин забеляза, че чашата на Кейт е празна и направи знак на сервитьорката да ѝ донесе още едно питие. Той стигна до извода, че Кейт не говори по въпроса, а го усуква.

— Не, това е само кратко въведение — каза Кейт и се изтегна назад, но с нервно движение. — Мисля, че няма да се изненадаш, ако разбереш, че Анджела си направи труда и пръсна доста пари, за да изрови онази история от миналото ти, Диана. Изнасилването. Това, разбира се, произведе обратен ефект.

Устните ѝ се извиха в доволна усмивка.

— Така стана с някои от проектите ѝ — така ги наричаше тя.

Кейт се намръщи за миг, без да спира да барабани с пръсти по масата.

— Роб Уинтърс беше един от проектите ѝ. Маршал Пайк — също.

Тя не погледна сервитьорката, но бутна чашата настрани, макар че я сложиха пред нея.

— И още много други. Имена, които биха ви смаяли. Тя използваше услугите на един частен детектив, Бийкър. Той е в Чикаго. Анджела непрекъснато му намираще работа да документира информацията за нейните проекти. Струваше ми пет хиляди долара, за да измъкна името му от секретарката на Анджела. Но всеки си има цена. Аз също — добави тихо тя.

— Искаш да кажеш, че Анджела е изнудвала хората? — попита Диана и се наведе напред. — Търгувала е с тайни срещу пари?

— От време на време. Тя предпочиташе да разменя тайни за услуги.

Кейт бръкна разсеяно в пластмасовата купичка с ядки.

— „Направи ми една малка услуга, скъпа, и аз ще запазя тази информация за себе си.“ „Вашата съпруга има проблеми с наркотиците, сенаторе. Не се притеснявайте, няма да кажа нито дума, ако ми направите една услуга.“ Коя от неколнократните носителки на наградата „Оскар“ е била жертва на кръвосмешение? Коя популярна телевизионна звезда има връзки с Ку Клукс Клан? Попитайте Анджела. Нейният бизнес бяха семейните тайни. И след като се увереше, че те е оплела здраво в мрежите си, тя ти казваше тайната. Това беше начин да упражнява властта си. Тя беше сигурна, че ме държи здраво.

— А сега е мъртва.

Кейт прие забележката на Фин, като кимна.

— Странно, след като Анджела вече не представлява заплаха за мен, аз се чувствам задължена да направя онова, с което тя ме заплашваше. Ще говоря пред медиите. Всъщност взех това решение същата нощ, в която тя беше убита. Полицията може да сметне това за много удобно, не мислиш ли? Като лошо написан сценарий. Аз я видях онази нощ.

Кейт видя ужаса в очите на Диана.

— Не в студиото. В хотела. Скарахме се. В съседната стая беше една от камериерките, така че полицията сигурно знае за случая.

Тя погледна Фин.

— Виждам, че поне ти знаеш. Добре. Аз ще направя изявление, преди да са дошли да ме разпитват. Мисля, че дори я заплаших с убийство.

Кейт затвори очи.

— Пак онзи лошо написан сценарий. Аз не съм я убила, но ще се уверите в това едва когато ви разкажа всичко.

— Защо го разказваш на нас? — попита Диана. — Защо не отидеш направо в полицията?

— Аз съм актриса. Харесва ми възможността да избирам публиката си. А ти винаги си била добър зрител, Ди.

Кейт стисна ръката ѝ.

— Пък и мисля, че имаш право да знаеш цялата история. Никога ли не си се чудила защо не съм участвала в твоето шоу? Защо все нямах време да се появя в него?

— Да. Но мисля, че ти отговори на този въпрос. Анджела те е изнудвала. А в замяна ти си бойкотирала моето предаване.

— Това беше една от причините. Преди няколко години бях изпаднала в много рисковано и интересно положение. Имах два зашеметяващи успеха. Критиката ме възхваляваше до небесата. Красивото секси момиче. Не вярвай на онази широко разпространявана заблуда, че звездите не четат отзивите за себе си. Аз чета всяка подробност — добави тя със замислена усмивка. — Вероятно мога да кажа наизуст някои от най-сполучливите. Винаги съм искала да стана актриса. Звезда — поправи се Кейт, като сви леко рамене. — Е, така ме наричат. Най-голямата звезда от новото

поколение. Това не ми отне много години. Една второстепенна роля във филм и полетях като ракета към наградата на Академията. После играх с Роб и двамата влудихме екраните, разбихме сърцата на хората. В следващия филм името ми вече беше изписано преди заглавието. Общественият ми облик се утвърди — жената с очарователната усмивка.

— Доброто момиче, което всяка майка иска синът ѝ да доведе на обяд. Холивуд очакваше този образ от мен. Зрителите също. И аз им го дадох. Получих дължимото за таланта си, но обликът е не по-малко важен.

Тя присви очи.

— Мислите ли, че най-известните режисьори, продуценти, актьори и хората, които решават кой от замислите да се осъществи и кой не, биха засипали мениджъра ми с предложения, ако знаеха, че тяхната идеална героиня, жената, която спечели „Оскар“ за ролята си на безразсъдно предана майка, е забременяла на седемнайсет години и я зарязала детето си, без дори да се замисли?

Кейт се изсмя, когато Диана отвори широко уста. Но смехът ѝ не прозвуча весело.

— Това се разминава с имиджа ми, нали? Дори сега, когато хората са много по-осведомени, колцина от зрителите биха се разделили със седем долара, за да ме гледат в ролята на многострадална или решителна героиня?

— Не виждам... — Диана млъкна в очакване да подреди мислите си. — Не виждам какво значение би имало това. Ти си направила избора си и съм убедена, че не ти е било лесно. Пък и самата ти тогава си била още дете.

Развеселена, Кейт се обърна към Фин.

— Наистина ли е толкова наивна?

— За някои неща.

Въпреки че се гордееше с проникателната си оценка за човешките характери, Фин се замисли.

— Разбирам, че едно такова изявление би променило коренно нещата. Ще се вдигне голям шум в пресата, след това ще те забравят.

— Може би. Страхувах се, че Анджела съзнава това. Срамувах се. Тя знаеше и това. Отначало се преструваше, че ми съчувства. „Сигурно ти е било много тежко, мила. Младо момиче с объркан

живот, само заради една малка грешка. Колко ти е било трудно да направиш онова, което си смятала, че е най-добро за детето.“

Ядосана на себе си, Кейт преглътна една сълза.

— Тъй като наистина ми беше тежко, чувствах се ужасно, а Анджеला проявяваше съчувствие и аз се предадох. Анджеला ме улови в капана си. Напомни ми, че някои високопоставени личности в Холивуд ще бъдат разочаровани, ако открият, че съм допуснала тази малка грешка. О, да, тя ме разбираше напълно и ми съчувстваше. Но дали зрителите, които ме бяха коронясали като свой кумир, биха разбрали?

— Кейт, ти си била едва седемнайсетгодишна.

Кейт бавно вдигна глава и погледна Диана.

— Бях достатъчно голяма да родя и да зарежа дъщеричката си. Да платя за това. Надявам се, че сега съм достатъчно силна да посрещна последствията.

Тя се намръщи. Анджеला знаеше, че ако Кейт се пречупи и падне духом, това ще я убие.

— Преди няколко години не бях толкова силна. Това е истината. Мислех, че няма да мога да преживея писмата, писанията в жълтата преса и просташките подмятания.

Кейт пак се усмихна, но Диана видя болка в очите ѝ.

— И сега не мога да кажа, че очаквам с нетърпение всичко това. Но ченгетата ще ме намерят. Рано или късно те ще се разберат за Бийкър и за всичките гадни досиета на Анджеला. Аз трябва да ги изпреваря. И искам да го направя в твоето шоу.

Диана започна да мига.

— Какво?

— Казах, че искам да говоря в твоето шоу.

— Но защо?

— Поради две причини. Първо, за мен това ще бъде безусловно отмъщение на Анджеला. Не ти харесва, а? — измънка Кейт, като видя неодобрението в погледа на Диана. — Втората причина ще ти се понрави. Ти притежаваш класа, състрадателна си. Изявлението няма да е лесно за мен и ще са ми нужни и двете ти качества. Страхувам се.

Кейт остави питието си.

— Не обичам този начин на мислене, но трябва да се съобразявам с него. Аз загубих детето си заради амбициите си — каза тихо тя. — Ала това вече е минало. Сега не искам да изгубя онова,

което имам, за което съм работила. Анджела продължава да представлява опасност за мен, дори и мъртва. Но аз мога да избира часът и мястото на разкритието на моята голяма тайна. Уважавам те много, Диана. Винаги съм те уважавала. И тъй като говоря за личния си живот и нещастие, предпочитам да говоря за пръв път за това с човек, когото уважавам.

— Ще променим програмата — каза само Диана. — И ще го направим в понеделник сутринта.

Кейт затвори очи за миг и събра последните си сили.

— Благодаря.

Лапавицата спря, когато се върнаха вкъщи. Въздухът беше хладен, влажен и мрачен. Надвисналите облаци бяха тежки и черни. В една от стаите светеше лампа и златистата светлина струеше през прозореца, приветствайки ги с добре дошли. Кронкайт започна да лае веднага щом Фин пхна ключа в ключалката.

Бяха се у дома. Ала навсякъде се носеше миризма на прясна боя, която им напомняше, че тук е било влизано с взлом. В коридора бяха разхвърляни дрехи и кучешкият лай кънтеше в празните помещения. Счупените мебели и съдове бяха изнесени от стаите.

— Можем да отидем на хотел.

Диана поклати глава.

— Не, това също би означавало, че се крием. Чувствам се отговорна за всичко това.

— Опитай се да го превъзмogneш.

Тя долови нетърпението в гласа му. Наведе се да погали кучето, докато Фин събличаше палтото си.

— Това бяха твои вещи, Фин.

— Да, само вещи.

Той хвърли палтото си на закачалката в коридора. Видя в огледалото, че Диана се е навела над Кронкайт.

— Само вещи, Диана. Застраховани, заменими.

Тя остана на мястото си, но вдигна глава. Очите ѝ бяха широко отворени и уморени.

— Толкова много те обичам. Не мога да се примиря с мисълта, че той е бил тук, и е докосвал нещата ти.

Фин клекна до нея и кучето легна по гръб в очакване. Ала той хвана Диана за раменете и очите му изведнъж станаха гневни.

— Ти си единственото незаменимо нещо, което имам. Когато те видях за пръв път, разбрах, че нищо, което ми се бе случило дотогава и което щеше да се случи в бъдеще, няма такова значение както ти. Разбираш ли? Чувството ми към теб е поразително, невъобразимо. То е над всичко.

— Да.

Тя сложи ръце на лицето му и го притегли към устните си.

— Разбирам.

Насъбралите се в нея чувства се изляха в целувка — нетърпелива и припряна. Фин съблече палтото ѝ. Кронкайт се въртеше в краката им и скимтеше.

— Поставяме го в неудобно положение — промълви Фин, като изправи Диана на крака.

— Трябва да му намерим съпруга.

— Струва ми се, че пак искаш да отидем в онзи приют за кучета и да освободим още един помяр.

— Ами, щом предлагаш...

Ала усмивката ѝ бързо изчезна.

— Фин, искам да поговорим за нещо.

— Звучи сериозно.

— Да се качим горе.

Диана искаше да отидат в спалнята, защото тя беше почти напълно възобновена. Стената над леглото, където беше надраскано съобщението, беше пребоядисана и чиста. На мястото беше окачена картина — същата, която Фин бе купил под носа на Диана толкова отдавна. Пробуждане. Ярки цветове. Енергия и жизнерадост. Той знаеше, че Диана иска картината да е тук — тя напомняше самия живот. С нея стаята се превръщаше в райски кът.

— Разстроена ли си заради Кейт?

Те се качваха по стълбите, уловени за ръце.

— Но и заради нещо друго.

Диана влезе в спалнята, отиде до прозореца, до камината, после се върна при Фин.

— Обичам те, Фин.

Тонът ѝ го накара да застане нащрек.

— Това вече сме го установили.

— Обичта ми към теб не означава, че имам право да се намесвам във всяка област от живота ти.

Фин наклони глава, изпълнен с любопитство. Той моментално разбра, че я измъчваше нещо.

— И кои области смяташ да не засягаш?

— Ти си притеснен, Фин.

Тя вдигна объркана ръце.

— Не мога да разбера защо се дразниш толкова, когато се опитвам да бъда разумна.

— Много ми харесва, когато мислиш, че си разумна. Кажете какво има, Диана.

— Добре. Какво имаше Анджеела срещу теб?

Изречението му видимо се промени — от нетърпеливост до крайна озадаченост.

— Защо питаш?

Диана съблече палтото си и го хвърли. Сетне започна да крачи напред-назад в елегантния си черен костюм и с мокри обувки.

— Ако не искаш да ми кажеш, добре. Съгласна съм, че не всичко, което си правил в миналото, има връзка с нашите взаимоотношения.

— По-спокойно. И престани да крачиш из стаята. Какво мислиш, че съм направил?

— Не знам.

Гласът ѝ прозвуча пискливо.

— Не знам — повтори тя по-спокойно. — Ако мислиш, че не е необходимо да знам, ще се опитам да го приема. Но когато полицията разпита онзи Бийкър, тайната ще излезе на бял свят.

— Чакай малко.

Фин вдигна ръце. Диана започна да разкопчава сакото си.

— Ако разбирам правилно, ти мислиш, че Анджеела ме е изнудвала. Така ли е?

Диана извади една закачалка от гардероба.

— Казах, че няма да настоявам, ако не искаш да ми кажеш. Държа се разумно.

— Да, вярно.

Той се приближи до нея, сложи ръце на раменете ѝ и я заведе до един стол.

— Седни. И ми кажи защо мислиш, че ме е изнудвала.

— Онази нощ отидох при Анджела, защото тя каза, че знае нещо за теб. Нещо, с което може да те уязви.

Фин седна на леглото и почувства нов прилив на гняв.

— Тя те е примамила да отидеш в студиото, като е използвала мен?

— Не пряко. Не е точно така. — Диана прокара ръка през косата си. — Анджела не можеше да ми каже нищо, което би променило чувствата ми към теб. Искях да се уверя, че тя разбира това. И да ни остави на мира.

— Диана, защо не попита мен?

Тя изтръпна от този обикновен и логичен въпрос.

— Защото исках да се оправя сама. Защото не искам нито ти, нито който и да е друг, да ми се меси.

— Но нали ти се опитваш да направиш точно това спрямо мен?

Тези думи я накараха да млъкне, ала само за миг. Стълкновението беше между двама майстори репортери. А Диана не искаше да претърпи поражение.

— Опитваш се да отклониш въпроса. Какво щеше да ми каже Анджела, Фин?

— Нямам представа. Не съм педераст, не употребявам наркотици, не съм откраднал нищо. Освен няколко комикса, когато бях на дванайсет години, но никой не може да го докаже.

— Мисля, че това не е смешно.

— Тя не ме е изнудвала, Диана. Вярно, имах връзка с нея, но това не е тайна за никого. Пък и Анджела не беше първата жена, с която съм имал връзка. Но не съм имал никакви извратени сексуални контакти, които бих искал да скрия. Не съм свързан с организираната престъпност, не съм присвоявал незаконно пари. Не крия незаконородени деца. Не съм убил никого.

Той изведнъж млъкна и нетърпението, и учудването изчезнаха от лицето му.

— О, боже!

Фин притисна длани към челото си.

— Исусе!

— Съжалявам.

Диана забрави за журналистическата надпревара, скочи и бързо се приближи до него.

— Съжалявам, Фин, не трябваше да повдигам този въпрос.

— Възможно ли е да е научила за това? — каза на себе си той. — Възможно ли е? И защо?

Ръцете му се отпуснаха. Фин се замисли.

— Какво е научила? — попита тихо Диана и го прегърна.

Фин се дръпна леко назад, сякаш онова, което се надигаше у него, можеше да я нарани.

— За най-добрия ми приятел в колежа — Пийт Уитни. Влюбихме се в едно и също момиче. Една вечер се напихме, скарахме се и се сбихме. Направо се забравихме. Беше извън територията на колежа. После решихме, че момичето не си заслужава и пихме още.

Той говореше хладно, с безпристрастния глас на новинар.

— Тогава се напих за последен път. Пийт се пошегува, че ирландското в мен се е проявило, че мога да изляза от всяко положение с пиянство, бой и говорене.

Фин си спомни какъв беше тогава — разярен, непокорен, войнствено настроен. Твърдо решен да не прилича по нищо на сдържаните си, добре възпитани родители.

— Оттогава не пия много. Прецених, че думите са по-добро оръжие от юмруците.

Фин измъкна верижката с келтското кръстче изпод ризата и го стисна в шепата си.

— Той беше най-близкият ми приятел. Беше ми като брат.

„Беше?“, попита се разтревожено Диана и сърцето я заболя за Фин.

— Забравихме за момичето. Тя не беше толкова важна за нас, колкото приятелството ни. Изпихме още една бутилка. Окото ми се беше подуло, така че му хвърлих ключовете, седнах на седалката до шофьора и веднага съм изгубил съзнание. Бяхме едва на двацет години, бяхме много глупави. Изобщо не ми пукаше, че сме се качили в колата мъртво пияни. Когато си на двацет години, мислиш, че ще живееш вечно. Но с Пийт не стана така. Дойдох в съзнание, когато го чух да вика. Чух писъците му и видях светлини и хора. Имах чувството, че ме е прегазил камион. Пийт карал прекалено бързо и блъснал пътните работници. И двамата бяхме излетели от колата. Аз

имах мозъчно сътресение, счупена ключица и множество рани. Пийт беше мъртъв.

— О, Фин!

Диана пак го прегърна и го притисна до себе си.

— Колата беше моя. Затова предположиха, че съм шофирал аз. Канеха се да ме обвинят в убийство по непредпазливост. Пристигна баща ми, но полицията вече беше намерила неколцина свидетели, които видели, че Пийт е седял зад волана. Това не промени факта, че аз се бях напил и проявил престъпно нехайство.

Фин стисна още по-здраво сребърното кръстче.

— Не криех това, Диана. Само не исках да си го спомням. Странно, тази вечер се замислих за Пийт, когато отидохме на погребението на Анджела. Не съм ходил на погребения, откакто Пийт загина. — Майка му не престана да ме обвинява. Разбирам я.

— Но ти не си шофирал, Фин.

— Има ли значение?

Той я погледна, макар че знаеше отговора.

— Можеше и аз да шофирам. Баща ми обезщети семейство Уитни и това беше всичко. Не отправиха никакви обвинения срещу мен. Аз не бях отговорен за случилото се.

Фин зарови лице в косата на Диана.

— Но аз бях виновен. Точно колкото Пийт. Единствената разлика е, че аз съм жив, а той не.

— Разликата е, че на теб ти е провървяло, а на него не.

Диана стисна ръката му, която държеше кръстчето.

— Толкова съжалявам, Фин.

Той също съжаляваше. Не сваляше кръстчето от врата си. То му беше и талисман, и му напомняш за Пийт.

— Анджела е изровила лесно фактите. Тя дори би го представила да изглежда така, че парите и влиянието на фамилията Райли са решили крайния резултат. Ала тя би изнудвала теб, а не мен. Била е убедена, че ако дойде при мен, щях да ѝ кажа да си гледа работата.

— Искам да кажа на полицията за това.

Той я сложи на леглото и двамата се притиснаха един до друг.

— Ще им разкажем много неща. Още утре.

Фин нежно вдигна лицето ѝ към своето.

— Щеше ли да ме предпазиш от това, Диана?

Тя се наклони да отрече, но съзря блясъка в очите му. Той щеше да разбере, ако го излъжеше.

— Да. И какво от това?

— Нищо, благодаря.

Диана се усмихна и му поднесе устните си.

Някой плачеше. Сълзите бяха горещи и горчиви. Изгаряха гърлото, очите и кожата. От снимките Диана се усмихваше великодушно на ридаещата фигура. Три свещи хвърляха оскъдна светлина. Пламъкът им осветяваше снимките, обичата и кичура коса, завързан със златиста нишка — всички съкровища пред олтара на несподелената любов.

В стаята имаше купища видеокасети, но тази вечер телевизионният екран беше смълчан и тъмен.

Анджела беше мъртва, но и това не беше достатъчно. Любовта — силната, спотаената, тайната и безумната — бе натиснала спусъка, но това не беше достатъчно. Трябваше да последва още нещо.

Свещта осветяваше сянката на една прегърбена фигура, разкъсвана от отчаяние. Диана трябваше да разбере, че е обичана, закриляна и обожавана.

Все още имаше начин да докаже това.

Фин предпочиташе сам да води разговора. Дженър също. Тъй като нито единият от двамата не можа да се отърве от другия, те отидоха в агенцията на Бийкър заедно.

— По-добре направете всичко възможно — каза Дженър. — Правя ви услуга, мистър Райли, като ви мъкна със себе си.

Детективът си спечели един смразяващ поглед от Фин.

— Аз не се мъкна, лейтенант. И нека ви напомня, че вие нямаше да знаете за Кейт Лоуел и за Бийкър, ако не ви бяхме казали.

Дженър се ухили и потърка брадичката си, която бе порязал при тазсутрешното си бръснене.

— Имам чувството, че нямаше да дойдете при мен, ако мис Рейнолдс не бе настояла.

— Тя се чувства по-спокойна, като знае, че полицията владее положението.

— А как би се почувствала, ако разбере, че вие участвате в разследването? Като човек, женен от трийсет и три години, нека ви кажа, че се пързаяте по тънък лед.

— Тя е изпаднала в ужас. И ще продължи да бъде в това състояние, докато не заловите убиеца на Анджела.

— Не споря. А сега по въпроса за Кейт Лоуел. Вие сте репортер и може да не се съгласите с мен, но аз мисля, че тя има право на уединение.

— Трудно е да се говори за уединение, когато си изкарваш прехраната, като се явяваш пред публика. Аз държа на правото си да знам, лейтенант. Но не вярвам в изнудата, нито в надничането с телескоп в нечия спалня.

— Успях да ви ядосам.

Доволен, Дженър мина на жълто.

— Лично аз съжалявам. Тя е била хлапе, уплашила се е.

— Много сте мекушав, лейтенант.

— И още как. Възможно ли е да бъдеш ченге и да си мекушав?

Ала наистина беше такъв, по дяволите. И тъй като това го смущаваше, той ставаше агресивен.

— И все пак, възможно е тя да е убила Анджела.

Фин изчака, докато Дженър паркира и сложи табелката „Дежурен полицаи“ на таблото на колата.

— Твърдението ви е смешно.

— Кейт се скарва с Анджела в хотела. Писнало ѝ е от Анджела, вбесена е, че трябва да страда за нещо, което е направила, когато е била съвсем млада.

— Отново проявявате мекушавост, лейтенант. Продължавайте — подсказа му Фин, докато слизаше от колата.

— Омръзнало ѝ е Анджела да ѝ напомня за това и да я заплашва. Кейт Лоуел чува, че камериерката е в стаята, и си тръгва. Но проследява Анджела до Си Би Си, причаква я в студиото и я убива. Сетне пристига Диана и Кейт проявява находчивост. Тя е участвала в много филми. Знае как да пусне камерата.

Появаше лек ветрец, който разнасяше мириса на езерото. Фин вдъхна свежия въздух, докато пресичаха улицата.

— След това решава да прикрие мотива си, като направи публично изявление точно за онова, заради което е убила Анджела. По-добре е светът да узнае, че Кейт е самотна майка, отколкото убиец.

— Някак не ми звучи — заключи Дженър.

— И на мен. Ако Бийкър е такъв боклук, за какъвто го мисли Кейт, до обяд ще разполагаме с още няколко сценария.

Двамата влязоха в сградата. Дженър показа полицейската си значка на охраната.

Качиха се горе и Дженър огледа широкия коридор. Картините с маслени бои бяха оригинали и много хубави. Килимът беше дебел. В нишите на всеки няколко крачки имаше високи растения, отрупани с листа.

Вратите на детективската агенция на Бийкър бяха остъклени и се отваряха безшумно. В приемната имаше миниатюрен смърч.

Една спретната брюнетка на около трийсет години седеше зад овалното бюро, направено от стъклени тухли.

— Мога ли да ви помогна?

— Търсим Бийкър — рече Дженър и показа личната си карта.

— Мистър Бийкър е на съвещание. Може ли да разговаряте с някой от помощниците му?

— Не, трябва ни Бийкър — повтори той. — Ще почакаме, но ако бях на ваше място, щях да му позвъня.

— Добре.

Любезната ѝ усмивка охладня.

— Добро попадение — измърмори Фин, когато двамата се приближиха до меките тапицирани столове в чакалнята, и пак се огледа.

— Твърде елегантна обстановка за един частен детектив.

— Неколцина клиенти като Анджела означават, че той печели на месец толкова, отколкото аз за година.

— Лейтенант Дженър? — обади се начумерена секретарката. — Мистър Бийкър ще ви приеме сега.

Минаха през още една остъклена врата и покрай няколко кабинета. Тя почука леко на вратата в дъното на коридора и я отвори.

Кларънс Бийкър беше като кабинета си — спретнат, изискан, елегантен и услужлив. Среден на ръст, слаб. Той стана и протегна изящната си ръка.

Косата му на слепоочията беше посивяла. Имаше фино, но измъчено лице. Леките бръчки на възрастта го правеха още по-красиво. Тялото му явно беше стегнато като се съдеше, от онова, което се виждаше под скъпия костюм.

— Може ли да видя документите ви? — попита мазно той.

Дженър остана разочарован. Очакваше, че Бийкър ще се държи грубо.

Частният детектив си сложи очила за четене със сребърни рамки и разгледа документите.

— Познавам ви, мистър Райли. Често гледам шоуто ви във вторник вечер. След като сте довел репортер, мистър Дженър, предполагам, че посещението е неофициално.

— Достатъчно официално е — поправи го Дженър.

— Посещението на мистър Райли е съгласувано с кмета.

Нито Дженър, нито Фин трепнаха от наглата лъжа.

— Поласкан съм. Моля, седнете. Кажете ми какво мога да направя за вас.

— Разследвам убийството на Анджеела Пъркинс — започна Дженър. — Тя ви е била клиент.

— Да, беше — потвърди Бийкър и седна зад бюрото си. — Бях поразен и потресен, когато прочетох за смъртта ѝ.

— Разполагаме с информация, която ни кара да мислим, че убитата е изнудвала доста хора.

— Изнудвала ли? — Бийкър вдигна учудено посивелите си вежди. — Много непривлекателен термин за една много привлекателна жена.

— Както и много привлекателен мотив за убийство — обади се Фин. — Вие сте проучвали разни хора по нареждане на мис Пъркинс.

— Занимавах се с няколко случая за мис Пъркинс по време на десетгодишното ни сътрудничество. Като се има предвид естеството на професията ѝ, беше полезно за нея да знае поверителните подробности, биографиите и навиците на хората, които щеше да интервюира.

— Този неин интерес и използването на информацията може би са причината за смъртта ѝ.

— Мистър Райли, аз проучвах и докладвах на мис Пъркинс. Сигурен съм, че сте наясно с тези две функции. Аз нямах контрол над

информацията, която ѝ давах. Така както и вие не знаете как хората използват информацията, която им съобщавате.

— И не се чувствате отговорен за нищо?

— Не — отговори приветливо Бийкър. — Ние сме детективска агенция. Имаме отлична репутация, защото сме опитни, дискретни и може да се разчита на нас. Спазваме законите и етиката. Онова, което клиентите ни правят, не ни засяга.

— Една от клиентките ви обаче е застреляна в лицето — каза Дженър. — Бихме искали да видим копие от докладите, които сте писали за мис Пъркинс.

— Боя се, че въпреки огромното ни желание да сътрудничим на полицията, това е невъзможно. Освен ако нямате писмена заповед — рече мило Бийкър.

— В случая вие вече нямате клиент, чиято тайна да пазите, мистър Бийкър — каза Дженър и се наведе напред. — Онова, което остана от нея, е в ковчега.

— Съзнавам това. Но имам един друг клиент. Агенцията ми зависи от мистър Гарднър. Той е съпруг на починалата и неин наследник и аз съм морално задължен да се съобразявам с желанията му.

— И какви са те?

— Да разследвам убийството на съпругата му. Откровено казано, господата, той не е доволен от полицейското разследване. Маршал беше мой клиент, докато съпругата му беше жива, и продължава да бъде такъв. Затова няма да бъде етично да ви дам досиетата, без да имам официална заповед. Сигурен съм, че разбирате в какво положение се намирам.

— А вие разбирате моето — намеси се любезно Фин. — Независимо от това какви връзки имам, аз съм репортер. И в качеството си на такъв аз съм длъжен да осведомявам хората. Ще им бъде интересно да знаят какви услуги сте правили за Анджела. Чудя се как биха оценили другите ви клиенти сътрудничеството ви с нея.

Бийкър се вцепени.

— Мистър Райли, няма смисъл от заплахи.

— Разбира се, но те все пак съществуват. — Фин погледна часовника си. — Мисля, че разполагам с достатъчно време да пусна

кратка информация във вечерните новини. Утре можем да се задълбочим в подробностите.

Бийкър стисна зъби, вдигна телефонната слушалка и позвъни на секретарката си.

— Трябват ми копия от досиетата на Андже́ла Пъркинс. Всичките.

Той остави слушалката и склучи пръсти.

— Няма да отнеме много време.

— Имаме достатъчно време — увери го Дженър. — А докато чакаме, защо не ни кажете къде бяхте в нощта на убийството на Андже́ла Пъркинс?

— С удоволствие. Бях вкъщи със своята съпруга и с майка си. Доколкото си спомням, играхме бридж на три ръце до полунощ.

— В такъв случай, няма да възразите, ако разпитаме съпругата и майка ви?

— Разбира се, че не.

Макар да не беше доволен, че го надхитриха, Бийкър беше практичен човек.

— Мога ли да ви предложа кафе, докато чакаме досиетата?

ГЛАВА 26

Маршал Пайк чакаше в колата си на паркинга на Си Би Си повече от час, когато най-после Диана излезе. Той почувства рязко и неочаквано свиване на мускулите, като я видя. Испита едновременно гняв и страст. През последните две години беше принуден да се задоволява само с образа ѝ на телевизионния екран. Силуетът с дълги крака и къса пола в сумрака събуди спомени.

— Диана! — извика той и бързо излезе от колата.

Тя спря и се обърна към него, взираща се в сгъстяващия се здрач. Дружелюбната усмивка изчезна от лицето ѝ.

— Маршал, какво искаш?

— Не отговори на обажданията ми.

Той се прокле, че гласът му прозвуча сприхаво. Искаше да изглежда властен и енергичен.

— Не искам да разговарям с теб.

— Трябва да поговорим.

Маршал сложи ръка на рамото ѝ. Това движение накара шофьора на Диана да изскочи от колата.

— Отпрати пазача си, Диана. Сигурно можеш да ми отделиш пет минути.

— Няма нищо. Тим — рече Диана, но блъсна ръката на Маршал, преди да се обърне към шофьора си. — Няма да те накарам да чакаш дълго.

— Това не е проблем, мис Рейнолдс — каза Тим и премери с поглед Маршал, сетне килна шапката си на една страна. — Никакъв проблем.

— Може ли да поговорим насаме — рече Маршал и посочи към паркинга. — Пазачът ти ще може да те вижда, Диана. Сигурен съм, че ще ти се притече на помощ, ако се опитам да ти направя нещо.

— Мисля, че мога да се справя сама.

Диана прекоси паркинга с Маршал, като се надяваше, че разговорът им ще бъде кратък. Вятърът беше хаплив и студен, пък и изобщо не ѝ се говореше с Маршал.

— Тъй като не виждам нищо, засягащо нас двамата, което бихме могли да обсъдим, предполагам, че искаш да говорим за Анджеला.

— Сигурно е било ужасно за теб. Да я намериш в това състояние!

— Да.

— Мога да ти помогна.

— Професионално ли?

Диана свъси вежди. Вятърът и гневът зачервиха лицето ѝ и очите ѝ заблестяха.

— Не, благодаря. Кажи ми какво искаш.

Той се вторачи в нея. Тя все още беше много красива и съблазнителна. Искрящи очи и влажни устни.

— Да вечеряме заедно — каза най-сетне той. — Във френския ресторант, който винаги си харесвала.

— Маршал, моля те.

В гласа ѝ не прозвуча гняв, само съжаление, което нарани егото му.

— О, да, забравих да те поздравя по случай годиша ти с нашия смел кореспондент.

— Благодаря. Това ли е всичко?

— Искам досието.

На лицето на Диана се изписа недоумение. Той стисна още по-силно ръката ѝ.

— Не се преструвай, че не знаеш за какво става дума. Знаем, че Анджеला ти е дала копие от доклада на детектива. Тя ми каза. Не ѝ го поисках, защото се надявах, че ти ще осъзнаеш какво мога да ти предложа. Но сега, при промените се обстоятелства, докладът ми трябва.

— Но той не е у мен.

Лицето му помръкна от гняв.

— Лъжеш. Тя ти го даде.

— Да, даде ми го.

Ръката ѝ започна да пулсира, но Диана не искаше да се съпротивлява.

— Мислиш ли, че съм го запазила? Унищожих го отдавна.

Той стисна и другата ѝ ръка.

— Не ти вярвам.

— Изобщо не ме интересува дали ми вярваш, или не. Нямам никакъв доклад.

Повече разгневена, отколкото уплашена, Диана се опита да се отскубне от него.

— Не разбираш ли, че не ме беше грижа? Защо да го запазя? Ти не беше изобщо важен за мен.

— Кучка!

Твърде разгневен, за да разсъждава трезво, Маршал я повлече към колата си.

— Няма да позволя да ме заплашваш с този доклад — изръмжа той, ала изведнъж го блъснаха отзад.

Маршал се свлече на земята.

— Не, Тим, недей.

Макар че трепереше, Диана хвана ръката на шофьора, преди той да успее да изправи Маршал на крака и отново да го повали.

Тим оправи широкото си палто, като видя, че Пайк се укроти.

— Добре ли сте, мис Рейнолдс?

— Да, нищо ми няма.

— Хей!

С бейзболна шапка, дръпната над очите, и камера на рамо, Джо се втурна към тях.

— Ди? Добре ли си?

— Да.

Тя притисна ръка до слепоочието си. Маршал стана. Чудесно, помисли си Диана, точно за новините в десет.

— Да, добре съм.

— Тъкмо спрях на паркинга, когато видях, че този те дърпа — обясни Джо и присви очи. — Психиатърът, а?

Той блъсна Маршал по гърдите, преди лекарят да успее да се добере до колата си.

— Чакай малко, приятел. Ди, искаш ли да извикам ченгетата, или двамата с Тим да покажем на този нещастник какво се случва на мъжете, които закачат жените?

— Пуснете го да си върви.

— Сигурна ли си?

Диана се вгледа в очите на Маршал. Погледът му беше потъмнял и в него липсваше състрадание.

— Да. Пуснете го.

— Дамата ви освобождава — измърмори Джо. — Ако ви хвана да я безпокоите пак, няма да бъда толкова любезен.

Пайк се качи мълчаливо в колата си. Заклучи вратите, сложи предпазния колан и потегли.

— Сигурна ли сте, че не ви нарани, мис Рейнолдс?

— Не, нищо не ми направи. Благодаря, Тим.

— Няма нищо.

Той закрачи гордо към колата.

— Трябваше да ми позволиш да му тегля един хубав бой — въздъхна разочарован Джо и погледна Диана. — Изплаши те, нали?

Той хвърли един поглед на камерата си и направи гримаса.

— Така се ядосах, че не заснех нищо.

„Е, поне това е хубаво“, помисли си Диана.

— Предполагам, че няма смисъл да те моля да не споменаващ за това в студиото на новините.

Джо се ухили, докато я изпращаше до колата.

— Не, няма никакъв смисъл. Новините са си новини.

Диана не искаше да казва на Фин, но нали се бяха споразумели — не трябваше да крие нищо от него. Надяваше се, че той ще работи до късно, но за нещастие, Фин й отвори и я поздрави с продължителна целувка.

— Здравсти.

— Здравей.

Диана се наведе да даде на Кронкайт милувката, за която той скимтеше.

— Имаше промяна в програмата, затова си дойдох малко по-рано.

Промяната се състоеше в това, че Фин отложи всичките си ангажименти и цял следобед четеха с Дженър досиетата на Бийкър.

— Приготвих вечеря.

Диана подуши въздуха.

— Ухае страхотно.

— Нова рецепта.

Той вдигна вежди в недоумение и повдигна брадичката й с пръст.

— Какво има?

— Как какво?

— Разстроена си.

Диана се намръщи и блъсна ръката му.

— По дяволите, Фин, не ме ядосвай. Не знаеш ли, че на жената ѝ харесва да мисли, че е загадка?

Като се надяваше да спечели още време, Диана съблече палтото си и го окачи на закачалката.

— Какво се е случило, Канзас?

— Ще поговорим за това по-късно. Умирам от глад.

Фин се премести и препречи пътя ѝ.

— Изплюй камъчето.

Тя можеше да започне да спори, но след като искаше да избегне именно кавгите, какъв беше смисълът?

— Обещавах ли да ме изслушаш и да не реагираш прекалено буйно?

— Разбира се.

Той се усмихна, прегърна я и я поведе към стълбите. Двамата седнаха на най-долното стъпало и кучето легна щастливо в краката им.

— Нещо свързано с Анджеला ли?

— Не пряко — въздъхна дълбоко Диана. — Маршал ме причака на паркинга.

— Причака ли те?

Леденият му тон я стресна. Ала когато го погледна, очите му бяха спокойни. Любопитни и леко разтревожени, но спокойни.

— Това е само образно казано. Той беше много притеснен. Нали знаеш, че не отговорих на обажданията му.

Фин не каза нищо и Диана продължи.

— Маршал беше ядосан и притеснен, това е всичко. Искаше досието, което Анджеला ми бе изпратила. Казах ти за него. Маршал си е внушил, че съм го запазила. Полицията разследва случая и той е разтревожен. Това е съвсем естествено.

— Разбира се — каза приветливо Фин.

„Така или иначе ще му разкажат останалото — помисли си Диана. Джо или някой друг от новинарите. Ще стане по-лошо.“

— Сдърпахме се малко.

В очите на Фин блесна опасна светлина.

— Докосна ли те?

Диана сви рамене, като се надяваше да развесели атмосферата.

— Може и така да се каже. Сборичкахме се. Но Тим беше там — побърза да добави тя. — И Джо. Затова нищо не стана. Нямаше нищо.

— Той те е докоснал — повтори Фин. — И те е заплашил?

— Не знам дали да го нарека заплашване. Това беше само...
Фин!

Той вече беше скочил на крака и взимаше палтото си от закачалката.

— Фин, по дяволите, каза, че ще бъдеш разумен.

Фин я стрелна със смразяващ леден поглед, от който сърцето ѝ спря да тупти.

— Излъгах.

Макар че коленете ѝ трепереха, Диана хукна подир него. Фин излезе от къщата. Зъбите ѝ затракаха от студа и от погледа му. Тя се опита да облече палтото си, докато тичаше след него.

— Спри! Веднага! Какво мислиш да правиш?

— Ще обясня на Пайк защо не трябва да докосва жена ми.

— Жена ти?

Това вече беше прекалено. Диана го изпревари и го блъсна с ръце по гърба.

— Не се прави на голям мъж, Фин Райли. Няма да...

Тя млъкна, когато той я хвана за лактите и я повдигна. Очите му блестяха гневно.

— Ти си моята жена, Диана. Това не е обида, а факт. Всеки, който те пипне и заплаши, ще се разправя с мен. Това също е факт. Не можеш ли да го проумееш?

— Не. Да.

Той я пусна на земята и тя стисна зъби.

— Не знам.

Как можеше да разсъждава, когато пред нея бяха само тези гневни, смъртоносни очи, които я изгаряха?

— Да се приберем вътре и да поговорим разумно.

— Ще говорим, когато се върна.

Той тръгна към колата. Диана се втурна след него.

— Ще дойда с теб.

Надяваше се, че все пак съществува малка възможност да го разубеди.

— Влизай вкъщи, Диана.

— Идвам с теб.

Тя се качи в колата и тръшна вратата. Фин не беше единственият, който можеше да смразява с поглед.

— Щом моят мъж е решил да се прави на глупак, аз ще бъда с него. Не можеш ли да го проумееш?

Фин хлопна вратата и включи двигателя.

— Не, по дяволите.

Най-доброто, на което можеше да се надява Диана, беше Маршал да не си е вкъщи.

Вятърът се бе усилил. Косата на Фин се развяваше и падаше на лицето му. Той се приближи до вратата на Маршал. Мислеше само за едно — като опитен репортер, лесно се съсредоточаваше. Абстрахира се от недоволното мърморене на Диана, от свистенето на автомобилните гуми по улицата и от сковаващия мраз във въздуха.

— Не си заслужава да се занимаваш с него — каза Диана за стотен път. — Не си струва да правиш сцени.

— Нямам намерение да правя сцени. Аз ще говоря, а той ще слуша. А след това — освен ако не греша — повече няма да го чуеш и видиш.

Вратата се отвори и Диана видя как очите му се присвиват като на хищник. Стомахът ѝ се сви. Хрумна ѝ една безумна мисъл — да застане помежду им.

Ала Фин не се нахвърли върху Маршал, както се бе опасявала. Той само прекрачи прага и влезе в преддверието.

— Мисля, че не съм ви канил — каза Пайк и прокара пръст по черната си вратовръзка. — Освен това излизам.

— Ще гледаме да свършим колкото може по-бързо, защото Диана не се чувства добре тук.

— Диана е винаги добре дошла в моя дом — каза високомерно Маршал. — Но не и вие.

— Това, което не можете да разберете, е, че ние сме едно цяло. Заплашите ли нея, заплашвате и мен. А тогава много се ядосвам,

доктор Пайк.

— Разговорът ми с Диана беше личен.

— Отново грешите.

Фин пристъпи още по-близо до Маршал. Животинският блясък в очите му накара Пайк да отстъпи назад.

— Ако отново се приближите до нея или я докоснете, жив ще ви погребат.

— Съществуват закони в защита на собственика, когато го нападнат в дома му.

— Мога по друг начин да се справя с вас. Досието ви представлява много интересно четиво, Пайк.

Маршал погледна Диана.

— Досието не е у нея. Тя го е унищожила.

— Да, то не е у Диана. Но вие не знаете с какво разполагам аз.

Фин отново привлече вниманието на Маршал.

— Нямате право...

— Имам право по конституция, Пайк. Не й посягай повече, в противен случай ще те смажат.

— Негодник!

Страхът от разкритие накара Маршал да се хвърли към Фин. Замахна повече от паника, отколкото умишлено. Фин отбягна удара с лекота и стовари юмрук в корема на Маршал.

Всичко стана за секунди. Диана само изпищя. Пайк изохка. Фин обаче не издаде и звук. Той се наведе над психиатъра и рече спокойно:

— Слушай много внимателно. Не се приближавай до Диана. Не й се обаждай, не й пиши писма и не изпращай телеграми. Ясно ли е?

Фин остана доволен, като видя, че Маршал мига.

— С това ще сложим край на краткия ни разговор.

Той отстъпи назад към Диана, която още стоеше с отворена уста, стъписана. Фин тихо затвори вратата.

Краката й трепереха. Диана трябваше да стисне колене, за да не се олюлее.

— Господи, Фин! Мили боже!

— Ще трябва да претоплим вечерята — каза Фин, докато я водеше към колата.

— Но ти... Искам да кажа... — Диана не знаеше как се изрази. — Ние не можем да го оставим така.

— Защо не? Не му трябва лекар, Диана. Аз само смачках костюма и нараних егото му.

— Ти го удари.

Диана седна в колата, сложи колана и притисна ръце до устните си.

Лошото настроение на Фин се изпари. Той дори се развесели, докато шофираше бързо във ветровитата нощ.

— Не беше точно в моя стил, но той започна пръв, и това беше добре дошло за мен.

Диана извърна глава. Тя не можеше да си обясни, нито да повярва на онова, което стана. Първо Фин бе подредил Маршал с думи — остри и ледени като кама. Сетне нанесе удара с грациозно като на танцър движение. Нито Диана, нито Маршал видяха как стана — толкова мълниеносно и поразително беше замахането на Фин. Диана притисна с ръка стомаха си и се опита да сподави лекото си стенание.

— Спри — каза тя с приглушен глас. — Веднага.

Фин спря, уплашен, че ѝ е лошо, и се ядоса на себе си, че не успя да запази самообладание достатъчно дълго, за да я накара да остане вкъщи.

— Спокойно, Диана. Съжалявам, че трябваше да видиш това, но...

С едно движение Диана откопча предпазния си колан и се хвърли към него. Устните ѝ бяха горещи, влажни и жадни. Шокиран и мигновено възбуден, Фин усети силните удари на сърцето ѝ.

А ръцете! Господи! Ръцете ѝ!

Покрай тях профучаваха коли. Той изстена, когато почувства жадния ѝ език.

И двамата се бяха задъхали, когато Диана се облегна назад.

— Ами... — успя да измънка Фин, без да може да мисли за нищо.

— Не се гордея с това.

Диана се премести на мястото си със зачервено лице и блеснали очи.

— Не одобрявам заплахите и боя. Категорично не. О, господи!

Диана се изсмя тихо и затвори очи. Тялото и трепереше. Тя установи, че разумът може да бъде напълно изместен от хормоните.

— Ще се пръсна. Карай бързо, моля те.

— Добре.

Ръката му още трепереше, когато включи двигателя. Сетне, щом натисна газта, Фин започна да се усмихва. Усмивката му се превърна в силен гърлен смях.

— Диана, луд съм по теб.

Тя трябваше да свие пръсти в юмруци, за да се сдържи да не разкъса дрехите му.

— И двамата сме луди — реши Диана. — Карай по-бързо.

Маршал се успокои, доколкото можа. Погрижи се за стомаха си, като глътна болкоуспокояващо. Срамът и гневът го накараха да излезе от дома си. Изпи две чаши и отиде на опера.

Не мислеше, че музиката и компанията ще му харесат. Ала и двете го успокоиха. Каза си, че е цивилизован човек. Хората го уважаваха. Нямаше да се уплаши от един нафукан репортер като Фин Райли. Ще изчака спокойно.

Той се чувстваше вече спокоен, когато спря пред къщата си. Все още го наболяваше стомахът. Още едно хапче щеше да притъпи болката. Гневът и отчаянието му се бяха заличили от музиката на Моцарт. Маршал включи алармената система на колата, като си тананикаше. Ако досието беше още у Диана — а той вече не беше сигурен в нищо — щеше да я убеди да му го върне. Ала щеше да изчака, докато Райли замине някъде по работа.

Пайк обеща пред себе си, че ще разговарят и най-последно ще загърбят миналото. Както и Анджела.

Очите му блеснаха, когато бръкна в джоба си за ключовете. Стори му се, че усети някакво движение вляво. Имаше време да се обърне и да разбере какво става. Но нямаше време да извика.

Фин гледаше как Диана спи, когато телефонът иззвъня. Преди няколко часа двамата се бяха хвърлили в прегръдките си още в преддверието и бавно се бяха заизкачвали по стълбите. На половината път решиха, че не е необходимо да отиват по-нататък.

Той се усмихна, като си спомни как тя бе разкъсала дрехите му. Направо го нападна, помисли си доволно Фин. Е, той, разбира се, се

предаде с готовност, но тя бе показала изненадваща енергия и издръжливост.

Фин почти съжаляваше, че не се бе справил с Пайк досега. Той се отказа да мисли за Маршал и се облегна, приятно възбуден, когато Диана се притисна до него.

Нямаше да я буди, макар че много се изкушаваше. Фин се усмихна, защото тя вече не се мяташе, не се хвърляше в леглото и не се събуждаше разтреперена, както бе правила в нощите след убийството на Анджела. Той само се наслаждаваше на допира до тялото ѝ.

Фин изруга, когато телефонът иззвъня и Диана се събуди.

— Спокойно.

Фин очакваше да чуе само дишане, когато вдигна слушалката.

— Фин? Обаждат се Джо.

— Джо.

Фин видя, че раменете на Диана се отпуснаха.

— Мисля, че няма нужда да споменавам, че минава един часът след полунощ.

— Имам новина за теб. Тъкмо си играехме с Лино с полицейския скенер, когато съобщиха за убийство в Линкълн парк.

— Аз не се занимавам с престъпления.

— Проверих коя е жертвата, Фин. Предположих, че ще искаш да разбереш веднага, вместо да го видиш по сутрешните новини. Убит е Пайк. Онзи психиатър, който се скара с Диана. Някой му е видял сметката.

Фин впери поглед в Диана.

— Как е бил убит?

— Също като Анджела. Застрелян в лицето. Връзката ми в полицията не иска да ми каже нищо повече. Но разбрах, че са го застреляли точно пред дома му. Един съсед се обади, че чул изстрели около полунощ. Дежурният полицай проверил сигнала и го намерил. Обаждам се от участъка. Новината ще бъде съобщена в предаването „Изгрев“.

— Благодаря за информацията.

— Предполагам, че Диана ще го приеме по-добре, ако го чуе от теб.

— Да. Дръж ме в течение.

— Разбира се.

Фин затвори телефона отчаян.

— Нещо не е наред.

Диана позна по лицето му и по начина, по който въздухът като че ли се сгъсти около него.

— Каж ми направо, Фин.

— Добре.

Той сложи ръце върху нейните.

— Маршал Пайк е бил убит.

Ръцете ѝ потрепериха веднъж, после се отпуснаха.

— Как?

— Бил е застрелян.

Диана вече се досещаше, но все пак попита:

— Като Анджела ли?

— Изглежда.

Тя издаде приглушен гърлен звук, но се успокои, когато Фин протегна ръце към нея.

— Добре съм. Трябваше да кажем на полицията какво се случи днес след работа. Сигурно има връзка с убийството.

— Възможно е.

— Не го увъртай — изведнъж му се сопна Диана и стана от леглото. — Днес Маршал ме нападна, после двамата отидохме у тях. След няколко часа го намират застрелян. Не можем да се преструваме, че едното не е свързано с другото.

— Дори и да е така, какво можеш да направиш?

— Каквото мога.

Диана облече пуловер и грабна един панталон от гардероба.

— Макар да не съм натиснала спусъка, аз съм причината, че той е мъртъв, и все мога да направя нещо.

Тя не се възпротиви, когато Фин я прегърна, а притисна глава до рамото му.

— Трябва да направя нещо, Фин. Не мога иначе. Ще отидем при Дженър.

Той обви лицето ѝ в шепи и я целуна.

— Ще измислим нещо.

— Да.

Диана се облече мълчаливо. Беше убедена, че Фин не се чувства виновен, че е ударил Маршал преди няколко часа, защото за него това

беше елементарно раздаване на правосъдие. И може би имаше право.

Дали така е мислил и онзи, който е насочил пистолета срещу лицето на Маршал?

Стана ѝ лошо при тази мисъл.

— Ще чакам долу — каза Диана, докато изваждаше ботушите си.

Тя видя белия плик, преди да стигне до площадката на стълбището. Той лежеше върху лъснатия под на преддверието на няколко сантиметра от вратата. Стомахът я присви така, сякаш някой я удари. После се вцепени, приближи се до плика и го взе.

Отвори го, точно когато Фин слезе долу.

— По дяволите!

Той го взе от скованите ѝ пръсти и прочете: „Никога повече няма да ти причинявам болка“.

Когато излязоха от къщата, един мъж ги наблюдаваше. Едно сърце изгаряше от любов, нещастие и ужасна мъка. Да убиваш заради нея, беше нищо. Това беше правено и преди и се налагаше да бъде сторено отново.

Вероятно тя най-сетне щеше да разбере.

ГЛАВА 27

Джеф стоеше в контролната кабинка над студиото и хапеше устни от вълнение. След малко щеше да започне записа на първото шоу на Диана след смъртта на Анджеела.

— Трета камера, дайте Ди. Включвай. В по-широк план. Трета, дай Ди отблизо. Музика. Силни аплодисменти. Пускай на запис.

Всички в кабинката се поздравиха. Те видяха от кабинката, че зрителите станаха на крака и възторжено посрещнаха Диана.

— Снимайте — нареди Джеф. И на него му се искаше да ликува, че Диана се е върнала. — Снимайте зрителите.

Тя седеше долу на фона на новата обстановка — мебели в ярки цветове и редица чемшири — и приемаше вълната от аплодисменти. Диана знаеше, че те са израз на подкрепа и радост, че се е върнала. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя не си направи труда да ги прикрие. Дори не помисли за това.

— Благодаря. — Въздъхна, потрепервайки.

— Наистина е чудесно, че отново съм сред вас. Аз... — Гласът ѝ постепенно заглъхна, докато разглеждаше насъбралото се множество. Видя познати лица. Колеги от новините, от другите предавания. Лицето ѝ засия от удоволствие.

— Наистина се радвам да ви видя. Преди да започнем със самото шоу, бих искала да ви благодаря за писмата и телефонните обаждания през изтеклата седмица. Вашата подкрепа помогна на мен и на колегите от шоуто да преживеем тези тежки дни.

Това беше единственото загатване за миналото.

— А сега, искам да ви представя една жена, която ни донесе много часове на приятни вълнения. Тя е очарователна. Прелестна. С талант, неповторим като очите ѝ. Според списание „Нюзуик“ Кейт Лоуел може „да възпламени екрана с едно мигване и с лъчезарната си усмивка“. Тя доказа оценката на публиката и на критиката, като се задържа цели две години на първо място на екрана и спечели „Оскар“ за ролята на героичната и незабравима Тес от „Измама“. Дами и господа, Кейт Лоуел.

Аплодисментите гръмнаха отново. Влезе Кейт — самоуверена, свежа, истинска звезда. Ала когато Диана пое ръката ѝ, тя беше студена и трепереше. Диана я прегърна нарочно.

— Не прави нищо, за което не си готова — прошепна тя в ухото ѝ. — Няма да те карам да правиш разкрития.

Кейт се поколеба за миг.

— О, боже. Колко се радвам, че си тук, Ди. Да седнем, а? Краката ми треперят.

Шоуто нямаше да бъде лесно. През първите десет минути Диана поведе лек разговор за Холивуд, забавляваше умело публиката. Реши, че Кейт се е отказала да направи изявление.

— Обичам да играя силни жени, жени с характер.

Кейт кръстоса хубавите си дълги крака. Чу се шумолене на коприна.

— И изглежда наистина има написани повече сценарии за силни жени, които не са само странични наблюдатели, а вярват в ценности, за които са готови да се борят. Признателна съм, че имах възможност да играя такива роли, защото самата аз невинаги съм се борила за онова, което съм искала.

— Значи чувстваш, че можеш да го направиш сега, чрез работата си?

— Говоря за много от ролите, които съм играла. Особено Тес. Защото тя е жена, която рискува и пожертва всичко заради детето си. Странно, но аз съм огледален образ на Тес. А огледалните образи са коренно противоположни. Аз пожертвах детето си, възможността да бъда с него, когато го дадох за осиновяване преди десет години.

— По дяволите! — възкликна Джеф и отвори широко очи.

Публиката се вцепени и смълча.

— По дяволите — повтори той. — Втора камера, дайте Кейт. Господи!

Джеф прехапа устни. Вгледа се в лицето на Диана, и разбра, че тя е знаела предварително. Той въздъхна дълбоко и се успокои.

— Нежеланата бременност при всички обстоятелства е нещо ужасно.

Диана искаше зрителите да запомнят това.

— На колко години беше тогава?

— На седемнайсет. Както знаеш, Ди, семейството ми проявява разбиране. Тъкмо бях започнала кариерата си на манекен и мислех, че светът е в краката ми. И тогава разбрах, че съм бременна.

— А бащата? Искаш ли да говориш за него?

— Той беше едно хубаво мило момче, което се изплаши не по-малко от мен. Той ми беше първият — усмихна се Кейт, като си го спомни. — Аз бях негова. Бяхме заплени един от друг, от чувствата си. Когато му казах, и двамата се вцепенихме. Бяхме в Лос Анджелис, на плажа. Седяхме и гледахме приборя. Той ми предложи да се оженим.

— Някои хора вероятно мислят, че това е отговорът. А ти?

— Това не беше решение нито за мен, нито за него или за детето — продължи Кейт, като използва цялото си умение, за да говори спокойно. — Спомняш ли си как разговаряхме какви ще станем, когато пораснем?

— Да — отговори Диана и хвана ръката на Кейт. — Ти изобщо не се колебаеше.

— Винаги съм искала да стана актриса. Тогава бях постигнала известен успех като манекен и смятах да покоря Холивуд на всяка цена. А бях бременна.

— Помисли ли за аборт? Обсъди ли какви са възможностите с бащата, или с родителите си?

— Да. Колкото и трудно да им беше, Дий, родителите ми проявиха голяма отзивчивост. Аз бях наранила чувствата им, разочаровах ги. Разбрах това, едва когато пораснах. Но те не се поколебаха. Не мога да ти обясня защо взех такава решение. То беше чисто емоционално, но твърдата подкрепа на родителите ми помогна да го взема. Реших да родя бебето и да го дам за осиновяване. Не знаех колко трудно ще ми бъде.

— Знаеш ли кой е осиновил детето?

— Не.

Кейт избърса една сълза.

— Не, не исках да знам. Сключих сделка. Щях да дам детето на хора, които ще го обичат и ще се грижат за него. То вече нямаше да бъде мое, а тяхно. Сега сигурно е на десет, почти единайсет години.

С плувнали в сълзи очи тя погледна в обектива.

— Надявам се, че дъщеря ми е щастлива. Че не ме мрази.

— Това се е случило на хиляди жени. Изборът, който те са направили, е техен, колкото и да е труден. Мисля, че една от причините да играеш толкова успешно ролите на възхитителни, достижими жени, е, че си преживяла най-трудното изпитание, на което би могла да бъде подложена една жена.

— Когато играх Тес, си мислех дали всичко щеше да бъде различно, ако бях постъпила другояче. Никога няма да разбера.

— Съжаляваш ли за решението си?

— От една страна, винаги ще съжалявам, че не мога да бъда майка на детето си. Но след толкова много години осъзнах, че решението ми е било правилно. За всички.

— Ще бъдем отново с вас след минута — каза Диана пред камерата, после се обърна към Кейт. — Добре ли си?

— Не много. Не мислех, че ще бъде толкова трудно.

Тя пое дълбоко въздух два пъти и задържа погледа си върху Диана. Не се обърна към зрителите.

— Сега ще ме засипят с безмилостни въпроси. Пък и пресата ще гръмне утре.

— Ще го преживееш.

— Да, Ди — каза Кейт и се наведе напред, за да стисне ръката ѝ. — Фактът, че го направих тук, с теб, означава много за мен. В продължение на няколко минути сякаш бяхме само двете и си говорехме както едно време.

— В такъв случай може би вече ще се обаждаш.

— Да, непременно. Знаеш ли, докато говорех, разбрах защо мразя Анджеला толкова много. По-рано мислех, че е защото използваше мен. Но всъщност е било, защото използваше детето ми. Това откритие много ми помогна.

— Страхотно шоу.

Фран сложи ръце на кръста си, когато Диана влезе в гримьорната.

— Ти знаеше, нали? Веднага разбрах. Защо не ми каза, по дяволите? На мен — твоя продуцент и най-добра приятелка.

— Защото не бях сигурна дали тя ще издържи — отговори Диана.

Раменете я боляха от напрежението през последния час. Тя ги раздвижи и се приближи до осветеното огледало, за да махне грима си. Фран се начумери. Диана я разбираше, очаквала бе реакцията ѝ. Точно както предполагаше, че сензацията ще се забрави бързо.

— Пък и чувствах, че няма да е справедливо да говоря за това, преди тя да го направи. Кажете ми каква беше реакцията на зрителите, Фран.

— След като отмина първоначалното стъписване ли? Бих казала, че около шейсет и пет процента бяха на нейна страна, вероятно десетина процента не успяха да преодолеят шока, а останалите двайсет и пет процента бяха възмутени, че идолът им е сгрешил.

— И аз така го изчислих. Не е зле.

Диана намаза лицето си с почистващ крем.

— Кейт ще се оправи. А ти какво мислиш по въпроса?

След миг театрално мълчание Фран въздъхна дълбоко и размаха ръце.

— На нейна страна съм, сто процента. Сигурно ѝ е било адски трудно. Горкото хлапе. Господи, Ди, какво я накара да говори пред хората?

— Всичко е свързано с Анджела — започна Диана и ѝ разказа цялата история.

— Изнудване.

Заинтригувана и обезпокоена, Фран тихо подсвирна.

— Знаех, че Анджела е мръсница, но никога не съм предполагала, че ще падне толкова ниско. Предполагам, че списъкът на заподозрените се увеличава.

Тя отвори широко очи.

— Мислиш ли, че Кейт...

— О, не.

Диана бе разсъждавала върху тази вероятност — задълбочено, логично и безпристрастно, доколкото можеше.

— Дори и да мисля, че Кейт е убила Анджела — в което не вярвам — тя няма абсолютно никаква причина, да убива Маршал. Тя дори не го познаваше.

— Да, така е. Как ми се иска ченгетата да пипнат онзи лунатик и да го тикнат на топло. Ужасно се притеснявам, че ти пак започна да получава бележки.

Фран се приближи до Диана и започна да разтрива схванатите ѝ рамене.

— Поне ще си почивам спокойно, като знам, че Фин няма да напуска града, докато всичко това не свърши.

— Откъде знаеш?

— Ами...

Фран се усети и бързо погледна часовника си.

— Господи, защо седя тук и бърборя, като имам сто неща...

— Фран!

Диана се изправи и застана пред нея.

— Откъде знаеш, че Фин няма да напуска града, докато всичко това не свърши? Аз знам, че той трябва да замине за Рим веднага след Коледа.

— О, сигурно съм объркала нещо.

— Как не.

— По дяволите, Ди, не придобивай това войнствено изражение.

— Откъде знаеш?

— Ами, той ми каза.

Фран вдигна отчаяно ръце.

— Трябваше да си затварям голямата уста, че той е отложил снимките в Рим и всичко останало извън Чикаго.

— Разбирам.

Диана наведе глава и махна късче памук от копринената си пола.

— Не, не разбираш, защото не искаш. Наистина ли очакваш той да прелети щастливо над океана след всичко, което става тук? За бога, той те обича.

— Знам. И аз имам малко работа — каза Диана и излезе ядосана навън.

Фран изруга тихо, вдигна слушалката и се обади на Фин. Ако по невнимание бе предизвикала война, най-малкото, което можеше да направи, беше да го предупреди да се въоръжи.

В кабинета си над студиото за новините Фин остави слушалката и погледна намръщен Барлоу Джеймс.

— Подготви се за пристигането на Диана.

— Чудесно.

Доволен, Барлоу се облегна назад и протегна яките си ръце.

— Ще решим този въпрос веднъж завинаги.

— Той е решен, Барлоу. Няма да се отдалечавам на повече от един час път отгук, докато полицията не арестува злосторника.

— Фин, разбирам, че си загрижен за Диана. И аз се тревожа за нея. Но ти пренебрегваш шоуто. Реагираш необмислено...

— Нима? — попита хладно Фин. — А аз мислех, че приемам двете убийства и тормоза над жена ми толкова спокойно.

Иронията му не разколеба Барлоу.

— Исках да кажа, че тя може да си осигури денонощна охрана. От професионалисти. Жена с финансово положение като нейното може да си позволи най-доброто. Не искам да подценявам мъжествеността ти, Фин, но ти си репортер, а не телохранител. Пък и колкото и да си опитен, ти не си детектив. Остави полицията да си върши работата, а ние нашата. Ти имаш задължения към шоуто и към хората, които работят с теб. Към телевизионния канал, към спомоществователите. Подписал си договор, Фин. Длъжен си да пътуваш винаги, когато има важно събитие. Сам се съгласи на тези условия. Ти настоя за тях, по дяволите.

— Тогава ме дай под съд — призова го Фин с блеснали в очакване очи.

Вратата се отвори с трясък и той вдигна глава.

Тя стоеше на прага с елегантния си копринен костюм, искрящи очи и вирната нагоре брадичка. Всяка нейна стъпка представляваше предизвикателство. Диана се приближи до бюрото на Фин и удари с длани по него.

— Това няма да стане.

Фин нямаше защо да се преструва, че не разбира за какво става дума.

— Ти нямаш думата, Диана. Решението е мое.

— Ти дори нямаше да ми кажеш. Само щеше да намериш някакво неубедително извинение, че пътуването се отлага. Щеше да ме излъжеш.

Фин си помисли, че дори би убил заради нея, но само сви рамене.

— Този разговор е излишен.

Фин се облегна назад и склучи пръсти. Макар да беше облечен с пуловер и джинси, личеше, че е звезда.

— Как мина шоуто?

— Престани — каза Диана, обърна се и посочи с пръст Барлоу.
— Ти можеш да му заповядаш да замине, нали?

— Мислех, че мога — отговори Джеймс и вдигна ръце, после ги спусна. — Пристигнах от Ню Йорк с надеждата да го вразумя. Но не успях.

Той въздъхна и стана.

— Ще бъда в студиото за новините през следващия час и нещо. Ако успееш да постигнеш нещо повече от мен, обади ми се.

Фин изчака, докато вратата се затвори.

— Няма да постигнеш нищо, Диана, затова по-добре се примири.

— Искам да пътуваш — каза тя, като произнасяше отчетливо всяка дума. — Не искам в живота ни да има вмешателство. За мен това е много важно.

— А за мен ти си най-важното.

— Тогава го направи заради мен.

Фин взе един молив, повъртя го в пръстите си, сетне го счупи точно на две.

— Не.

— Може да рискуваш кариерата си.

Фин наклони глава на една страна, сякаш се замисли върху това. Трапчинките му ѝ намигнаха.

— Не мисля така.

Той беше твърд, непоклатим и несломим като гранит.

— Може да свалят шоуто ти от ефир.

Да изхвърлят бебето заедно с водата за къпане? Макар че не се чувстваше особено спокоен, Фин се облегна назад и подпря крака на бюрото.

— Знам, че изпълнителните директори са правили и по-големи тъпотии. Добре, да речем, че решат да махнат едно високо оценявано, доходно и спечелило редица награди шоу, защото аз няма да пътувам известно време.

Той впери поглед в Диана. Очите му се смееха.

— Предполагам, че ти ще ме издържаш, докато съм безработен. Това може да ми хареса и да се откажа изобщо да работя. Ще се грижа

за градината и ще играя голф. Не. Ще ти стана импресарио. Ти ще бъдеш звездата — досущ кънтри певица от Запада.

— Това не е смешно, Фин.

— Но не е и трагедия.

Телефонът иззвъня. Фин вдигна слушалката, каза: „По-късно“ и затвори.

— Аз държа на своето, Диана. Няма да знам как върви разследването, ако съм в Европа.

— Защо ти е необходимо да знаеш? — попита тя и присви очи.
— С това ли се занимаваш? Ами да, във вторник вечерта излъчи повторение. Пък и телефонните обаждания на Дженър!

— Той няма нищо против. Не виждам защо ти ще възразяваш.

Тя се обърна рязко.

— Ненавиждам това. Личният и професионалният ни живот става все по-объркан и неуравновесен. Не искам да се страхувам. Да подскачам всеки път, когато чуя шум в коридора, или да се стряскам, когато вратата на асансьора се отвори.

— Точно това имам предвид. И аз съм на същото мнение. Ела тук.

Диана заобиколи бюрото и той протегна ръка към нея. Без да откъсва очи от нейните, Фин я притегли да седне на коленете му.

— Страхувам се, Диана. Изплашен съм до смърт.

Тя разтвори устни от изненада.

— Никога не си го споменавал.

— А може би трябваше. Мъжката гордост е докачлива. Истината е, че аз трябва да бъда тук, да знам какво става. Това е единственият начин да се преборя със страха.

— Само ми обещавай, че няма да предприемаш нищо рисковано.

— Той няма да ме нападне, Диана.

— Бих искала да съм сигурна в това.

Тя затвори очи. Съвсем не беше сигурна.

След като Диана излезе от кабинета, Фин слезе във видеотеката. Откакто убиха Маршал, една мисъл не му даваше покой. Струваше му се, че е пропуснал нещо. Или го е подминал.

Думите на Барлоу за отговорността и дълга го накараха да си спомни нещо. Фин започна да рови из тъмната гора от видеокасети, докато стигна до февруари 1992 година.

Той пхна касетата във видеото и започна да превърта репортажите за вътрешните и външните новини, прогнозата за времето и спортната информация. Не беше сигурен за точната дата, нито за времетраенето. Само в едно беше убеден — бившата връзка на Лу Макнийл в Чикаго със сигурност бе направил поне един подробен репортаж за убийството му.

Фин намери повече, отколкото се бе надявал.

Той пушна видеолентата на нормален ход и присви очи, като се съсредоточи върху репортера на Си Би Си, който стоеше на затрупания със сняг тротоар.

— Насилието порази този богат нийоркски квартал в ранните часове на деня: Луис Макнийл, продуцент на популярното шоу на Анджела, беше застрелян пред дома си в Бруклин Хайтс тази сутрин. Според полицейски източник Макнийл, роден в Чикаго, е отивал на работа, когато е бил застрелян в упор. Съпругата на Макнийл била вкъщи... Събудила се малко след седем часа сутринта от изстрели.

Фин изслуша останалото, без да откъсва очи от монитора. Навъсен, той потърси други репортажи, свързани с разследването на убийството на Макнийл.

Сетне прибра записките в джоба си и тръгна към студиото, за новините. Намери Джо, който тъкмо излизаше по задача.

— Имам един въпрос.

— Казвай бързо, защото нямам никакво време.

— Двайсет и втори февруари. Убийството на Луис Макнийл. Ти снимаше в Ню Йорк, нали?

— Ами, какво да ти кажа?

Джо лъсна нокти върху памучната си блуза.

— Стилът ми се познава, нали?

— Точно така. Къде е бил прострелян?

— Доколкото си спомням, точно пред къщата му. Да, казаха май че е чистел колата си.

— Не, имам предвид тялото. В гърдите, в стомаха или в главата? Никъде не се споменава в репортажите, които гледах.

Джо се намръщи и затвори очи, като че ли да си спомни сцената.

— Бяха изчистили добре, когато пристигнахме. Не видях.

Той отвори очи и попита:

— Ти познаваше ли Лу?

— Малко.

— Да, и аз. Гадна работа.

Джо извади шоколад и отхапа едно голямо парче.

— Защо се интересуваш?

— Свързано е с нещо, върху което работя в момента. Вашите репортери не попитаха ли ченгетата за повече подробности?

— Кой беше тогава... А, да, Клементе. Не се задържа дълго тук. Беше мързелив. Не знам дали е питал, или не. Виж какво, трябва да вървя.

Джо се отправи към стълбите, сетне почука с пръст по челото си и тръгна заднешком, като гледаше Фин.

— Да, да. Мисля, че си спомням какво каза единият от репортерите. Че са застреляли Лу в лицето. Гадно.

— Да — съгласи се с мрачно задоволство Фин. — Много гадно.

Дженър дъвчеше сладкиш и прокарваше черешовия пълнеж с подсладено кафе, като същевременно изучаваше ужасните снимки, забодени на корковото табло. Заседателната зала беше тиха, но той бе оставил вдигнати щорите на остъклената врата, която го отделяше от останалата част на полицейския участък.

Анджела Пъркинс. Маршал Пайк. Дженър впери поглед в онова, което бяха направили с тях. Той знаеше, че ако не отмести очи, ще изпадне в унес — състояние на ума, което изчиства мозъка и го отваря за нови идеи и предположения.

Дженър беше ядосан на Фин, защото емоциите му бяха надделели над разума. Той трябваше да му разкаже подробно за разговора си с Пайк. Мисълта, че Фин е говорил с Пайк сам, не му даваше мира.

Дженър си спомни последната им среща в ранните часове на деня, когато Пайк беше убит.

— Ясно е, че убиецът познава мис Рейнолдс — каза Дженър, прегъна един пръст и продължи да изброява. — Знаел е за връзката ѝ с Пайк или поне за последното им спречкване. Той или тя знае адреса на

Диана и на Пайк и е запознат добре с обстановката в студиото, защото е включил камерата след убийството на Анджела.

— Точно така.

— Диана е намирала бележките под вратата, на бюрото си, в колата и в апартамента, който още държи в Олд Таун.

Дженър погледна въпросително Фин в очакване, че той ще му предложи някакво обяснение за този любопитен факт. Ала Фин не каза нищо. Той знаеше как да пази тайни. Това беше едно от нещата, заради които Дженър му се възхищаваше.

— Следователно, трябва да е някой, който работи в Си Би Си — заключи Дженър.

— Съгласен съм. Теоретично.

Фин се усмихна, когато Дженър въздъхна дълбоко.

— Може да е някой, който работи там. Възможно е да е почитател на Диана, който е бил в студиото. Някой редовен зрител от публиката. Много хора знаят как да включат една телевизионна камера.

— Мисля, че това разширява много кръга на заподозрените.

— Ами, да го разширим. Той я вижда всеки ден по телевизията.

— Може да е жена.

Фин се замисли за миг, сетне поклати глава.

— Малко вероятно. Да оставим това настрана за малко и да разгледаме следната версия. Става дума за мъж — самотен и отчаян. Той живее сам, но всеки ден Диана влиза в стаята му чрез телевизионния екран. Тя стои пред него, говори му, усмихва му се. Той не е самотен, когато тя е там. И той я иска непрекъснато с него. Не му върви с жените. Малко се страхува от тях. Комбинативен е и вероятно има сваятна и отговорна работа, защото знае как да обмисля нещата. Той е задълбочен и педантичен.

Смаян, Дженър сви устни.

— Изглежда добре сте се подготвили.

— Така е. Мисля, че разбирам този човек, защото самият аз съм влюбен в Диана. Само че у него се таи буен темперамент и гняв. Той не е убил в пристъп на ярост. Смятам, че го е направил съвсем хладнокръвно.

Именно това смразяваше кръвта на Фин.

— Той преобръща наопаки моя дом и кабинета на Диана. Изписва чувствата си на стената. По какъв начин му е изменила Диана? Какво се е променило от деня, в който тя получи първата бележка, до убийството на Анджеला?

— Диана е започнала връзка с вас.

— Ние сме заедно от две години. Годешът, Дженър. Тъкмо го съобщихме официално, и Анджеला беше убита.

— Значи е убил Анджеला, защото е влюбен в Диана Рейнолдс?

— Убил е Анджеला и Пайк, защото обича Диана Рейнолдс. Какъв по-добър начин да покаже любовта си, като премахва хората, които я разстройват или безпокоят? Той е изпочупил и накъсал нещата ѝ, най-вече моделите за сватбени рокли, съобщенията във вестниците за годеща и снимките ни. Бил е вбесен, защото тя е обявила публично, че предпочита друг мъж пред него, че е готова да свърже живота си с неговия, за да го докаже.

Дженър кимна и започна да драска нещо върху лист хартия.

— Може би е трябвало да станете психоаналитик. А защо не напада вас?

Фин инстинктивно докосна ръкава си. Под него имаше белег от куршум. Той не беше изстрелян от снайперист или терорист. Но Фин не можеше да бъде сигурен в това.

— Защото аз не съм наранил с нищо Диана. Маршал се скара с нея в деня, в който беше убит, както и преди няколко години, когато се улови в капана на Анджеला.

— Трябваше да поговоря с него — каза Дженър и удари с юмрук по папката. — Той може да е знаел нещо, да е видял нещо. Възможно е да е бил заплашван.

— Съмнявам се. Той беше от онзи тип хора, които веднага щяха да изтърчат в полицията. Или щеше да ми каже, когато разговаряхме.

— Вие побързахте да го напердашите.

— Не съм го напердашил — възрази Фин и скръсти ръце на гърдите си. — Той замахна, аз също. Само веднъж. Но той би ми казал, ако имаше нещо, когато отидох в кабинета му преди няколко дни.

Дженър спря да драска на листа.

— Ходили сте при него заради убийството на Анджеला Пъркинс?

— Имах нещо на ум.

— Кое то не намерихте за необходимо да споделите.

— Беше нещо лично.

— В тази работа няма лични неща.

Дженър се наведе напред и присви очи.

— Позволих ви да участвате в разследването, защото мислех, че сте умен човек и защото ви съчувствам. Но ядосате ли ме, край.

— Аз ще направя каквото смятам за необходимо, лейтенант, с вас или без вас.

— Репортерите не са единствените, които тормозят хората. Не забравяйте това.

Дженър затвори папката и стана.

— А сега имам друга работа.

Независимо от съчувствието и възхищението, което Дженър изпитваше към Фин, той нямаше да му позволи да прави каквото си иска. Репортерът вероятно не съзнаваше, че животът му беше в опасност. Ала Дженър знаеше това много добре.

Той стана да си налее още кафе и погледна през остъклената врата.

— Говорим за вълка, а той в кошарата — измърмори Дженър и отвори вратата. — Мен ли търсите? — попита го той и направи знак на униформения полицаи, който бе препречил пътя на Фин. — Пусни го.

Дженър кимна на Фин и рече:

— Имате пет минути.

— Разговорът ще продължи малко по-дълго.

Фин разгледа равнодушно полицейските снимки на таблото. Те бяха на двете жертви — преди и след смъртта им. Приличаха на снимки, обезобразени при промиването.

Двайсет минути по-късно Дженър завърши разговора си с детектива от Бруклин Хайтс.

— Ще ни изпратят досието по факса — каза той на Фин. — И така, мистър Райли, кой е знаел, че Макнийл предава информация на Анджела?

— Хората от екипа на Диана. Сигурен съм в това. Освен това информацията е слязла и на долните етажи.

Фин беше много развълнуван. Чувстваше прилив на енергия винаги когато ребусът беше почти разгадан.

— Екипът на Диана и новинарите винаги са били в тясна връзка. Съгласен ли сте с мен? Трима души са мъртви, защото са заплашили по някакъв начин Диана.

— Не мога да коментирам по този въпрос, мистър Райли.

Фин се дръпна от масата.

— По дяволите, аз не съм тук в качеството си на репортер. Не търся клюки или най-новите подробности от анонимен полицейски източник. Искате ли да ме претърсите за микрофон?

— И аз не мисля, че търсите сензации, мистър Райли — каза спокойно Дженър. — Ако беше така, нямаше да стъпите в тази стая. Но вероятно сте свикнали да вършите нещата сам и не можете да се справите с компромисите на сътрудничеството.

Фин удари с двете си ръце по масата.

— Ако мислите да ме отстраните от случая, няма да стане. Но имате право за тормоза, лейтенант. Едно телефонно обаждане и ще накарам десетина камери да следят всяко ваше движение. Ще упражня такъв натиск върху вас, че няма да можете да кихнете, без някой да ви пъкне микрофон под носа. Преди да си поемете дъх, цяло Чикаго ще научи за серийния убиец. Сенаторът и кметът ще подскочат от радост, нали? Или вие ме използвайте, или аз ще ви използвам. Изборът е ваш.

Дженър скръсти ръце на масата и се наведе над тях.

— Мразя заплахите.

— Аз също. Но ще прибегна до много повече, ако се опитате да ме изолирате от разследването.

Фин погледна снимките на таблото, после заговори тихо и внимателно.

— Убиецът може да загуби контрол и да се опита да закачи и снимката на Диана там. Вие сте ядосан, защото аз проучих самостоятелно някои неща. Добре. Ядосвайте се. Но ме използвайте. В противен случай аз ще ви използвам.

Дженър разумно потисна раздражението си, като пресметна какви поражения би нанесла една война със средствата за масово осведомяване. Огромни.

— Тогава да направим следното, мистър Райли. Да допуснем, че Макнийл е бил първата от трите жертви, и да запазим това за себе си.

— Казах ви, че не ме интересуват сензациите.

— Само да се споразумеем за основните правила. Ще приемем, че само ограничен брой хора разполагат с информацията, която е станала мотив за убийството му.

Дженър посочи към един стол и зачака Фин да седне.

— Разкажете ми за тези хора. Започнете с Лорън Бах.

Дженър отвори досието на Лорън, което Анджела бе поръчала на Бийкър.

Каси влезе в кабинета на Диана и ахна. Диана стоеше на един стол в средата на стаята, а шивачката беше в краката ѝ. Около тях се диплеха десетки метри бяла коприна.

— Великолепна е.

— Това е още първата проба.

Ала Диана също ахна, когато докосна широката пола, прикрепена с карфици към корсажа. Ирландска дантела. За Фин.

— Имаш право, Каси.

— Трябва да взема камерата си.

Развълнувана, Каси се спусна към вратата, като добави:

— Не мърдай.

— Никъде няма да отида.

— Трябва да стоите мирно — измънка шивачката с пълната си с карфици уста.

Гласът ѝ беше хриплив, сякаш бе глътнала няколко от тях.

Диана употреби цялата си воля, за да не пристъпя от крак на крак.

— Но аз стоя мирно.

— Ами, треперите като разлюляна от пролетния вятър трепетлика.

— Съжалявам — въздъхна дълбоко Диана. — Нервна съм.

— Бъдещата булка — издекламира Каси, като влезе с долепена до окото камера. — Диана Рейнолдс, кралицата на дневните телевизионни предавания, е избрала елегантна рокля от...

— Италианска коприна — подсказа шивачката. — С ирландска дантела и цяло море от пресноводни перли.

— Изящна е — каза сериозно Каси, сетне продължи с професионален тон, като тикна камерата в лицето на Диана. — Кажете ни, мис Рейнолдс, как се чувствате преди този вълнуващ момент?

— Ужасно.

Диана скри лицето си. Ако пробата продължеше дори пет минути повече от определеното време, после трябваше да навакса с работата цяла седмица.

— Чувствам се като обезумяла. И все пак ми е приятно.

— Ако не мърдаш, ще те обходя, за да представя на зрителите цялостния ефект. Всичко това може да отиде в нарастващата ми видеотека за живота зад „Часът на Диана“.

Усмивката на Диана замръзна на устните ѝ.

— Много ли неща си заснела?

— Оттук-оттам — как Саймън скубе онова, което е останало от косата му, как Маргарет се ядосва, как ти бягаш към асансьора.

Сърцето на Диана затуптя силно под отрупания с перли корсаж.

— Никога не съм обръщала внимание на това. Наоколо има толкова много камери. Твоята е винаги под ръка, нали?

— Човек никога не знае какъв славен или унизителен момент може да улови.

Диана си спомни, че някой я бе снимал заспала на бюрото, как отива и да се връща от работа, как пазарува и играе с бебето на Фран в парка.

Някой я бе снимал, без да знае, и в студиото, точно до тялото на Анджела.

Каси, която влизаше и излизаше в кабинета десетки пъти на ден. Каси, която знаеше ангажиментите на Диана до най-малката подробност. Каси, която по-рано ходеше с един от операторите.

— Изключи я, Каси.

— Още една секунда.

— Изключи я — изкрещя Диана и стисна зъби.

— Съжалявам.

Озадачена, Каси свали камерата.

— Май се увлякох.

— Няма нищо. Много съм нервна.

Диана успя да се усмихне отново. „Това е нелепо, помисли си тя.“ Беше истинска лудост дори да ѝ мине през ум, че Каси е способна

да извърши убийство.

— Днес е първият ти ден след почивката.

Каси докосна ръката ѝ и Диана трябваше да положи усилия, за да не се дръпне.

— Тук беше такава лудница след шоуто — всички онези обаждания за Кейт Лоуел! Защо не си починеш след пробата? Прибери се вкъщи. Аз ще се заема с програмата ти до края на следобеда.

— Мисля, че това е добра идея — едва изрече Диана, тъй като сърцето ѝ тупкаше като обезумяло. — Вкъщи имам много работа.

Каси се нацупи.

— Нямах предвид да отиваш от една лудница в друга. Няма да свършиш нищо, докато онези бояджии и дърводелци са там. Мисля, че...

Тя видя, че очите на Диана се вторачиха в някого зад гърба ѝ, и се обърна.

— Джеф.

Устните на Каси разцъфнаха в усмивка, като видя възхищението, изписано на лицето му.

— Великолепна е, нали?

— Да. Наистина.

Той погледна към камерата в ръката на Каси.

— Снима ли?

— Разбира се. Джеф, дано не носиш пак някой спешна новина. Днес е незабравим ден — Дий се прибира вкъщи по-рано.

— О, добра идея. Фин се обади, Диана. Каза да ти предам, че има заседание, и ще се видите вкъщи. Вероятно ще се прибере към четири часа.

— О, чудесно. Може би ще успея да го изпреваря.

— Няма да стане, ако не стоите мирно — измърмори шивачката.

Но Диана обу обувките си и грабна чантата си едва в три и половина.

— Каси, би ли се обадила на Тим?

— Вече му се обадох. Ще те чака долу.

— Благодаря.

Диана се наведе над бюрото. Срамуваше се от това, което си бе помислила.

— Съжалявам, Каси. За камерата.

— Не се притеснявай.

Каси отвори едно от писмата, с които беше отрупано бюрото.

— Знам, че съм досадна — ухили се тя. — Харесва ми да досаждам с камерата. Ще се видим утре.

— Да. Не стой до късно.

Вече по-спокойна, Диана се приближи до асансьора, погледна часовника си и натисна копчето за приземния етаж. Ако ѝ провървеше, щеше да изненада Фин, като пристигне първа. Тя знаеше, че лесно ще го убеди да приготви пиле на жар и спагети. Диана беше в настроение за нещо пикантно след първия ден от завръщането си на работа.

Трябваше да се справи с планината от писма и телефонни обаждания вкъщи. След това, ако ѝ останеше време, щеше да облече нещо, което сигурно щеше да подлуди Фин.

Ще вечерят късно, много късно, реши тя, и излезе от асансьора.

Можеше да опакова някои от подаръците за Коледа или да накара Фин да изпече курабийки и да обсъдят някои от новите ѝ идеи.

Дневната светлина я накара да посегне към слънчевите очила. Сложи ги и се качи в очакващата я лимузина.

— Здравей, Тим.

Диана затвори очи и се изтегна. Вътре беше уютно и топло.

— Здравейте, мис Рейнолдс.

— Хубав ден.

Тя взе по навик охладения плодов сок, който винаги я очакваше. После се загледа лениво в гърба на шофьора си. Макар че в колата беше топло, той се бе сгушил в палтото си, а шапката беше прихлупена над лицето му.

— Да, хубав ден.

Диана отпи от сока и отвори дипломатическото си куфарче. Тя отмести папката с надпис „Планове за сватбата“ и взе писмата, които Каси бе подбрала за нея. Винаги броеше отиването и връщането от телевизията за част от работния ден. Трябваше да навакса за отнетото от пробата време, както и за това, че си тръгна по-рано.

Но щом стигна до третото писмо, погледът ѝ се замъгли. Нямаше причина да бъде толкова уморена по това време на деня. Обезпокоена,

тя провря пръсти под очилата, за да потърка очи. Ала те се замъглиха още повече, сякаш ги намаза с масло. Главата ѝ се замая и ръката ѝ падна тежко на седалката.

Колко беше изморена! В колата беше много горещо. Като на забавен каданс, тя се опита да съблече палтото си. Писмата се разпиляха на пода и усилието да ги вземе само увеличи световъртежа.

— Тим.

Диана се наведе и притисна ръка до гърба на предната седалка. Тим не отговори. Докато се опитваше да се съсредоточи, шишето с плодов сок се изплъзна от безчувствените ѝ пръсти.

— Нещо не е наред — опита се да каже тя, докато се свличаше отмаляла върху плюшения под на колата. — Никак не е наред.

Тим не ѝ отговори. Диана имаше чувството, че пропада в някаква бездънна черна яма.

ГЛАВА 28

Диана сънуваше, че се носи бавно сред някакви червеникави облаци към бледата светлина, която се прецеждаше през мъгливите слоеве. Тя стенеше, но не от болка, а от гаденето, което изгаряше гърлото ѝ.

Държеше очите си затворени и си поемаше дълбоко въздух. По кожата ѝ блестяха капчици лепкава пот. Копринената блуза беше залепнала на ръцете и гърба ѝ.

Когато най-лошото премина, тя отвори предпазливо очи.

Спомни си, че тръгна към къщи. Тим я караше с колата, после ѝ стана лошо. Но тя не беше у дома. Дали не се намираше в болница, зачуди се смътно тя, когато бавно отвори очи. Нежна виолетова светлина пълзеше по тапетите. Белият вентилатор на тавана леко раздвижваше въздуха с шептящия звук на перките си. Върху лъскавото махагоново бюро имаше колекция от красиви цветни шишета и съдини. Една великолепна млечка с жълто-червени цветове и миниатюрен синкав смърч, украсен със сребърни звънчета, създаваха коледна атмосфера.

Наистина ли беше в болница? Замаяна, Диана се опита да седне. Отново ѝ се зави свят и усети гадене в стомаха. Виждаше всичко в двойно. Помъчи се да вдигне ръка към лицето си, но тя падна безжизнено на леглото. Можеше само да лежи неподвижна и да се опитва да превъзмогне гаденето.

Видя, че стаята е нещо като кутия, без прозорци. Досущ ковчег.

Стъписването ѝ прерасна в паника. Диана се надигна и започна да вика. Опита се дори да стане от леглото. Запрепъва се като пияна. Довлече се олюлявайки се до стената, и прокара пръсти по изящните цветни тапети. Търсеше някакъв отвор. Разбра, че се намира в капан. Обърна се с широко отворени очи. Да, в капан.

Това, което видя на стената над леглото, я доведе до истерия. От една огромна снимка ѝ се усмихваше дръзко собствения ѝ лик. Бавно, с разтуптяно сърце огледа и останалата част от стаята.

Не, тук нямаше врати и прозорци, само тапети на цветя, върху които бяха залепени десетки нейни фотографии. Снимки със скрита камера, снимки от корици на списания и вестници стояха на фона на красивите тапети.

— О, господи! Мили боже!

Диана чу хленчещия си уплашен глас и прехапа устни.

Тя откъсна поглед от собствените си изображения и вторачи изцъклени от ужас очи в масичката. Тя бе застлана със снежнобяла покривка, върху която имаше сребърни свещници с лъскави бели свещи. Там бяха наредени десетки малки съкровища — обицата, която Диана бе загубила преди няколко месеца, едно от червилата ѝ, коприненият шал, подарен ѝ от Саймън на една Коледа и червената ръкавица, изчезнала миналата зима.

Имаше и други неща. Диана се приближи, обзета от напрежение и страх при вида на колекцията. Една бележка, която бе написала на Джеф, кичур черна като абанос коса, завързана със златиста нишка, още нейни снимки, сложени в красиви рамки с орнаменти. Обувките, с които се качи в лимузината, също бяха там. Сакото ѝ беше старателно сгънато.

Тя разбра, че това е нещо като светилище, и потрепери. Звукът, който издаде, беше животински и смрази кръвта ѝ. В ъгъла имаше телевизор и лавица, отрупана с подвързани с кожа албуми. Но най-ужасяващото бяха камерите в горните ъгли на стаята. Мъничките червеникави светлинки блестяха като очички.

Диана отстъпи назад и се спъна. Страхът ѝ нарастваше с всеки изминат миг. Погледът ѝ се стрелкаше ту в едната камера, ту в другата.

— Ти ме наблюдаваш — каза Диана, като се опита в гласа ѝ да не звучи обзелият я ужас. — Знам, че ме наблюдаваш. Няма да ме задържиш тук. Те ще ме търсят. Знаеш, че ще ме намерят. Сигурно вече са започнали да ме търсят.

Диана погледна към часовника си, но той не беше на ръката ѝ. „От колко ли време беше тук, зачуди се като обезумяла тя.“ Може да са минали пет минути или цели дни, откакто изгуби съзнание в колата.

Колата! Дъхът ѝ секна.

— Тим!

Тя стисна устни, за да не се разплаче.

— Тим, трябва да ме пуснеш. Ще се опитам да ти помогна. Обещавам. Ще направя всичко възможно. Моля те, ела тук, кажи нещо.

Сякаш в отговор на молбата ѝ част от стената се отвори. Диана се спусна натам, но само изстена отчаяно, защото отново ѝ се зави свят. Успя да изправи рамене, като се надяваше, че е прикрила страха си.

— Тим — започна Диана, сетне зяпна в почуда.

— Добре дошла вкъщи, Диана.

Със зачервено от стеснение и удоволствие лице в стаята влезе Джеф. Той носеше сребърен поднос с чаша за вино, порцеланова чиния с ароматни спагети и една напъпила роза.

— Надявам се, че стаята ти харесва.

Той бавно остави подноса на бюрото.

— Доста време се потрудох да я направя точно каквато трябва. Искам не само да се чувстваш удобно, но и да бъдеш щастлива. Да, знам, че няма прозорци.

Джеф се обърна към нея с блеснали очи, макар че в гласа му се прокрадна нотка на извинение.

— Но така е по-безопасно. Никой няма да ни безпокои, докато сме тук.

— Джеф!

„Спокойно!“ — заповяда си Диана. Трябваше да запази спокойствие.

— Не можеш да ме държиш тук.

— О, мога. Обмислил съм всичко много внимателно. Отне ми няколко години. Но защо не седнеш, Ди? Вероятно се чувстваш леко замаяна. А аз искам да бъдеш добре, докато се храниш.

Джеф пристъпи към нея. Диана се сви, ала той не я докосна.

— По-нататък — продължи той, — след като разбереш всичко, ще се почувстваш много по-добре. Необходимо ти е време.

Той вдигна ръка, сякаш да докосне бузата ѝ, но я дръпна, за да не уплаши Диана.

— Моля те, опитай да се отпуснеш. Никога не се отпускаш. Знам, че се страхуваш, но всичко ще бъде наред. Ако се съпротивляваш, ще се наложи да... — Джеф не можа да произнесе думите и измъкна една спринцовка от джоба си. — Не искам да го правя.

Диана мигновено се сви и той прибра спринцовката.

— Наистина не искам. Но ти няма да можеш да се измъкнеш.

Джеф се усмихна отново и премести масата и стола до леглото.

— Трябва да се храниш — каза грижовно той. — Винаги си ме тревожила, защото не се грижиш достатъчно за себе си. Вечно ядеш на крак, не обядваш. Но аз ще се грижа добре за теб. Седни, Диана.

Мина ѝ през ум да откаже. Можеше да започне да пици, да буйства, да го заплашва. Но имаше ли смисъл? Тя познаваше Джеф — или по-точно си мислеше, че го познава — от години. Спомни си, че той може да бъде упорит. Ала тя винаги бе успявала да го вразуми.

— Гладна съм — каза му Диана, като се надяваше, че стомахът ѝ няма да се възпротиви. — Ще ми говориш ли, докато се храня? Ще ми обясниш ли всичко?

Тя му се усмихна.

— Да.

Усмивката изгаряше лицето му като треска.

— Мислех, че отначало може да се разсърдиш.

— Не съм сърдита. Уплашена съм.

— Няма да ти сторя зло.

Той взе вкочанената ѝ ръка в своята и я стисна леко.

— На никого няма да позволя да ти причини болка. Знам, че може да си помислиш да избягаш от мен, да минеш през изхода в стената. Но няма да можеш. Аз съм много силен, а ти си още отмаляла от опиата. Каквото и да правиш, ще останеш заключена тук. Седни.

Тя изпълни заповедта му като насън. Искаше да избяга, но краката ѝ трепереха. Как да бяга, като едва се държеше? Опиатът беше един от детайлите, за които човек като Джеф би помислил. Именно това го правеше незаменим в телевизионния ѝ екип.

— Не постъпваш правилно, като ме държиш тук, Джеф.

— Това е вярно — съгласи се той и сложи подноса на масата пред нея. — Ала реших, че така е най-добре за теб. Много дълго мислих. Непрекъснато мисля за теб. По-нататък ще можем да пътуваме заедно. Разгледах къщите в Южна Франция. Мисля, че там ще ти хареса. — Той я докосна леко по рамото. Кожата ѝ настръхна. — Толкова много те обичам!

— Но защо не ми го каза досега? Можеше да ми обясниш какво чувстваш.

— Не можех. Отначало мислех, че просто си много стеснителен, но после разбрах, че всичко е предопределено от Съдбата.

Джеф придърпа още един стол. Изгаряше от нетърпение да обяснява. Наведе се напред и очилата се плъзнаха по носа му. Погледът на Диана се замъгли, сетне просветна и тя видя как Джеф бутна очилата нагоре — стар навик, който по-рано ѝ беше приятен, но сега смрази кръвта ѝ.

— Ти трябваше да направиш някои неща, да придобиеш опит. Мъжете. Трябваше да излезеш от системата си, преди да можем да бъдем заедно. Аз те разбирам. Никога не съм те обвинявал заради Фин. Но това ми причиняваше болка.

Джеф сложи ръце на коленете си и въздъхна.

— Ала не те обвинявам. Не мога да обвиня и него.

Лицето му отново засия.

— И как бих могъл, като знам, че ти си съвършена! Когато те видях за пръв път по телевизията, дъхът ми секна. Дори се поуплаших. Ти гледаше право в мен, през мен. Никога няма да те забравя. Дотогава бях толкова самотен. Израснах в тази къща, единствено дете. Ти не се храниш, Диана. Искам да ядеш.

Тя взе послушно вилицата. Джеф искаше да говори. Явно изгаряше от нетърпение да го направи. Диана реши, че най-добрият начин да избяга, беше да се престори, че го разбира.

— Каза ми, че си израснал в Айова.

— Майка ми ме заведе там по-късно. Тя беше много своенравна.

В гласа му пак се долови нотка на извинение.

— Не слушаше никого, не се подчиняваше на никого. И естествено, чичо Матю я наказваше. Той беше по-възрастен — главата на семейството. Държеше я затворена в тази стая, за да я накара да разбере кое е правилно и кое не е.

Лицето му се промени, докато говореше. Стисна устни и присви очите си, които някак се състариха и станаха по-строги.

— Но майка ми така и не разбра нищо, колкото и усилия да полагаше чичо. Тя избяга и забременя. Когато навърших шест години, я прибраха в лудницата. Аз отидох да живея при чичо Матю. Нямах кой друг да ме вземе.

Диана успя да преглътне хапка спагети, която заседна като лепило в гърлото ѝ. Страхуваше се да опита от виното. Джеф може би

бе сложил опиат и в него.

— Съжалявам за майка ти, Джеф.

— Няма нищо.

Той сви рамене и се отърси от мисълта като змия, която сменя кожата си. Лицето му отново се проясни, сякаш беше погалено от нежна ръка.

— Тя не ме обичаше. Никой, освен чичо Матю не ме е обичал. И освен теб. Това е само вино, Ди. Любимото ти.

Той се засмя, взе чашата и отпи, за да ѝ покаже, че няма нищо опасно.

— Не съм сложил нищо в него. Не се налагаше, защото сега ти си тук. С мен.

Но Диана не пи от виното, защото не беше сигурна какво ще бъде въздействието му, като се смеси с опиата.

— Какво стана с майка ти?

— Тя полудя. Сетне умря. Хареса ли ти вечерята? Знам, че тези спагети са любимите ти.

— Чудесни са.

Диана провря още една хапка през скованите си устни.

— На колко години беше, когато тя почина?

— Не знам. Това няма значение. Аз бях щастлив с чичо.

Джеф явно се нервираше, когато говореше за майка си, затова избягваше този въпрос.

— Той беше страхотен. Силен и добър. Не ме наказваше, защото и аз бях добър. Не го измъчвах, както правеше майка ми. Ние се грижехме един за друг.

Джеф започна да говори бързо и развълнувано.

— Той се гордееше с мен. Аз учех усилено и не се мотаех с другите хлапета. Те не ми трябваха. Само искаха да карат бързи коли, да слушат музика и да се карат с родителите си. Аз уважавах чичо. Никога не забравях да изчистя стаята си или да измия зъбите си. Чичо Матю все повтаряше, че не ми трябва никой друг, освен семейството. Той беше единственият ми роднина. После, когато той умря, остана само ти. Затова знаех, че постъпвам правилно.

— Джеф!

Диана употреби цялото си умение, за да поддържа разговора и да го насочи в посоката, в която искаше.

— Мислиш ли, че чичо ти би одобрил това, което правиш сега?

— О, напълно.

Той засия. Лицето му беше лъчезарно, невинно и ужасяващо.

— Той непрекъснато ми говори тук, горе.

Джеф посочи главата си и намигна.

— Чичо ми каза да бъда търпелив, да чакам, докато настъпи подходящият момент. Знаеш ли кога започнах да ти изпращам писма?

— Да, спомням си.

— Тогава за пръв път сънувах чичо Матю. Той ми каза да те ухажвам като истински джентълмен. Да бъда търпелив. Все ми повтаряше, че хубавите неща стават бавно. Каза, че трябва да чакам и да се грижа за теб. Мъжете трябва да закрилят жените, да се грижат за тях. Хората са забравили това. Вече никой не го е грижа за другия.

— Затова ли уби Анджела, Джеф? За да ме предпазиш от нея?

— Обмислях това няколко месеца.

Той пак се облегна назад и кръстоса крака. Разговорите с Диана винаги бяха важни. А този беше най-приятният.

— Ти не знаеш, но аз я накарах да мисли, че ще заема мястото на Лу.

— На Лу! Лу Макнийл?

— Да, след като го убих.

— Лу!

Виллицата падна от пръстите ѝ и издрънча върху порцелановата чиния.

— Ти си убил Лу?

— Той ти измени. Аз трябваше да го накажа. Той използва и Саймън. Докато не започнах да работя при теб, аз всъщност няхах приятели. Саймън ми стана приятел. Щях да убия и него, но разбрах, че са го използвали. Той не е бил виновен, нали?

— Не — побърза да каже Диана и наблегна на думата, като сложи ръка върху неговата. — Не, Джеф. Саймън не е бил виновен. Аз много държа на него. Не искам да му причиниш болка.

— И аз си помислих така — ухили се той като дете, похвалено от възрастен човек. — Аз те познавам много добре, Диана. Знам всичко за теб, за семейството ти, за приятелите. Знам кое е любимото ти ястие и цвят, знам къде обичаш да пазаруваш. Знам какво мислиш. Все едно съм в главата ти. Или ти в моята — бавно добави той. — Понякога

мисля, че ти си в моята. Знаех, че искаш да отстраниш Анджеला от пътя си. Но ти никога не би я наранила. Ти си толкова мила и добра.

Той стисна ръката ѝ.

— Затова аз го направих вместо теб. Уговорих я да се срещнем на паркинга на Си Би Си. Тя отпрати шофьора си — точно както ѝ казах. Отворих външната врата с моята карта и заведох Анджеला в студиото. Казах ѝ, че съм преснимал някои неща — идеи за шоуто, гости, планове за бъдещето. Тя щеше да ги купи от мен. Но не ми беше казала, че ти ще дойдеш.

Той се намръщи и издаде долната си устна напред.

— Тя ме излъга.

— Ти си я убил. И си включил камерите.

— Бях ти сърдит.

Устните му потрепериха и той наведе глава. Диана отново грабна вилицата. Хрумна ѝ, че би могла да я използва като оръжие. Въздействието на опиата отминаваше и тя се почувства по-силна. Може би трябваше да благодари на страха за това. Ала Джеф я погледна и изгарящата светлина в очите му я накара да изтръпне.

— Знаех, че не беше правилно, но исках да ти причиня болка. Ти щеше да се омъжиш за него, Ди. Нямах нищо против да спиш с него. Слабост на плътта. Чичо Матю ми обясни как сексът развъртава и колко са безсилни хората. Разбирах и бях търпелив, защото винаги съм знаел, че ти ще дойдеш при мен. Но не можех да допусна да се омъжиш за него, да положиш брачна клетва.

Той стисна силно ръката ѝ.

— Знаех, че си ти, когато отвори вратата. Винаги познавам, щом влезеш. Ударих те. Исках да те ударя пак, но не можах. Затова те занесох на стола, сложих Анджеला на другия и включих камерите. Исках да видиш какво съм направил за теб.

Той стисна устни, въздъхна и бавно пусна пулсиращата ѝ ръка.

— Не биваше да съсипвам кабинета ти. Не трябваше да отивам и в дома на Фин. Съжалявам.

Каза го така, сякаш бе забравил за някакъв ангажимент.

— Джеф, казвал ли си на някого за чувствата си?

— Само на чичо, когато разговаряме мислено. Той беше сигурен, че ти скоро ще разбереш и ще дойдеш у дома при мен. И когато чух

какво е направил с теб онзи нещастник на паркинга, разбрах, че моментът е настъпил.

— Маршал?

— Той се е опитал да те нарани. Джо ми разказа как се е държал. Затова го причаках. Убих го по същия начин като останалите. Всичко беше символично, Диана, почти свято. Не мислиш ли?

— Няма нищо свято в убийството, Джеф.

— Ти си прекалено снизходителна. — Очите му обходиха с обич лицето ѝ. — Ако прощаваш на хората, които са ти причинили болка, те ще го направят пак. Трябва да браниш своето.

Той си спомни за кучето, което постоянно влизаше в двора им, разравяше цветята на чичо Матю и мърсеше тревата. Беше се разплакал, когато чичо му отрови кучето. Но чичо Матю му обясни защо е правилно и справедливо да се защитаваш от натрапниците. Джеф стана и се приближи до бюрото. Отвори най-горното чекмедже и извади някакъв списък.

— Всичко съм планирал. Ти и аз винаги сме правили списъци и планове. Не сме от онези, които правят нещо, без да мислят, а?

Той отново засия и ѝ подаде списъка.

„Лу Макнийл
Анджела Пъркинс
Маршал Пайк
Дан Гарднър
Джейми Томас
Фин Райли?“

— Фин — промълви Диана.

— Той не е сигурен. Включих го в списъка, в случай че ти причини болка. Едва не го направих веднъж. За малко. Но в последната минута осъзнах, че искам да го убия, защото ревнувам. Сякаш чичо Матю дойде и блъсна пушката в последния миг. Наистина се зарадвах, че не го убих, когато видях колко си разстроена, че са стреляли по него.

— В Гръцкия квартал — прошепна Диана с треперещи устни. — Ти ли стреля по него тогава?

— Това беше грешка. Наистина съжалявам.

— О, боже! — възкликна Диана и ужасена се дръпна назад. — О, господи!

— Беше грешка.

В гласа му прозвуча опасна раздражителност. Джеф отмести поглед от Диана.

— Казах, че съжалявам. Няма да му сторя нищо, ако не ти причинява болка.

— Той никога не го е правил. И няма да го направи.

— Тогава и аз няма да му направя нищо.

Дланите ѝ се овлажниха и сърцето ѝ силно затупка.

— Обещай ми, Джеф. Важно е за мен Фин да е в безопасност. Той се държи много добре с мен.

— Аз съм по-добър за теб.

На лицето му се изписа детинска сприхавост. Диана използва момента.

— Обещай ми, Джеф, иначе ще бъда много нещастна. А ти не искаш да бъде така, нали?

— Не.

Той се бореше между нейното и своето желание.

— Мисля, че вече няма значение. След като ти си тук.

— Трябва да обещаеш.

Диана стисна зъби, за да прикрие отчаянието в гласа си. Трябваше да разсъждава разумно.

— Знам, че ще удържиш на думата си.

— Добре. Щом това те прави щастлива.

За да покаже, че е искрен, той взе писалката и задраска името на Фин.

— Виждаш ли?

— Благодаря. А Дан Гарднър...

— Не — отсече Джеф и сгъна списъка. — Той вече ти причини болка, Ди. Каза ужасни неща за теб и помогна на Анджела в опитите ѝ да те съсипе. Той трябва да бъде наказан.

— Но той не е важен, Джеф. Той е едно нищо.

Трябваше да се успокои. Да му говори спокойно, но твърдо. Като възрастен на дете.

— А Джейми Томас? Това се случи преди толкова много години. Той изобщо не ме интересува.

— Но мен ме интересува. Щях да убия първо него, но той беше в Европа. Криеше се — добави презрително Джеф. — Не е лесно да прекараш оръжие през границата.

Джеф отново засия.

— Той се върна, знаеш ли? В Ню Хемпшър е. Скоро ще отида там.

Вече не й беше лошо от опиата, но още й се гадеше.

— Той не ме интересува. Нито един от тях не ме интересува. Не искам да ги нараняваш заради мен.

Джеф извърна лице намусен.

— Не искам да говоря повече за това.

— Аз искам...

— Ти трябва да мислиш и за онова, което искам аз.

Той пхна списъка в чекмеджето и го затвори с трясък, от който шишетата издрънчаха.

— Мисля единствено за теб.

— Да, знам. Но ако отидеш в Ню Йорк да убиеш Гарднър или в Ню Хемпшър заради Джейми, аз ще бъда тук съвсем сама. Не искам да оставам заключена сама, Джеф.

— Не се безпокой — каза нежно той. — Аз имам време и ще бъда много внимателен. Толкова се радвам, че си тук.

— Моля те, ще ме пуснеш ли навън? Нуждая се от чист въздух.

— Не мога. Още не. Това не влиза в плана.

Джеф отново седна и се наведе напред.

— Трябват ти три месеца.

Кръвта й се смрази от ужас.

— Ти не можеш да ме държиш заключена тук три месеца.

— Защо не? Ще имаш всичко, от което се нуждаеш. Книги, телевизор, компания. Ще ти нося видеофилми, ще ти готвя. Купил съм ти дрехи.

Той скочи и отвори една друга тайна врата.

— Виждаш ли? Много седмици избирах подходящото облекло.

Джеф посочи към пълния с панталони, рокли и сака дрешник.

— А в бюрото има блузи, пуловери, нощници и бельо. Ей там е...

Той спря и отвори още една врата.

— Банята.

Джеф се изчерви и заби поглед в обувките си.

— Тук няма камери. Кълна се. Не бих те следил, докато си в банята. Сложил съм любимите ти шампоани за вана, сапуни, козметика. Ще имаш всичко каквото поискаш.

Думите се врязаха в паметта ѝ. Диана не можа да прикрие раздразнението в гласа си.

— Не искам да стоя тук заключена.

— Съжалявам. Свободата е единственото, което не мога да ти дам в момента. Скоро, когато разбереш всичко, ще бъде различно. Но аз ще ти нося това, от което имаш нужда. И да изляза, ти ще бъдеш добре тук. Стаята е обезопасена, звукоизолирана. Дори някой да влезе в къщата, няма да те намери. Вратата е скрита от другата страна, зад библиотеката. Сам го измислих. Никой не би се досетил, че тук има стая, така че ще бъдеш в безопасност, когато ме няма. А когато имам работа въкъщи, ще мога да те наблюдавам. — Той посочи към камерите. — Ако се нуждаеш от мен, веднага ще разбере.

— Те ще дойдат и ще ме намерят, Джеф. Рано или късно. Те няма да те разберат. Трябва да ме пуснеш.

— Не, трябва да те задържа. Искаш ли да гледаш телевизия?

Джеф прекоси стаята и взе дистанционното управление от нощното шкафче.

— Имаме цяла кабелна система.

Диана потисна истеричния си смях и притисна пръсти до очите си.

— Не, не сега.

— Можеш да гледаш каквото поискаш. На лавицата има много видеокасети, на които съм те снимал.

Той се засуети из стаята като енергичен домакин, който гори от желание да забавлява гостите.

— Запазил съм ги за теб. Има и стереоуредба, с любимата ти музика. В банята има малък хладилник, зареден с напитки и храна.

— Джеф!

Диана усещаше как паниката ѝ нараства. Ръцете ѝ трепереха. Тя стана.

— Доста си се потрудил. Разбирам те, знам, че си направил онова, което си мислил за необходимо. Но да ме държиш затворена, е лошо.

— Не, не, не.

Той бързо се приближи до нея и хвана ръцете ѝ, когато тя се дръпна назад.

— Ти си принцесата от приказките, а аз те пазя, закрилям те. Все едно си омагьосана, Дий. Някой ден ще се събудиш и ще ме откриеш тук. И двамата ще бъдем много щастливи.

— Аз не съм омагьосана. — Тя се дръпна с всички сили. Страхуваше се от него, но и едва сдържаше гнева си.

— Аз не съм никаква принцеса. Аз съм обикновен човек, който има право на избор. Ти не можеш да ме заключиш и да очакваш да ти бъда благодарна, защото имам баня.

— Знаех си, че отначало ще се ядосаш.

Той въздъхна разочарован и посегна към подноса.

— Но ще се успокоиш.

— И още как!

Диана се нахвърли върху него и замахна със свободната си ръка. Първият удар се плъзна по скулите му. Порцеланът се разлетя на парчета и се пръсна на пода. Диана изръмжа и понечи да грабне едно от парчетата.

Сетне изпищя и започна да се бори като обезумяла, докато той се опитваше да я повали на пода. Джеф беше толкова силен, много посилен, отколкото изглеждаше с дългите си върлиности ръце. Той не издаде абсолютно никакъв звук, само хвана здраво китките ѝ, докато пръстите ѝ се разтвориха и пуснаха порцелановия къс.

Джеф я завлече до леглото, като стоически изтърпя ударите на краката и юмруците ѝ. Когато легна върху нея и тя усети мъжката му твърдост на бедрото си, ужасът ѝ се удвои.

Явно я очакваха по-неприятни неща от заключването.

— Не!

Диана се опита да го отмести, но той затисна ръцете ѝ над главата.

— Желая те, Диана! Господи, колко те искам!

Неумелата му целувка олигави брадичката ѝ. Допирът до нейното извиващо се тяло накара погледът му да се замрежи. Сърцето

й блъскаше лудешки до неговото. Кожата ѝ беше мека като вода и същевременно гореща като огън.

— Моля те, моля те!

Той се разплака, когато долепи устни до нейните.

— Само ми позволи да те докосна.

— Не!

Тя извърна глава с погнуса. Трябваше да запази самообладание и да опита последната си надежда.

— Ти не си по-добър от Джейми. Причиняваш ми болка, Джеф. Трябва да престанеш да ме нараняваш.

Джеф вдигна глава. По бузите му се стичаха сълзи.

— Съжалявам, Диана. Толкова съжалявам. Но толкова дълго те чаках! Няма да се любим, докато не си готова за това. Заклевам се. Не се страхувай от мен.

— Но аз се страхувам, Джеф. Ти ме заключи. Каза ми, че никой не може да ме намери. Ами ако нещо се случи с теб? Може да умра тук.

— Нищо няма да ми се случи. Обмислил съм всичко до последната подробност. Аз те обичам, Диана, и знам, че и ти ме обичаш. Ти ми го показва по стотици начини. Начинът, по който ми се усмихваше, докосваше ме и ми се смееше, начинът, по който улавяше погледа ми. Ти ме направи директор на продукцията си. Не мога да ти опиша какво означаваше това за мен. Ти ми се довери да те ръководя. Ти повярва в мен. В нас.

— Това не е любов. Аз не те обичам.

— Още не си готова за това. А сега трябва да си починеш.

Той хвана ръката ѝ и извади спринцовката.

— Не! Недей!

— Моля те, не го прави. Няма къде да избягам. Ти каза, че не мога да изляза оттук.

— Ти имаш нужда от почивка — каза тихо той и заби иглата в ръката ѝ. — Аз ще те пазя, Диана.

Главата ѝ се отпусна назад и сълзите ѝ се смесиха с неговите. Джеф изчака нещастен, докато тя престана да се съпротивлява. Щом тялото ѝ се отпусна, той едва обузда желанието си да я погали.

Напомни си, че това ще стане, когато Диана е готова, и доволен избърса сълзите си. После внимателно нагласи възглавницата под

главата ѝ и я целуна целомъдрено по челото. Това бе неговата принцеса. На нея той бе изградил кула от слонова кост, в която щяха да живеят заедно. До края на живота си.

— Не е ли съвършена, чичо Матю? Не е ли прелестна? И ти би я обичал, и ти щеше да си сигурен, че тя е единствената.

Той въздъхна. Чичо Матю вече не му говореше. Явно Джеф бе сгрешил, като позволи на сексуалното си желание да промени плановете. Той трябваше да бъде наказан — на хляб и вода за два дни. Така би постъпил и чичо му. Джеф клекна хрисимо, за да прибере счупените чинии. Оправи стаята и угаси лампите. Хвърли един последен, изпълнен с копнеж поглед на Диана и се измъкна, като тихо затвори тайната врата.

— Мисля, че ще бъде най-добре, ако заведете мис Рейнолдс вкъщи.

Дженър и Фин бяха в асансьора. Лейтенантът още беше ядосан от натиска, който му бе оказал Фин, но го прикриваше с мълчаливо достойнство.

— Предпочитам тя да не е в студиото, когато разпитваме пак екипа ѝ.

— Щом разбере какво сте намислили, тя няма да отстъпи.

Доволен, че нещата се задвижват, Фин се облегна на стената.

— Ще направя всичко възможно, за да я убедя да стои настрана, но това е най-доброто, което мога да предложа. Диана много държи на колегите си. Тя няма да иска да приеме, че е замесен човек от нейния екип.

— Може да ѝ се наложи.

— Ако вдигне голям шум, ще заведем хората ѝ в полицейския участък. Това съвсем няма да ѝ хареса.

— Може да опитате. Вие не я познавате като мен, лейтенант. Каси? — извика Фин, като влязоха в приемната. — Тук ли е Диана?

— Не.

Озадачена, тя спря да подрежда писмата, които смяташе да пусне на път за вкъщи.

— Какво правите тук?

— Каси, Дру — наклони глава Дженър, — бихме желали да ви зададем още няколко въпроса. Можете ли да извикате и останалите членове от екипа на мис Рейнолдс?

— Не знам кой е останал в сградата, Фин?

— Защо не им позвъниш по вътрешния телефон — предложи той. — И да намериш Диана.

Фин искаше да измъкне бързо оттук Диана. Инстинктът му подсказваше да не губи време и той възнамеряваше да го послуша.

— Кажй й, че съм в настроение да готвя.

— Но тя се прибра вкъщи. Тръгна веднага щом ти се обади.

— Обаждал съм се? — На Фин му причерня. — Диана ли ти каза, че съм се обаждал?

— Не, казал си да й предадат, че имаш заседание и ще се прибереш рано вкъщи. Съобщиха й го по време на пробата и тя тръгна веднага след нея.

Фин отвори вратата на кабинета на Диана и погледна вътре.

— Ти ли прие съобщението?

— Не, аз бях с нея. Джеф е бил на телефона.

Очите му бяха като син лед, когато се обърна.

— Той ли каза, че е говорил с мен?

— Да. Защо?

Страхът започна да измества объркването. Каси погледна Дженър, после Фин.

— Случило ли се е нещо с Диана?

Фин не отговори, а грабна телефона й набра домашния си номер. След две иззвънявания той чу, че се включи телефонният секретар. Фин стисна зъби и изчака до края на съобщението.

— Диана? Вдигни слушалката, ако си там. Вдигни я, по дяволите.

— Тя вече трябва да се е прибрала. Тръгна си преди повече от час. Фин, какво става?

— Какво точно й каза Джеф?

— Че ти си се обадил.

— А ти защо не вдигна телефона?

— Аз...

Уплашена, без да знае защо, Каси се облегна на бюрото, за да запази равновесие.

— Не го чух да звъни. Не го чух.

— Къде е Джеф?

— Не знам. Той...

Ала Фин вече препускаше по коридора. Той нахлу в една от стаите и намери Саймън, който обсъждаше нещо с Маргарет.

— Хей, Фин. Защо не чукаш?

— Къде е Джеф?

— Той не се чувстваше добре и си отиде вкъщи.

Саймън стана.

— Какво има?

Каси дръпна Фин за ръкава с леденостудени ръце.

— Аз се обадох на Тим, говорих с него. Той я чакаше долу.

— Свържи се с него. Веднага.

— Мистър Райли — започна спокойно Дженър, когато Каси хукна да изпълни заповедта на Фин, — накарах един униформен полицаи да отиде у вас, защото мис Рейнолдс не отговаря на телефона. Това е всичко.

— Какво става, по дяволите? — попита Саймън.

— Тим не отговаря — рече Каси, като застана на прага и сложи ръка на гърлото си. — В дома му ми отговори телефонният секретар.

— Дайте ми адреса — каза бързо Дженър.

ГЛАВА 29

— Мистър Райли, знам, че сте разстроен, но трябва да ми позволите да се справя с положението.

Дженър стоеше на тротоара пред крайградската къща на Джеф и му беше напълно ясно, че може само временно да възпре Фин да не разбие вратата.

— Тя е вътре. Чувствам го.

— Без да подценявам инстинкта ви, искам да ви кажа, че не можем да бъдем сигурни. Само знаем, че Джеф Хайът е предал съобщението. Трябва да проверим всичко — напомни му Дженър. — Също както проверихме шофьора Тим О'Мейли.

— Който не беше в дома си — изръмжа Фин, като се вглеждаше внимателно в прозореца. — И служебната кола не беше на паркинга. Никой не е виждал О'Мейли от следобед.

Леденостуденият му смразяващ поглед отново проряза Дженър.

— Къде е той, по дяволите? И къде е Диана?

— Именно това ще разберем. Няма да губя време, за да ви казвам да се качите в колата си и да се приберете у дома си, но настоявам да ме оставите аз да се оправя с Хайът.

— Ами започвайте.

Гласът му беше студен, а погледът смразяващ. Фин беше готов да избухне всеки миг. Лейтенантът побърза да натисне звънеца. Разнесе се мелодичен камбанен звън. Под краката му имаше изтривалка с надпис „ДОБРЕ ДОШЛИ“, на яркочервената врата висеше коледен венец, а покрай нея бяха наредени разноцветни светлилки. Джеф Хайът явно се бе подготвил за празниците.

Той знаеше, че те ще дойдат, и ги чакаше. Облечен със стар пуловер и широки панталони, Джеф слезе по стълбите. Беше ги видял, че идват, още от прозореца на спалнята си. Усмихна се и спря пред вратата. Беше убеден, че това е следващата стъпка към свободата на Диана.

Той отвори вратата.

— Здравсти, Фин — рече Джеф и погледна озадачено посетителите. — Какво става?

— Къде е тя? — попита Фин, като произнесе отчетливо всяка дума.

Да, Фин наистина едва сдържаше гнева си.

— Искам да знам къде е тя.

Усмивката на Джеф се промени в объркване. Той погледна с недоумение Фин, сетне Дженър.

— Какво се е случило? Нещо не е наред ли?

— Мистър Хайът — започна Дженър и застана между двамата мъже, — искам да ви задам няколко въпроса.

— Добре — отговори Джеф и разтри слепоочията си.

— Няма проблеми. Искате ли да влезете?

— Благодаря. Мистър Хайът — продължи Дженър, — вие ли предадохте съобщението за мис Рейнолдс в три часа днес следобед?

— Да. Защо?

Джеф се сви от болка и продължи да разтрива слепоочията си.

— Господи! Може ли да седнем? Ужасно ме боли глава.

Влязоха в къщата. Явно мебелите бяха поръчани по каталог — маси, столове и лампи в еднакъв стил. Функционален апартамент, каквито харесваха прозаичните ергени или младоженците с ограничен бюджет. Седна само Джеф.

— Казал си й, че съм се обаждал аз, нали така?

— Да — усмихна се предпазливо Джеф, но очите му останаха нащрек. — Твоят помощник каза да предам на Ди, че имаш заседание и смяташ да се върнеш рано вкъщи.

— Значи вие не сте разговаряли лично с мистър Райли? — попита Дженър.

— Не. Стори ми се странно, че се обаждат в моя кабинет, но когато отидох при Ди, видях, че двете с Каси са заети. Дий пробваше сватбената си рокля. Изглеждаше невероятно.

— Защо сте се прибрали по-рано?

— Заради главоболието. Цял ден не ми минава. Трудно ми е да се съсредоточа. Вижте какво...

На лицето му пак се изписа учудване и объркване.

— Защо е всичко това? Престъпление ли е, че съм предал някакво съобщение, дошло по телефона?

— В колко часа си тръгнахте?

— Веднага след като говорих с Ди. Прибрах се вкъщи. Не, първо се отбих в аптеката и си купих аспириин. Помислих, че ако полежа малко...

Гласът му постепенно заглъхна.

— Нещо се е случило с Ди.

Той отново седна на дивана, сякаш краката не го държаха.

— О, боже. Има ли й нещо?

— Не са я виждали, откакто е излязла от кабинета си — каза Дженър.

— О, господи! Исусе! Говорихте ли с Тим? Той не я ли е откарал вкъщи?

— Не можем да намерим мистър О'Мейли.

Джеф въздъхна и потърка лицето си.

— Тогава не се е обадил помощникът ти, а Фин? А пък аз не попитах нищо. И през ум не ми мина.

Челюстта му потрепери и той пак отпусна ръце. Очите му потъмняха от спотаен страх.

— Мислех само да се прибера вкъщи и да си легна. Само отговорих, че ще й предам съобщението. Така и направих.

— Не ти вярвам.

Нито един от мускулите на Фин не трепна. Думите му удариха Джеф като плесница.

— Ти си педантичен човек, Джеф. Така те описа Диана.

Времето минаваше.

— Защо си предал непроверено съобщение, след като знаеш какво става напоследък?

— Нали беше от теб.

Начинът, по който Фин го изучаваше — сякаш разравяше тайните в главата му, го изнервяше.

— Тогава вероятно нямаш нищо против, ако огледаме къщата ти — каза Фин и се обърна към Дженър. — Всеки сантиметър.

— Мислиш, че аз...

Джеф млъкна и стана от дивана.

— Хайде — подкани ги той. — Претърсете навсякъде.

— Благодаря ви за сътрудничеството, мистър Хайът. Ще бъде най-добре, ако ни придружавате.

— Добре.

Джеф се вкамени, вторачен във Фин, и каза:

— Знам за чувствата ти към нея и не те обвинявам за това.

Те претърсиха всяка стая, надникнаха в дрешниците, в шкафовете и в гаража, където беше паркиран незабележителният седан на Джеф. Всичко това трая по-малко от двацет минути.

Фин забеляза подредената функционална мебелировка и прилежно изгладените дрехи. Като директор на най-гледаното шоу, Джеф явно получаваше голяма заплата. Ала Фин видя, че той явно не харчи парите за себе си.

Зачуди се за какво ли спестява Джеф Хайът.

— Бих искал тя да е тук — каза Джеф. Той почувства мимолетен радостен порив, когато отминаха библиотеката.

— Поне щеше да е в безопасност. Искам да ви помогна. Можем да започнем с пресата — да обявим Диана за общонационално издирване. До сутринта всички ще я търсят. Всеки познава лицето ѝ.

Той погледна умолително Фин.

— Все някой ще я види. Той не може да я държи заключена непрекъснато.

— Където и да я държи — каза Фин, без да откъсва очи от Джеф, — аз ще я намеря.

Сетне излезе от къщата и не се обърна нито веднъж. След няколко секунди двигателят на колата му изрева.

— Не го обвинявам — измърмори Джеф и погледна Дженър. — Никой не би го обвинил.

Когато и полицаят си тръгна, той заключи внимателно вратата. Усмивката му ставаше все по-широка, докато се изкачваше по стълбите. Може би щяха да дойдат пак. От една страна, дори се надяваше на това, защото той щеше да ги разведе из къщата, щяха да минат точно покрай тайната стая, в която спеше неговата принцеса.

Но никога нямаше да я намерят. Тогава той и Диана щяха да останат сами. До края на живота си.

Джеф включи телевизора в стаята си. Вечерните новини не го интересуваха. Той натисна едно копче и седна да гледа Диана.

Тя продължаваше да спи, неподвижна като кукла. Сълзите, които потекоха от очите му, бяха сълзи на радост.

Дженър настигна Фин пред дома му. Той не спомена за ограничението на скоростта, което Фин бе нарушил.

— Ще проучим задълбочено Хайът и О'Мейли. Защо не поемете ролята си на репортер и не огласите случилото се?

— Разбира се, че ще излъчим съобщение.

Фин стоеше на хладния декемврийски вятър и се опитваше да се отърси от паниката, която го обземаше.

— Хайът изглежда невинен като новородено агънце, а?

— Да — отговори Дженър и дъхът излезе от устата му като облаче.

До Коледа оставаха три дни. Той смяташе да направи всичко, което беше по силите му, за да бъде денят наистина празничен.

— Къщата му не ми хареса — рече Фин след минута.

— В какъв смисъл?

— Всичко беше на мястото си. Нито една картина, окачена накриво, никаква прашинка. Книгите и списанията — строени като войници. Мебелите бяха наредени в геометрични форми. Всичко беше подредено и абсолютно чисто.

— Забелязах. Истински маниак.

— Именно това ме порази. Той отговаря на описанието на човека, когото търсим.

Дженър се съгласи с това, като кимна.

— Човек може да е обсебен от мания за чистота, но не и от мания да убива.

— А къде беше коледната елха? — измърмори Фин.

— Коледната елха ли?

— Той беше сложил венец и светлилки на външната врата. Но нямаше елха. А би трябвало да има.

— Може да е от онези, които се придържат към традицията, и я слагат чак на Бъдни вечер.

Но Дженър си каза, че този пропуск заслужава внимание.

— И още нещо, лейтенанте. Той твърди, че се е прибрал вкъщи рано, за да си полегне. Леглото в стаята му беше единственото разхвърляно нещо. Възглавницата и одеялото му бяха леко смачкани. Ние го вдигнахме от дрямката. Защо тогава беше с обувки?

Очите на Фин светнаха.

— Връзките му бяха завързани с двоен възел. Такъв спретнат и прибран човек не лежи с обувки в леглото.

„Не е пропуснал да забележи това“, помисли си Дженър.

— Мисля, че съм ви го казвал и преди, мистър Райли — имате набито око.

Не можеше да стои сам вкъщи. Върна се в телевизията, но не влезе в новинарското студио. Нямахше да издържи на въпросите. Отиде в кабинета си и си направи силно кафе. Добави към него и една голяма доза уиски.

После включи компютъра си.

— Фин?

На прага застана Фран. Лицето ѝ беше на петна, а очите — подути и зачервени. Преди Фин да успее да стане, тя направи една крачка към него, като се препъна.

— О, боже, Фин.

Той потупа треперещите ѝ рамене, макар да знаеше, че не може да я успокои. Само стори онова, което обикновено се правеше в подобни случаи.

— Трябваше да отида на преглед при лекаря. Нямахше ме тук.

— Нямахше да промениш нищо, Фран.

— А може би щях да мога да направя нещо. — В очите ѝ блесна гняв.

— Как е успял да я отвлече? Чух десетина различни версии.

— Нали тук е ковачницата на слуховете?! Не разполагаме с никакви факти. Тя си е тръгнала рано и е отишла на паркинга, където се предполага, че са я чакали колата и шофьорът ѝ. И после изчезва. Тим сякаш се е изпарил.

Фран не хареса хладния му прозаичен глас, нито ежедневно бръмчене на компютъра.

— А каква е истината, Фин? Защо не ми кажеш истината?

— Истината е, че онзи, който ѝ пращаше бележки, и който е убил Лу Макнийл, Анджела и Пайк, е отвлякъл Диана. Пуснали са съобщение за издирването ѝ. Търсят и О'Мейли, и колата.

— Тим не би направил такова нещо.

— Защо мислиш така? — Думите му прозвучаха като изстрели.
— Защото го познаваш ли? Защото той е член на голямото семейство на Диана? Зарежи това. Може и да е той.

Фин седна и изпи на екс половината от кафето си. Кофеинът и уискито се разляха из тялото му и го затоплиха.

— Аз също мисля, че не е Тим. Но не мога да бъда сигурен, докато той не се появи. Ако изобщо се появи.

— Но защо ще го прави? Той работеше за Ди от две години. Не е отсъствал нито ден.

— Само че по-рано не е бил мъртъв, нали?

Фин се прокле, когато лицето ѝ пребледня. Той стана и ѝ наля уиски. Чисто.

— Съжалявам, Фран. Не съм на себе си.

— Как можеш да седиш тук и да говориш такива неща? Как можеш да се държиш като спокоен, невъзмутим журналист? По дяволите, тук става дума за Ди.

Фин пъхна ръце в джобовете си.

— Когато нещо е от жизненоважно значение за някого, когато отговорът означава всичко за него, то той сяда, работи, мисли, събира фактите и съставя сценарий, който разиграва. Прецизно. Аз мисля, че похитителят е Джеф.

— Джеф?

Фран се задави с уискито.

— Ти си луд. Джеф е напълно предан на Ди и е безобиден като бебе. Той никога не би ѝ сторил зло.

— Разчитам на това — рече глухо Фин. — Заложил съм живота си на това. Искам всичко, което имаш за него, Фран. Личното досие, записки, папки. Каж ми какво е мнението ти за него, какви са наблюденията ти. Трябва да ми помогнеш.

Тя не каза нищо. Само го гледеше изпитателно. Едва сега видя, че очите му не бяха студени. Напротив — те горяха. В тях се четеше ужас.

— Дай ми десет минути — каза тя и го остави сам.

Фран се върна бързо и донесе купчина папки и кутия с компютърни дискети.

— Списък на местата, където е работил, характеристика, заявление за работа и информация за данъците.

Тя се усмихна едва-едва.

— Взех календарите от бюрото му. Той ги пази през цялата година. Всички бяха записани на дискети.

Педант. Маниак. Когато взе първата касета, кръвта на Фин се смрази.

— Това е личното му досие от Си Би Си. Надявам се, че нямаш нищо против да наруша закона и да го видя.

— Не. Това заявление за работа е от април 1989 година. Кога беше първото предаване на Ди в Си Би Си?

— Около месец преди това.

Фран взе уискито, за да преглътне буцата в гърлото си.

— Това не доказва нищо.

— Не, но е факт. Адресът му е същият като сега. Как е могъл да си позволи такава къща, когато е работил като момче за всичко в радиото?

— Къщата е наследство. Чичо му я завещал. Фин, трябва да се обадя на родителите на Ди.

Тя закри устата си с ръка.

— Те ще тръгнат със самолета утре сутринта.

— Съжалявам.

Той се загледа в екрана. Никога не му се бе налагало да се тревожи за семейството си.

— Би трябвало аз да го направя.

— Не, нямах предвид това. Само че не знам какво да им кажа.

— Кажим им, че ще я намерим. И това е самата истина. Фран, намери какво е записано на датата, когато Лу Макнийл беше убит. Двайсет и втори февруари.

— Да, спомням си.

Тя отвори календара и прелисти страниците, като четеше бегло подредените записки на Джеф.

— В този ден имахме шоу. Джеф го ръководеше. Спомням си това, защото валеше сняг и се притеснявахме, че ще дойдат малко зрители.

— Спомняш ли си дали той дойде?

— Разбира се, беше тук. Никога не е отсъствал от шоуто. Мисля, че имаше среща със Саймън в десет часа.

— Разполагал е с достатъчно време — измърмори Фин.

— Господи, наистина ли мислиш, че Джеф може да е отишъл в Ню Йорк, да е застрелял Лу, да се е върнал и да е влязъл спокойно в студиото, за да ръководи шоуто? И всичко това е станало в една и съща сутрин?

„Да, помисли си хладнокръвно Фин. Точно така е постъпил.“

— Лу е бил убит около седем часа сутринта. Разликата във времето между Чикаго и Ню Йорк е един час. Вероятно е взел чартърен полет. Трябва да видя квитанциите му.

— Той не държи личните си вещи тук.

— Тогава трябва пак да отида в къщата му. Когато Джеф дойде тук утре сутринта, направи всичко възможно да го задържиш.

Фран стана и наля кафе в уискито си.

— Добре. Нещо друго?

— Да видим какво още ще намерим тук.

Диана изгуби съвсем представа за времето. В света, който Джеф бе създал за нея, нямаше значение дали е ден или нощ в тесния свят, който Джеф бе създал за нея. Главата ѝ беше замаяна от опиата, стомахът ѝ болеше, но успя да изяде закуската, която той ѝ остави. Но не отвори белия плик, сложен на подноса.

Дълго търси някакъв отвор в стените. Наднича и бута с лъжицата, докато се изпоти и пръстите ѝ се схванаха. Успя само да скъса тук-там красивите тапети.

Не знаеше дали Джеф бе излязъл, нито откога е сама. В този миг се сети за телевизора и скочи като котка да вземе дистанционното управление.

Още беше сутрин, помисли си тя, а очите ѝ се напълниха със сълзи, докато превключваше каналите. Колко лесно беше да се ориентираш за часа по познатата дневна програма. Веселият смях на популярното телевизионно състезание прозвуча едновременно и като подигравка, и като успокоение.

Диана разбра, че е проспала собственото си шоу, и сподави горчивия си смях.

Къде ли беше Фин? Какво ли правеше? Къде ли я търсеше?

Тя стана и влезе в банята. Макар че вече беше проверила веднъж, Диана пак се качи на ваната и на тоалетната чиния и погледна дали

няма скрити камери.

Нямаше друг избор, освен да повярва на Джеф, че той няма да наднича в банята. Диана затвори вратата, като се опита да не мисли, че на нея няма ключалка. Съблече се.

Трябваше да прогони страха, че Джеф ще дойде точно в такъв момент. Хладната, живителна струя и бе нужна, за да проясни съзнанието си. Сапуниса се няколко пъти, като търкаше усилено.

Джеф не бе изпуснал нито една подробност — шампоанът, пудрата и кремове, които тя харесваше, бяха тук. Диана използва всичко и малко се поуспокои, когато свърши. Уви се в хавлията и се върна в стаята. Искеше да види какво има в чекмеджетата.

Изра пуловер и панталон. Точно каквито би облякла за един почивен ден у дома. Диана потрепери, но занесе дрехите и дантеленото бельо в банята.

Облече се и започна да крачи напред-назад из стаята.

Фин паркира колата на една пресечка от къщата на Джеф и тръгна пеша. Не си направи труда дори да почука. Току-що бе говорил с Фран по телефона в колата и знаеше, че Джеф е в телевизията.

Фин носеше резервните ключове, които Фран бе намерила в най-долното чекмедже на бюрото на Джеф. На вратата имаше три ключалки. „Доста предпазни мерки за един тих квартал“, помисли си Фин. Той отключи и трите, влезе и пак заключи.

Тръгна първо нагоре по стълбите, като потисна желанието си да се нахвърли върху бюрото и папките. Започна да търси педантично — прегледа всички чекмеджета и листове хартия. Фин търсеше квитанцията, някакво доказателство, че Джеф е пътувал до Ню Йорк и обратно в деня на убийството на Лу.

Полицията можеше да пренебрегва инстинкта му на репортер, но не и фактите. След като заловяха Джеф, те щяха да го накарат да каже къде е Диана. Фин търсеше и някакво доказателство дали Джеф има друга къща или апартамент. Може би я държеше там.

Фин не вярваше, че Диана е мъртва.

Досега убийствата бяха извършвани само на обществени места.

Фин затвори и последното чекмедже на бюрото и се зае с папките.

Когато свърши и с тях, дланите му бяха влажни. Преглътна разочарованието си и влезе в спалнята на Джеф. Не откри абсолютно нищо, освен че Джеф Хайът е организиран и отдаден на професията си човек, който живее тихо и много добре според средствата си.

Докато Фин претърсваше спалнята, Диана крачеше покрай вратата зад него. Тя знаеше, че все някога ще ѝ се удаде някаква възможност да избяга и неуспехът щеше да бъде повече от рискован. Той можеше да бъде фатален.

В стаята на горния етаж Фин видя редиците видеокасети. Джеф беше нещо повече от педант — беше направо фанатик. На етикетите бяха грижливо изписани заглавията на телевизионни сериали, филми и новинарски предавания. На стените до телевизора бяха наредени повече от стотина касети. Фин си поигра с дистанционното управление, като реши, че ако му остане време след претърсването на къщата, ще прегледа някои от касетите, за да види дали няма записано нещо по-лично.

Той остави дистанционното управление. Само трябваше да натисне копчето и Диана щеше да оживее на екрана. Но Фин се насочи към дрешника.

Миризмата на нафталин подразни обонянието му. Вътре бяха прилежно окачени панталони и сака. Обувките бяха поставени на стойки. В албумите, които Фин намери на полицата, нямаше нищо друго, освен снимки на възрастен мъж — понякога сам, друг път с Джеф. Челюстите му бяха постоянно стиснати, а устните — намръщени. Под всяка снимка имаше грижливо написан текст:

„Чичо Матю на седемдесет и петия си рожден ден — Юни, 1983 г. Чичо Матю и Джеф, Великден, 1977 г. Чичо Матю, ноември 1988 г.“.

Снимки на друг човек нямаше. Само на един млад и слабават мъж и на намусения му чичо. Нямаше фотографии на младо момиче, на ухилено дете или на лудуващ домашен любимец. В самия албум имаше нещо нездраво и ненормално. Фин го остави на полицата, като внимаваше да не прегъне краищата.

В горното чекмедже на дрешника имаше бельо. Изгладени и сгънати снежнобели шорти. Под тях — само обикновена бяла хартия с дъх на люляк.

Мирисът беше още по-неприятен от нафталина. Фин отвори следващото чекмедже.

Не намери нищо на обичайните места, където хората криеха ценностите си. Никакви документи, нито пакетче, залепено отгоре или отстрани на чекмеджетата, никакви ценности, пъхнати в токовете на обувките. Върху нощното шкафче беше последният брой на „Телевизионен справочник“, където избраните от Джеф предавания бяха подчертани с жълто. До списанието имаше тефтерче, подострен молив и носна кърпа.

Фин рови из къщата един час, когато най-сетне намери нещо, заслужаващо внимание — дневника, който беше под възглавницата. Подвързан с кожа, лъскав, с катинарче. Фин бръкна в джоба си за ножче, но в този миг чу превъртването на ключа на външната врата.

— Да те вземат дяволите, Фран.

Фин хвърли един поглед към дрешника, но веднага се отказа не само защото този номер беше изтъркан, но и унизителен. Фин предпочиташе да застане с лице пред противника, отколкото да се крие от него. Той се приближи до вратата на спалнята точно когато Джеф влезе в коридора и тръгна към кухнята, като си подсвиркваше.

— Не изглеждаш особено разтревожен, а? Негодник! — измърмори Фин и се промъкна към стълбите.

Джеф не можеше да чака повече. Трябваше да я види. Знаеше, че рискува, като излиза от кабинета си, когато Фран толкова настояваше да остане. Ала той се измъкна, изгарящ от желание да се прибере у дома, при Диана. В телевизията беше голяма бъркотия. Никой не беше в състояние да работи. Джеф настояваше да си тръгне и да остане сам. Не можеха да го обвинят за това.

Той наля чаша мляко, нареди вкусни бисквити за чай в една порцеланова чиния и ги сложи на подноса заедно с друга напъпила роза.

Тя сигурно си е починала. Ще се чувства по-добре, вече почти като у дома. И много скоро ще разбере колко добре се грижи той за

нея.

Фин се спотаи на горната площадка на стълбите. Той чу, че Джеф си подсвирква и подрънква със съдовете, после чу тихите му стъпки, лекото изщракване, последвано от още едно.

Сетне настана гробовна тишина.

„Къде отиде онзи мръсник?“, зачуди се Фин. Слезе бавно по стълбите и се вмъкна безшумно, като сянка във всяка стая. Когато стигна до кухнята, беше крайно озадачен. Видя кутията с бисквитите и долови сладникавия мирис на глазурата им. Но Джеф се бе изпарил яко дим.

— Изглеждаш великолепно.

Джеф се усмихна срамежливо на Диана.

— Харесаха ли ти дрехите?

— Много са хубави — усмихна се насила Диана.

— Изкъпах се. Струва ми се невероятно, че толкова си се потрудил да подбереш любимите ми неща.

— Видя ли хавлиите? Дадох да им избродират твоите инициали.

— Знам.

Стомахът ѝ се сви.

— Много мило от твоя страна, Джеф. Бисквити ли носиш?

— От онези, които обичаш най-много.

— Да.

Диана го наблюдаваше, здраво стиснала челюсти от яд. Без да го изпуска от поглед, тя взе една бисквита и отхапа малко.

— Много са вкусни.

Тя видя как очите му се впериха в устните ѝ, когато облиза една троха от тях.

— Дълго те нямаше.

— Прибрах се веднага, щом можах. Ще отложа всичките си ангажименти за другата седмица. Имам много спестени пари, пък и чичо направи някои инвестиции. Няма да те оставям сама.

— Скучно ми е тук сама.

Тя седна на леглото.

— Ти ще стоиш с мен, нали?

— Колкото искаш.

— Седни до мен.

Тя посочи мястото на леглото до себе си.

— Мисля, че ако сега ми обясниш всичко, аз съм готова да те разбера.

Ръцете му трепереха, докато оставяше подноса.

— Не си ли сърдита?

— Не. Само малко ме е страх. Ужасявам се, като стоя заключена тук.

— Съжалявам.

Той седна до нея, като остави няколко сантиметра разстояние помежду им.

— Някой ден всичко ще бъде различно.

— Джеф?

Диана сложи ръка върху неговата.

— Защо реши да направиш това? Как разбра, че сега е моментът?

— Знаех, че трябва да е скоро, преди сватбата. Когато вчера влязох в кабинета ти и те видях със сватбената рокля... не можех да чакам повече. Това беше като знак. Ти беше толкова красива, Ди.

— Но как си го направил. Тим чакаше долу.

— Не беше той, а аз. Взех шапката, палтото и слънчевите му очила. Наложих се да го отстраня.

— Как?

Джеф наведе глава, като се вгледа в ръцете си, и сърцето й се сви.

— Джеф, мъртъв ли е Тим?

— Не го направих както с другите.

Той я погледна виновно, с изпълнени с надежда детски очи.

— Не бих го направил иначе — Тим не ти беше причинил никаква болка. Но трябваше да го премахна от пътя си, при това много бързо. Аз наистина харесвах Тим. Затова действах светкавично, за да не се мъчи. След това го сложих в багажника на колата. Доведох те тук и закарах колата на един паркинг в центъра на града. Оставих я там и се прибрах у дома, за да бъда с теб.

Джеф се намръщи, когато тя извърна лице.

— Трябва да разбереш, Ди.

— Опитвам се. Не си наранил Фин, нали?

— Обещах, че няма да го правя, въпреки че той те имаше през цялото това време, а аз все чаках.

— Знам, знам.

Диана се помъчи да се успокои.

— Те ме търсят, нали?

— Няма да те намерят.

— Но ме търсят.

— Да! — извиси глас той и стана от леглото.

Досега всичко вървеше идеално. И все пак Джеф имаше чувството, че стои на ръба на пропастта и не вижда дъното.

— Ще търсят, после ще престанат. И тогава никой няма да ни безпокои.

— Да, да.

Диана също стана, макар че краката ѝ трепереха.

— Нали знаеш колко съм любопитна. Все задавам въпроси.

— Няма да ти липсва работата ти, Ди.

Той избърса една сълза с ръкава си.

— Аз ще съм най-добрата ти публика. Мога да те слушам часове наред. Сега няма да ми се налага да те гледам на видеото. Ти ще си пред мен.

— Ти искаш всичко да бъде действително, нали?

— Повече от всичко друго.

Сърцето ѝ заблъска в гърдите, когато протегна ръка и го погали по бузата.

— И ме желаеш.

— Ти си единствената, която някога съм желал.

Лицето му трепна от допира ѝ.

— Ти беше единствената, която съм искал през всичките тези години. Никога не съм бил с друга жена. Аз не съм като Пайк. Или като Райли. Аз чаках теб.

В този миг го съжаляваше.

— Ти искаш да ме докоснеш.

Тя събра всичките си сили и сложи ръката му на гърдите си.

— Ето така.

— Ти си мека. Толкова мека.

Имаше нещо смешно и жалко в начина, но който ръката му трепереше, дори когато пръстите му започнаха да я гаят.

— Ако ти позволя да ме докоснеш така, както искаш, ще ме пуснеш ли навън?

Той се дръпна назад като опарен. В гърлото му заседна горчилката на предателството.

— Ти се опитваш да ме измамиш.

— Не, Джеф.

Трябваше да му покаже, че е отчаяна. Да види, че е безсилна.

— Просто се страхувам от затворено пространство. Обхваща ме ужас. Искам да изляза за няколко минути навън, да подишам чист въздух. Ти искаш да съм щастлива, нали?

— За това е нужно време. — Той стисна упорито устни. — Още не си готова за това, Ди.

— Ти знаеш, че не мога, без да работя, Джеф.

Диана се приближи до него, като внимаваше да не откъсва поглед от очите му. Когато плъзна ръце по гърдите му, очите му помръкнаха и потъмняха.

— Потискащо е да седя тук с часове. Видях колко много си направил за мен.

Диана усети очертанятията на спринцовката в джоба му.

— Знам, че искаш да сме заедно.

— Ние сме заедно.

Джеф отново сложи треперещата си ръка на гърдите ѝ. Тя не се дръпна и той се усмихна.

— Винаги ще бъдем заедно.

Той се наведе да я целуне. Тогава Диана измъкна спринцовката от джоба му.

— Диана — прошепна той.

Тя си пое дълбоко въздух и това я издаде. Тя се опита да вкара иглата в плътта му, когато той я повали на пода и започнаха да се боричкат.

Фин се приближи до библиотеката. Тогава съзря онова, което не бяха забелязали с Дженър първия път. Размерите не съответстваха. От това откритие устата му пресъхна. Библиотеката не можеше да бъде вградена на външната стена.

Фин беше уверен, че Диана е там и че не е сама. Хрумна му безумната идея да се хвърли върху лавиците. Тялото му потрепери от усилието да се сдържи. Един Господ знаеше какво би й сторил Джеф, дори и ако Фин успееше да влезе.

Опита се да се успокои и започна да търси някакъв таен механизъм, който да отвори скритата врата.

Диана губеше схватката. Част от съдържанието на спринцовката изтече, когато Джеф легна върху нея. Главата ѝ се удари в пода и тя изпищя. Макар че погледът ѝ се замъгли, Диана видя над себе си лицето на Джеф — изкривено от гняв и обляно в сълзи. В този миг разбра, че той наистина е способен да убива. Не само други, но дори и нея.

— Ти излъга — изкрещя той в пристъп на отчаяние. — Излъга. Аз трябва да те накажа. Налага се.

Ридаейки, той впи пръсти в гърлото ѝ.

Диана одра лицето му с нокти. Бликна кръв, която се смеси със сълзите му. Джеф започна да вие от болка и Диана се отскубна от него. Пръстите ѝ докоснаха спринцовката, когато той я хвана за глезена.

— Аз те обичах. Обичах те. Но сега трябва да ги причиня болка. Това е единственият начин да те накарам да разбереш. За твое добро е — така казваше чичо Матю. Трябва да стоиш тук и да ядеш само хляб и вода, докато си готова да се държиш прилично.

Той изговаряше напевно думите и я влачеше към леглото.

— Аз правя най-доброто за теб, не е ли така? Дадох ти покрив над главата. Облякох те. И така ли ми се отплащаш? Аз знам кое е най-доброто за теб.

Джеф сграбчи ръката ѝ и я дръпна. Диана заби иглата в него.

Фин чу далечния вой на полицейските сирени в далечината, но това не го уплаши. Цялото му внимание беше съсредоточено върху загадката. Трябваше да има начин да се влезе зад библиотеката и той щеше да го намери.

— Тук някъде е — измърмори той. — Точно тук. Онзи негодник не е минал през стената.

Пръстът му напипа малка издатина. Фин я натисна и библиотеката се отвори безшумно.

Диана стоеше до леглото, стиснала спринцовката в ръка. С блеснали очи, шепнещ нейното име, Джеф пълзеше към нея.

— Обичам те, Диана.

Ръцете му я докоснаха, но после той се отпусна неподвижен на пода.

— О, боже! Диана!

Фин се озова с един скок до нея и я взе в обятията си. Тя се олюля и спринцовката се изплъзна от пръстите ѝ.

— Фин!

Името му ѝ прозвуча божествено. Тя чу, сякаш някъде много отдалеч, че Фин изруга, когато потрепери в ръцете му.

— Нарани ли те? Каж ми, стори ли ти нещо?

— Не. Той искаше да се грижи за мен.

Диана зарови лице в рамото му.

— Той само искаше да се грижи за мен.

— Да се махаме оттук.

Фин я пренесе на ръце през отвора и после по коридора.

— Непрекъснато го молах да ме пусне навън.

Тя се замая от чистия въздух.

— Той е стрелял по теб, Фин. И е убил Тим.

Диана, се стресна, като чу изскърцването на спирачки. Дженър слезе от колата си заедно с двама униформени полицаи.

Фран Майърс му се бе обадила, обезумяла, но чак такава гледка — лейтенантът не бе очаквал.

— Пак сте действал на своя глава, мистър Райли.

— Никога не вярвайте на репортерите, лейтенант.

— Така е. Радвам се да ви видя, мис Рейнолдс. Весела Коледа.

Диана изучаваше отражението си в огледалото на тоалетката. Нямаше вече синини по шията и ужасът бе изчезнал от очите ѝ.

Но сърцето ѝ все още бе свито.

Както често ѝ бе казвал Джо, когато още беше репортер, то беше прекалено състрадателно.

Трябваше да не мисли сега за това, защото след двацет минути щеше да започне шоуто.

— Хей!

Диана погледна през рамо и видя усмихнатия Фин.

— Добре дошла!

— Би ли ми отделил една минута?

— За теб имам много минути.

Диана завъртя стола си и протегна ръце.

— Нали щеше да взимаш самолета?

— Обадох се на летицето. Полетът ми ще закъснее с два часа. Имам много време.

В очите ѝ блесна съмнение.

— Няма да го изпуснеш, нали?

— Няма. Нали се разбрахме, че ще отида в Рим. Забавих се само с една седмица от предвиденото.

Той се наведе и я целуна.

— Мислех, че ще имам още една възможност да те убедя да дойдеш с мен.

— Но аз имам работа.

— Пресата няма да те остави на мира.

Тя стана от стола и го заобиколи.

— Как изглеждам?

— Като жена, от която не бих искал да се отдалечавам на хиляди километри.

Той повдигна брадичката ѝ и я погледна в очите.

— Още ли се измъчваш, Диана?

— По-добре съм, Фин. Вече всичко свърши.

Тя видя, че лицето му се промени и стана сурово.

— Недей, Фин!

— Не знам колко време ще мине, докато престана да те виждам в онази стая. Само като си помисля, че си била там, а аз съм минавал покрай теб!

Фин я придърпа към себе си.

— Още искам да го убия.

— Той е болен, Фин. Години наред е бил емоционално потискан. Търсил е някаква форма на бягство от действителността и е използвал

за това телевизията. А когато намерил чичо си мъртъв, в живота му съм влязла аз.

— Изобщо не ме интересува колко е болен, смахнат или нещастен. Не мога да го съжалявам, Диана. И не мога да понасям, когато се самообвиняваш.

— Не се самообвинявам, Фин. Повярвай ми. Знам, че вината не е моя. Не съм виновна за нищо, което той е направил.

Диана пак си спомни за Тим, чието тяло беше намерено в багажника на служебната ѝ кола на един паркинг в центъра на града.

— Аз не съм била действителна за него, Фин. Дори докато работехме заедно, аз съм била само един образ, видение. Всичко, което той е направил, е, било защото той измислил този образ. Не мога да се обвинявам за това. И все пак го съжалявам.

— Ди?

Фран застана на прага и намигна на Фин.

— Звездата ни трябва в пет часа.

— Звездата е готова.

— Мога да замина със следващия полет и да остана за пресконференцията след шоуто.

— Знаеш, че ме бива ме да се оправям с репортерите.

Диана целуна Фин по устата.

— Искаш ли да се омъжиш, Канзас?

Той я прегърна и двамата тръгнаха по коридора към студиото.

— На трети април. Бъди там, Фин.

— Никога не съм изпускал срока.

Фин я обърна към себе си.

— Луд съм по теб — каза той, но веднага се намръщи. —
Неправилно се изразих.

Диана не се изненада, че успя да я разсмее. Вече нищо не можеше да я изненада.

— Обади ми се от Рим.

Марси се доближи до Диана, за да ѝ сложи червило.

— И не забравяй, че ти отговаряш за цветята в църквата и за приема. Взе ли списъка, който ти дадох?

Той вдигна очи нагоре.

— Кой списък?

— Вземи всичките.

— Не, недей.

Марси протегна ръка, тъкмо когато Диана се протегна да целуне отново Фин.

— Имаш трийсет секунди и не искам да съсипваш труда ми — каза тя нервно.

— Остани на същата вълна, Канзас. Скоро ще се върна.

Диана направи още една крачка към сцената.

— По дяволите червилото.

Тя се обърна и се хвърли в прегръдките на Фин. Марси изпъшка, но Диана впи устни в неговите.

— Връщай се по-бързо — каза му тя и забърза към сцената.

Гръмнаха аплодисменти. Диана се усмихна на стъкленото око на камерата и влезе в живота на милиони хора.

— Добро утро. Хубаво е да се върнеш у дома.

Издание:

Нора Робъртс. Частни скандали

ИК „Бард“ ООД, София, 1995

САЩ. Първо издание

Редактор: Балчо Балчев

Коректор: Емилия Букина

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.